BİLİMKURGU KLASİKLERİ

DAVID LINDSAY

ARCTURUS'A YOLCULUK

KAKTUSUN
TELEGRAM

"*Arcturus'a Yolculuk*'u büyük bir heyecanla okudum."

–J.R.R. Tolkien

"*Arcturus'a Yolculuk* yıkıcı, dayanılmaz ve karşı konulmaz bir eser."

–C.S. Lewis

tg. @kaktusun

"ÖZGÜR OLABİLMESİ İÇİN İNSANIN KENDİNE AİT BİR EVRENİ OLMALI."

David Lindsay gibi, yalnızca J.R.R. Tolkien'i ve Michael Moorcock'ı değil, C.S. Lewis ile Alan Moore'u da etkilemeyi başarmış başka bir yazar bulmak fazlasıyla zor. Yazarın günümüze kalan en önemli eseri *Arcturus'a Yolculuk* ise okurları üzerinde derin bir etki bırakmayı kendine görev bilmiş bir başyapıt.

Hikâye bir seansla açılır. Seansın ardından romanın sıradışı karakterleri, Arcturus sisteminin Tormance gezegenine seyahat ederler. Gezegene vardıklarında bir başına kalan Maskull, hem arkadaşlarını bulmak hem de bu yabancı gezegeni keşfetmek için uzun ve zorlu bir yolculuğa başlar.

Bu gezegende sulamayla büyüyen insanlar, dünyada benzeri olmayan renkler, gölü bir müzik aleti gibi çalan bir müzisyen ve hayal gücünün tüm boyutlarını sonuna kadar zorlayacak pek çok şey karşısına çıkar.

Arcturus'a Yolculuk, evrenin anlamı için verilen savaşın en kızgın anı; tanımların tükendiği bir donma noktası.

Harold Bloom'un sunuşuyla

Alan Moore'un önsözüyle

John Clute'un sonsözüyle

İSTİKBAL

GÖKLERDEDİR!

tg. @kaktusun

David Lindsay

1876'da İskoç bir ailenin oğlu olarak İngiltere'de doğdu. Ekonomik etkenlerden dolayı eğitimine devam edemeyip iş hayatına atıldı. Ardından, Birinci Dünya Savaşı nedeniyle kariyerini yarıda bırakarak orduya yazıldı. Savaştan sonra eşiyle birlikte Cornwall'a taşınarak sadece yazarlıkla uğraşmaya başladı. 1920 yılında en önemli eseri *Arcturus'a Yolculuk* yayımlandı. Yazdıklarıyla C.S Lewis ve J.R.R Tolkien gibi yazarları etkiledi. Eserlerinde İskandinav mitolojisi etkileri çokça görülmektedir. Lindsay, 20. yüzyılın en önemli fantazi yazarlarından biri olarak kabul edilir.

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

DAVID LINDSAY
ARCTURUS'A YOLCULUK

Çeviren
Çağlar Kök

Sunuş
Harold Bloom

Önsöz
Alan Moore

Sonsöz
John Clute

İthaki

Sunuş

Harold Bloom

David Lindsay'nin *Arcturus'a Yolculuk* eseri, bana göre, modern fantazi anlatıları arasında en dikkate değer eserdir. Bu eseri, kendilerine "Inklingler" adını veren Oxford'lu grubun (J.R.R. Tolkien, C.S. Lewis, Charles Williams)* Neo-Hıristiyan ahlakçı felsefeleri bir yana, Mervyn Peake'in harika eseri *Gormenghast* üçlemesine bile tercih ederim. *Arcturus* Lindsay'nin ilk ve en iyi romanıydı. Yazarın sonraki çabaları daha çok, biçimden yoksun gibiydi ve soğuk bir bilmesinlercilik (obskurantizm) anlayışıyla örtülüydü. *Arcturus*'ta Lindsay kendi içinde sakladığı tek özgün kitabı yazdı: tam bir arayış serüveninin** düzensiz ama sıklıkla görkemli olan bir imgesi. Bu serüvende Prometeus'u andıran bir başkahraman, uzaklarda bir gezegendeki -şeytani veya yarıilahi olan şaşırtıcı yaratıklarla ve hayalperest edebiyatın elverdiğince çeşitli ve tuhaf hayvanlarla ve bitkilerle dolu bir diyardaki- ilahi ateşi çalmaya çalışıyor. *Arcturus*'un, aralarında benim en sevdiğim çağdaş fantazi yazarları Ursula K. Le Guin ve John Crowley'nin de bulunduğu hayranları bulunuyor; ama

---

* Inklingler 1930'ların başından 1949'un sonlarına dek faaliyetleri devam etmiş olan, İngiltere'de Oxford Üniversitesi ile bağlantılı bir edebiyat tartışma grubuydu. -*çn*

** Quest romance (arayış serüveni) ortaçağda yaygın bir edebi türe işaret ediyor: Bu tür hikâyelerde şovalyeler aradıkları bir şeye ulaşmak amacıyla maceralı bir yolculuğa çıkarlar. *Arcturus'a Yolculuk* bir arayış serüveni olarak betimleniyor. -*çn*

bu eser ne kadar çok okuyucuyu kendine çekiyorsa, bir o kadarını da kendinden uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Bu kitabı tavsiye ettiğim kişilerden yarısı kitabı pek de okunabilir bulmadı; öte yandan diğer yarısı kitabı, benim gibi ardı ardına yeniden okudu. Bu konuda okuyucunun mizacı belirleyici etmen gibi görünüyor; *Arcturus* uçlarda bir eser, fantaziyi veya romansı sınırlarına iten ve bu sınırlarda Gnostiklerin kutsal kitabına dönmekle tehdit eden bir eser.

Lindsay, açıkça Novalis ve Carlyle'dan etkilenmiş bir yazar ama onun mit üretme konusundaki en derin benzerliği Blake ile, gerçi Blake *Arcturus*'taki acı teolojisini onaylamazdı. Ruhani haritacılık, Blake'in olduğu gibi, Lindsay'nin de tarzı. Prometeus gibi, bir şeyi aramakta olan Maskull, Blake'in Luvah adını verdiği titanın dünyaya inmiş hali olan Orc'a benziyor; diğer yandan Krag de, Blake'in kahramanlarından hayalgücünün eli çekiçli kâhini Los ile paralellik gösteriyor.* Lindsay'nin Crystalman karakteri, Blake'in Urizen'i gibi, onurunu kaybetmiş olan dünyanın aldatıcı yaratıcısı. *Arcturus*'ta bir şey arayışı içinde olanlar arasında en gizemli karakter olan Nightspore, Blake'in, tatma ve dokunma duyularının dünyadaki hali olan Tharmas** karakteriyle benzerlikler gösterir. Blake'in mitolojisinin en zor yanı –ilk ortaya çıkan dört titanın, yeniden bir araya geldiklerinde tek bir İlahi İnsan Biçimi (gizli bir Adem öncesi Tanrı-insan) oluşturması– Lindsay'nin kitabı boyunca üstü örtülü bir biçimde hissettiriliyor. Belki de Lindsay bunun tam olarak farkında bile değildi. *Arcturus*'un estetik açıdan, ilginç olan güçlü yönlerinden biri de Lindsay'nin öz farkındalıktan göreceli olarak uzak olması. Lindsay, kitabının nereye gittiğini hiçbir zaman

---

* İngiliz yazar William Blake'in *Kehanet Kitapları*'nda kendi yarattığı mitolojik dünyadaki kahramanlardan söz ediliyor. Eserde Los bir demirci ustası olarak resmedilmiştir ve onun çekiç darbeleri sembolik olarak insanın kalp atışlarıyla bağlantılıdır. –*çn*

** Blake'in mitolojisinde, ilk insan Albion'un düşüşü lie ortaya dört Zoa çıkar: Urizen, Tharmas, Luvah / Orc ve Urthona / Los. Tharmas, duyuları sembolize eder. –*çn*

tam olarak bilmiyormuş gibi bir izlenim yaratıyor: Maskull gizli, içgüdüsel bir enerjiyle Muspel ışığına doğru, hep kuzeye doğru yürüyor, diğer yandan Krag gözden kayboluyor ve olağanüstü bir dirençle yeniden ortaya çıkıyor. Hissedilen etki, Schiller'in tanımına göre, "düşünsel" (ya da duygusal) değil, "naif" bir romans.* Bölümler anlamlarla yüklü uzun gölgeler üretiyor; bazen bunlar birleşerek derin bir düşsel anlam oluşturuyor, bazen de hikâyenin istediğinden fazla kaçan mitik taşkınlıklar olarak yitip gidiyor.

Ben istemeden de olsa sık sık *Arcturus*'u hatırladığımı fark ediyorum, düşüncelere dalmışken veya rüyalarımda ve kâbuslarımda bile. Kitap insanın üzerinde, hem yıkıcı hem de iyi olan Muspel ışığının etkisi gibi bir travma etkisi yaratıyor. *Arcturus*'un sıradışı sonunda, Nightspore, yeniden doğuş şeklindeki zorlu sınamayla yüzleşmek amacıyla, Maskull'ın ölümüyle birlikte geri geliyor; Lindsay'nin evreninde yeniden doğuş ölümden daha berbat bir şey. Son kuleye tırmanmanın fiziksel ve ruhsal sıkıntısına katlanan Nightspore, nihayet vücudunu yukarı çekiyor, taş zemini olan çatıda dikiliyor ve ilk kez, ilahi ışığı, Muspel'ı görmeyi bekliyor. *Hiçbir şey* göremiyor, ta ki dört bir yanını saran karanlığın onunla alay ettiğini, görünürdeki zaferiyle sırıttığını fark edene dek:

Bu olduğu anda tamamen Crystalman'in dünyalarıyla çevrili olduğunu ve Muspel'ın kendisinden ve üzerinde oturmakta olduğu taş kuleden oluştuğunu anladı...

Bu bana modern Yüce varlığın saf görüntülerinden biri gibi görünüyor; bu görüntüde, Prometeus benzeri arayış içinde olan kimsenin yerini, mahvolmuş bir evrende hâlâ

---

* Friedrich Schiller, *The Naive and Sentimental Poetry* (*Naif ve Duygusal Şiir*) adlı kitabında şiiri iki biçime ayırıyor: naif şiir doğrudan betimleme yapılarak yazılan şiir türü iken, duygusal veya düşünsel şiir şairin düşünceleri ve eseriyle olan ilişkisi üzerine kurulmuş olduğu belirtiliyor. *-çn*

mümkün olan gnosisin* olumsuzluğunu öğrenen bir bilinç alıyor: Sadece kendin varsın, bir de kulenin boş çatısı ve sana mide bulandırıcı bir şekilde gülen güçlü bir karanlık. O yüzleşmeden sonra, kayıtsız Nightspore, umutsuzca mücadeleye geri dönüyor: Kuleden inerek, Krag'in salının üzerinde oradan ayrılıyor, eski Gnostiklerin *kenoma* dedikleri şeyin, yani hayatlarımızın hissedilir boşluğunun karanlık sularının içine doğru...

* Ruhani gerçekleri sezgi yoluyla kavrayış, mistik bilgi, bilgeliğin üstün bir biçimi -çn

Önsöz

Alan Moore

Aydınlanmanın hissedildiği "alev alev" bir yılda, 1666'da, Newcastle Düşesi ilk olarak *Blazing World*[*] adlı kitabını aydınlığa çıkarır. Britanya'nın en kuzey ucundan Kuzey Kutbu'nun ıssız bölgelerine uzanan hayali takımadalar olan Alevli Dünya adalarının her biri, kitabın yazarı Düşes tarafından, yeşim ve kaymak taşıyla süslü rıhtımlarıyla, ruhani duygular uyandıran mimarisiyle ve yaratıklarıyla, Gustave Moreau'nun elinden çıkan, mücevherlerle kaplı gibi görünen bir detay gibi betimlenmiştir. Ayı-adamlardan oluşan bir aydın sınıfı, ufak bir adada yaşamaktadır. Makyavelci tilki-adamlar, bir diğer ada üzerine parlamentolarını kurar. Kuş-adamlar, sinek-adamlar ve pire-adamlar: Flash Gordon'u şaşırtacak bir yığın antropomorfik karakter, Londra alev alev yanarken[**] ortaya çıkmıştır.

Düşes, Waterstone'un sınıflandırması gereken, tipik bir türe uymayan, yıldızlarla dolu gezi günlüğünü, yani kitabını, kendisinin "deneysel felsefe" diye adlandırdığı alanda bir alıştırma olarak ortaya koyuyor. Üslubunda belli belirsiz bir seans odası havası var. Bir kalemle veya bir ruh çağırma tahtasıyla, hangisi olduğu fark etmez, bilgiler bir medyum gibi aktarılıyor. Mürekkepten bir ipe dizilmiş boncuklar, incilerin dizildiği adalar, bir medyumun, bir kahinin tükürüğüyle

---

* (İng.) Alev alev dünya, alevli dünya, parlayan dünya, *-çn.*

** 1666'da Londra'da büyük bir yangın çıkmıştı. *-çn*

ıslatılarak... Yeni kara parçaları, otomatiğe bağlanmış karalamalardan oluşan karmaşık düğümler içeriyor: "logocoğrafyalar".

Yüz yıldan daha kısa bir süre önce, Mortlake'te, Edward Kelley ve John Dee kristal kürelerine eğilip bakıyorlardı. İstekli nefesleri küreyi buğuyla kaplıyor. Siyah aynadan, ruhlar el işaretleri yapıyor ve sayısız şeytani yaratığı, harikulade diyarları, kahraman çocuklarla, aslan başlı yaratıklarla ve bilge canavarlarla dolu olan, soğanın içindeki iç içe geçmiş tabakalar gibi farklı boyutları betimliyor. Mekân ve varlık, saçmalıktan, anlaşılmaz ifadelerden, Enokyan dilinin icat edilen zengin anlatımından ortaya çıkıp şekilleniyor.

Kelimelerde değişiklik yaparsan, alfabeyi değiştirirsen, betimlenen gerçeklik de değişir. Yeni formlar söz dizimin-den dışarı fışkırır. Büyü, bir dil hastalığı. William Blake, kutsal kalesini, Golgonooza adlı efsanevi şehrini yönetmesi için hayallerden örülmüş tanrıların bir tapınağını yontar. Sanki şehrin altında kendiliğinden bir cennet olduğuna dair, mit kokan ipuçları veren mimarisiyle Oxford'da, rüya gibi kuleler arasında Tolkien, C.S. Lewis. Henry Treece, Nicholas Moore, kendini kıyamet fikrine kaptırmış,* Dylan Thomas ile zihinleri bulanmış, her bir tomurcukta, kahverengi cam şişelerde kalan tükürük izlerinde bir içkinlik arıyorlar. Bu işin içinde, her kitap zincirini kaplayan, harikulade bir şeyi, aynı anda her yerde varlık gösteren sinir bozucu bir şeye dönüştüren çılgın fantazi üçlemelerinden daha fazlası var. Bu işin içinde kurgudan fazlası var. Bunlar, tüm dünyaya tepeden bakmak için, yüksekten hayal âleminin haritasını çıkarmak için görevlendirilen insansız kameralı uçaklar, keşif görevleri, kristal küre görüleri. Bir köy endüstrisi olarak, yerel bir zanaat geleneği olarak bir Aydınlanma bu. Kermeste yanan, çığlık atan melekler.

---

* Yeni Kıyametçiler (The New Apocalyptics) 1940'larda Birleşik Krallık'ta ortaya çıkan bir şairler grubuydu. İsmini, J. F. Hendry ve Henry Treece'in editörlüğünü yaptığı *The New Apocalypse (Yeni Kıyamet)* adlı antolojiden almıştır. -*çn*

Britanya'nın kahinler, inananlar ve ithal edilen eylemcilerden oluşan şeref listesinde, Bunyan, Moorcock, Bulwer-Lytton, Machen, Lord Dunsany, Robert Aickman, Iain Sinclair, M. John Harrison, Hope Mirrless ve William Hope Hodgson'ı içeren, asil egzantriklerden oluşan bu tayfada, neredeyse gözden kaçan olan bir isim daha var: David Lindsay. *Arcturus'a Yolculuk* kitabının 1920 yılında Methuen Yayınevi'nin bastığı edisyonu, zaten düşük bir baskı adedi olan 1500 baskı arasından, belli ki şaşkın ve kayıtsız bir halka 600 kopyadan da az sattı ve neredeyse buhar olup gitti. Dönüp bakıldığında, şok olmuş okuyucuların tepkisi anlaşılabilir gibi görünüyor. Gerçekten de, Lindsay ve onun yayıncılarının başka ne tür bir tepki beklediklerini görmek güç. Clapham* otobüsüne binen adamın, neredeyse eşi benzeri görülmemiş olan bu edebiyat mutantından ne anlaması bekleniyordu? Bu kitabın ne anlattığına dair en ufak fikri olan biri var mıydı ki?

İçeriğine ve anlatımının yapısına bakıldığında, en azından eserin çağdaş okurlarının beklentilerine göre bir roman oluşturacak bir şey olarak tanınması güç. Muğlak bir alegoriyle dolup taşan isimleri olan karakterler, bir nevi birbirlerinin farklı bir yüzüymüş gibi hareket ediyorlar; bedenlerinden nasıl kolaylıkla yeni organlar çıkarıyorlarsa, aynı kolaylıkla rolleri ve kişilikleri değişiyor. Kurgu, ona kurgu denebilirse eğer, epey yetersiz görünüyor: Kitabın başkahramanı bir arayış içerisinde bir diyardan diğerine gidip duruyor; bu arayışın sebebi de, eğer bir sebep varsa tabi, belirsizlikten anlaşılmazlığa doğru uzanan bir çizgide. Her yeni diyarda, bu şizofren platform oyununun her yeni seviyesinde, kahraman biyolojik bir dönüşüm geçiriyor ve kendine özgü yeni türleri olan yeni bir manzarayla karşılaşıyor; bu manzarada, Pokemonvari isimleriyle yeni karakterler, çoğunlukla, çeşitli kişisel felsefelerini açıklıyor ve sonra bölüm bitmeden önce kaçınılmaz sonlarıyla karşılaşıyorlar. Bir seans sahnesiyle başlayan hikâye -ki bu o dönemin fantastik hikâyelerinde

* Londra'da bir mahalle -*çn*

görülen gayet geleneksel bir araçtı- daha sonra, bir çeşit, meskalin dolu bir pikaresk romana dönüşüyor ve kahramanın ölümüyle ve o anda aslında kendisinin hikâyenin başlangıcından beri hikâyedeki diğer karakterlerden biri olduğunu anlamasıyla son buluyor. Açıkça görülüyor ki, David Lindsay bir okuyucunun, örneğin *Aydaki İlk İnsanlar* romanına yaklaştığı şekilde *Arcturus'a Yolculuk*'a yaklaşacağını beklemiş olamaz. Öyleyse, Lindsay'nin niyeti neydi?

Romandaki hikâyeyi görünen anlamıyla okumaya çalışmaktan vazgeçen, gerekli azme sahip, geriye kalan o az sayıdaki okuyucu, bir sonraki adım olarak daha alegorik bir okuma yapmaya çalışmış olmalı ve bu noktada da aşılamaz bir duvarla karşılaşmış olmalı. Lindsay, bir Tolkien veya C.S. Lewis değil ve onun Tormance'i Narnia veya Orta Dünya da değil; ya da tanıdık kaynaklardan alınmış olan ve gideceği yönleri uygun bir şekilde gösterilen tüm o metaforlarıyla insana sıcaklık veren, ahlak kuralları "tersine mühendislikle" Yeni Ahit'ten alınan, Yatak Örtüsü Diyarı* da değil. Lindsay'nin sıradan başkahramanının yolculuğu, sıklıkla alıntılar yapılan Roma, Yunan, Artur ve İskandinavya geleneklerinden gelen bilinen bir arayışa veya yolculuğa üstü örtülü bir gönderme de yapmıyor. Çarpıcı renkleri, bitkileri, taşları, hayvanları veya melek sınıflarıyla bezenmiş gezegenlerine rağmen Lindsay'nin dünyası, bilinen Kabala'nın** da karşılığı değil. Romanın yapısı, dönemin romanlarının yapısından ziyade bir "New Age" yol çalışmasına*** daha çok benzese de romanın ritüelleri ve dogmaları, bilindik Rozikrusyen**** fotoğraf slayt-

---

* Land of Counterpane, Robert Louis Stevenson'ın bir şiiri. -yhn

** Yahudilik'te mistik bir akımın adı -*çn*

*** Path-working (yol çalışmaları): Meditasyona benzeyen bir teknik. Kabala öğretisinde evrenin modeli olduğuna inanılan bir sembol vardır: hayat ağacı. Yol çalışmaları, Kabala'nın Hayat Ağacı'nın 22 yolundan birinde yapılan bir iç yolculuktur. -*çn*

**** Gül-haçlılar (ya da Rozikrusyenler) 16. yüzyılda Avrupa'da kurulan ezoterik bir örgüttür. -*çn*

larından, Telema dininde* düzenlenen ruh gösterilerinden, teosofları** masa kaldırma seanslarından alınmış değil. Eğer *Arcturus'a Yolculuk*, bir felsefe veya büyü sistemini özetlemeye yönelik, kasıtlı veya bilinçaltından gelen bir çabaysa, o halde, bu sistem tamamen gizli bir sistem, toplumsal bir vakum içerisinde tek bir insan noktasından, yalnız bir oturma odasından, yalnız bir sandalyeden, tek başına kalmış bir kafatasından taşarak ortaya çıkmış fikirlerden oluşan bir evren.

---

* Aynı isme sahip bir felsefe yasasına dayalı bir din. -*çn*

** Teosofya, mistisizme ve meditasyona dayalı bir dini felsefe -*çn*

Metin, tanımlaması zor ve tam geliştirilmemiş durumda. Kesin bir şekilde belirlenebileceği noktanın biraz berisinde, biçimin eşiğinde göze çarpıyor. Aynı şey metnin yazarı için de geçerli. Bizim yirmi birinci yüzyıldaki uzun mesafeli bakış açımızdan, David Lindsay ikizlenmiş, bulanık bir görüntü ve ışığın girdiği yerde küçülerek hiçliğe karışıyor. Lindsay'nin kökenleri bile, onun çift yıldızlı Arcturus sistemi gibi, ikili bir doğaya sahip. Doğduğu yer Londra'da Levisham'a komşu olan Blackheath miydi, yoksa İskoçya'daki Blackheath miydi? Biyografisi bir ışın bölücü gibi. Özgeçmişi ise bir çift yarık deneyi...*

Yazarın günümüze kalan fotoğrafları da, Lindsay'nin kitaplarındaki ve geçmişindeki tuhaf, belirsiz özelliği teyit eder nitelikte. İlk fotoğrafta, sağlıklı, iyi giyimli, Kral VII. Edward döneminden bir genç adam bir şezlongda oturuyor; yüzü kameraya dönük, sağ bacağını sol bacağının üstüne atmış, elleri sakin bir şekilde kucağında duruyor, parmaklarını birbirine geçirmiş, başparmakları birbirine değiyor. Bir yerde (Londra mı? İskoçya mı?) bir arka bahçe, çimler kısa süre önce biçilmiş, Fransız pencerelerine varan üç tane eski merdiven basamağının üzerinde soluk renkli çiçek yaprakları... Muhtemelen nisan ayı, Lindsay belki de otuzlu yaşlarında. Kameraya bakmayı reddediyor; ağır, yarı kapalı göz kapaklarının altından aşağı doğru bakıyor; yeri rahatsız olmasaydı, duruşuna sinen o huzursuz gerginlik olmasaydı, uyuyor bile diyebilirdik. Gelecekteki olayları hayal ederken genellikle yukarı doğru bakarız. Gözler aşağı bakıyorsa, bu bakış genelde geçmişin bir görüntüsüne yöneliktir. Belki de bir sırra...

* İlk olarak 19. yüzyılda yapılmış olan, Young deneyi olarak da bilinen çift-yarık deneyi, madde ve enerjinin aynı anda dalga ve parçacık özellikleri sergileyebileceğini gösterir. -*çn*

Başka bir fotoğraf karesinde Lindsay kırsal bir alanda, ağzında piposuyla, bir köprünün ahşap korkuluğuna yaslanarak rahatsız bir şekilde poz vermiş. Yüzü bir önceki fotoğraftakinden daha ince ve daha yaşlı görünüyor. Lindsay sol bacağı sağ bacağının üzerine binmiş, kayıtsız bir havayla durmaya çalışıyor ama pozisyonundan pek de emin değilmiş gibi görünüyor. Ya ceketinin sağ cebinde bir silah saklıyor ya da bir şey ceketini havaya kaldırıyor. Rüzgâr veya gözle görünmeyen sabırsız bir şey, bir varlık Lindsay'yi uzaklara, Arcturus'a sürüklüyor. Yine, yarı kapalı gözler aşağı bakıyor. Yine sakladığı bir şeyler, hiç bahsedilmeyen bir şeyler olduğu hissi...

Son tahlilde, yazarla ilgili sadece eserinden çıkarımlarda bulunulabilir. Yazarın edebi yavrusu üzerinde genetik bir iz aramalı. Açık sayfalar üzerinde bir maden arama çubuğu gezdirmeli, el yazmasını incelemeli.

Kitabın gizli saklı yönlerinin bir incelemesiyle başlayalım. Bazı yerlerde muhtemelen tesadüfen İskandinav mitolojisinden isimlerin kullanılmasına rağmen (Surtur, Muspel) temelde Lindsay'nin teolojisi Gnostik gibi görünüyor. Elohim,* Rex Mundi,** nasıl sadece kibirden dolayı, maddeden, onurunu kaybetmiş bir dünya yaratıyorsa, *Arcturus'a Yolculuk*'un bize söylediği gibi, Tanrı benzeri Crystalman de bir şekilde, biçim, vücut ve hislerden oluşan tüm maddi Evren'e canlılık veriyor. Bu esir alınmış, yozlaşmış kozmostaki tüm acılar ve başarılar, tek bir Şeytani varlığın çıkarı ve keyfi için yaşanıyor. Crystalman'in sürekli bir şekilde üreyen şaşırtıcı, şekiller dünyasının içine hapsolmuş, fiziksel duyulara sahip yaratıklar, doğal olarak, yaşam alanları içinde koşullandırılmış durumdalar; güneş sistemleri devasa bir Skinner kutusu;*** kutunun içindekiler heyecana bağımlı, kendilerine keyif veren manivelalara defalarca burnuyla dokunarak ödülünü arayan kemirgenlere dönüşüyor. Kaçınılmaz olarak, çoğunluk, kendilerinin esas işkencecilerini, sevgi dolu ve iyi Yaratıcıları olarak, Tanrı'ları olarak, bir memnuniyet kaynağı olarak algılıyorlar. Ancak öldüklerinde, Crystalman'in korkunç, "bayağı" sırıtışı onlara acı verdiğinde, fiziksel dünyanın bedelini ve nihai menfaat sahibini hatırlıyorlar. Bayağı. Yaygın. Her yerde. Bir zamanlar etten maskesi olan kafatasının ifadesi yok oluyor. Romanın baş kahramanı Maskull sıradan bir insan,

---

* İbranicede tanrı veya tanrılar anlamına gelen bir kelime. -*çn*

** (Lat.) Dünyanın Kralı. -*çn*

*** B. F. Skinner'in, edimsel koşullanma süreçlerini incelemek için geliştirdiği bir deney ortamı. Bu ortamın tipik özelliği, hayvanın kaçmasına engel olacak şekilde kapalı olması ve hayvanın belli bir hedefe yönelik olarak kullanabileceği nesnelerin ve tepkiye bağlı olarak pekiştireçleri sunan bir mekanizma içermesidir. -*çn*

hepimizi temsil eden bir adam; sırıtan kafatasımızı gizlemeye yarayan geçici maskelerden, lateksten yapılmış protezlerden pek de farkı olmayan o çok sevgili kimliklerimizle hepimizi.

Crystalman'in aldatıcı, maddi dünyasının, bu Matterplay'in parıltılı ve değişen maskelerinden ancak, burada Krag'in sembolize ettiği acının kurtarıcı gücü sayesinde kaçınılabiliyor; ancak bu sayede bu dünya parçalanabiliyor. Bir anda, eserin en hoş ve yüzeysel olarak sinir bozucu karakteri Krag'in söyledikleri ve yaptıkları, görünürdeki mesih rolüne rağmen, onun, Maskull dahil romanın geri kalan kahramanlarından daha "insan" görünmesine yol açıyor. Yabani görünümü altında ahlaklı olan Krag, kaçınılmaz olarak, Crystalman'in biçim ve duyulardan oluşan fiziksel âlemine tapınanlar tarafından, acımasız, şeytani bir güç olarak algılanıyor. Zevk, kölelik adeta. Acı ise özgürlük. İki karakterin temsil ettiği bu iki kavram, Tormance'in etrafında döndüğü bir eksen oluşturan ikiz kutupları teşkil ediyor.

Eğer *Arcturus'a Yolculuk* bir romandan ziyade, kişiye özel bir kabala ise, o halde eserin hem iç hem de dış Evren'in haritasını çıkardığını farz etmeliyiz; ve aynı anda, Lindsay'nin algıladığı kozmosun çatışan güçlerini ve yazarın iç dünyasını tanımlayan aynı derecede çalkantılı, karşıt güçleri betimlediğini düşünmeliyiz. Böyle bir okuma yapıldığında, çift güneşin yörüngesinde oradan oraya hareket eden yalnız gezegeniyle, halüsinasyon eseri gibi görünen sayısız canlısıyla, tüm Arcturus güneş sistemi, yazarın zihni haline geliyor. Oyuncular, çok evreli ve aslında kristal gibi bir kişiliğin farklı yüzleri. Hatta onların dünyasını ve o dünyanın tüm o parıl parıl sakinlerini hiçten var etmiş olan kişiliğin ta kendisi. Lindsay Crystalman'in kendisi, Arcturus'un kendisi ve onun birbiriyle çatışan ilkeleri, yazarın kendi ikilemleri. Romanın Arcturus'a olan yolculuğu, ayrıca yazarın kendisine olan bir yolculuk da olmalı.

Öyleyse Lindsay'nin özel dünyasının ardındaki güç olan, zembereğe dolanmış, dinamik zıt kuvvetler neler? Tüm ya-

ratıcı işler tek bir kişinin zihniyetinin propagandası olarak yorumlanacak olursa, *Arcturus'a Yolculuk*'ta görünüşte öne sürülen manifestonun birden fazla gizli gündemi var gibi görünüyor. Eserin ana argümanının bir öğesi etik ve toplumsal: Maddi, duyulara dayalı dünyanın cazibeleri, ayartıcı şeyleri ve tuzakları için bir çare olarak daha fazla ahlaki çilecilik olmasını istiyor. Çile gömleğinin* yakalarını yukarı kaldırın, ayakkabılarınızı çakıl taşlarıyla doldurun ve güç bela ilerleyerek bu hayal ve zevk vadisinden dışarı çıkın.

Eserin ana argümanının, belki de ilk öğeyle tamamen bağlantısız olmayan bir diğer öğesi cinsiyetle ilgili gibi görünüyor. Tormance'teki cinsiyet ve ona eşlik eden cinsiyet politikaları, değişken ve hatta neredeyse akışkan. Tamamen fiziksel bir konu olarak cinsiyet, bir yapboz olarak görülebilir; sıvılar ile onların döküldüğü kaplar gibi, fişler ile prizler gibi, basit bir mesele. Bizim dünyamızda bu tarz özellikler doğuştan edinilir ve hayatımız boyunca bizim cinsel kimliklerimizin büyük bölümünü tanımlar; bizim ne olduğumuzu ifade eden sabit ve değişmez bir işaret olur. Bu düzeni Lindsay'nin fokur fokur kaynayan, metamorfik topraklarında göremezsiniz; orada insan etinin sınırları kalıcı değildir ve her iki cinsiyet de bir anda yeni nodüller, dokunaçlar veya yumuşak, algılayıcı duyu organları çıkarabilir ya da bunları çıkarıp atabilir. Sadece, hep metanet sergileyen, değişmez Krag ve mesafeli, kayıtsız Nightspore hariç, eserdeki karakterler, belirli bir durumla sınırlandırılmamış, çok cinsiyetli, çok biçimli varlıklar gibi görünüyor. Cinsiyet bir çözeltinin içindeymiş gibi şekil değiştirmiyor; cinsel kimlik sona ermeyen bir akışın içinde çözülüyor.

İster duygusal, romantik, cinsel veya felsefi olsun (Krag ve Crystalman'in zıtlık içeren ilişkisinde olduğu gibi), ister tek

---

* Bazı dini geleneklerin bir parçası olarak, keçi kılı gibi sert kıllardan yapılmış kalın bir gömlek; deriyi tahriş etmesi ve büyük acı çektirebilmesi için, vücuda doğrudan temas edecek şekilde giyilen bir giysi. -*çn*

bir bireyin içindeki birbiriyle çelişen güçler arasındaki ilişkiler olsun insan ilişkileri, *Arcturus'a Yolculuk*'ta asla göz ardı edilmiyor. Romanın karakterleri, hikâyeye girerken, genellikle Nuh'un gemisine biner gibi ikili ikili giriyorlar. Joiwind ve kocası Panawe. Oceaxe ve Crimtyphon. Polecrab ve Gleameil. Çift cinsiyetli "feyn" Leehallfae ile ilk karşılaşmamızda, tek bir insanda, "Eşittir" sembolünde dengelenen, cinsel denklemin iki faktörü de bize sunuluyor. Arcturus yıldız sisteminin tümü David Lindsay'nin kendi iç kozmosuyla eşdeğerse, o halde, bu sistemdeki yaratıklar, erkekler, kadınlar veya diğerleri, bir dereceye kadar yazarın zihninin öğeleri demektir. Öyle görünüyor ki, bu iki güneşli sistemi yöneten ve kaplayan kutuplar arasından Erkek ve Dişi güdüleri, cinsiyet çatışmaları, cinsiyet çelişkileri en öne çıkanlar arasında.

Karakterlerin yolculukları için içinde hazırlık yaptıkları Starkness kulesinde daha da fazla üstü kapalı mesaj var. Gerilim yaratan kan dökme ritüelleri. Soyunma sahnesi. Krag'in yavaş ve "kaba hareketlerle", goril gibi göğsüne vururken imalı bir şekilde "yeni zevk organlarından" bahsediyor olması. Sonra, çıplak bir şekilde, çatlak fincanlardan sanki "sıvı elektrik" içiyorlar. Sarhoşluk. Krag yere çöküyor, çıplak bir şekilde sırtının üzerine yuvarlanıyor ve çıplak olan Maskull'ı kendinin üstüne çekmeye çalışıyor. Sonra iki adam arasında "ufak bir güreş" yaşanıyor, *Aşık Kadınlar*'daki, şöminenin aydınlattığı bir odada Oliver Reed ile Alan Bates arasındaki kavganın Sembolist bir önizlemesi. Her iki eserde de homoerotik heyecandan bahsetmemek güç. Üstelik, Krag ve Maskull, sırasıyla, acının kurtarıcı gücü ile ölümsüz sıradan insanı temsil eden alegorik varlıklar. Bu açıklamanın ışığında düşündüğümüz zaman, acı içinde güreş yapmak burada eğlenceli bir faaliyet, bir rahatlama aracı olarak resmediliyor; Nightspore karakteriyle temsil edilen ve kişileştirilen ölümsüz insan ruhu, bu faaliyete katılmıyor. Çıplak halde dövüşlü bir oyun oynayarak acı çekmek, ya da ikon olarak, kanlı ve

delik deşik bir Aziz Sebastian ideali olarak acı çekmek... Büyük acı anlamına gelen "torment" ile, romantizm veya aşk anlamına gelen "romance" kelimelerinden oluşan Tormance adı, ruhani bir boyut kazanıyor.

Fotoğraf karesindeki bahçeye dönecek olursak; gölgelerin hiçbirinin sonu yok gibi görünüyor. Yazarı ve onun görünmeyen fotoğrafçısını dışarıya, çimenlere çıkmaya özendirmeye yetecek kadar iyi bir hava olmasına rağmen, güneşin önünden bir bulut geçmiş. Lindsay aşağıya, kısacık biçilmiş çimlere doğru bakıyor ve düşüncelere dalıyor. Yüzünde sinir bozucu bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var; karanlık ve uykulu gözleri, göz çukurlarında isli gölgeler, bir benzerliğin belli belirsiz hayali. Montague Druitt.* Karındeşen cinayetlerinin şüphelisi, katil varsayılan günah keçisi, muhtemelen yardımlı intihar sonrası, cesedi 1888'in son günlerinde Chiswick'te Thornycroft'un torpido bot sahalarının** yakınında Thames Nehri'nden çıkarıldı. Yine yalnız, genç bir adam, Blackheath'de, George Valentine'ın kurduğu bir erkek okulunda -gerçi bu sefer kesin bir şekilde Londra tarafında- bir öğretmen. Yalnız ve muğlak sonundan kısa süre önce, çalıştığı kurumdan atılmıştı, belki de bir skandala konu olmuştu; Druitt'in Bournemouth'taki ailesi görünüşe göre onun bir "cinsel sapık" olduğunu düşünüyordu, en azından emniyet müdür yardımcısı Melville MacNaghton'ın kaleme aldığı belgeye inanacak olursak. Çok uzun zaman önce değil, Lindsay'nin doğumundan en fazla bir iki yıl önce, nehire gidebilirdi. Kadınların seçme (oy kullanma) hakkı davasının tutkulu bir savunucusu ve belki de bir homoseksüel olan Druitt, en azından, kendi zamanında hakim olan ahlaki tu-

---

* Montague John Druitt 1888'de Londra'da gerçekleşen Karındeşen Jack cinayetlerinin şüphelilerinden biriydi. 1888'de cansız bedeni Thames Nehri'nde bulundu. -*çn*

** İlk modern torpido bot 1877'de Sir John Isaac Thornycroft tarafından yapıldı. -*çn*

tumun tamamen uzağında olan bir cinsel vizyona sahip biri gibi görünmüş olmalıydı.

David Lindsay için de aynı şey geçerli. *Arcturus'a Yolculuk*'ta, bir an için, kendine özgü, güzel bir biçimde çarpık bir ütopyanın epey gizlenmiş bir modelini görmek zor değil. Medeniyet, birdenbire Duyular İmparatorluğu'ndaki kendi esaretini anlayarak aydınlanıyor. Zihinlerinin, kimliklerinin sınırlarından ve kısıtlamalarından kurtulan erkekler ve kadınlar, varlıklarının ve Crystalman'in tehlikeli ve sonsuza dek görüntüyü yansıtan aynalı labirentinin öngörülemeyen koşullarına karşı mücadele etmek için, vücudunda yeni, manevi uzantılar veya delikler meydana getirebiliyor.

Metinde keskin hatlarla kendini belli etmeyen başka ütopik önermeler de var; Lindsay'nin fantazi kisvesi altında kendi bilimsel teorilerini öne sürmeye çalıştığı sonucuna varabileceğimiz bazı kısımlar var. Kendi kaynağıyla yeniden birleşmeye çalışan özel bir ışığın ışınları anlamına gelen, Arcturus'un "geri ışınları" şeklindeki heyecan verici ve tuhaf kavram, şu gözlemle destekleniyor: İten bir ışığın yanı sıra, çeken bir ışık da olmalı, yoksa "çiçekler güneşin ardından başlarını döndürmeyi nasıl akıl ederdi?" Başka bir yerde, Digrung adlı karakterle karşılaşıyoruz: Joiwind'in erkek kardeşi, alnında birbiri üzerine yerleşmiş durumda bulunan dört çift göze sahip. Bu karakter düşünürken, bu göz çukuru dizilerinde sıra sıra ışıklar yanıp sönüyor: 1960'ların gösterişli casus filmlerindeki bilgisayarlardan esinlenilmiş gibi görünen bir imge, sadece kırk yıl erkenden... Gelecekten süzülerek çeşitli yerlerde sayfalara akan, bir kâhinden akıp gelen gerçek bir sızıntı var sanki. Lindsay'nin kitabı neredeyse, tek bir noktada, öngörülerle dolu bir paket teklif. Arcturus sistemi hem kişisel bir kabala, hem de gelecekle ilgili öngörülen bir manzara: gelecekte görülecek olan akışkan ve değişime hazır psikolojileri betimleyen, hassas bir şekilde çizilmiş ipuçları.

Eserdeki tatlardan biri olan solipsizm (tekbencilik), yukarıdaki fotoğrafta hissettiğimiz yalnız Monty Druitt soyutlanmasını gidermeye yaramıyor; aşağı yönelen o bakış, fotoğrafçının bakışıyla, objektifle veya henüz doğmamış olan, pek de ihtimal dahilinde olmayan o gelecekteki biyograficilerin, okuyucuların veya araştırmacıların bakışıyla karşılaşmayı reddeden o bakış... Lindsay sanki hiçbir topluluğun üyesi değil. Dönemin fantastik edebiyat yazarları listesinin çoğunlukla dışında bırakılan Lindsay, daha sonraları geriye dönük olarak bile bu gruba dahil edilmedi. Ancak kendisi gibi marjinal olanların kayıtlarında, Britanya'nın eski gizli bilgileri açığa çıkaran geleneğinin kayıtlarında gerçek grubunu buluyor Lindsay. Gece Okulu. Dee, Machen, Blake, Dunsany, Hodgson, Bunyan, Newcastle Düşesi. Kıyametin stenografları.

Birleşik Krallık'ın toprakları, Paleolitik geçmişinden bu yana, ulusal bir düş zamanı, ulusal bir hayal kaynağı ve deposu olagelmiştir. Elflerin veya ruhların dolaştığı ormanlar ve Tepenin Altındaki Krallık, gömülü bir tapınak olarak, gizil bir güç olarak hep orada var olmuştur; gündelik olarak içinde yaşadığımız gerçeklikten bir şekilde daha doğru olan alegorik bir gerçeklik, bir şekilde köklerde olan bir şey, varlığımızın somut topoğrafyasının altında yatan bir şey... Sağlam bir Hayalet Dansı'nın* toprakları kaldırıp, siyasi olarak çöküntü içindeki iç karartıcı şehirleri kaldırıp altta yatan parıl parıl kırları ortaya çıkaracakmış gibi bir his. William Blake'in iyi bir hicvinin, hoş bir şekilde yapılan bir Enokyan** çağrının, trans halinde yapılan kopuk bir konuşmanın bizi dilin sınırlarından dışarı itebileceği hissi, dilin bizim için tanımladığı ve inşa ettiği dünyanın sınırlarının dışına doğru,

---

* Bazı kızılderili kabilelerinin, ruhlarla bağlantıya geçerek, onların yardımıyla, Avrupalıların kıtaya gelmeden önceki eski günlerine dönmek için yaptıkları bir dans, dini bir ritüel. -*çn*

** 1580'li yıllarda Dr. John Dee ve Edward Kelley'nin çalışmalarıyla ortaya çıkardığı çok karmaşık bir sembol ve dil sistemi; bazı okültistlere göre meleklerin konuştuğu varsayılan bir dil. -*çn*

ve ilahi olana doğru, cennete doğru, sözle anlatılamaz boyutların haritasız diyarlarına doğru itebileceği hissi. Kendimizi Evren'den korumak için inşa ettiğimiz kısıtlayıcı Mantık yuvasında dışarı doğru, mantıkSIZlığa doğru itebileceği hissi: Edward Lear'ın Jumblyler'i, David Lindsay'nin feynleri, John Dee'nin çirkin yaratıkları, Lewis Carroll'un Jabberwock'u ve John Lennon'ın Mors'u* ile dolu kelime çorbasının içine. Golgonooza** goo gajoob.***

Lindsay, *Arcturus'a Yolculuk* eseriyle, aynı hayal âleminin ve dilin sınırlarını test ediyor. Orwell'in dile bakış açısıyla düşünüldüğünde, kelime haznesinin işlevsel ve kaba bir *Sun* gazetesi diline**** indirgenmesi, insanların bilinçlerini kısıtlamanın, dilin görkemli vahşiliğini budayarak daha önceden belirlenmiş sınırlara çekmenin bir yolu olarak görülüyor; şu anda iletilebilen ve hatta şu anda algılanabilen şeylerin yeni belirlenen şehir sınırlarına çekmenin bir yolu. Aynı şekilde, yeni sözcüklerin ve kavramların yaratılması da düşünülebilir şeylerin sınırını esnetme, bilinci genişletme çabası olarak görülmelidir. "Jale" ve "Ulfire" adlı yeni renkler. Henüz meydana çıkmamış olan cinsiyetleri tanımlamak için yeni uydurulan kişi zamirleri. Yeni adlandırılan güneşlerden ve aylardan yeni uydurulan günün saatlerinde gelen ışıkların tarifi zor özellikleri...

Arcturus'a Yolculuk, David Lindsay'i sadece tek seferlik ortaya çıkan enteresan bir tip, zeki bir başınabuyruk adam

---

* John Lennon'ın "I am the Walrus" şarkısına gönderme yapılıyor. Şarkının ilham kaynağı, şair Lewis Carroll'ın "Mors ve Marangoz" adlı şiiri. *-çn*

** William Blake'in eserindeki efsanevi şehir *-çn*

*** Lennon'ın bestelediği "I am the Walrus" (Ben Morsum) adlı Beatles şarkısının nakaratında geçen söz: I am the Walrus / goo goo gajoob (Mors'un çıkardığı ses veya bilinmeyen başka bir anlama gelen anlamsız sözler dizisi) *Mors ve Marangoz*'un yazarı Carroll'ın eserleri, absürt edebiyat örnekleridir. *-çn*

**** *The Sun*, Birleşik Krallık'ta günlük yayınlanan bir gazetedir. Dili basittir ve kolay anlaşılır. *Sun*-speak ifadesi, George Orwell'in *1984* adlı romanındaki Newspeak adlı kurmaca dili de akla getirmektedir. *-çn*

olarak değil, değerli ve o şaman gömleğini hak eden, Birleşik Krallık'ın o öngörü ve kehanet mirasını hak eden biri olarak görülmesini gerektiriyor. Eserin bu en yeni ve en iyi donanımlı basımı, umuyoruz ki eserin ilk basımındaki moral bozucu satış rakamı olan 596'yı geçerek daha fazla okuyucuya ulaşacaktır; ve belki de nihayet, yazarın açık bir biçimde bu esere döktüğü son derece yoğun, muazzam enerjinin -ölümünden sonra gelen bir övgü biçiminde de olsa- bir şekilde, ona geri döndürülmesine izin verecektir. Kendi kaynağına geri döndürülen yaratıcı ışık... Eve, Arcturus'a giden uzun yolda ilerleyen geri ışınlar...

Northampton
3 Mart 2002

1
SEANS

Mart ayında bir akşam, saat sekizde, psişikler dünyasında yıldızı parlayan bir medyum olan Backhouse'a, Montague Faull'un Hampstead'deki konağında, Prolands'te çalışma odasına kadar eşlik edildi. Oda sadece parlak bir ateşin ışığıyla aydınlatılıyordu. Ev sahibi, ağırkanlı bir merakla Backhouse'a bakarak yerinden doğruldu ve her zamanki geleneksel selamlaşmalar yapıldı. Güney Amerikalı tüccar, misafirinin oturması için ateşin önündeki rahat bir koltuğa işaret ettikten sonra, yeniden kendi yerine kuruldu. Elektrikli lambalar açıldı. Faull'un belirgin ve keskin hatları, maden gibi parlak cildi ve üzerindeki genel bezgin ruhsuzluk havası, insanları özel bir açıdan değerlendirmeye alışık olan medyumu pek de etkilemiş gibi görünmüyordu. Bunun aksine Backhouse bu tüccar için yepyeni bir tipti. Faull adamı hafif aralık gözlerle ve purosunun dumanının ardından sakin bir şekilde incelerken, mesleğinin marazi doğası düşünülürse, ucu sivri sakalıyla bu ufak tefek, tıknaz insanın nasıl bu kadar dinç ve aklı başında görünmeyi başardığını merak etti.

"Sigara içiyor musunuz?" dedi Faull ağır ağır, sohbeti başlatmak amacıyla. "Hayır mı? Öyleyse, bir içki alır mısınız?"

"Şimdi değil, teşekkür ederim."

Bir an sessizlik oldu.

"Her şey yolunda mı? Materyalizasyon gerçekleşecek mi?"

"Bundan şüphe etmek için bir sebep göremiyorum."

"Bu iyi işte, çünkü misafirlerimin hayal kırıklığına uğramasını istemem. Cebimde sizin için yazmış olduğum çek duruyor."

"Bununla sonrasında ilgilensek daha iyi."

"Belirlenen saat, dokuzdu sanırım, öyle mi?"

"Öyle zannederim."

Sohbet sönüyordu. Faull sandalyesinde iyice yayıldı ve lakayıt tavrına devam etti.

"Nasıl düzenlemeler yaptığımı duymak ister misiniz?"

"Herhangi bir düzenlemeye gerek var mı bilemiyorum, misafirleriniz için sandalyeler dışında."

"Seans odasının dekorasyonu, müzik vesaireyi kastediyorum."

Backhouse ev sahibine baktı. "Ama bu bir tiyatro gösterisi değil."

"Doğru. Şöyle açıklayayım... Burada bayanlar olacak ve bilirsiniz, bayanların estetik zevkleri vardır."

"O halde bir itirazım yok. Sadece sonuna kadar performanstan keyif almalarını umuyorum."

Epey soğuk bir şekilde konuşuyordu Backhouse.

"Pekâlâ öyleyse," dedi Faull. Purosunu ateşe fırlattı, kalktı ve kendisine viski koydu.

"Gelip odaya bakacak mısınız?"

"Hayır, teşekkürler. Zamanı gelene kadar odayla ilgili bir şey yapmamayı tercih ederim."

"O halde gidip kızkardeşim Bayan Jameson'ı görelim. Kendisi resepsiyon odasında. Bekar olduğumdan, bazen misafirleri karşılayarak bana iyilik yapıyor."

"Memnun olurum," dedi Backhouse soğuk bir şekilde.

Bayan Jameson'ı açık piyanonun başında düşünceli bir şekilde yalnız başına otururken buldular. Scriabin çalmaktaydı ve yorulmuştu. Medyum, kadının küçük, düzgün ve asil hatlarına, porselen gibi ellerine baktı ve Faull'un nasıl böyle bir

kızkardeşe sahip olabildiğini merak etti. Kadın onu cesurca karşıladı, bir parça sessiz bir hissiyatla. Backhouse karşı cinsin ellerinde bu tarz karşılanmalara alışıktı ve bunlara nasıl karşılık vereceğini iyi biliyordu.

"Beni şaşırtan şey," diye yarı fısıldadı kadın, on dakikalık hoş ve boş bir sohbetin ardından, "eğer söylemem gerekirse, gösterinin kendisinden çok, -gerçi tabii o da kesinlikle harika olacak- bu gösterinin gerçekleşeceğinden bu kadar emin olmanız. Bu güveninizin gerekçesini söyleyin bana."

"Ben gözlerim açık rüya görürüm," diye cevap verdi Backhouse, kapıya doğru bakarak, "ve diğerleri benim rüyalarımı görür. Hepsi bu."

"Ama bu çok güzel," diye cevap verdi Bayan Jameson. O sırada epey ilgisizce gülümsedi çünkü ilk misafir henüz salona girmişti.

Bu misafir, zeki yargıcı espri özelliğiyle ünlü eski sulh hakimi Kent-Smith idi, ancak bu özelliğini özel hayatına taşımaya çalışmayacak kadar mantık sahibiydi. Yetmiş yaşını hayli aşmış olmasına rağmen, gözleri hâlâ şaşırtıcı derecede parlaktı. Yaşlı bir adamın seçici becerileriyle, pek çok rahat sandalye arasından hemen en rahat sandalyeye yerleşti.

"Pekâlâ, bu gece mucizeler göreceğiz, öyle mi?"

"Otobiyografiniz için işte size yeni malzeme," dedi Faull.

"Ah, berbat kitabımdan hiç bahsetmemeliydin. Sadece eski bir devlet memuru emekliliğinde kendisini eğlendiriyor o kadar, Bay Backhouse. Kaygılanmanız için sebep yok. Ben ketumluluğun okulunu okudum."

"Kaygılanmadım. Ne arzu ederseniz onu yayımlamanıza herhangi bir itiraz yapılamaz."

"Çok naziksiniz," dedi yaşlı adam, kurnazca bir gülümsemeyle.

"Trent bu gece gelmiyor," dedi Bayan Jameson, kardeşine meraklı ufak bir bakış atarak.

"Geleceğini asla düşünmedim zaten. Onun tarzı değil."

"Anlamalısınız ki Bayan Trent'e," diye devam etti, eski hakime dönerek, "hepimizin bir şükran borcu var. Üst kattaki eski locayı en güzel şekilde dekore etti ve şu tatlı küçük orkestrayı tuttu."

"Ama bu Roma ihtişamı."

"Backhouse ruhlara daha büyük bir hürmet gösterilmesi gerektiğini düşünüyor," diyerek güldü Faull.

"Elbette, Bay Backhouse. Şiirsel bir atmosfer..."

"Afedersiniz. Ben basit bir adamım ve her zaman bir şeyleri temel basitliklerine indirgemeyi tercih ederim. İtiraz etmiyorum ancak kendi düşüncemi ifade ediyorum. Doğa ile sanat farklı şeylerdir."

"Ben de sizinle aynı fikirde olmadığımdan emin değilim" dedi eski hakim. "Hile ihtimaline karşı korunmak için -umarım açıksözlülüğümü bağışlarsınız, Bay Backhouse- bunun gibi bir ortam basit olmalı."

"Işıklar tamamen açık bir şekilde oturacağız," diye yanıtladı Backhouse, "ve herkese odayı inceleme konusunda her fırsat tanınacak. Sizden ayrıca benim üzerimde kişisel bir inceleme yapmanızı da isteyeceğim."

Bunun ardından epey huzursuz bir sessizlik oldu. Bu sessizlik, birlikte içeri giren iki yeni misafirin gelmesiyle bozuldu. Bu misafirler varlıklı şehir kahve ithâlâtçısı Prior ile, kendi çevresinde amatör bir hokkabaz olarak bilinen borsa simsarı Lang idi. Backhouse Lang'ı uzaktan tanıyordu. Odayı hafif bir şarap kokusu ve sigara dumanıyla dolduran Prior, bu merasime neşeli bir hava katmaya çalışıyordu. Ancak çabalarına hiç kimsenin destek vermediğini görünce, hemen geri çekildi ve duvarlardaki sulu boyaları incelemeye daldı. Uzun boylu, ince ve kelleşmekte olan Lang ise pek az konuştu ama Backhouse'u epey bir izledi.

Odaya kahve, likör ve sigara getirildi. Lang ve medyum dışında herkes bunlardan aldı. Tam o anda, Profesör Halbert'ın ismi anons edildi. Kendisi, önde gelen bir psikolog ve men-

tal boyutlarda incelenen suç, delilik, deha ve bunlar gibi konularla ilgilenen bir yazar ve konuşmacıydı. Onun böyle bir toplantıda mevcut olması, diğer misafirleri biraz şaşırtmıştı ancak hepsi de toplantılarının amacının aniden ek bir ciddiyet kazandığını hissetti. Profesör ufak tefek, zayıf görünümlü ve nazik tavırlıydı ama bu karmakarışık topluluk içindeki belki de en inatçı insandı. Medyumu tamamen görmezden gelerek, hemen Kent-Smith'in yanına oturuverdi ve sohbet etmeye başladılar.

Belirlenen saati birkaç dakika geçe, anons edilmeksizin Bayan Trent içeri girdi. Yaklaşık yirmi sekiz yaşında bir kadındı. Beyaz, vakur ve azize gibi bir yüzü, düz siyah saçları vardı ve dudakları öyle yoğun bir kırmızıydı ve dolgundu ki sanki kanla dolup taşıyordu. Uzun, zarif vücudu son derece zengin kumaşlarla bezenmişti. Bayan Jameson ile öpüştüler. Bayan Trent oradaki diğer kişileri hafifçe eğilerek selamladı ve Faull'a yarım bir bakış ile tebessüm attı. Faull kadına tuhaf bir bakış attı; ve gözünden hiçbir şey kaçmayan Backhouse adamın gözündeki hoşnut pırıltıdaki gizli barbarı gördü. Kadın kendisine sunulan ikramı geri çevirdi ve Faull, artık herkes geldiğine göre, locaya geçmeyi teklif etti.

Bayan Trent narin elini kaldırdı. "Bana tam yetki verdiniz mi vermediniz mi, Montague?"

"Tabii ki verdim," dedi Faull, gülerek. "Sorun nedir?"

"Belki fazla cüretli davrandım. Bilmiyorum. Bize katılmaları için bir iki arkadaşı davet ettim. Hayır, hiçbiriniz onları tanımıyorsunuz... Hayatınızda gördüğünüz en sıradışı iki insan. Ve bu adamlar medyum, eminim."

"Kulağa çok gizemli geliyor. Kimmiş bu işbirlikçiler?"

"En azından bize isimlerini söyle, seni kışkırtıcı kız," diye araya girdi Bayan Jameson.

"Birinin adı Maskull, diğerininki ise Nightspore. Neredeyse onlar hakkında bildiğim her şey bu, o yüzden başka sorularla üzerime gelmeyin."

"Peki ama, onlarla nerede karşılaştın? Bir yerde karşılaşmış olmalısın."

"Ama bu bir çapraz sorgu. Geleneklere aykırı mı davrandım? Yemin ederim onlarla ilgili bir kelime daha etmeyeceğim. Şimdi burada olacaklar ve sonra onları sizin insafınıza terk edeceğim."

"Ben onları tanımıyorum," dedi Faull, "ve başka kimse de tanımıyor gibi görünüyor ama elbette onların burada olmasından hepimiz memnun olacağız. Bekleyelim mi, ne yapalım?"

"Saat dokuzda demiştim ve o saati de geçtik. Hiç gelmeyecek olmaları epey muhtemel... Her neyse, beklemeyin."

"Ben bir an önce başlamayı tercih ederim," dedi Backhouse.

On iki metre uzunluğunda ve altı metre genişliğinde, yüksek tavanlı bir oda olan loca, gösteri için, ortadan çekilmiş ağır bir brokar perde ile iki eşit bölüme ayrılmıştı. Böylelikle odanın ilerisi görünmüyordu. Yakındaki diğer yarısı hilal şeklinde dizilmiş sandalyelerle bir oditoryuma dönüştürülmüştü. Başka mobilya yoktu. Duvar boyunun yarı mesafesinde, kapı ile sandalyelerin arasında, büyük bir ateş yanıyordu. Oda duvar lambalarıyla ışıl ışıl aydınlatılmıştı. Yerleri gösterişli bir halı kaplıyordu.

Misafirlerini yerlerine yerleştirdikten sonra Faull perdeye doğru adım attı ve perdeyi kenara çekti. Sihirli Flüt operasındaki tapınak sahnesinin Drury Lane temsilinin bir replikası veya neredeyse replikası gözler önüne serildi: iç mekânın kasvetli, heybetli mimarisi, arkaplanda onun üzerindeki parlak gökyüzü ve buna silüeti vuran oturan devasa Firavun heykeli. Heykelin kaidesinin önünde harika bir şekilde oyulmuş ahşap bir divan duruyordu. Medyumum kullanması için, perdenin yanında oditoryuma eğri bir açıyla yerleştirilmiş meşe ağacından sade bir tekli koltuk duruyordu.

Oradaki pek çok kişi bu dekorun gösteri için epey uygunsuz olduğunu hissediyordu ve hoşnutsuz bir şekilde gösteriş kokusu alıyordu. Özellikle Backhouse sinir olmuş gibi görünüyordu. Yine de bu kadar göz alıcı bir tiyatronun tasarımcısı olarak Bayan Trent'e olağan iltifatlar yağdırıldı. Faull, arkadaşlarını bir adım öne çıkıp daireyi diledikleri kadar detaylı bir şekilde incelemeye davet etti. Kabul edenler sadece Prior ve Lang idi. Prior, kendi kendine ıslık çalarak ve ara sıra karton sahne dekorunun çeşitli yerlerini tıklatarak dekorun etrafında gezindi. Alışık olduğu bir ortamda olan Lang, grubun gerisini görmezden gelerek, kendi kendine, gizli bir aparat bulmak için sabırlı, sistematik bir arayışa girişti. Faull ve Bayan Trent tapınağın bir köşesinde dikilerek alçak sesle konuşuyorlardı. Bu arada Backhouse ile sohbet ediyor havasında Bayan Jameson, sadece derinden ilgili bir kadının izlemeyi bildiği bir şekilde onları izliyordu.

Lang, hoşnutsuzlukla, şüpheli bir şey bulamayınca, medyum kendi üstünün aranmasını rica etti.

"Tüm bu tedbirler oldukça gereksiz ve konumuzun ötesinde, yakında kendi gözlerinizle göreceğiniz üzere. Ancak benim itibarım şunu gerektirir ki, burada bulunmayan diğer insanlar daha sonradan hileye başvurulduğunu söyleyememeliler."

Cepleri ve giysi kollarını aramak gibi tatsız bir iş yine Lang'a düştü. Birkaç dakika içinde, Backhouse'un üzerinde mekanik hiçbir şeyin bulunmadığından emin olduğunu ifade etti. Misafirler dönerek yerlerine oturdular. Faull, Bayan Trent'in henüz gelmemiş olan misafirleri için iki sandalye daha istedi. Sonra elektrikli bir zile bastı ve kendi yerine geçti.

Bu işaret gizli orkestranın müzik çalmaya başlaması içindi. Öncesinde bir uyarı olmaksızın Mozart'ın "tapınak" müziğinin güzel ve ağırbaşlı ezgileri havaya yayılırken, seyirciler arasında şaşırma mırıltıları dolandı. Herkesin beklentisi yükseldi, diğer yandan soluk benzinin ve dinginliğinin ar-

dında Bayan Trent'in derinden etkilendiği görülebiliyordu. Estetik açıdan orada bulunanlar arasında büyük farkla en önemli kişi olduğu aşikârdı. Faull her zamanki gibi sandalyesinde yayılarak, yüzü göğsüne düşmüş bir şekilde kadını izledi.

Backhouse ayağa kalktı ve tek eli koltuğunun sırtına dayalı bir halde, konuşmaya başladı. Müzik birden çok hafif bir tona alçaldı ve Backhouse dikildiği süre boyunca o şekilde kaldı.

"Bayanlar ve baylar, şu anda bir materyalizasyona tanık olmak üzeresiniz. Bu demek oluyor ki, bir yerde daha önceden orada bulunmayan bir şeyin ortaya çıktığını göreceksiniz. Bu şey ilk başta buğulu bir görüntü olarak ortaya çıkacak ancak nihayetinde burada bulunan herkesin hissedebileceği ve elle tutabileceği ve örneğin, el sıkışabileceği katı bir madde olacak. Çünkü bu vücut insan şeklinde olacak. Gerçek bir erkek veya kadın olacak -hangisi olur bunu bilmiyorum- ancak bilinen atalara sahip olmayan bir erkek veya kadın olacak. Ancak, bu materyalize olmuş biçimin kökeninin bir açıklamasını yapmamı talep ederseniz -nereden geldiğini, dokularını oluşturan atomların ve moleküllerin nereden türediğini- sizi tatmin edemeyeceğim. Ben bu görüntüyü ortaya çıkarmak üzereyim, daha sonradan biri bana bunu açıklayabilirse, minnettar kalırım... Tüm söyleyeceklerim bu kadar."

Yerine oturdu, topluluğa sırtını hafifçe döndü ve görevine başlamadan önce bir an duraksadı.

Tam da bu sırada uşak kapıyı açtı ve sönük ama net bir sesle isimleri anons etti: "Bay Maskull ve Bay Nightspore."

Herkes dönüp baktı. Faull geç gelen misafirleri karşılamak için ayağa kalktı. Backhouse da ayağa kalktı ve onlara ters ters baktı.

İki yabancı, ardlarından sessizce kapatılan kapının yanında dikiliyordu. Odanın içine doğru ilerlemeden önce, gelişleriyle ortaya çıkan hafif heyecanın azalmasını bekliyor

gibiydiler. Maskull çok iri bir adamdı ama çoğu iri adamdan daha geniş ve daha kuvvetli bir fiziği vardı. Sakallı ve bıyıklıydı. Hatları kalın ve ağırdı, kabaca modellenmiş halde, ahşap bir oymanın hatları gibi. Ama küçük ve siyah gözleri zekâ ve cesaret ateşiyle ışıl ışıldı. Saçları kısa, siyah ve diken dikendi. Nightspore ise orta boyluydu ama öyle sert görünüyordu ki tüm insani zayıflıklardan ve hassasiyetlerden arınmak üzere eğitilmiş gibiydi. Tüysüz yüzü yoğun bir ruhsal açlıkla tükenmiş gibiydi ve bakışları vahşi ve uzaktı. İki adam da tüvit giymişlerdi.

Herhangi bir şey konuşulmadan once, çöken bir duvarın gürültülü ve korkunç sesi, topluluğun dehşetle sandalyelerinden zıplamasına sebep oldu. Sanki binanın tüm üst bölümü çökmüş gibi bir ses gelmişti. Faull kapıya doğru fırladı ve ne olduğunu söylemesi için uşağa seslendi. Adamın kendisinden ne istendiğini anlayabilmek için iki kez sorgulanması gerekti. Kendisinin hiçbir şey duymadığını söyledi. Efendisinin emri üzerine üst kata çıktı. Ancak orada yolunda olmayan hiçbir şey yoktu. Hizmetçiler de bir şey duymamıştı.

Bu arada, orada toplananlar arasında neredeyse soğukkanlılığını koruyan tek kişi olan Backhouse, doğrudan tırnaklarını ısırmakta olan Nighspore'a gitti ve şöyle dedi:

"Belki bunu siz açıklayabilirsiniz, beyefendi."

"Bu doğaüstü bir şeydi," dedi Nightspore, sert, boğuk bir sesle ve kendisine soru soran kişiden ters yöne dönerek.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bu bilindik bir olgu, ancak hiç bu kadar gürültülü halini duymamıştım."

Backhouse daha sonra misafirlerin arasına girdi ve onları rahatlattı. Yavaş yavaş sakinleştiler ama merasime karşı olan eski rahat ve neşeli ilgilerinin şimdi gergin bir teyakkuza dönüştüğü gözlemlenebiliyordu. Maskull ve Nightspore kendilerine ayrılan yerlere geçtiler. Bayan Trent onlara huzursuz bakışlar atmaya devam ediyordu. Tüm olay boyunca Mozart'ın ilahisi çalmaya devam etti. Orkestra da hiçbir şey duymamıştı.

Backhouse artık işe koyuldu. Bu iş, onun tanıdık olmaya başladığı bir işti ve elde edeceği sonuçla ilgili bir kaygısı yoktu. Sadece iradenin yoğunlaştırılmasıyla veya herhangi bir yeteneğin kullanılmasıyla bu materyalizasyonu gerçekleştirmek mümkün değildi. Öyle olsaydı, pek çok insan medyumun girişmiş olduğu bu işi yapabilirdi. Medyumun doğası sıradışı bir doğaydı: Kendisini ruhani dünyadan ayıran duvarın pek çok yerinde çatlaklar vardı. Görünmez dünyanın sakinleri, o onları çağırdığında, zihnindeki boşluklardan, bir an için ürke ürke ve muazzam bir şekilde, somut ve renkli evrene geçiyorlardı... Medyum bunun nasıl gerçekleştiğini söyleyemezdi... Bu deneyim, beden için zorlu bir deneyimdi ve bu yönde pek çok çaba deliliğe ve erken ölüme sebep olurdu. İşte bu yüzden Backhouse'un tavırları ciddi ve sertti. Tanıkların bazılarının bayağı ve görgüsüz şüphesi, diğer bazılarının aptalca estetizmi de, onun parçalanan kasvetli ruhu için aynı derecede rahatsız ediciydi. Ama o yaşamak zorundaydı ve geçinmek için bu küstahlıklara tahammül etmek zorundaydı.

Medyum ahşap divanın karşısına oturdu. Gözleri açıktı ama zihninin içine doğru bakıyor gibiydi. Yanaklarının rengi soldu ve adam gözle görünür şekilde zayıfladı. İzleyiciler neredeyse nefes almayı unutmuşlardı. Aralarında daha hassas olanlar, etraflarında tuhaf varlıklar hissetmeye veya hayal etmeye başladı. Maskull'ın gözleri beklentiyle parıldıyordu ve kaşları aşağı yukarı hareket ediyordu ama Nightspore sıkılmış gibi görünüyordu.

Uzun bir on dakikadan sonra heykelin kaidesi hafiften buğulu bir hale bürünür gibi oldu, sanki yerden bir sis perdesi yükseliyordu. Bu sis, bir orada bir burada dairesel hareketler çizerek ve sürekli şekil değiştirerek yavaş yavaş gözle görünür bir buluta dönüştü. Profesör yerinde hafifçe kalktı ve tek eliyle gözlüğünü burun kemerinin üzerinde biraz daha ileride tutarak izledi.

Odadaki bulut, yavaş yavaş yetişkin bir insan vücudunun boyutlarını ve kaba hatlarını edindi, bunların hepsi hâlâ belli belirsiz ve bulanıktı. Şekil hafif bir şekilde, divanın yaklaşık otuz santimetre üstünde havada asılı kaldı. Backhouse bitkin ve solgun görünüyordu. Bayan Jameson sandalyesinde sessiz bir şekilde bayıldı ama kimse fark etmedi; sonra hemen ayıldı. Havadaki görüntü divana indi ve inerken birden bire koyu, somut ve erkek gibi bir figüre dönüşür gibi göründü. Misafirlerin pek çoğu medyumun kendisi kadar solgundu ama Faull hissizliğini koruyordu ve bir iki kez Bayan Trent'e baktı. Kadın doğrudan divana bakıyordu; elinde, parmaklarının arasında küçük bir dantel mendili döndürüp duruyordu. Müzik çalmaya devam ediyordu.

Ortaya çıkan şekil artık, şüphe götürmez bir şekilde, yerde yatan bir adam şeklindeydi. Yüzü belirgin bir hal aldı. Vücudu kefen gibi bir bezle sarılıydı ama hatları genç bir adamın hatlarıydı. Pürüzsüz ellerinden biri düştü, beyaz ve hareketsiz el neredeyse yere değecekti... Topluluktaki daha zayıf kimseler bu görüntüye dehşetle baktı; geri kalanlar ciddi ve şaşkındılar. Görüntüdeki adam ölüydü ama her nasılsa hayattan sonra gelen bir ölüm gibi değil, hayattan önceki bir ölüm gibi görünüyordu bu. Odadaki herkes adamın her an kalkıp oturabileceğini hissediyordu.

"Durdurun şu müziği!" diye homurdandı Backhouse, sandalyesinde yana eğilerek ve topluluğa yüzünü dönerek. Faull zile dokundu. Birkaç ölçü müzik daha duyuldu ve bunu tam bir sessizlik takip etti.

"Dileyen herkes divana yaklaşabilir," dedi Backhouse güçlükle.

Lang birden ileri atıldı ve huşu içinde bu doğaüstü genç adama baktı.

"Dokunmakta özgürsünüz," dedi medyum.

Ama Lang buna kalkışmadı, aynı şekilde diğerleri arasından hiçkimse de... Diğer kişiler teker teker divana doğru

yöneldi -Faull'un sırası gelene dek. Faull doğrudan Bayan Trent'e baktı. Kadın korkmuş ve önündeki görüntüden iğrenmiş gibi görünüyordu. Sonra Faull sadece görüntüye dokunmakla kalmadı, aynı zamanda aniden eliyle görüntüdeki adamın aşağı sarkan elini sıkıca kavradı ve güçlü bir şekilde sıktı. Bayan Trent hafifçe çığlık attı. Hayalet misafir gözlerini açtı, tuhaf bir şekilde Faull'a baktı ve divana oturdu. Dudaklarında gizemli bir tebessüm belirmeye başladı. Faull eline baktı, vücudundan yoğun bir zevk hissi geçip gitti.

Maskull, Bayan Jameson'ı kollarıyla yakaladı. Kadın bir kez daha baygınlık geçirmişti. Bayan Trent öne atıldı ve kadını odadan çıkarttırdı. İkisi de geri dönmedi.

Hayalet vücut şimdi ayakta dimdik duruyordu, yüzündeki o tuhaf tebessümle etrafına bakıyordu... Prior aniden kendisini kötü hissetti ve dışarı çıktı. Diğer erkekler topluluğun iyiliği için bir dereceye kadar birlikte kaldılar; ama Nightspore usanmış ve sabırsız bir adam gibi odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bu arada Maskull da hayalet genci sorgulamayı denedi. Görüntü onu şaşkın bir ifadeyle izledi ancak cevap vermedi. Backhouse, yüzü avuçlarının arasında, onlardan ayrı oturuyordu.

Tam o anda aniden şiddetli bir şekilde kapı açıldı ve önceden duyurulmaksızın bir yabancı büyük adımlarla odaya, birkaç metre kadar içeriye giriverdi ve sonra durdu. Faull'un hiçbir arkadaşı bu adamı daha önce görmemişti. Kalın yapılı, hafif kısa boylu bir adamdı. Şaşırtıcı derecede gelişmiş kasları ve vücuduna oranla fazla büyük bir kafası vardı. Sakalsız sarı yüzü, ilk bakışta dirayet, sertlik ve muzipliğin bir karışımını yansıtıyordu.

"Ooo, baylar!" diye yüksek sesle seslendi. Sesinin tiz bir tonu vardı ve tuhaf bir şekilde kulağı rahatsız ediyordu. "Demek küçük bir ziyaretçimiz varmış."

Nightspore arkasını döndü ama diğer herkes şaşkınlık

içinde bu davetsiz misafire baktı. Adam öne doğru birkaç adım daha atarak tiyatronun kenarına vardı.

"Sizin ev sahibiniz olma şerefine nasıl eriştim acaba, sorabilir miyim, bayım?" dedi Faull asık bir suratla. Bu akşamın beklediği kadar sorunsuz bir şekilde geçmediğini düşünüyordu.

Yeni gelen adam bir an için Faull'a baktı ve sonra kocaman, gürültülü bir kahkaha patlattı. Şakacı bir şekilde Faull'un sırtına vurdu ama bu şaka epey ağırdı, zira şakanın kurbanı tekrar dengesini bulana kadar duvara doğru sendeledi.

"İyi akşamlar, sevgili ev sahibim!"

"Sana da iyi akşamlar, dostum!" diyerek devam etti adam, doğaüstü genç adama hitaben. Hayalet genç şimdi odanın içinde gezinmeye başlamıştı, etrafındakilerin bilincinde olmadığı açıktı. "Daha önceden, sana çok benzeyen birini gördüm sanırım."

Cevap gelmedi.

Davetsiz misafir, kafasını neredeyse hayaletin yüzüne dayadı. "Bildiğin üzere, burada hiçbir hakkın yok senin."

Görüntü, kimsenin anlayamadığı anlam yüklü bir tebessümle adama baktı.

"Yaptığın şeye dikkat et," dedi Backhouse hemen.

"Sorun nedir, hayalet avcısı?"

"Senin kim olduğunu bilmiyorum ama ona karşı fiziksel şiddet uygularsan, ki buna meyilli gözüküyorsun, bunun sonuçları hiç de hoş olmayabilir."

"Ve hoşnutluk olmazsa, tüm akşamımız bozulur, değil mi, benim küçük çıkarcı arkadaşım?"

Adamın yüzündeki muzip ifade, bir manzaradan güneş ışığının çekilmesi gibi yok oldu; yerini sert ve yılmaz bir ifadeye bıraktı. Bu adamın ne yaptığını henüz kimse anlamadan, o materyalize olmuş olan görüntünün yumuşak, beyaz boynunu kıllı elleriyle kavradı ve iki seferde kafasını tamamen çevirdi. Tuhaf, zayıf bir çığlık duyuldu ve beden yere

yığılıverdi. Yüzü ön plandaydı. Adamın yüzündeki gizemli ama büyüleyici tebessümün yerini bayağı, sefil, hayvani bir sırıtışa bıraktığını gözlemleyen misafirler tarif edilemeyecek derecede şok oldular, bu görüntü oradaki herkesin yüreğine ahlaki pisliğin soğuk gölgesini düşürmüştü. Bu ifadenin geçirdiği dönüşüme berbat bir mezarlık kokusu eşlik etti.

Adamın hatları hızla belirsizleşti, vücudu katı halinden belirsiz bir hale geçerek yoğunluğunu kaybetti ve iki dakika geçmemişti ki hayaletvari biçim tamamen kayboldu.

Kısa boylu yabancı döndü ve alışılmışın dışında, uzun, yüksek sesli bir kahkahayla topluluğu karşısına aldı.

Profesör kısık sesle, heyecanlı bir şekilde Kent-Smith ile konuşuyordu. Faull, Backhouse'a işaret ederek onu sahnenin arkasına çağırdı ve tek kelime etmeden çekini verdi. Medyum çeki cebine koydu, paltosunu iliklediı ve odadan dışarı çıktı. Onu bir içki almak için çıkan Lang izledi.

Yabancı, yüzünü Maskull'ın yüzüne epey yaklaştırdı.

"Pekâlâ, dev adam, bunu nasıl buldun bakalım? Bu tür bir meyvenin yabani ortamda büyüdüğü toprakları görmek istemez misin?"

"Ne tür meyve?"

"O cin gibi tipten bahsediyorum."

Maskull onu koca eliyle savuşturdu. "Kimsin ki sen, buraya nasıl geldin?"

"Arkadaşını çağır. O belki beni tanır." Nightspore ateşin yanına bir sandalye çekmişti ve sabit, tutkulu bir ifadeyle korları izliyordu.

"Beni istiyorsa, Krag bana gelsin," dedi Nightspore tuhaf sesiyle.

"Görüyorsun ya, beni tanıyor," dedi Krag, muzip bir bakışla. Nightspore'a doğru yürüyerek adamın sandalyesinin arkasına bir elini dayadı.

"Yine o içini kemiren açlık mı?"

"Bugünlerde neler oluyor?" diye sordu Nightspore küçümseyici bir tonla, tavrını değiştirmeksizin.

"Surtur gitti ve bizim de onu takip etmemiz gerek."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız ve kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu Maskull, şaşkınlıkla bir ona bir diğerine bakarak.

"Krag'in bize getirdiği bir şey var. Haydi dışarı çıkalım," diye yanıtladı Nightspore. Yerinden kalktı ve dönüp omzunun üzerinden baktı. Bakışlarının yöneldiği yeri takip eden Maskull, geride kalan birkaç adamın onların küçük grubunu büyük bir dikkatle izlemekte olduğunu gördü.

2
SOKAKTA

Üç adam evin dışındaki sokakta toplandı. Gece biraz soğuktu ama doğudan esen rüzgârla oldukça berraktı. Çok sayıda ışıldayan yıldız, gökyüzünün hiyeroglif sembollerle dolu dev bir rulo gibi görünmesine sebep oluyordu. Maskull kendini tuhaf bir şekilde heyecanlı hissediyordu: Sıradışı bir şeyin gerçekleşeceğine dair bir his vardı içinde. "Bu gece seni bu eve getiren neydi, Krag ve yaptığın şeyi yapmana sebep olan şey neydi? O görüntüyü nasıl yorumlamalıyız?"

"O, Crystalman'in yüz ifadesi olsa gerek," diye mırıldandı Nightspore.

"Bunu çoktan tartıştık, değil mi, Maskull? Maskull, o ender bulunan meyveyi doğal yabani topraklarında görmeye can atıyor."

Maskull dikkatle Krag'e baktı. Bu adama karşı ne hissettiğini analiz etmeye çalışıyordu. Adamın kişiliğinden açıkça tiksinmişti ama bu tiksinmenin yanında, kalbinde vahşi ve canlı bir enerji açığa çıkıyor gibiydi ve bu his tuhaf bir şekilde Krag'den kaynaklanıyordu.

"Neden bu benzetmede ısrar ediyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bu yerinde bir benzetme. Nightspore haklı. O Crystalman'in yüzüydü ve biz de Crystalman'in ülkesine gidiyoruz."

"Peki bu gizemli ülke nerede?"

"Tormance'te."

"Bu tuhaf bir isim. Nerede bu Tormance?"

Krag sokak lambasının ışığında sarı dişlerini göstererek sırıttı.

"Orası Arcturus'un banliyösüdür."

"Neyden bahsediyor, Nightspore? Arcturus adlı yıldızı mı kastediyorsun?" diye devam etti Krag'e dönerek.

"İşte o tam da şu dakika gözlerinin önünde," dedi Krag, gökyüzünde güneydoğu yönündeki en parlak yıldızı kalın parmağıyla işaret ederek. "İşte orada Arcturus'u görüyorsun ve Tormance onun üzerinde yaşam olan tek gezegeni."

Maskull parıldayan, ağır yıldıza baktı ve sonra yine Krag'e baktı. Ardından bir pipo çıkardı ve onu doldurmaya başladı.

"Yeni tür bir mizah geliştirmiş olmalısın, Krag."

"Seni eğlendirebiliyorsam ne mutlu bana, Maskull, sadece birkaç günlüğüne de olsa."

"Bunu sormam gerek, adımı nereden biliyorsun?"

"Buraya sadece senin için geldiğimi düşünürsek bilmemem tuhaf olurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Nightspore ve ben eski dostuz."

Maskull elinde kibritle duraksadı. "Buraya benim için mi geldin?"

"Tabiii ki. Senin için ve Nightspore için. Biz üçümüz yol arkadaşı olacağız."

Maskull piposunu yakmıştı ve birkaç sefer sakince dumanını havaya üfledi.

"Üzgünüm Krag ama deli olduğunu varsayıyorum."

Krag başını geriye attı ve rahatsız edici bir kahkaha attı. "Ben deli miyim, Nightspore?"

"Surtur, Tormance'e gitti mi?" dedi Nightspore boğuk bir sesle ve gözlerini Krag'e dikti.

"Evet ve bizden, onu hemen takip etmemizi istiyor."

Maskull'ın kalbi tuhaf bir şekilde çarpmaya başladı. Bunların hepsi rüyada geçen bir konuşma gibi geliyordu ona.

"Peki, ne zamandan beri benim için tamamen yabancı olan biri tarafından bir şeyler yapmam isteniyor, Krag? Üstelik, kim bu şahıs?" diye sordu Maskull.

"Krag'in patronu," dedi Nightspore, kafasını çevirerek.

"Bu bilmece benim için fazla karmaşık. Pes ediyorum."

"Gizem peşindesin," dedi Krag, "bu yüzden doğal olarak gizemleri buluyorsun. Fikirlerini basitleştirmeyi dene, dostum. Buradaki olay basit ve ciddi."

Maskull ona dikkatle baktı ve hızlıca piposunu çekti.

"Şimdi nereden geldin sen?" diye sordu Nightspore birden.

"Starkness'taki eski gözlemevinden... Meşhur Starkness Gözlemevi'ni hiç duydun mu, Maskull?"

"Hayır, nerede orası?"

"İskoçya'nın kuzey doğu kıyısında. Orada zaman zaman ilginç keşifler yapılır."

"Örneğin, yıldızlara nasıl yolculuk yapılacağı. Öyleyse, şu Surtur bir astronot. Ve siz de öylesiniz herhalde, değil mi?"

Krag yine sırıttı. "İşlerini toparlamak ne kadar vaktini alır? Başlamak için ne zaman hazır olursun?"

"Çok düşüncelisin," dedi Maskull, hiç çekinmeden gülerek. "Birden sürüklenip götürüleceğim diye korkmaya başlamıştım... Ancak ne karım, ne arazim, ne de işim var, yani bekleyecek hiçbir şey yok. Yolculuğun rotası nedir?"

"Sen şanslı bir adamsın. Korkusuz, cesur bir yüreğin var ve engellerin de yok." Krag'in hatları birden ciddi ve sert bir hal aldı. "Aptal olma ve şansın getirdiği bu hediyeyi reddetme. Reddedilen bir hediye bir kez daha sunulmaz."

"Krag," diye cevap verdi Maskull, açıkça, piposunu cebine geri koyarken, "Kendini benim yerime koymanı istiyorum. Macera hastası bir adam olsaydım bile, bunun kadar çılgınca bir teklifi nasıl ciddi ciddi dinleyebilirim? Senin hakkında ne biliyorum ki, geçmişin hakkında? Şakacı biri olabilir, ya da bir tımarhaneden çıkmış olabilirsin. Bununla ilgili hiçbir şey

bilmiyorum. Sıradışı bir adam olduğunu iddia ediyorsan ve işbirliğimi istiyorsan, bana sıradışı kanıtlar sunmalısın."

"Peki ne tür kanıtları yeterli sayarsın, Maskull?"

Konuşurken Maskull'ın kolunu kavradı. Maskull vücudunda aniden keskin, rahatsız edici bir acı hissetti ve aynı zamanda sanki beyni alev aldı. Üzerine güneşin doğuşu gibi bir ışık düştü. İlk kez kendisine, acaba bu fantastik sohbet gerçek şeylerle ilgili olabilir mi, diye sordu.

"Dinle, Krag," dedi yavaşça, belirli görüntüler ve kavramlar yoğun bir düzensizlik içinde zihninden geçmeye başlarken. "Belli bir seyahatten bahsediyorsun. Pekâlâ, bu seyahat mümkün olsaydı ve bana da bu seyahate çıkma şansı verilseydi, asla geri dönmemeye razı olurdum. Arcturus'un o gezegeninde geçireceğim yirmi dört saat için canımı verirdim. Bu seyahate karşı tutumum bu... Şimdi boş konuşmadığını bana kanıtla. Delillerini göster."

Krag, Maskull konuştuğu süre boyunca ona baktı, yüzü yavaş yavaş muzip ifadesini geri kazanıyordu.

"Ah, şu bahsettiğin yirmi dört saatini alacaksın, belki de daha uzun bir zamanı ama çok daha uzununu değil. Sen korkusuz bir adamsın, Maskull ama bu yolculuk biraz meşakkatli olacak, senin için bile... Şimdi, öyleyse, eski zamanlardaki inançsızlar gibi gökyüzünden bir işaret mi istiyorsun?"

Maskull kaşlarını çattı. "Ama tüm bu olay çok saçma. Beyinlerimiz içeride olup bitenle aşırı bir heyecan yaşadı. Şimdi eve gidelim ve biraz uyuyup bunu üzerimizden atalım."

Krag onu bir eliyle alıkoydu, diğer eliyle de göğüs cebinde bir şey aradı. Az sonra, katlanan, küçük bir merceğe benzeyen bir şey çıkardı. Camın çapı beş santimetreyi geçmezdi.

"Önce bununla Arcturus'a bir bak, Maskull. Bu, kanıt olarak şimdilik iş görebilir. Ne yazık ki yapabileceğimin en iyisi bu. Ben seyyah bir sihirbaz değilim... Onu düşürmemeye çok dikkat et. Biraz ağırdır."

Maskull merceği eline aldı, bir dakika kadar evirip çevirdi

ve sonra şaşkınlık içinde Krag'e baktı. Bu küçük nesne demir paradan çok da büyük olmamasına rağmen en az on kilo vardı.

"Bu ne olabilir, Krag?"

"Mercekten bak, sevgili dostum. Sana onu bu yüzden verdim."

Maskull onu güçlükle yukarı kaldırdı, parlayan Arcturus'a doğru yöneltti ve kol kaslarının elverdiği kadar uzun ve sabit bir şekilde yıldıza baktı. Gördüğü şey şuydu: Çıplak gözle tek bir sarı ışık noktası gibi görünen yıldız, şimdi açıkça iki parlak ama küçük yıldıza bölünmüş durumdaydı ve bunlardan büyük olanı hâlâ sarıyken, küçük olanı güzel, mavi bir yıldızdı. Ama hepsi bu değildi. Görünürde, sarı yıldızın etrafında dönen, nispeten küçük ve zar zor ayırt edilebilen bir uydu vardı. Bu uydu kendiliğinden değil, yansıyan ışıkla parıldıyordu... Maskull birkaç kez kolunu indirip kaldırdı. Aynı görüntü kendini tekrarladı ama başka da bir şey göremedi. Sonra tek kelime etmeden merceği Krag'e uzattı ve üst dudağını çiğneyerek öylece dikildi.

"Sen de bir bak," dedi Krag rahatsız edici sesiyle, merceği Nightspore'a uzatarak.

Nightspore arkasını döndü ve volta atmaya başladı. Krag alaycı bir şekilde güldü ve merceği cebine geri koydu. "Pekâlâ Maskull, tatmin oldun mu?"

"Öyleyse Arcturus bir çifte yıldız. Peki, o üçüncü nokta da Tormance miydi?"

"Bizim gelecekteki evimiz, Maskull."

Maskull düşünmeye devam etti. "Tatmin olup olmadığımı soruyorsun. Bilmiyorum, Krag. Bu mucizevi bir şey ve bununla ilgili söyleyebileceğim tek şey bu... Ama bir şeyden tatmin oldum, evet. Starkness'ta çok harika gökbilimciler olmalı ve beni gözlemevinize davet ederseniz, kesinlikle gelirim."

"Seni davet ediyorum. Oradan yola çıkarız."

"Ya sen, Nightspore?" diye sordu Maskull.

"Bu seyahat gerçekleşmeli," diye cevap verdi arkadaşı belli belirsiz bir tonla. "Bundan ne sonuç çıkacağını bilmesem de..."

Krag ona delici bir bakış attı. "Nightspore'u heyecanlandırmamız için bundan daha kaydadeğer maceralar planlamak gerek."

"Yine de geliyor."

"Ama çok da isteyerek değil. Sadece sana arkadaşlık etmek için geliyor."

Maskull yine gözleriyle, güneydoğu göğünde yalnız kudretiyle parlayan ağır, mahzun yıldızı aradı ve ona baktıkça, yüreği büyük, acı veren özlemlerle doldu; ancak o bu hisleri aklıyla bağdaştıramıyordu. Kaderinin bir şekilde bu çok uzaklardaki devasa yıldızla bağlantılı olduğunu hissediyordu. Ama yine de Krag'in ciddi olduğunu kendisine itiraf edemiyordu.

Derin düşüncelere dalmış halde, adamın ayrılırken söylediklerini duydu ve ancak birkaç dakika sonra, Nightspore'la yalnız kaldığında seyahat rotaları ve tren saatleri gibi dünyevi konulardan bahsettiklerini fark etti.

"Krag bizimle kuzeye geliyor mu? Orasını duymadım."

"Hayır, önce biz gidiyoruz; o, ertesi günün akşamı Starkness'ta bize katılacak."

Maskull hâlâ düşünceliydi. "Bu adam hakkında ne düşünmeliyim?"

"Bil diye söylüyorum," diye yanıtladı Nightspore yorgun bir şekilde, "Onun yalan söylediğini hiç görmedim."

3
STARKNESS

Birkaç gün sonra Maskull ve Nightspore, Haillar İstasyonu'ndan yaklaşık on bir kilometre yürüyerek, öğlen saat ikide Starkness Gözlemevi'ne vardı. Bu yapayalnız, yaban patika, yolun büyük kısmında Kuzey Denizi manzarasıyla, epey yüksek uçurumların kenarından geçiyordu. Güneş parıldıyordu ama güçlü bir doğu rüzgârı esiyordu; hava tuz kokuyordu ve soğuktu. Koyu yeşil dalgalar beyaz köpüklerle bezenmişti. İki adama yürüyüş boyunca martıların hüzünlü, güzel çığlıkları eşlik etmişti.

Gözlemevi, arazinin en ucuna kurulmuş, komşusuz, bağımsız, ufak bir yapı olarak gözlerinin önünde belirdi. Üç binadan oluşuyordu burası: taştan yapılmış küçük bir ev, alçak bir atölye ve yaklaşık iyi yüz metre kuzeye doğru, yaklaşık yirmi metre yüksekliğinde, granitten yapılmış kare bir kule.

Ev ve atölye birbirinden, çöplerle dolu açık bir avluyla ayrılıyordu. Binaların etrafında, denizi gören kenar hariç, tek bir taştan duvar vardı: Burada evin kendisi yamacın bir devamını oluşturuyordu. Etrafta kimse görünmüyordu. Pencerelerin hepsi kapalıydı ve Maskull tüm bu yapının kapatılıp terk edildiğine yemin edebilirdi.

Maskull, ardında Nightspore, açık bahçe kapısından geçti. Maskull güçlü bir şekilde ön kapıyı tıklattı. Kapı tokmağının üzerinde kalın bir toz tabakası vardı ve uzun süredir

kullanılmadığı belliydi. Maskull kulağını kapıya dayadı ama evin içinde bir hareket duyamadı. Sonra kapının kolunu denedi. Fakat kapı kilitliydi.

Evin etrafını dolanarak başka bir giriş aradılar ama sadece bir tane kapı vardı.

"Bu hayra alamet değil," diye homurdandı Maskull. "Burada hiç kimse yok... Ben kuleye çıkayım, sen de küçük binayı dene."

Trenden indiklerinden beri yarım düzine bile kelime etmemiş olan Nightspore, sessizce onayladı ve avlunun öteki tarafına doğru yöneldi. Maskull ise tekrar bahçe kapısından geçti. Uçurumun biraz gerisinde bulunan kulenin ayağına vardığında, kapıya asma kilit vurulmuş olduğunu gördü. Yukarı baktığında altı tane pencere gördü; hepsi de doğuya, yani denize bakıyordu ve her biri eşit mesafelerle bir diğerinin üzerindeydi. Burada da aradığını bulamayacağını fark eden Maskull, deminkinden daha sinir olmuş bir halde buradan ayrıldı. Maskull arkadaşına katıldığında, arkadaşı atölyenin de kilitli olduğunu söyledi.

"Biz bir davet aldık mı, almadık mı? diye sordu Maskull enerjik bir şekilde.

"Ev boş," diye yanıtladı Nightspore, tırnaklarını yiyerek. "En iyisi pencerelerden birini kırmak."

"Krag buraya gelmeye lütfedene kadar dışarıda kamp yapmaya kesinlikle niyetim yok."

Maskull avludan demir bir sopa aldı ve güvenli bir mesafeye çekilerek, sopayı zemin kattaki kanatlı bir pencereye doğru attı. Alt cam tamamen parçalandı. Maskull kırık camlara değmemeye dikkat ederek elini delikten geçirdi ve çerçeve kilidini geriye doğru itti. Bir dakika sonra ikisi de içeri tırmanmıştı ve evin içinde dikiliyorlardı.

Bulundukları oda mutfaktı ve son derece kirli ve bakımsız bir haldeydi. Mobilyalar zar zor ayakta duruyordu, kırık

kap kacak ve çöpler bir çöp yığınının üzerinde değil, yerlerde saçılmış vaziyetteydi; her şey bir toz tabakasıyla örtülüydü. Ortam o kadar kötü kokuyordu ki, Maskull birkaç aydır odaya temiz hava girmemiş olduğu sonucuna vardı. Duvarlarda böcekler geziniyordu.

Alt kattaki diğer odalara gittiler: bulaşık yıkanan bir oda, pek az eşyası olan bir yemek odası ve kerestelerin depolandığı bir oda. Aynı kir, köhnelik ve bakımsızlık gözlerine çarpıyordu. Bu odalara en son biri dokunalı hatta gireli en az yarım sene geçmiş olmalıydı.

"Hâlâ Krag'e olan inancın tam mı?" diye sordu Maskull. "Benimki artık kaybolmak üzere. Bu iş büyük bir şaka değilse, ona dönüşecek gibi görünüyor. Krag hayatında burada yaşamamıştır."

"Önce üst kata gel," dedi Nightspore.

Üst kattaki odalar, bir kütüphane ve üç yatak odasından ibaretti. Tüm pencereler sıkıca kapatılmıştı ve içerideki hava dayanılmazdı. Yataklarda çok uzun zaman önce uyunmuş olduğu belliydi ve o zamandan beri düzeltilmemişlerdi. Kırışmış, rengi solmuş çarşaf ve yastık kılıfları, üzerinde uyumuş kişilerin izlerini hâlâ koruyordu. Bu izlerin çok eski olduğuna şüphe yoktu, çünkü havada gezen her türlü pislik çarşafların ve yatak örtülerinin üzerinde birikmişti.

"Burada kim uyumuş olabilir sence?" diye sordu Maskull. "Gözlemevi personeli mi?"

"Ondan ziyade bizim gibi yolcular. Buradan hızla ayrılmışlar."

Maskull girdiği her odanın penceresini sonuna kadar açtı ve bunu yapana kadar nefesini tuttu. Odalarından ikisi denize bakıyordu; üçüncüsü ise, yani kütüphane, yukarı doğru meyilli bozkıra bakıyordu. Bu kütüphane gezilmedik tek odaydı ve burada daha önce birilerinin bulunduğuna dair işaretler keşfetmezlerse, Maskull tüm bu işi büyük bir oyun olarak değerlendirmeye karar verdi.

Fakat kütüphane de diğer tüm odalar gibi havasızlıktan ve tozdan kokuyordu. Maskull pencereyi aşağı yukarı sarstıktan sonra bir koltuğa yığıldı ve yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle arkadaşına baktı.

"Şimdi Krag hakkında ne düşünüyorsun?"

Nightspore pencerenin önünde duran bir masanın kenarına oturdu. "Yine de bize bir mesaj bırakmış olabilir."

"Ne mesajı? Neden? Bu odada mı demek istiyorsun? Ben mesaj falan göremiyorum."

Nightspore gözlerini odanın etrafında gezdirdi ve en sonunda gözleri camlı bir büfeye takıldı. Büfenin raflarından birinde birkaç eski şişe vardı, başka da bir şey yoktu. Maskull Nightspore'a ve ardından büfeye baktı. Sonra tek kelime etmeden, şişeleri incelemek için ayağa kalktı.

Toplamda dört şişe vardı ve bunlardan biri diğerlerinden daha büyüktü. Daha küçük olanlar yaklaşık yirmi santimetre boyundaydı. Hepsi de torpil şeklindeydi ama altları daha düzdü, bu da dik durabilmelerini sağlıyordu. Küçük olanlardan iki tanesi boştu ve ağızları kapatılmamıştı; diğerlerinde ise renksiz bir sıvı ve ağızlarında tuhaf görünümlü, hortum ucu gibi tıpalar vardı. Tıpalar, ince metal bir çubukla şişenin kenarında yarısına kadar inen bir kilit ile bağlanıyordu. Şişeler etiketlenmişti ama etiketler yıllar içinde sararmıştı ve üzerindeki yazı neredeyse okunamaz durumdaydı. Maskull daha iyi ışıkta bakabilmek için dolu şişeleri alarak pencerenin önündeki masaya gitti. Nightspore ona yer açmak için kenara çekildi.

Şimdi daha büyük olan şişenin üzerinde şu sözleri görebiliyordu: "Geri Güneş Işınları" ve diğerinin üzerinde de, bir anlık bir şüpheden sonra "Geri Arcturus Işınları" gibi bir yazı seçebildiğini düşündü.

Meraklı bakışlarla arkadaşına bakmak için kafasını kaldırdı. "Daha önce buraya hiç geldin mi, Nightspore?"

"Krag'in bir mesaj bırakacağını düşünmüştüm."

"Bilmiyorum... Bu bir mesaj olabilir ama bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor veya benim için. 'Geri ışınlar' ne demek?"

"Kaynağına geri dönen ışık," dedi Nightspore alçak sesle.

"Bu ne tarz bir ışık oluyor?"

Nightspore cevap vermek için isteksiz görünüyordu ama Maskull'ın gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu görerek şöyle açıkladı: "Işık çekilmese ve itilmese, çiçekler güneşin ardından başlarını döndürmeyi nasıl akıl ederdi?"

"Bilmiyorum. Ama esas olay şu: Bu şişeler ne işe yarıyor?"

Maskull bir eli küçük şişenin üzerinde, konuşmaya devam ederken, yan yatmış olan diğer şişe kazara öyle bir şekilde yuvarlandı ki metali masanın kenarına takıldı. Maskull şişeyi durdurmak için davrandı. Aslında eli aşağı doğru gidiyordu ki şişe gözlerinin önünde yok oluverdi. Şişe yuvarlanarak masadan düşmemiş, gerçekten gözden yitmişti. Şu anda hiçbir yerde yoktu.

Maskull masaya baktı. Bir dakika sonra kaşlarını kaldırdı ve gülümseyerek Nightspore'a döndü. "Mesaj daha da karmaşıklaşıyor."

Nightspore sıkılmış gibi görünüyordu. "Tıpa yerinden çıktı. Şişenin içindekiler açık pencereden güneşe doğru kaçtı ve beraberinde şişeyi de götürdü. Ama şişe dünyanın atmosferinde yanacak ve içindekiler de dağılarak yok olacak ve güneşe erişemeyecekler."

Maskull dikkatle dinledi ve yüzündeki gülümseme yok oldu.

"Onu dolaba geri koy," dedi Nightspore. "Arcturus hâlâ ufkun altında ve böyle giderse anca bu evi yıkmayı başarırsın."

Maskull hâlâ pencerenin önünde dikiliyordu ve düşünceli bir şekilde güneşin aydınlattığı bozkırlara bakıyordu.

"Krag bana çocukmuşum gibi davranıyor," dedi az sonra. "Belki de ben gerçekten çocuğum... Şüpheci tutumum Krag'e çok gülünç gelmiş olmalı. Peki ama neden tüm bunları benim kendi kendime keşfetmemi istiyor? Çünkü seni buna dahil etmiyorum, Nightspore. Peki Krag ne zaman burada olacak?"

"Hava kararmadan gelmez, zannediyorum," diye cevap verdi arkadaşı.

4
SES

Saat üçü geçmişti. Sabah erken saatlerden bu yana hiçbir şey yemedikleri için acıkmışlardı; bu yüzden Maskull yiyecek bir şeyler aramak üzere alt kata indi, yiyeceğe benzer bir şey bulma umudu pek yoktu gerçi. Mutfakta bir kapta, dokunulmaz vaziyette bir paket küflenmiş yulaf ezmesi, hava almayan bir kutuda bir miktar iyi kalite çay ve açılmamış bir sığır dili konservesi buldu. En iyisi de, yemek odasındaki dolapta ağzı açılmış bir şişe birinci sınıf İskoç viskisine rastladı. Hemen eldeki malzemelerle bir şeyler hazırlamaya girişti.

Epey sıkı bir çalışmadan sonra avludaki bir su tulumbası temiz akmaya başladı. Maskull eski çaydanlığı yıkadı ve içini doldurdu. Yakılacak odun için mutfak sandalyelerinden birini bir el baltasıyla doğradılar. Hafif, tozlu ahşap, şömine ızgarasında iyi bir alev çıkardı, çaydanlık kaynadı, fincan bulundu ve yıkandı. On dakika sonra iki arkadaş kütüphanede akşam yemeği yiyorlardı.

Nightspore çok az yedi ve içti ama Maskull iyi bir iştahla masaya oturdu. Süt olmadığından, onun yerini viski aldı; neredeyse siyah olan çayı eşit miktarda içkiyle karıştırdılar. Maskull bu karışımdan fincan fincan içti ve dil silip süpürüldükten çok sonra bile hâlâ içmeye devam etti.

Nightspore ona tuhaf tuhaf baktı. "Krag gelmeden önce bitirmeye niyetin var mı?"

"Ne de olsa gelmeyecek, biz de bir şeyler yapmalıyız. Huzursuz hissediyorum kendimi."

"Haydi civara bir bakalım."

Maskull'un ağzına doğru gitmekte olan fincan havada asılı kaldı. "Görmeyi umduğun bir şey var mı, Nightspore?"

"Sorgie Boşluğu'na doğru yürüyelim."

"Orası neresi?"

"Görmeye değer bir yer," diye yanıtladı Nightspore, dudağını ısırarak.

Maskull fincanını bitirdi ve ayağa kalktı. "Yürümek her zaman demlenmekten iyidir, özellikle böyle bir günde. Ne kadar uzakta?"

"Her yönden beş altı kilometre."

"Muhtemelen sen bir şey kastediyorsun," dedi Maskull, "Çünkü seni artık ikinci bir Krag olarak görmeye başlıyorum. Ama öyleyse, daha da iyi. Gerginleşmeye başladım, bana olay lazım."

Aralık bıraktıkları kapıdan çıkarak evi terk ettiler ve anında kendilerini Haillar'dan getiren kıraç yolda buldular.

İlerlerlerken Maskull şaşkın bir ilgiyle kuleye baktı. "Şu kule nedir, Nightspore?"

"Kulenin üzerindeki platformdan yola çıkacağız."

"Bu gece mi?" diye sordu Maskull, ona hızlı bir bakış atarak.

"Evet."

Maskull gülümsedi ama bakışları ciddiydi. "Öyleyse şu anda Arcturus'un giriş kapısına bakıyoruz ve Krag de şimdi o kapının kilidini açmak için kuzeye doğru gidiyor."

"Sanırım artık bunun imkânsız olduğunu düşünmüyorsun," diye mırıldandı Nightspore.

İki üç kilometreden sonra yol, deniz kıyısından ayrıldı ve keskin bir şekilde tepelerin karşısından, kıyıdan içeriye doğ-

ru kıvrıldı. Nightspore'un rehberliğinde bu yoldan ayrılarak çimlere doğru yürüdüler. Bir yere kadar uçurumun kenarı boyunca belli belirsiz bir koyun patikası devam etti ama yaklaşık bir buçuk kilometrenin sonunda patika kayboldu. Sonra iki adam derin oyukları aşarak, tepe yamaçlarında bir aşağı bir yukarı zorlu bir yürüyüş yaptılar. Güneş tepelerin ardında yok oldu ve belli belirsiz bir halde alacakaranlık çöktü. Kısa süre sonra daha fazla ilerlemenin imkânsız göründüğü bir noktaya vardılar. Bir dağın eteği uçurumun tam da kenarına kadar dik bir açıyla iniyordu ve bu da kaygan çimlerle kaplı, geçilemez bir eğim oluşturuyordu. Maskull durdu, sakalını sıvazladı ve bir sonraki adımın ne olacağını düşündü.

"Burada ufak bir tırmanış yeri var," dedi Nightspore. "İkimiz de tırmanmaya alışığız ve burada çok zorlu bir şey yok." Bulundukları yerin birkaç metre aşağısında sarp kayalık boyunca dolanan dar bir çıkıntıya işaret etti. Genişliği ortalama kırk ila seksen santimetre kadardı. Nightspore bu işe Maskull'ın razı olmasını beklemeden, birden kendisini aşağıya sarkıttı ve hızlı adımlarla bu çıkıntı boyunca yürümeye başladı. Başka çaresi olmadığını gören Maskull da onu takip etti. Üzerinde yürüdükleri bu çıkıntı yarım kilometreyi geçmezdi ama yine de burayı geçmek biraz korkutucuydu. Yaklaşık yüz yirmi metre aşağıda denize kadar çok dik bir uçurum vardı. Birkaç noktada bir ayaklarını diğerinin önüne koymadan yan yan ilerlemek zorunda kaldılar. Kırılan dalgaların sesi, alçak, tehditkâr bir uğultuyla kulaklarına geliyordu.

Bir köşeyi geçtikten sonra, çıkıntı genişleyerek orta büyüklükte bir kaya yüzeyine dönüştü ve birden bire sona erdi. Denizin dar bir girintisi onları ileride devam eden yamaçlardan ayırıyordu.

"Daha fazla ilerlemediğimize göre," dedi Maskull, "sanırım burası bahsettiğin Sorgie Boşluğu, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevapladı arkadaşı, önce dizlerinin üzerine çöktü, ardından da boylu boyunca yüzükoyun uzandı. Kafa-

sını ve omuzlarını kenara kadar getirerek aşağıya, suya bakmaya başladı.

"Orada ilginç olan nedir, Nightspore?"

Ancak cevap alamayınca Maskull da arkadaşının yaptığını yaptı; bir dakika sonra kendisi de aynı yere bakıyordu. Görecek hiçbir şey yoktu, içindeki karamsarlık derinleşmişti; deniz de neredeyse görünmez durumdaydı. Ama boş yere öyle bakarken, aşağıdaki kıyının dar şeridinde davul sesi gibi bir şey duydu. Ses zayıftı ancak epey belirgindi. Davulun temposu dört dörtlüktü ve üçüncü vuruş hafiften vurguluydu. Maskull uzandığı yerden sesi sürekli bir şekilde duymaya başladı. Bu ses kırılan dalgaların çok daha yüksek olan sesiyle boğulmuyordu ama sanki başka bir dünyaya aitmiş gibiydi...

Yeniden ayağa kalktıklarında Maskull Nightspore'a sordu. "Buraya sadece bunu duymak için mi geldik?"

Nightspore o tuhaf bakışlarından birini attı. "Buralarda buna 'Sorgie'nin Davul Vuruşları' denir. Bu ismi bir daha duymayacaksın ama belki sesi yine duyarsın."

"Peki, duyarsam, bu ne anlama gelecek?" diye sordu Maskull şaşkınlık içinde.

"O içinde kendi mesajını taşır. Sadece onu her zaman daha da belirgin bir şekilde duymaya çalış... Hava kararıyor, geri dönmeliyiz."

Maskull otomatik olarak saatini çıkardı ve saate baktı. Altıyı geçiyordu... Ama o, Nightspore'un sözlerini düşünüyordu, zamanı değil.

Kuleye geri döndüklerinde çoktan gece olmuştu. Siyah gökyüzü parlak yıldızlarla muhteşem görünüyordu. Arcturus doğuda, onların tam karşısında, denizin üzerinde az bir mesafe uzaktaydı. Kulenin yanından geçerken Maskull büyük bir şokla kapının açık olduğunu fark etti. Şiddetle Nightspore'un kolunu yakaladı. "Bak! Krag geri dönmüş."

"Evet, acele edip eve girmeliyiz."

"Neden kuleye girmiyoruz? Kapı açık olduğuna göre muhtemelen oradadır. Ben yukarı çıkıp bakacağım."

Nightspore homurdandı ama karşı çıkmadı.

Kapıdan girince her taraf zifir karanlıktı. Maskull bir kibrit yaktı ve titrek ışıkta dairesel biçimdeki taştan basamakların alt kısmı göründü. "Sen de yukarı geliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ben burada bekleyeceğim."

Maskull hemen yukarı çıkmaya başladı. Ancak yarım düzine basamak çıkmıştı ki nefesini toplamak için duraklamak zorunda kaldı. Sanki yukarıya bir değil üç Maskull taşıyordu. İlerlerken, azalmaktan çok uzak olan bu ezici ağırlık hissi daha da kötüleşti. Devam etmek fiziksel olarak neredeyse imkânsızdı; ciğerleri yeterince oksijen alamıyordu ve kalbi bir gemi motoru gibi güm güm atıyordu. Alnından ter boşanıyordu. Yirminci basamakta kulenin ilk bölümünü tamamladı ve yüksek bir boşluğa yapılmış ilk pencereyle karşılaştı.

Daha fazla yukarı çıkamayacağını fark eden Maskull bir kibrit daha yaktı ve kuleden bir şeyler görebilmek için pencere boşluğuna tırmandı. Ateş söndü ve Maskull pencereden yıldızlara baktı. Sonra, bunun pencere falan değil, bir mercek olduğunu fark ederek hayretler içinde kaldı... Gökyüzü sayısız yıldız barındıran büyük bir alan değil, sadece tek bir yere odaklanmış flu bir karanlıktı; bu yerde, boyut olarak iki küçük ay gibi görünen çok parlak iki yıldız birbirine çok yakın duruyordu ve onların yanında da Venüs kadar parlak olan ve rahatça görülebilen, etrafında gözlemlenebilen bir diski bulunan çok daha küçük bir gezegen vardı. Güneşlerden biri parıl parıl beyaz bir ışıkla parlıyordu, diğeri ise tuhaf ve yoğun bir maviydi. Bu yıldızların ışıkları neredeyse güneş kadar yoğun olmasına rağmen kulenin içini aydınlatmıyordu.

Maskull o an bakmakta olduğu küreler sisteminin astronomide Arcturus yıldızı olarak bilinen şey olduğunu derhal anladı... Bu görüntüyü daha önce Krag'in merceğinden

görmüştü ama o zaman orantılar daha küçüktü, yıldızların rengi gerçek halleriyle görünmüyordu... Bu renkler gözüne olağanüstü görünüyordu, sanki onları çıplak gözle görürken, doğru bir şekilde göremiyordu... Fakat en çok hevesle ve uzun uzun baktığı yer Tormance'ti. Milyonlarca kilometre uzaklıktaki o gizemli ve korkutucu gezegene ayak basacağı sözü vaat edilmişti kendisine, orada ölüp gidecek olsa bile. Göreceği ve dokunacağı tuhaf yaratıklar halihazırda orada yaşıyorlardı, hemen şu dakikada.

Kulağına nefesini hissettiği, en fazla bir metre kadar uzaklıktan alçak bir fısıltı çalındı. "Anlamıyor musun, Maskull, sen kullanılıp kırıldığında bir kenara atılacak bir maşasın. Şu anda Nightspore uyuyor ama o uyandığı zaman sen ölmelisin. Sen gideceksin ama o geri dönecek."

Maskull titreyen ellerle aceleyle bir kibrit daha çaktı. Görünürde hiç kimse yoktu, her yerde cenaze sessizliği vardı. O ses bir daha duyulmadı. Birkaç dakika bekledikten sonra Maskull kulenin en alt katına geri indi. Açık havaya çıkınca üzerindeki ağırlık hissi aniden kayboldu ama nefes nefeseydi ve kalbi küt küt atıyordu, son derece ağır bir yük kaldırmış bir adam gibiydi.

Nightspore'un karanlık silüeti yaklaştı. "Krag orada mıydı?"

"Oradaysa bile ben görmedim. Ama birinin konuştuğunu duydum."

"Konuşan Krag miydi?"

"Krag değildi; ama bir ses beni sana karşı uyardı."

"Evet, bu sesleri de duyacaksın," dedi Nightspore esrarengiz bir şekilde.

5
YOLCULUK GECESİ

Eve geri döndüklerinde pencerelerin tümü karanlığa gömülmüş haldeydi ve kapı aynen bıraktıkları gibi aralıktı. Krag muhtemelen orada değildi. Maskull her odada bir kibrit yakarak tüm evi gezdi. İncelemenin sonunda beklemekte oldukları adamın oraya adımını dahi atmadığına yemin edebilirdi. Karanlıkta el yordamıyla kütüphaneye vardıklarında, zifiri karanlıkta oturup beklediler, çünkü yapılacak başka bir şey yoktu. Maskull piposunu yaktı ve viskinin geri kalanını içmeye başladı. Açık pencereden kulaklarına, uçurumların dibine çarpan denizin sürekli, rahatsız edici sesi geliyordu.

"Yine de Krag kulede olmalı," dedi Maskull, sessizliği bozarak.

"Evet, hazırlanıyor."

"Umarım kendisine orada katılmamızı beklemiyordur. Orada bulunmak benim gücümün ötesinde bir şeydi ama neden, Tanrı bilir... Basamaklar bir çeşit manyetik çekime sahip olmalı."

"Bu Tormance'in yer çekimi," dedi Nightspore alçak sesle.

"Dediğini anlıyorum, ya da, aslında anlamıyorum. Ama önemi yok."

Sessizlik içinde piposunu içmeye devam etti, ara sıra da

halis viskiden bir ağız dolusu yudum alıyordu. "Surtur kim?" diye sordu birden.

"Biz, yani ötekiler, kör halde bir şeyler arayan, çömez kişileriz; ama o, efendidir."

Maskull duyduklarını iyice düşündü. "Sanırım haklısın, çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen, sadece ismi bile beni heyecanlandırdı... Sen onunla bizzat tanışıyor musun?"

"Ben... şey, tanıyor olmalıyım... Unuttum..." diye yanıt verdi Nightspore boğuk bir sesle.

Maskull şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı ama odanın karanlığında hiçbir şey seçemedi.

"Bazılarını unutabilecek kadar çok sayıda sıradışı adam mı tanıyorsun? O zaman belki bana şunu söyleyebilirsin: Gittiğimiz yerde, onunla tanışacak mıyız?"

"Sen ölümle tanışacaksın, Maskull... Bana daha fazla soru sorma. Onları cevaplayamam."

"Öyleyse Krag'i beklemeye devam edelim," dedi Maskull soğuk bir şekilde.

On dakika sonra ön kapı çarptı ve merdivenlerden yukarı doğru koşan hafif, hızlı bir ayak sesi duyuldu. Maskull, kalbi ağzında, ayağa kalktı.

Kapının eşiğinde, elinde zayıf bir alevle parlayan bir fenerle Krag belirdi. Kafasında şapka vardı; sert ve aksi görünüyordu. Bir süre iki arkadaşı inceledikten sonra, büyük adımlarla odanın içinde doğru yürüdü ve feneri sertçe masanın üzerine koydu. Fenerin ışığı duvarları aydınlatmaya bile pek yaramıyordu.

"Buraya vardın demek, Maskull."

"Öyle görünüyor ama sana misafirperverliğin için teşekkür etmeyeceğim, çünkü bu misafirperverliğin yokluğunu epey hissettik."

Krag bu söylenenleri duymazdan geldi. "Başlamaya hazır mısın?"

"Kesinlikle. Sen hazır olduğunda. Burası pek eğlenceli değil."

Krag eleştiren gözlerle onu inceledi. "Seni kulede zar zor ilerlerken duydum. Yukarı çıkamadın gibi görünüyor."

"Bu bir engel gibi görünüyor, çünkü Nightspore bana yolculuğa çıkışın en üst kattan yapıldığını söyledi."

"Ama tüm şüphelerin yok oldu, değil mi?"

"Şimdilik, Krag, şu anda zihnim her şeye açık. Senin neler yapabileceğini görmeye epey hevesliyim."

"Başka hiçbir şey istenmiyor senden. Ama şu kule işi... En üste kadar çıkabilene dek Tormance'in yer çekimine dayanamayacak durumdasın demektir, biliyorsun değil mi?"

"Öyleyse tekrarlıyorum, bu zorlu bir engel çünkü kesinlikle yukarıya çıkamıyorum."

Krag ceplerini karıştırdı ve en sonunda bir sustalı bıçak çıkardı.

"Paltonu çıkar ve gömleğinin kolunu kıvır," diye talimat verdi.

"O bıçakla kesik mi atmayı teklif ediyorsun?"

"Evet ama zorluk çıkarma çünkü bununla kesin sonuç alınır ama herhalde öncesinde bunu anlayamazsın."

"Yine de, bıçakla atılacak bir kesik..." diye söze başladı Maskull, gülerek.

"Bu sorununa çözüm olacak," diye araya girdi Nightspore.

"Öyleyse sen de kolunu aç, seni aristokrat," dedi Krag. "Kanın neyden yapılmış görelim bakalım."

Nightspore talimata uydu.

Krag bıçağın büyük ağzını çıkardı ve Maskull'ın kolunun üst kısmına özensiz ve neredeyse haşin bir şekilde bir kesik attı. Yara derindi ve oluk oluk kan aktı.

"Yaramı sarayım mı? diye sordu Maskull, acıyla yüzünü ekşiterek.

Krag yaranın üzerine tükürdü. "Gömleğin kolunu indir, artık kanamayacak."

Sonra dikkatini, yaptığı şeye nemrut bir kayıtsızlıkla tahammül eden Nightspore'a yöneltti. Krag bıçağı yere fırlattı.

Yara yerinde korkunç bir acı Maskull'ın vücudunda dolanıyordu ve Maskull bayılmak zorunda kalmayacağından şüphe etmeye başladı. Ama acı neredeyse aniden hafifledi ve sonra Maskull yaralı kolunda sürekli içini kemiren bir sancıdan başka bir şey hissetmedi, hayatı uzun bir eziyete çevirmeye yetecek kadar güçlü bir sancıydı bu.

"İşte bitti," dedi Krag. "Şimdi beni takip edebilirsin."

Feneri alarak kapıya doğru yürüdü. Işıktan faydalanabilmek için diğerleri de ardından hızla takip ettiler ve bir an sonra adamların halısız basamaklarda patırdayan ayak sesleri, terk edilmiş evin içinde yankılandı. Krag onlar evden çıkana kadar bekledi ve sonra ardlarından kapıyı öyle hızla çarptı ki pencereler zangırdadı.

Kuleye doğru hızla yürürlerken Maskull Krag'in kolundan tuttu. "Yukarıda, o basamaklarda bir ses duydum."

"O ses ne dedi?"

"Benim gitmem gerektiğini ama Nightspore'un geri döneceğini."

Krag gülümsedi. "Bu seyahat iyice kötü nam salmaya başladı," dedi bir an duraksadıktan sonra. "Ortalıkta kötü niyetli kimseler olmalı... Neyse, geri dönmek istiyor musun?"

"Ne istediğimi bilmiyorum. Ama duyduğum şeyin bahsetmeye değecek kadar ilginç olduğunu düşündüm."

"Sesler duymak kötü bir şey değil," dedi Krag, "ama gece dünyasından sana gelen her şeyin mantıklı olduğunu bir an için bile düşünmemelisin."

Kulenin açık kapısına vardıklarında, Krag hemen döner merdivenin en alt basamağına adımını attı, elinde fenerle çevik bir şekilde merdivenlerden yukarıya koştu. Maskull bu basamaklarda daha önce yaşadığı acı dolu deneyimi düşününce, biraz korkuyla onu takip etti ama ilk beş altı basamaktan sonra hâlâ rahatça nefes alabildiğini görünce korku-

su rahatlamaya ve şaşkınlığa dönüştü; şu an bir genç kız gibi çene çalabilirdi.

Krag en aşağıdaki pencereye adım atmadan doğrudan yoluna devam etti ama Maskull, Arcturus takımının olağanüstü görüntüsünü yeniden görebilmek için pencere boşluğuna tırmandı. Mercek sihirli özelliğini yitirmişti. Artık bakıldığında sıradan gökyüzünün göründüğü sıradan bir cama dönüşmüştü.

Tırmanış devam etti ve ikinci ve üçüncü pencerelerde yine pencere boşluğuna tırmandı, dışarı baktı ama hâlâ olağan manzara kendini gösteriyordu. Bundan sonra Maskull vazgeçti ve başka pencereden bakmadı.

Bu arada Krag ve Nightspore ellerinde ışıkla ilerlemişlerdi, bu yüzden Maskull tırmanışını karanlıkta tamamlamak zorunda kaldı. En tepeye varmak üzereyken, yarı açık bir kapının aralığından sızan sarı bir ışık gördü. Arkadaşları hemen oracıkta, bozuk, ahşap bir döşemeyle merdivenlerden ayrılan küçük bir odada dikiliyorlardı. Oda ilkel bir biçimde döşenmişti ve içinde astronomiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Fener masanın üzerinde duruyordu.

Maskull içeri girdi ve meraklı bakışlarla etrafı süzdü. "En tepede miyiz?"

"Başımızın üzerindeki platform dışında, evet", diye yanıtladı Krag.

"O en alttaki pencerenin camı bu akşam daha erken saatlerde yaptığı gibi neden görüntüyü büyütmedi?"

"Ah, sen fırsatını kaçırdın," dedi Krag, sırıtarak. "Tırmanışını o zaman tamamlamış olsaydın, yürek hoplatan görüntüler görecektin. Örneğin beşinci pencereden Tormance'i kabartmalı görünen bir harita gibi görecektin, altıncı pencereden onu bir manzara gibi görecektin... Ama şimdi buna gerek yok."

"Neden gerek yok? Gerek olup olmamasıyla bunun ne ilgisi var?"

"Kolundaki o yaradan bu yana işler değişti, dostum. Artık merdivenleri tırmanabiliyorsun; işte aynı sebepten dolayı durmaya ve hayretle yoldaki manzaraları seyretmeye gerek yoktu."

"Pekâlâ," dedi Maskull, onun ne demek istediğini tam da anlamayarak. "Ama burası Surtur'ın sığınağı mı?"

"Surtur burada zaman geçirmiş."

"Keşke bu gizemli şahsı tarif etsen, Krag. Bir daha böyle bir fırsat bulamayabiliriz."

"Pencerelerle ilgili söylediğim şey aynı zamanda Surtur için de geçerli. Onu zihninde canlandırmak için vakit harcamaya gerek yok, çünkü birazdan gerçekliğe doğru yoluna devam edeceksin."

"Öyleyse haydi gidelim," dedi yorgun bir şekilde gözlerinin üzerine bastırarak.

"Soyunuyor muyuz?" diye sordu Nightspore.

"Doğal olarak," diye cevap verdi Krag ve yavaş, kaba hamlelerle giysilerini çıkarmaya başladı.

"Neden?" diye sordu Maskull, yine de diğer adamların yaptığını yaparken.

Krag bir maymununki gibi kalın kıllarla kaplı geniş göğsüne vurdu. "Tormance'te moda nasıl kim bilir? Başka bir uzuv çıkarabiliriz. Yapacağız demiyorum ama..."

"Aha!" diye atıldı Maskull, soyunurken bir an duraksayarak.

Krag onun sırtına vurdu. "Yeni zevk organlarına sahip olmak mümkün, Maskull. Bu fikir hoşuna gitti mi?"

Üç adam anadan doğma çıplak bir şekilde durdular. Yola çıkış vakti yaklaştıkça Maskull daha da heyecanlandı.

"Bir veda içkisi. Başarıya içelim!" diye bağırdı Krag, bir şişe kaparak ve parmakları arasında şişenin kapağını kırarak. Bardak yoktu ama kehribar rengi şarabı oradaki çatlak fincanlara döktü.

Diğerlerinin içtiğini gören Maskull dolu fincanını kafasına dikti. Sanki bir yudum sıvı elektrik içmiş gibiydi... Krag

yere çöktü, sırtının üzerinde yuvarlandı ve tekme atar gibi havada ayaklarını oynattı. Üzerine Maskull'ı da devirmeye çalıştı ve ikisi arasında ufak bir güreş yaşandı. Nightspore buna katılmadı; bunun yerine kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Birdenbire dışarıdan kulak tırmalayıcı, uzun, tek bir çığlık duyuldu, sanki bir benşinin* atabileceği türden bir çığlık gibi. Çığlık aniden kesildi ve bir daha duyulmadı.

"O neydi?" diye sordu Maskull yüksek sesle, kendisini sabırsızca Krag'den kurtararak.

Krag kahkahalara boğuldu. "Bizim yola çıkmamızın şerefine, dünyevi hayatının gaydalarını yeniden çalmaya çalışan İskoç bir ruh."

Nightspore Krag'e döndü. "Maskull yol boyunca uyuyacak mı?"

"Sen de uyuyacaksın, istersen, benim fedakâr dostum. Ben pilotum ve siz yolcular dilediğiniz gibi rahatınıza bakabilirsiniz."

"Nihayet yola çıkıyor muyuz?"

"Evet, sen Rubicon'unu geçmek üzeresin. Ne Rubicon ama! Işığın buradan Arcturus'a gitmesi için yüzyıl geçmesi gerektiğini biliyor musun? Ama biz bu işi on dokuz saatte yapacağız."

"Pekâlâ, Surtur'un halihazırda orada olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Surtur nerede ise, oradadır. O müthiş bir gezgindir."

"Onu görmeyecek miyim?"

Krag ona doğru yürüdü ve gözlerinin içine baktı. "Bunu kendin talep ettin ve istedin, unutma. Tormance'te pek az insan onun hakkında senin bildiğinden daha fazla şey bilecek ama hafızan en kötü arkadaşın olacak."

Krag, kısa, demir bir merdivenden yukarıya arkadaşlarına

---

* Benşi: Gaelik mitolojisinde bir insan ölmek üzereyken feryat eden bir peri; ölüm perisi

yol göstererek bir tavan kapağından yukarıdaki düz çatıya çıktı. Hepsi çatıya çıkınca Krag küçük bir el feneri yaktı.

Maskull alabildiğince uzanan uzayın içinde onları taşıyacak olan kristal rokete huşu içine baktı. On iki metre uzunluğunda, iki buçuk metre genişliğinde ve iki buçuk metre yüksekliğindeydi; geri Arcturus ışınlarını içeren tank öndeydi, kabin ise arkada. Roketin burnu güneydoğu göğüne doğru yönelmiş durumdaydı. Makine, uçuşa başlarken herhangi bir engelle karşılaşmaması için bütünüyle, çatının seviyesinden yüz yirmi santimetre yukarıda düz bir platformda duruyordu.

Krag arkadaşlarının içeri girebilmesi için el fenerini kabinin kapısına doğru tuttu. Girmeden önce Maskull bundan sonra güneşleri olacak olan uzaktaki devasa yıldıza bir kez daha ciddi bir şekilde baktı. Kaşlarını çattı, hafiften titredi ve Nightspore'un yanından içeri girdi. Krag yanlarından geçerek pilot koltuğuna tırmandı. Açık kapıdan el fenerini dışarı fırlattı, sonra kapı dikkatli bir şekilde kapandı ve kilitlendi.

Krag çalıştırma kolunu kaldırdı. Roket usulca platformundan havalandı ve deniz yönüne doğru, epey yavaş bir şekilde kuleden uzaklaştı. Dünyanın atmosferinin ortalama sınırlarına ulaşana dek hızı aşırı derecede olmasa da hissedilecek derecede arttı. Sonra Krag hız valfini bıraktı ve kabin ışıktan ziyade düşünce hızına yakın bir hızla uçup gitti.

Maskull kristal duvarlardan gökyüzünün hızla değişen manzarasını inceleme fırsatı bulamıyordu. Aşırı derecede bir sersemlik hissi üzerine çöktü. Neredeyse on iki kez büyük bir güçle gözlerini açtı ama on üçüncü denemesinde başarısız oldu. O andan itibaren derin bir şekilde uyudu.

Sıkkın, boş yüz ifadesi Nightspore'un yüzünden hiç silinmedi. Gökyüzünün açısındaki değişiklikler hiç de ilgisini çekiyor gibi görünmüyordu.

Krag, eli kolun üzerinde, oturup büyük bir dikkatle önündeki fosforlu göstergeleri ve sayaçları izliyordu.

6
JOIWIND

Maskull derin uykusundan koyu bir geceye uyandı. Üzerine doğru hafif ama dünyada daha önce hiç deneyimlemediği tarzda, duvar gibi bir rüzgâr esiyordu. Yere yayılmış bir halde uzanmaya devam etti çünkü yoğun ağırlığından dolayı vücudunu kaldıramıyordu. Vücudunun hiçbir yeriyle özdeşleştiremediği hissizleştirici bir ağrı, o andan itibaren diğer tüm duyularına alçak, titreşimli bir nota gibi eşlik ediyordu. Bu ağrı sürekli bir şekilde içini kemiriyordu; bazen ona acı veriyor ve onu rahatsız ediyordu, bazen de o hissi unutuyordu.

Alnında sert bir şey hissetti. Elini alnına koyunca orada, küçük bir erik büyüklüğünde, ortasında dibini hissedemediği bir boşluk bulunan, etli bir kabartı olduğunu fark etti. Sonra bunun yanı sıra, kulağının yaklaşık iki buçuk santimetre aşağısında boynunun her iki kısmında büyük bir şişlik fark etti.

Kalbinin bulunduğu bölgeden bir dokunaç filizlenmişti. Kolu kadar uzundu ama sicim gibi ince, yumuşak ve esnekti.

Maskull bu yeni organların önemini iyice kavrar kavramaz kalbi hızla çarpmaya başladı. Bunlar nasıl kullanılıyor olursa olsun, şu an yeni bir dünyada olduğunu kanıtlıyordu.

Gökyüzünün bir kısmı diğer kısımlarından daha aydınlık bir hal almaya başladı. Maskull arkadaşlarına seslendi ama

bir cevap alamadı. Bu onu korkuttu. Düzensiz aralıklarla bağırmaya devam etti; kendi sesi karşısında da, sessizlik karşısında korktuğu kadar korkuyordu. En sonunda, kendisine cevap veren bir ses gelmeyince, çok fazla ses çıkarmamanın daha doğru olacağını düşündü ve ondan sonra sessizce uzanarak soğukkanlı bir şekilde olabilecek şeyleri bekledi.

Kısa bir süre sonra etrafında loş karartılar gördü ama bunlar arkadaşları değildi.

Yerde soluk, beyaz bir duman siyah gecenin yerini almaya başladı, diğer yandan gökyüzünün üst kısımlarında pembe tonları belirdi. Dünyada olsaydı buna şafak vakti derdi. Aydınlık çok uzun bir süre boyunca hissedilemeyecek biçimde artarak devam etti.

Sonra Maskull kum üzerinde yatmakta olduğunu fark etti. Kumun rengi canlı kırmızıydı. Görmüş olduğu belli belirsiz gölgeler, siyah sapları ve mor yaprakları olan çalılıklardı. Şu ana dek başka hiçbir şey görünmüyordu.

Gün doğdu. Doğrudan güneş ışığı gelebilmesi için hava fazla pusluydu ama çok geçmeden, ışığın parlaklığı dünyadaki öğlen güneşinin parlaklığından çok daha fazla hale geldi. Sıcaklık da çok yoğundu ama Maskull bunu memnuniyetle karşıladı; sıcak, acısını azaltıyor ve ezici ağırlık hissini hafifletiyordu. Güneşin doğmasıyla birlikte rüzgâr da azalmıştı.

Maskull artık ayağa kalkmaya çalıştı ama sadece dizlerinin üzerinde durabilmeyi başardı. Uzakları göremiyordu. Havadaki pus ancak kısmen dağılmıştı ve seçebildiği tek şey, üzerinde on veya yirmi çalılığın bulunduğu, kırmızı kumdan dar bir dairesel alandı.

Ensesinde yumuşak, serin bir dokunuş hissetti. Endişe ve korkuyla öne atıldı ve kumun üzerine yuvarlandı. Omzunun üstünden hızlıca bakınca, yanında bir kadının dikiliyor olduğunu gördü ve çok şaşırdı.

Kadın tek bir parçadan oluşan, soluk yeşil bir giysi giyiyordu; epey klasik bir şekilde giyinmişti. Dünya standartları-

na göre güzel değildi çünkü yüzü insan yüzü gibi görünse de, Maskull'ın kendisinde de keşfetmiş olduğu, insanın şeklini bozan ek organlarla donatılmıştı veya bunlardan muzdaripti. Kalbinden çıkan bir dokunaç da vardı. Ama Maskull toparlanıp oturduğunda ve bir süre göz göze gelerek aynı hisleri paylaşan bir temas halinde kaldıklarında, sevgi, sıcaklık, nezaket, şefkat ve yakınlık barındıran bir ruhu görür gibi oldu. O bakışın yakınlığı öyle müthişti ki Maskull onu tanıdığını düşündü. Ondan sonra kadının kişiliğinin tüm güzelliğinin farkına vardı. Kadın uzun boylu ve narindi. Tüm hareketleri müzik kadar zarifti. Teni dünyadaki güzellik kavramındaki gibi solgun, mat bir renkte değildi, rengarenkti. Renk tonları her düşünce ve duyguyla birlikte sürekli değişiyordu ama o tonlardan hiçbiri canlı değildi; hepsi de göze hoş görünen, orta tonlarda ve şairaneydi. Çok uzun, gevşekçe örülmüş lepiska saçları vardı. Yeni organları, Maskull kendini onlara alıştırır alıştırmaz, kadının yüzüne eşsiz ve çarpıcı bir şey katıyordu. Maskull bunu pek tarif edemiyordu ama sanki bir incelik ve içgörü eklenmiş gibiydi. Organlar kadının gözlerindeki sevgiyle veya hatlarının meleklere özgü saflığıyla çelişmiyordu; aksine, onu sadece tipik bir kadın olmaktan kurtaran daha derin bir hava veriyordu.

Bakışları öyle candan ve rahattı ki Maskull çıplak ve çaresiz bir şekilde onun ayaklarının dibinde oturmaktan utanç duymuyordu. Kadın onun derdini anladı ve Maskull'ın ellerine, kolunda taşımakta olduğu giysiyi verdi. Kendi giydiğine benziyordu ama daha koyu, daha maskülen bir rengi vardı.

"Bunu kendi kendine giyebilir misin?"

Maskull bu sözleri belirgin bir biçimde algıladı, ancak kadının sesi duyulmamıştı.

Kendisini zorlayarak ayağa kalktı ve kadın giysinin karmaşık yapısıyla baş edebilmesine yardım etti.

"Zavallı adam, nasıl da acı çekiyorsun!" dedi, aynı duyulmayan dilde. Maskull bu sefer, kadının söylediği şeyin anla-

mının alnındaki organ aracılığıyla beyni tarafından algılandığını fark etti.

"Ben neredeyim? Burası Tormance mi?" diye sordu. Konuşurken sendeledi.

Kadın onu yakaladı ve oturmasına yardım etti. "Evet. Dostlar arasındasın."

Sonra kadın gülümseyerek ona baktı ve sesli bir şekilde İngilizce konuşmaya başladı. Sesi her nasılsa ona bir nisan gününü hatırlattı, öylesine taze, ürkek ve bir genç kız sesi gibiydi ki... "Şimdi dilini anlayabiliyorum. İlk başta tuhaftı. İleride seninle ağzımı kullanarak konuşacağım."

"Bu olağanüstü! Bu organ nedir?" diye sordu alnına dokunarak.

"Onun adı 'breve'. Onun sayesinde birbirimizin düşüncelerini okuruz. Yine de konuşmak daha iyidir, çünkü o zaman yüreklerimiz de okunabilir."

Maskull gülümsedi. "Konuşmanın bize diğer insanları aldatmak için verildiğini söylerler."

"İnsan düşünceyle de aldatabilir. Ama ben en iyisini düşünüyorum, en kötüsünü değil."

"Arkadaşlarımı gördün mü?"

Kadın cevap vermeden önce onu sessizce süzdü. "Sen yalnız gelmedin mi?"

"İki adamla birlikte geldim, bir makinenin içinde. Buraya varınca bilincimi kaybetmiş olmalıyım ve o zamandan bu yana onları görmedim."

"Bu çok tuhaf! Hayır, onları görmedim. Burada olamazlar, yoksa bilirdik. Kocam ve ben..."

"Senin adın ne? Ve kocanın adı?"

"Benimki Joiwind. Kocamın adı ise Panawe. Buradan çok uzakta oturuyoruz; yine de, dün gece ikimizin de aklına senin burada bilincini kaybetmiş bir şekilde yatıyor olduğun geldi. Senin yanına hangimizin gelmesi gerektiği konusunda neredeyse kavga ettik ama en sonunda ben kazandım." Bu

noktada güldü. "Ben kazandım çünkü ben ikimizin arasından daha inatçı olanım, o ise algıları daha saf olanımız."

"Teşekkürler, Joiwind!" dedi Maskull sadece.

Kadının teninin altında renkler hızlıca birbirini takip etti. "Ah, neden böyle söylüyorsun? Şefkatli bir ilgiden daha büyük bir zevk olabilir mi? Ben bu fırsatın çıkmasına çok sevindim... Ama şimdi kan değiş tokuş etmeliyiz."

"O nedir?" diye sordu, epey şaşırmış bir halde.

"Öyle olması gerekiyor. Senin kanın bizim dünyamız için fazlasıyla yoğun ve ağır. Benimkinden senin damarlarına verilmediği takdirde asla ayağa kalkamazsın."

Maskull'ın yüzü kızardı. "Burada kendimi tam bir cahil gibi hissediyorum... Bu senin canını yakmayacak mı?"

"Kanın senin canını yakıyorsa, sanırım benim de canımı yakacak. Ama acıyı paylaşacağız."

"Bu benim için yeni bir tür misafirperverlik," dedi alçak sesle.

"Sen benim için aynısını yapmaz mıydın?" diye sordu Joiwind, yarı gülümseyerek, yarı üzülerek.

"Bu dünyadaki hiçbir eylemim için cevap veremem. Nerede olduğumu bile tam bilmiyorum. Ama neden olmasın ki? Evet, tabiii ki yapardım, Joiwind."

Onlar konuşurlarken gün tam olarak doğmuştu bile. Havadaki pus yerden kalkmıştı ve sadece atmosferin üst kısmı sis yüklü kalmıştı. Kırmızı kumdan çöl dört bir yana uzanıyordu, sadece bir tarafta küçük bir vaha benzeri bir yer vardı: Zirveden en alta kadar seyrek bir biçimde küçük mor ağaçlarla örtülü birkaç alçak tepe. Yaklaşık yarım kilometre kadar uzaktaydı.

Joiwind yanında çakmak taşından, küçük bir bıçak getirmişti. Hiçbir tedirginlik duymadan kolunun üst kısmına dikkatlice, derin bir kesik attı. Maskull karşı çıktı.

"Gerçekten, işin bu kısmı daha hiçbir şey," dedi kadın gülerek. "Öyle olsaydı, yani gerçek fedakarlık olmayan bir fedakarlık, bunun nesi erdemli olurdu? Gel şimdi ver kolunu!"

Kolundan aşağı kan akıyordu. Kırmızı bir kan değildi bu, beyaz solgun bir renge sahip bir sıvıydı.

"O kolum olmaz!" dedi Maskull, titreyerek. "Orası zaten kesildi." Diğer kolunu verdi ve kanı aktı.

Joiwind dikkatli ve becerikli bir şekilde iki yaranın ağzını birbirine dayadı ve sonra uzun bir süre boyunca kolunu Maskull'ın koluna sıkıca dayalı bir şekilde tuttu. Maskull kesikten içeri, vücüduna bir zevk dalgasının yayıldığını hissetti. Eski hafifliği ve dinçliği geri gelmeye başladı. Yaklaşık beş dakika sonra ikisi arasında bir nezaket yarışı başladı: Maskull kolunu çekmek istedi, kadın ise devam etmek istedi. En sonunda Maskull'ın istediği oldu ama biraz geç kalmıştı. Kadın orada rengi solmuş, morali bozulmuş bir halde dikildi.

Maskull'a öncekinden daha ciddi bir ifadeyle, gözlerinin önünde tuhaf derinlikler kendini göstermiş gibi baktı. "Adın ne?"

"Maskull."

"Nereden geldin, bu korkunç kanla?"

"Dünya denilen bir gezegenden... Kanım bu gezegen için uygun değil, orası kesin, Joiwind ama zaten bu beklenen bir şeydi. İstediğini yapmana izin verdiğim için üzgünüm."

"Ah, böyle deme! Yapılacak başka bir şey yoktu. Hepimiz birbirimize yardım etmeliyiz. Yine de, bir şekilde -beni affet- kendimi kirlenmiş gibi hissediyorum."

"Böyle hissetmen normal, ne de olsa bir kızın tuhaf bir gezegenden gelen tuhaf bir adamın kanını kendi damarlarına kabul etmesi korkulacak bir şey. Bu kadar sersem ve zayıf hissetmeseydim kendimi, buna asla izin vermezdim."

"Ama ben ısrar ederdim. Kardeş değil miyiz hepimiz? Buraya neden geldin, Maskull?"

Maskull biraz utandığını fark etti. "Nedenini pek de bilmediğimi söylesem aptalca gelir mi sana? Bahsettiğim iki adamla birlikte geldim buraya. Belki merakıma yenildim, ya da belki macera merakıydı sebebi."

"Belki," dedi Joiwind. "Merak ediyorum da... Şu arkadaşların berbat insanlar olmalı. Onlar neden geldiler?

"İşte onu söyleyebilirim. Surtur'u takip etmeye geldiler."

Yüzü sıkıntılı bir hal aldı. "Anlamıyorum. En azından bir tanesi kötü bir adam olmalı ama Surtur'u takip ediyorsa –veya buradaki adıyla Shaping'i– gerçekten kötü olamaz."

"Surtur hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Maskull şaşkınlıkla.

Joiwind bir süre sessiz kaldı ve adamın yüzünü inceledi. Adamın beyni dışarıdan inceleniyormuş gibi huzursuz bir şekilde hareket ediyordu. "Anlıyorum... ama yine de anlamıyorum," dedi kadın en sonunda. "Bu çok zor... Sizin Tanrı'nız korkunç bir varlık: bedensiz, dostcanlısı değil, gözle görünmez. Biz burada onun gibi bir Tanrı'ya tapmıyoruz. Söyle bana, hiç kimse sizin Tanrı'nızı gördü mü?"

"Tüm bunlar ne anlama geliyor, Joiwind? Neden Tanrı'dan bahsediyoruz?"

"Bilmek istiyorum."

"Çok eski zamanlarda, Dünya genç ve azametliyken, birkaç kutsal adamın Tanrı'ya gidip konuştuğu farz edilir ama o günler geçmişte kaldı."

"Bizim dünyamız hâlâ genç," dedi Joiwind. "Shaping bizim aramızda dolaşır ve bizimle konuşur. O gerçek ve aktif; bir arkadaş ve sevgili. Bizi Shaping yarattı ve eserini seviyor."

"Sen onunla tanıştın mı?" diye sordu Maskull, kulaklarına inanamıyordu.

"Hayır. Ben henüz bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Bir gün kendimi feda etme fırsatına sahip olabilirim ve sonra Shaping ile tanışarak ve konuşarak ödüllendirilebilirim."

"Ben kesinlikle bambaşka bir dünyaya gelmişim. Neden onun Surtur'la aynı olduğunu söylüyorsun?"

"Evet, aynı. Biz kadınlar ona Shaping deriz ve çoğu erkek de öyle; ama bazıları ona Surtur der."

Maskull tırnağını ısırdı. "Hiç Crystalman'i duydun mu?"

"O da Shaping. Gördüğün gibi, onun birçok ismi var, ki bu da bizim zihinlerimizi ne kadar çok meşgul ettiğini gösteriyor. Crystalman şefkatle kullanılan bir isimdir."

"Bu tuhaf," dedi Maskull. "Ben buraya Crystalman ile ilgili oldukça farklı fikirlerle geldim."

Joiwind saçlarını savurdu. "Şuradaki korunun içinde onun çöl mabedi var. Haydi gidelim ve orada dua edelim, sonra Poolingdred'e doğru yola koyuluruz. Orası benim evim. Buradan uzun bir yol ve oraya Blodsombre'dan önce varmalıyız."

"Blodsombre nedir şimdi?"

"Günün ortasında yaklaşık dört saat kadar Branchspell'in ışınları öyle sıcaktır ki onlara hiç kimse dayanamaz. Buna Blodsombre diyoruz."

"Branchspell Arcturus'un başka bir adı mı?"

Joiwind üzerindeki ciddi havasını bozdu ve bir kahkaha patlattı. "Doğal olarak isimlerimizi sizden almıyoruz, Maskull. İsimlerimizin çok şairane olduğunu düşünmüyorum ama doğadan esinlenilen isimler."

Kadın şefkatle Maskull'ın kolunu tuttu ve yürüyüşlerinin yönünü ağaçlarla kaplı tepelere doğru çevirdi. Yürürlerken, güneş ışınları yukarılardaki pusun arasından geçiyordu ve Maskull'ın kafasına, fırından gelen bir hava dalgası gibi berbat, yakıcı bir sıcaklık dalgası çarpıyordu. Gayri ihtiyari yukarı baktı ama son derece hızlı bir şekilde yeniden gözlerini yere indirdi. O anda gördüğü tek şey, güneşin gözle görülen çapından üç kat daha büyük olan, göz kamaştırıcı, beyaz bir toptu. Birkaç dakika boyunca epey kör kaldı.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Sabahın erken saatlerinde hava böyleyse, Blodsombre konusunda haklı olmalısın." Yeniden kendine geldiğinde şöyle sordu: "Burada günler ne kadar sürüyor, Joiwind?"

Yine beyninin incelenmekte olduğunu hissetti.

"Yılın bu zamanında sizin yazın geçirdiğiniz her saat gün ışığına karşılık, biz burada iki saat geçiriyoruz."

"Sıcaklık korkunç. Ama yine de, her nasılsa, düşündüğüm kadar sıkıntılı hissetmiyorum."

"Ben ise sıcaklığı normalde olduğundan daha fazla hissediyorum. Bunun sebebini anlamak zor değil: Sende benim kanımdan biraz var, bende de seninkinden."

"Evet ve bunu hissettiğim her seferinde, ben... Söylesene, Joiwind, burada yeteri kadar uzun kalırsam kanım değişir mi? Yani, kırmızılığını ve yoğunluğunu kaybederek seninki gibi saf, seyrek ve açık renkli mi olur?"

"Neden olmasın? Bizim gibi yaşarsan, elbette bizim gibi olursun."

"Yemek ve içecekleri mi kastediyorsun?"

"Biz yemek yemeyiz; sadece su içeriz."

"Ve bununla hayatta kalmayı başarıyorsunuz, öyle mi?"

"Şey, Maskull, bizim suyumuz iyi sudur," diye cevapladı Joiwind, gülümseyerek.

Yeniden görebilecek hale geldikten sonra Maskull etrafındaki manzaraya baktı. Devasa kırmızı çöl ufka kadar, vahayla kesintiye uğradığı yerler hariç, her yere alabildiğince uzanıyordu. Tepesinde bulutsuz, masmavi, neredeyse mavi menekşe rengi gökyüzü vardı. Ufuk çemberi dünyadakinden çok daha büyüktü. Ufuk çizgisinde, yürüdükleri yönün dik açısında, görünüşe bakılırsa yaklaşık altmış kilometre uzakta bir dizi dağ belirdi. Diğer dağlardan daha yüksek olan bir tanesi fincan şeklindeydi. Her şeyi canlı bir biçimde gerçek kılan ışığın yoğunluğu olmasaydı, Maskull bir rüya âleminde seyahat ediyor olduğuna inanmaya hazır olabilirdi.

Joiwind fincan şeklindeki dağa işaret etti. "O Poolingdred."

"Oradan gelmedin, değil mi?!" dedi Maskull aniden, oldukça şaşkın bir şekilde.

"Evet, oradan geldim. Ve şimdi gitmemiz gereken yer de orası."

"Sadece beni bulmak amacıyla mı?"

"Evet."

Maskull'ın yüzü kızardı. "Öyleyse sen tüm kızların en cesuru ve asilisin," dedi usulca, bir duraksamadan sonra. "İstisnasız. Vay be, bu bir atletin yapacağı bir yolculuk!"

Kadın Maskull'ın kolunu sıktı; aynı anda, bir ressamın boyayamayacağı, birbirinden pek az farkı bulunan bir dizi renk tonu yanaklarından hızlıca gelip geçti. "Lütfen bu konuda daha fazla bir şey söyleme, Maskull. Kendimi kötü hissetmeme neden oluyor."

"Tamam. Peki, oraya öğleden önce varabilme ihtimalimiz var mı?"

"Ah, tabii. Uzaklık gözünü korkutmasın. Biz burada uzun mesafeleri pek düşünmeyiz; hakkında düşünecek ve hissedecek çok şeyimiz var. Zaman büyük bir hızla akıp gidiyor."

Sohbetleri esnasında hafif eğimleri olan ve yüksekliği on beş metreden fazla olmayan tepelerin eteklerine yaklaşmışlardı. Maskull artık bitki örtüsünün tuhaf örneklerini görmeye başladı. Yarım metrekareden fazla bir parça mor çimen gibi görünen bir şey, çölün üzerinde onlara doğru hareket ediyordu. Yeterince yakınlarına geldiğinde Maskull bunun çimen olmadığını gördü; çimen yaprakları yerine sadece mor kökler vardı. Tüm parça içindeki her bir ufak bitkinin kökleri, çevresi olmayan bir tekerleğin jant telleri gibi dönüyordu. Her biri sırayla kuma saplanıp çıkıyordu ve bu sayede bitki ilerliyordu. Bir çeşit esrarengiz, yarı akıllı içgüdü tüm bitkileri bir arada tutuyordu ve uçmakta olan bir göçmen kuş sürüsü gibi aynı hızda tek bir yönde hareket etmelerini sağlıyordu.

Bir diğer dikkate değer bitki ise, havada süzülürken karşılaştıkları, hindibaya benzeyen, büyük, tüylü bir toptu. Joiwind kolunun son derece zarif bir hareketiyle bu bitkiyi yakaladı ve Maskull'a gösterdi. Kökleri vardı, muhtemelen havada yaşıyordu ve atmosferin kimyasal bileşenleriyle besleniyordu. Ama bu bitkinin tuhaf yanı rengiydi. Tamamen

yepyeni bir renkteydi; yeni bir ton veya kombinasyon değil, mavi, kırmızı veya sarı kadar canlı ama epey farklı, yeni bir ana renkti. Maskull bunu sorduğunda Joiwind bu renge "ulfire" dendiğini söyledi. Kısa bir süre sonra yeni bir ikinci ana renkle karşılaştı Maskull. Joiwind bunu "jale" olarak adlandırdı. Bu iki ek ana rengin Maskull'ın duyularında uyandırdığı etkiler ancak bir benzetmeyle pek az anlatılabilirdi. Nasıl mavi narin ve gizemliyse, sarı açık ve çarpıcıysa ve kırmızı kanlı canlı ve tutkuluysa, Maskull da "ulfire'ın" vahşi ve acıtıcı olduğunu ve "jale'ın" rüyamsı, ateşli ve duyulara hoş gelen bir renk olduğunu hissetti.

Tepeler yoğun, koyu bir küf tabakasından oluşuyordu. Hepsi birbirinden farklı ama hepsi tuhaf şekillerde mor renkli, küçük ağaçlar yamaçları ve zirveleri kaplıyordu. Maskull ve Joiwind ardarda tepeleri aştı. Ağaçların altında bol miktarda sert, parlak mavi renkte, büyük bir elma büyüklüğünde ve yumurta biçiminde bir çeşit meyve vardı.

"Buradaki meyve zehirli mi, ya da onu neden yemiyorsunuz?" diye sordu Maskull.

Kadın ona sakince baktı. "Biz canlı şeyleri yemiyoruz. Bunun düşüncesi bize korkunç geliyor."

"Teorik olarak buna karşı söyleyecek bir şeyim yok. Ama gerçekten suyla hayatta kalabiliyor musunuz?"

"Farz et ki hayatta kalmak için yiyecek başka hiçbir şey bulamıyorsun, diğer insanları yer misin?"

"Ben yemem."

"İşte biz de, dost yaratıklar olan bitkileri ve hayvanları yemiyoruz. Böylece bizim için geriye sudan başka hiçbir şey kalmıyor ve insan gerçekten bir şey yiyip içerek hayatta kalabilirse, bu konuda su iyi iş görüyor."

Maskull meyvelerden birini eline aldı ve merakla evirip çevirdi. Bunu yaparken yeni edindiği duyu organlarından bir diğeri etkinleşti. Kulaklarının arkasındaki etli şişliklerin tuhaf bir şekilde meyvenin içiyle ilgili bilgi edinmesini sağladı-

ğını fark etti. Sadece görmek, hissetmek ve koklayabilmekle kalmıyor, aynı zamanda meyvenin özünü algılayabiliyordu. Bu öz sert, inatçı ve melankolikti.

Joiwind onun sormadığı soruları cevapladı.

"O organlara 'poign' deniyor. Onların işlevi, bizim tüm canlıları anlamamızı ve onlarla empati kurmamızı sağlamak."

"Bundan ne avantaj sağlıyorsunuz, Joiwind?"

"Zalim ve bencil olmama avantajı, sevgili Maskull."

Maskull meyveyi fırlatıp attı ve yine kızardı.

Joiwind utanma hissetmeksizin adamın sakallı, esmer yüzüne baktı ve yavaşça gülümsedi. "Çok mu fazla konuştum? Çok mu samimi oldum? Neden böyle düşündüğünü biliyor musun? Çünkü hâlâ kirlisin, saf değilsin. Yakında tüm konuşulanları utanç duymaksızın dinleyeceksin."

Maskull daha kadının ne yapmak üzere olduğunu fark etmeden, kadın dokunacını başka bir kol gibi onun boynuna doladı. Maskull bu kolun serin baskısına direnç göstermedi. Kadının yumuşak etinin kendi etiyle teması öyle nemli ve hassastı ki bir çeşit öpücüğe benziyordu. Kendisine sarılanın kim olduğunu görüyordu: beyaz, güzel bir kız. Ama, tuhaf bir şekilde, ne duyusal bir haz, ne de cinsel bir gurur hissediyordu. Bu okşamayla ifade edilen sevgi zengin, sıcak ve kişiseldi ama içinde cinsellikle ilgili en ufak bir iz dahi yoktu; Maskull böyle karşıladı bu hareketi.

Kadın dokunacını çekti, adamın omuzlarının üzerine iki kolunu koydu ve gözleriyle onun ruhunun tam içine daldı.

"Evet, saf olmak istiyorum," dedi Maskull alçak sesle. "O olmadan kendini aşağılık hisseden, zayıf bir şeytandan başka ne olabilirim ki?"

Joiwind onu bıraktı. "Biz buna 'magn' diyoruz," dedi, dokunacını göstererek. "Bunun sayesinde, zaten sevdiklerimizi daha çok severiz ve hiç sevmediklerimizi sevmeye başlarız."

"Tanrısal bir organ!"

"En çok kıskanarak koruduğumuz organımızdır o," dedi Joiwind.

Ağaçların gölgesi, durmadan yukarıya, zirveye doğru tırmanmakta olan Branchspell'in artık neredeyse dayanılmaz ışınlarına karşı tam zamanında yetişen bir koruma sağlıyordu. Küçük tepelerin diğer tarafına inince Maskull endişeli bir şekilde Nightspore ve Krag'in izlerini aradı ama boşuna. Birkaç dakika etrafına baktıktan sonra omuzlarını silkti ama şüpheler çoktan kafasında toplanmaya başlamıştı bile.

Ağaçlarla kaplı tepelerle tamamen çevrelenmiş, küçük, doğal bir amfitiyatro ayaklarının altında uzanıyordu şimdi. Orta alan kırmızı kumdandı. Alanın tam ortasında, siyah gövdesi ve dalları ve şeffaf, kristal yaprakları olan yüksek, heybetli bir ağaç yükseliyordu. Bu ağacın dibinde, içinde koyu yeşil su olan, doğal, daire şeklinde bir kuyu vardı.

Aşağıya vardıklarında, Joiwind Maskull'ı doğrudan kuyuya götürdü.

Maskull kuyuya dikkatle baktı. "Bahsettiğin mabed bu mu?"

"Evet, buna Shaping'in Kuyusu deniyor. Shaping'i çağırmak isteyen erkek veya kadının bu 'gnawl' suyundan biraz alıp içmesi gerekiyor."

"Benim için dua et," dedi Maskull. "Senin lekesiz duan daha geçerlidir."

"Ne diliyorsun?"

"Saflık," diye cevap verdi Maskull, sıkıntılı bir sesle.

Joiwind ellerini birleştirerek kase yaptı ve suyun birazını içti. Birazını da Maskull'ın ağzına doğru uzattı. "Senin de içmen gerek." Maskull denileni yaptı. Kadın sonra dikeldi, gözlerini kapadı ve baharın hafif mırıltıları gibi bir sesle, yüksek sesle dua etti.

"Tanrım Shaping, umuyorum ki beni duyabiliyorsun. Ağır bir kanın yükünü taşıyan tuhaf bir adam geldi bize. Saf olmayı diliyor. Sevginin anlamını bilmesine, diğerleri için yaşama-

sına izin ver. Ona acı verme, ulu Shaping ama kendi acısını kendisinin aramasına izin ver. Onun içine asil bir ruh üfle."

Maskull yüreğinde gözyaşlarıyla dinledi bu sözleri.

Joiwind konuşmayı bitirdiğinde Maskull'ın gözlerinin önünde bulanık bir pus oluştu ve kırmızı kumlara yarı gömülü bir şekilde, göz kamaştıracak kadar beyaz sütunlardan büyük bir çember belirdi. Birkaç dakika boyunca, odaklanılmakta olan bir nesne gibi, siliklik ile belirginlik arasında gidip geldi sütunlar. Sonra yeniden gözden kayboldular.

"Bu Shaping'den bir işaret miydi?" diye sordu Maskull, huşu içinde, alçak bir tonla.

"Belki öyledir. Bu bir zaman serabı."

"O ne olabilir ki, Joiwind?"

"Görüyorsun ya, sevgili Maskull, mabed henüz mevcut değil ama mevcut olacak, çünkü öyle olmak zorunda. Senin ve benim şu anda basitlik içinde yaptığımız şeyi bilge adamlar bundan sonra tam bilerek yapacaklar."

"İnsanların dua etmesi doğru bir şey," dedi Maskull. "Dünyada iyilik ve kötülük bir hiçten çıkmıyor elbet. Tanrı ve Şeytan var olmalı. Ve bizler birine dua etmeli ve diğeriyle savaşmalıyız."

"Evet, Krag'le savaşmalıyız."

"Hangi ismi söyledin sen?" diye sordu Maskull şaşkınlık içinde.

"Krag: kötülüğün ve ızdırabın yazarı. Sizin Şeytan dediğiniz."

Maskull hemen düşüncelerini sakladı. Joiwind'in kendisinin bu yaratıkla olan ilişkisini öğrenmesini engellemek için zihnini boşalttı.

"Neden zihnini benden saklıyorsun?" diye sordu kadın ona tuhaf bir şekilde bakıp renk değiştirerek.

"Bu parlak, saf ve ışık saçan dünyada kötülük öyle uzak görünüyor ki, insan onun anlamını kavrayamıyor." Ama yalan söylüyordu.

Joiwind ona bakmaya devam etti, temiz ruhunun içinden, doğruca... "Dünya iyi ve saf ama pek çok insan yozlaşmış durumda. Kocam Panawe seyahat etti ve bana neredeyse duymamış olmayı tercih edeceğim şeyler anlattı. Tanıştığı kişilerden biri evrenin baştan aşağı bir büyücünün mağarası olduğuna inanıyormuş."

"Kocanla tanışmak isterim."

"Şu anda eve gidiyoruz zaten."

Maskull kadına çocuğu olup olmadığını sormak üzereydi ki, onu incitmekten korktu ve kendisini durdurdu.

Joiwind Maskull'ın zihnindeki soruyu okudu. "Ne gerek var ki? Tüm dünya sevimli çocuklarla dolu değil mi? Neden bencil mülkiyetler isteyeyim ki?"

Beş farklı notadan oluşan ağlamaklı bir ses çıkaran tuhaf bir yaratık yanlarından uçup gitti. Kuş değildi ama perdeli beş ayakla hareket eden, balon şeklinde bir vücudu vardı. Ağaçların arasında gözden kayboldu.

Joiwind yanlarından geçerken ona işaret etti. "Şu yaratığı seviyorum, bu şekliyle tuhaf görünümlü bir yaratık; belki de tuhaflığı yüzünden onu daha da çok seviyorum. Ama kendi çocuklarım olsaydı onu hâlâ sever miydim? Hangisi en iyisi? İki, üç şeyi sevmek mi, hepsini sevmek mi?"

"Her kadın senin gibi olamaz, Joiwind ama senin gibi birkaç kişiye daha sahip olmak iyidir." Ve sözüne devam etti: "Güneşin kuruttuğu bu yabani doğada yürümemiz gerektiğine göre, şu uzun yapraklardan bazılarıyla kafalarımıza örtü yapsak da iyi olmaz mı?"

Joiwind acınası bir şekilde gülümsedi. "Benim aptal olduğumu düşüneceksin ama koparılan her bir yaprak yüreğimde bir yara açar. Kafalarımızın üzerine sadece giysilerimizi atabiliriz."

"Bu da aynı amaca hizmet eder elbette ama söyle bana, bu giysiler de bir zamanlar yaşayan bir canlının bir parçası değil miydi?"

"Ah, hayır, hayır. Onlar belli bir hayvanın ördüğü ağlar ama kendileri hiçbir zaman canlı olmadı."

"Siz hayatı aşırı bir basitliğe indirgiyorsunuz," dedi Maskull dalgın bir şekilde, "halbuki hayat çok güzel."

Tepelerin üzerine tırmandıktan sonra, şimdi daha da yolu uzatmadan, çölü aşmak üzere yürüyüşlerine başladılar.

Yan yana yürüdüler. Joiwind izledikleri yolu doğrudan Poolingdred'e yöneltti. Maskull güneşin konumundan, gittikleri yolun doğrudan kuzeye doğru olduğu sonucunu çıkardı. Kumlar yumuşak ve toz gibiydi, çıplak ayaklarına çok yorucu geliyordu. Kırmızı, yoğun aydınlık gözlerini kamaştırıyordu ve onu yarı-kör hale getiriyordu. Sıcaklamıştı, susamıştı ve bir şey içme arzusuyla eziyet çekiyordu. Hafif hafif hissettiği acı tam su yüzüne çıkmış durumdaydı.

"Arkadaşlarımı hiçbir yerde göremiyorum ve bu çok tuhaf."

"Evet, tuhaf, eğer kazara böyle olduysa," dedi Joiwind, garip bir tonlamayla.

"Kesinlikle!" diye katıldı Maskull. "Başlarına bir kaza gelmiş olsaydı bedenleri hâlâ orada olurdu. Bu bana kötü bir işmiş gibi gelmeye başlıyor. Yollarına devam etmiş ve beni terk etmiş olmalılar. Ama işte buradayım ve bunun keyfini çıkarmalıyım, onlar hakkında daha fazla canımı sıkmayacağım."

"Kimse hakkında kötü konuşmak istemem," dedi Joiwind, "ama içgüdülerim bana senin o adamlardan uzakta olmanın senin için çok daha iyi olduğunu söylüyor. Onlar buraya senin için gelmedi, kendileri için geldiler."

Uzun bir süre yürüdüler. Maskull bayılacak gibi hissetmeye başlıyordu. Kadın magn'ını sevgi dolu bir şekilde Maskull'ın belinin etrafına doladı ve aniden güçlü bir güven ve huzur dalgası damarlarından geçti.

"Teşekkürler, Joiwind! Ama seni zayıflatmıyor muyum ben?"

"Evet," diye yanıt verdi kadın, hızlı, heyecan verici bir bakışla. "Ama çok değil ve bu bana büyük mutluluk veriyor."

Kısa süre sonra küçük, harika bir yaratıkla karşılaştılar: Yaratık yeni doğmuş bir kuzu büyüklüğündeydi ve üç bacağı üzerinde ilerliyordu. Her bir bacak sırayla öne geçiyordu ve böylelikle küçük canavar bir dizi tam rotasyon sayesinde ilerliyordu. Renkleri capcanlıydı, parlak mavi ve sarı boya kutularına batırılmış gibiydi. Yaratık onlar yanından geçerken küçük, parlak gözlerle yukarı baktı.

Joiwind başını salladı ve ona gülümsedi. "Bu benim bir arkadaşım, Maskull. Ne zaman bu yoldan gelsem, onu görürüm. Her zaman böyle kararlılıkla yürür ve her zaman acelesi vardır ama asla bir yere varıyormuş gibi görünmüyor."

"Bana öyle görünüyor ki burada hayat öyle kendi kendine yeter ki hiç kimsenin bir yere varmasına gerek yok. Benim pek anlamadığım şey, günlerinizi can sıkıntısı olmadan geçirmeyi nasıl başardığınız."

"Bu tuhaf bir kelime. Bu, heyecan arzusu duymak demek, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Maskull.

"Bu, zengin yiyeceklerle gelen bir hastalık olmalı."

"Ama moraliniz hiç bozulmaz mı?"

"Nasıl olabilir ki bu? Bizim kanımız hızlı, hafif ve özgürdür, etimiz temizdir ve hiçbir şeyle tıkanmamış durumdadır, hem de hiç. Umarım çok geçmeden nasıl bir soru sorduğunu anlarsın."

Biraz daha gidince tuhaf bir görüntüyle karşılaştılar. Çölün ortasında havaya doğru diklemesine on beş metre kadar uzanan, serin ve hoş bir şekilde fıslayan bir çeşme vardı. Ancak şu açıdan bir çeşmeden farklılık gösteriyordu: Suyu yere dökülmüyor, bunun yerine tepedeki atmosfer tarafından emiliyordu. Bu su aslında koyu yeşil bir sıvıdan oluşan uzun, zarif bir sütun görünümündeydi; sütunun başından halka şeklinde, kıvrılan buharlar çıkıyordu.

Çeşmeye yaklaştıklarında Maskull bu su sütununun dağların olduğu yönden gelen, akmakta olan bir pınarın devamı ve son noktası olduğunu anladı. Bu olgunun açıklaması açıkça görüldüğü üzere şuydu: Bu noktadaki su havada kimyasal çekimler buluyordu ve nihayetinde yeryüzünü terk ediyordu.

"Haydi içelim," dedi Joiwind. Son derece doğal bir şekilde kendini boylu boyunca yüzükoyun bir şekilde pınarın yanına, kumun üzerine attı ve çok geçmeden Maskull da onun yaptığını yaptı. Joiwind onun da içtiğini görene kadar susuzluğunu gidermedi. Maskull suyun ağır olduğunu hissetti ama gazla fokurduyordu. Kana kana içti. Damak zevkini yeni bir şekilde etkiledi bu tat: Suyun saflığı ve temizliği ile şarabın canlılığı bir aradaydı ve bu onu canlandırıyordu; ama bir şekilde bu sarhoşluk karanlık doğasını değil, daha iyi doğasını açığa çıkarıyordu.

"Biz buna 'gnawl suyu' diyoruz," dedi Joiwind. "Bu tam olarak saf değil, renginden de görebileceğin gibi. Poolingred'de su berraktır. Ama şikâyet edersek nankörlük etmiş oluruz. Bunu içtikten sonra çok daha kolay bir şekilde yolumuza devam edeceğimizi göreceksin."

Maskull şimdi etrafındakileri, ilk defa görüyormuş gibi fark etmeye başladı. Tüm duyu organları ona şu ana dek şüphelenmediği güzellikleri ve harikaları göstermeye başladı. Kumların aynı anda parlayan kırmızısı, kırmızının birbirinden kolayca ayırt edilebilen birçok tonuna ayrılmıştı. Gökyüzü de benzer şekilde farklı mavi tonlarına bölünmüştü. Maskull, Branchspell'in ışık yayan ısısının eşit olmayan yoğunluklarda vücudunun her bir bölümünü etkilediğini hissediyordu. Kulakları keskinleşti, atmosfer mırıltılarla doluydu, kumlar uğulduyordu, güneşin ışınlarının bile kendine has bir sesi vardı: Sanki hafif bir rüzgâr arpı sesiydi... Belli belirsiz, açık olmayan kokular burun deliklerine doluyordu. Damağında hâlâ gnawl suyunun tadı vardı. Cildindeki her bir gözenek, o ana dek algılanmamış olan hava dalgalarıy-

la okşanıyor ve huzur buluyordu. Poign'leri yakın çevresindeki her şeyin özünü etkin bir şekilde inceliyordu. Magn'ı Joiwind'e dokundu ve onun vücudundan bir sevgi ve neşe akımı çekti. Ve son olarak breve'i sayesinde sessizlik içinde onunla düşünce alışverişinde bulundu. Bu son derece güçlü duyular senfonisi, onu derinlere götürdü ve o bitmek bilmeyen sabah yaptıkları bu yürüyüş boyunca artık yorgunluk hissetmedi.

Vakit Blodsombre'a yaklaşırken, Poolingdred'in altında uzanan koyu yeşil bir gölün saz dolu kenarına yaklaştılar.

Panawe koyu renkli bir kayanın üzerinde oturuyor, onları bekliyordu.

7
PANAWE

Joiwind'in kocası, karısını ve misafirini karşılamak için ayağa kalktı. Beyazlar içindeydi. Sakalsız bir yüzü, breve'i ve poign'leri vardı. Yüzünün ve aynı zamanda vücudunun teni öyle beyaz, taze ve yumuşaktı ki neredeyse ten gibi görünmüyordu; bundan ziyade, kemiklerine kadar uzanan yeni bir tür, saf, kar beyazı bir et gibi görünüyordu. Aşırı derecede uygarlaşmış bir kadının yapay bir şekilde beyazlatılmış teniyle ortak hiçbir yanı yoktu. Adamın teninin beyazlığı ve hassaslığı duyusal zevklere ilişkin bir düşünce getirmiyordu akla; besbelli, doğanın soğuk ve neredeyse zalim saflığının bir tezahürüydü. Ensesine dökülen saçları da beyazdı ama bu beyazlık yine, çürümeden değil, dinçliktendi. Gözleri siyah, sakin ve anlaşılması güçtü. Hâlâ genç bir adamdı ama hatları öylesine sertti ki bir kanun koyucu gibi görünüyordu, bu hatların müthiş güzelliğine ve uyumuna rağmen...

Adamın magn'ı ve Joiwind'inki bir anlığına birbirine dolandı ve Maskull adamın yüzü sevgiyle yumuşarken, kadının nasıl sevinçli göründüğünü gördü. Kadın, Maskull'ı hafif bir kuvvetle iterek kocasının kollarına yöneltti ve onlara bakarak, gülümseyerek geride durdu. Maskull başka bir adamın kendisine sarılmasından epey utanmıştı ama teslim oldu. Sarılırken serin, hoş bir rehavet hissi gelip geçti vücudundan.

"Öyleyse bu yabancının kanı kırmızı, ha?"

Maskull, Panawe'nin İngilizce konuşmasına şaşırmıştı ve

adamın sesi de sıradışıydı. Kesinlikle sakin bir sesti bu ama sakinliği ilginç bir şekilde bir yanılsama gibi görünüyordu: Ses düşüncelerin ve duyguların son derece yüksek hızından ortaya çıkıyordu. Bu öyle bir hızdı ki bu duygu ve düşüncelerin hareketini belirlemek imkânsızdı. Bu nasıl olabiliyordu, bilmiyordu.

"Nasıl daha önce hiç duymadığın bir dilde konuşabiliyorsun?" diye sordu Maskull.

"Düşünce zengin, karmaşık bir şeydir. İçgüdüsel olarak ben mi senin dilini konuşuyorum, yoksa ben konuştukça sen kendin mi benim düşüncelerimi kendi diline çeviriyorsun, bunu bilemem."

"Panawe'nin benden daha bilge olduğunu şimdiden görüyorsundur," dedi Joiwind neşeli bir şekilde.

"Adın ne?" diye sordu Joiwind'in kocası.

"Maskull."

"Bu adın bir anlamı olmalı ama, şimdi düşününce... düşünce tuhaf bir şey. Bu adı bir şeyle bağdaştırıyorum ama neyle?"

"Bulmaya çalış," dedi Joiwind.

"Senin dünyanda kendi türünden yaratıkları asilleştirmek için evrenin Yaratıcısı'ndan bir şey çalan bir adam hiç oldu mu?"

"Böyle bir mit var. Mitin kahramanının adı Prometheus idi."

"Benim zihnimde sen o eylemle özdeşleşmiş durumda görünüyorsun ama tüm bunlar ne anlama geliyor bilmiyorum, Maskull.

"Bunu iyi bir işaret olarak kabul et, çünkü Panawe asla yalan söylemez ve asla düşünmeden konuşmaz."

"Bir karışıklık olmalı. Bunlar beni aşan şeyler," dedi Maskull sakince ama epey düşünceli görünerek.

"Nereden geliyorsun?"

"Uzaklardaki bir yıldızın bir gezegeninden, adı Dünya."

"Ne için?"

"Bayağılıktan bıkmıştım," diye yanıtladı Maskull az ve öz bir şekilde. Bilerek yol arkadaşlarından bahsetmekten kaçınmıştı, Krag'in adı su yüzüne çıkmasın diye.

"Bu çok şerefli bir sebep," dedi Panawe. "Ve dahası, bu doğru olabilir, kaçamak bir cevap olarak söylemiş olsan da."

"Aslında bu tamamen doğru," dedi Maskull, ona sıkıntıyla ve şaşırarak bakarak.

Bataklık halindeki göl, şu anda dikildikleri yerden dağın eteklerinin alt kısımlarına dek yaklaşık bir kilometre kadar uzanıyordu. Tüylü, mor sazlar, sığ yerlerde orada burada kendini gösteriyordu. Su koyu yeşildi. Maskull onu nasıl aşacaklarını bilmiyordu.

Joiwind onun kolunu tuttu. "Belki gölün bizi taşıyacağını bilmiyorsundur, ha?"

Panawe suya doğru yürüdü; su öyle ağırdı ki Panawe'nin ağırlığını taşıyordu. Joiwind de Maskull ile birlikte onu izledi. Maskull aniden kaymaya başladı, yine de bu hareket eğlenceliydi ve Panawe'yi izleyerek ve taklit ederek öyle hızlıca öğrendi ki kısa süre sonra yardım almaksızın dengesini kurabiliyordu. Ondan sonra bu yürüyüşten zevk almaya başladı.

Kadınlar neden dansta çok iyilerse, işte aynı sebepten dolayı Joiwind'in yarı düşüşleri ve kalkışları her iki adamın hareketlerinden çok daha zarif ve kendinden emindi. Kadının karanlık suyun yüzeyindeki kumaş kaplanmış narin biçimi batıyor, bükülüyor, çıkıyor, iki yana salınıyor ve kıvrılıyordu: Bu Maskull'ın gözlerini alamadığı bir tabloydu.

Göl daha da derinleşti. Gnawl suyu yeşil-siyah bir hal aldı. Kıyıdaki çıkıntı kayalıklar, oluklar ve uçurumlar şimdi detaylı bir şekilde ayırt edilebiliyordu. Altmış yetmiş metreden aşağı dökülen bir çağlayan göründü. Gölün yüzeyi hareket etmeye başladı, öyle çok ki Maskull dengesini korumakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden kendini aşağı attı ve suyun yüzeyinde yüzmeye başladı. Joiwind başını çevirdi ve öyle neşeli bir şekilde güldü ki dişleri güneş ışığında parıldadı.

Birkaç dakika içinde siyah kayadan bir buruna çıktılar. Maskull'ın giysisindeki ve vücudundaki ıslaklık çok hızlı bir şekilde buharlaştı. Yukarıya, yükselen dağa doğru baktı ama tam o anda Panawe'nin bazı tuhaf hareketleri dikkatini çekti. Adamın yüzü kasılıyordu. Etrafta sendeleyerek yürümeye başladı. Sonra elini ağzına götürdü ve parlak renkli bir çakıl taşına benzer bir şey çıkardı. Birkaç saniye boyunca ona dikkatle baktı. Joiwind de hızlıca değişen renklerle, onun omzunun üzerinden baktı. Bu incelemeden sonra, Panawe, o her ne idiyse, nesnenin yere düşmesine izin verdi ve artık onunla ilgilenmedi.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Maskull ve izin vermelerini beklemeksizin, nesneyi eline aldı. Bu, soluk yeşil renkli, yumurta şeklinde, detaylarıyla çok güzel görünen bir kristaldi.

"Bu nereden geldi?" diye sordu şüpheci bir biçimde.

Panawe döndü ama Joiwind ona cevap verdi. "Kocamın içinden çıktı."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama buna inanamadım. Peki nedir bu?"

"Bir adı veya işlevi var mı bilmiyorum. O sadece güzelliğin taşmasının bir sonucu."

"Güzelliğin mi?"

Joiwind gülümsedi. "Eğer doğayı koca olarak, Panawe'yi de karısı olarak düşünürsen, belki her şey açıklanır."

Maskull düşündü.

"Dünya'da," dedi bir dakika sonra, "Panawe gibi adamlara ressam, şair, müzisyen denir. Onların içine doğru ve sonra dışarı bir güzellik taşması olur. Tek fark şu ki onların ürünleri daha insani ve anlaşılırdır."

"Bundan kibirden başka hiçbir şey elde edilmez," dedi Panawe. Kristal'i Maskull'ın elinden aldı ve onu göle fırlatıp attı.

Şimdi tırmanmak zorunda oldukları uçurumun yüksekliği altmış yetmiş metre kadar vardı. Maskull kendisinden

ziyade Joiwind için endişeliydi. Kadın besbelli yorgundu ama tüm yardımları reddediyordu ve aslında ikisi arasında hâlâ daha çevik olanı oydu. Maskull'a alay eden bir surat yaptı. Panawe sessiz düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Kaya sağlamdı ve onların ağırlığı altında kırılmıyordu. Ancak günün şu vaktinde Branchspell'in sıcaklığı neredeyse öldürücüydü; parlaklık beyaz yoğunluğuyla şok ediciydi ve Maskull'ın acısı devamlı bir şekilde kötüye gidiyordu.

En tepeye vardıklarında, bitki örtüsünden yoksun, iki yönde de gözün alabildiğine uzanan, koyu renk kayalardan oluşan bir düzlük göründü. Bu düzlük, uçurumların kenarından iç kesimlerdeki tepelerin aşağı yamaçlarına kadar uzanan tam dört yüz elli metre genişliğindeydi. Tepelerin yüksekliği değişiklik gösteriyordu. Fincan şeklindeki Poolingdred onların yaklaşık üç yüz metre kadar üzerindeydi. Dağın üst kısmı Maskull'ın anlayamadığı, bir çeşit parıldayan bir bitki örtüsüyle kaplıydı.

Joiwind elini Maskull'ın omzuna koydu ve yukarıya işaret etti. "İşte orada tüm bu kara parçasının en yüksek zirvesini görüyorsun, yani Ifdawn Marest'ten sonra."

Bu tuhaf ismi duyunca Maskull bir an, açıklanamaz vahşi bir enerji ve huzursuzluk hissi duydu ama bu his geçip gitti.

Zaman kaybetmeden Panawe dağın kenarına doğru onlara öncülük etti. Dağın alt yarısı çıplak kayalardan oluşuyordu ve tırmanması zor değildi. Ancak yarıdan yukarısı dikleşiyordu. Çalılıklarla ve küçük ağaçlarla karşılaşmaya başladılar. Onlar yukarı çıktıkça bitkiler daha da sıklaştı ve zirveye yaklaştıklarında yüksek orman ağaçları göründü.

Bu çalılıkların ve ağaçların soluk renkli, cam gibi gövdeleri ve dalları vardı ama küçük ince dallar ve yapraklar yarı saydam ve kristaldi. Yukarıdan gölgeleri yere vurmuyordu ama yine de dipleri serindi. Hem yapraklar hem de dallar muhteşem şekillere sahipti. Ancak Maskull'ı en çok şaşırtan şey şuydu: Görebildiği kadarıyla hiçbir iki bitki birbiriyle aynı türde değildi.

"Maskull'a yaşadığı güçlüğü aşması konusunda yardım etmeyecek misin?" dedi Joiwind kocasının kolunu çekerek.

Adam gülümsedi. "Beynine yeniden izinsiz girdiğim için beni affederse. Ama yaşadığı güçlük ufak. Yeni bir gezegende hayat, Maskull, kaçınılmaz olarak enerji dolu ve kanunsuzdur; sakin ve taklitçi değildir. Doğa hâlâ akışkandır, henüz sabit değildir ve madde plastiktir. İrade durmaksızın dallanıp budaklanır ve üretir, böylelikle iki yaratık bile birbirine benzemez."

"Pekâlâ, bunu anlıyorum," diye cevap verdi Maskull, dikkatle dinledikten sonra. "Ama benim anlamadığım şey şu: Burada canlılar bu kadar enerjik bir şekilde üreyebiliyorlarsa, nasıl oluyor da insanlar benim dünyamdakiyle neredeyse aynı görüntüye sahip olabiliyor?"

"Onu da açıklayacağım," dedi Panawe. "Shaping'e benzeyen tüm yaratıklar kaçınılmaz olarak birbirine benzemelidir."

"Öyleyse üremek, Shaping gibi olma yönündeki bir kör irade, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Bu harika," dedi Maskull. "Öyleyse insanların kardeşliği idealistler tarafından uydurulmuş olan bir masal değil, güvenilir bir gerçek."

Joiwind ona baktı ve renk değiştirdi. Panawe sert görüntüsüne geri döndü.

Maskull yeni bir olguya ilgi duymaya başladı: Kristal bir çalılığın "jale" rengindeki çiçekleri zihinsel dalgalar yayıyordu ve o, bu dalgaları breve'i ile açıkça ayırt edebiliyordu. Sessizce "Bana, bana!" diye sesleniyorlardı. Maskull ona bakarken, uçan bir solucan havada bu çiçeklerden birine doğru yöneldi ve onun nektarını emmeye başladı. Çiçeğin seslenişi anında kesildi.

Şimdi dağın tepesine çıkmışlardı, aşağıya baktılar. Dağın krater görünümlü boşluğunu bir göl doldurmuştu. Bir dizi

ağaç manzarayı kısmen kapatıyordu ama Maskull bu dağ gölünün neredeyse daire biçiminde olduğunu ve karşıya belki beş yüz metre kadar uzandığını algılayabiliyordu. Gölün kıyısı onların yaklaşık otuz metre kadar aşağısındaydı.

Ev sahiplerinin aşağı inmeyi teklif etmediklerini görünce Maskull onlara kendisini beklemeleri için yalvardı ve aceleyle aşağıya doğru atıldı. Oraya vardığında suyun tamamıyla hareketsiz ve renksiz bir şeffaflığa sahip olduğunu gördü. Suyun üzerine doğru yürüdü, boylu boyunca uzandı ve dikkatle derinlere baktı. Su tuhaf derecede berraktı: Hiç dibe ulaşmaksızın uçsuz bucaksız bir mesafede aşağıyı görebiliyordu. Neredeyse gözlerinin eremeyeceği yerlerde bazı koyu renkli, gölgeli nesneler geziniyordu. Sonra, gnawl suyunun içinden, epey derinlerden belli belirsiz ve çok gizemli bir ses gelir gibi oldu. Bir davul ritmi gibiydi. Eşit uzunluklarla dört vuruş vardı ama vurgu üçüncü vuruştaydı. Ses epey bir süre duyuldu, sonra kesildi.

Bu ses ona şu anda içinde seyahat etmekte olduğundan farklı bir dünyaya aitmiş gibi geldi. Şimdi bulunduğu dünya mistik, rüyamsı ve inanılmazdı ama davulun sesinin altında belli belirsiz bir gerçeklik yatıyordu. Sadece ara sıra kulağın seçebilmesinin mümkün olduğu, seslerle dolu bir odadaki bir saatin tik tak seslerine benziyordu.

Maskull tekrar Panawe'ye ve Joiwind'e katıldı ama az önceki deneyimiyle ilgili olarak onlara hiçbir şey söylemedi. Hepsi de kraterin ağzının etrafını dolandılar ve karşıya baktılar. Önceden aştıkları çöle bakan uçurumlara benzer uçurumlar burada, gözle ölçülemeyecek boyutlara sahip devasa bir kıraç arazinin sınırlarını oluşturuyordu. Tek renge sahip bir araziydi, ancak Maskull hakim rengin ne olduğunu anlayamıyordu. Sanki şeffaf camdan yapılmış gibiydi ama güneş ışığında parıldamıyordu. Çok uzakta akan bir nehir dışında ve ondan daha da uzakta, ufukta, tuhaf şekillere sahip karanlık bir dağ dizisi dışında arazide hiçbir nesne seçilemiyordu.

Yuvarlak hatlı, koni biçiminde veya doruk çizgisi olan dağlar yerine, bu dağlar doğa tarafından kale burçları görüntüsünde oyulmuş durumdaydı ama son derece derin girintilere sahipti.

Dağların hemen üzerinde gökyüzü canlı, yoğun bir mavi renkteydi. Gökyüzünün geri kalanının mavisiyle harikulade bir şekilde kontrast sağlıyordu. Daha parlak ve ışıl ışıl görünüyordu ama aslında enfes bir mavi günbatımının ardından gelen son parıltı gibiydi.

Maskull bakmaya devam etti. Daha çok baktıkça, hisleri daha da kabardı ve kıpır kıpır oldu.

"O ışık nedir?"

Panawe her zamankinden daha sert görünüyordu, karısı ise koluna asılmıştı. "Onun adı Alppain, bizim ikinci güneşimiz." diye cevap verdi. "O tepeler Ifdawn Marest... Haydi, şimdi barınağımıza gidelim."

"Bu bir hayal mi, yoksa gerçekten beni etkileyen veya ezi-

yet veren şey o ışık mı?"

"Hayır, hayal değil. Gerçek. Farklı doğalara sahip iki güneş seni aynı anda çekerken başka nasıl olabilir ki? Alppain'in kendisine bakmadığın için şanslısın. O buradan görünmez. Onu görebilmek için en az Ifdawn'a kadar gitmen gerekir."

"Neden şanslısın diyorsun?"

"Çünkü o zıt güçlerden kaynaklanan acı belki de senin dayanabileceğinden daha fazladır... Ama bilmiyorum."

Yürüyüşlerinin kalan kısa bölümünde Maskull çok düşünceli ve huzursuzdu. Hiçbir şey anlamıyordu. Gözünün değdiği her bir nesne aniden bir bilmeceye dönüşüyordu. Dağ zirvesinin sessizliği ve durgunluğu kasvetli ve gizemliydi; sanki bir şey bekliyordu. Panawe ona dostane, kaygılı bir bakış attı ve daha da beklemeden, dağın kenarından geçen ve bir mağaranın ağzında son bulan küçük bir patikadan aşağı doğru onlara öncülük etti.

Bu mağara Panawe ve Joiwind'in eviydi. İçerisi karanlıktı. Ev sahibi bir kabuk aldı ve bu kabuğu bir kuyudan sıvıyla

doldurarak sıvıyı özensizce içerideki kum dolu tabana serpiştirdi. Yeşilimsi, fosforlu bir ışık yavaş yavaş büyük mağaranın en uzak köşelerine kadar yayıldı ve orada bulundukları tüm süre boyunca mağarayı aydınlatmaya devam etti. İçeride mobilya yoktu. Eğreltiotuna benzer birkaç kurutulmuş yaprak koltuk görevi görüyordu.

Joiwind içeri girer girmez yorgunluktan çöküp kaldı. Kocası sakin bir alaka göstererek onunla ilgilendi. Kadının yüzünü yıkadı, dudaklarına içecek dayadı, ona magn'ı ile enerji verdi ve son olarak onu uykuya yatırdı. Onun yüzünden böyle acı çeken bu asil kadının görüntüsü karşısında Maskull kendini üzgün hissetti.

Ancak Panawe onu rahatlatmaya çalıştı. "Bunun çok uzun, zorlu bir çifte yolculuk olduğu gerçekten doğru ama ilerisi için, bu yolculuk onun diğer tüm yolculuklarını aydınlatacak... Fedakarlığın doğası böyledir işte."

"Bir sabahta bu kadar yolu nasıl yürüdüm anlayamıyorum," dedi Maskull, "ve Joiwind bu mesafeyi iki kez aştı."

"Onun damarlarında kan yerine sevgi akar, işte bu yüzden bu kadar kuvvetli."

"Bana birazını verdiğini biliyor musun?"

"Aksi halde yolculuğa başlayamazdın bile."

"Bunu asla unutmayacağım."

Dışarıda günün bitkin düşüren sıcağı, büyük mağaranın aydınlık ağzı, içerinin soluk yeşil ışığıyla inziva havası yaratan serinliği Maskull'ı uykuya çağırıyordu. Ama merak, bitkinliğinden üstün geldi.

"Konuşmamız onu rahatsız eder mi?"

"Hayır."

"Peki, sen nasıl hissediyorsun?"

"Ben pek az uykuya ihtiyaç duyarım. Her halükarda senin yeni hayatınla ilgili bir şeyler duyman daha önemli. Bunlar kadar masum ve huzurlu verici değil her şey. Eğer devam etmeye niyetin varsa tehlikelerle ilgili bilgilendirilmen gerek."

"Ah, ben de neredeyse aynısını tahmin etmiştim. Peki, nasıl olacak bu? Ben mi soru sorayım yoksa sen mi bana çok önemli olduğunu düşündüğün şeyleri söylersin?"

Panawe Maskull'a bir eğreltiotu yığınının üzerine oturması için işaret etti ve aynı zamanda kendisi de, bacaklarını uzatarak, tek kolunun üzerine yaslanarak uzandı.

"Sana başımdan geçen bazı olayları anlatacağım. Ne tür bir yere geldiğini bu hikâyelerden öğrenmeye başlayacaksın."

"Minnettar olurum," dedi Maskull, kendini dinlemeye hazırlayarak.

Panawe bir an için duraksadı ve sonra sakin, yavaş ama candan bir ses tonuyla hikâyesine başladı.

PANAWE'NİN HİKÂYESİ

"İlk hatırladığım şey üç yaşımdayken (bu sizin yıllarınıza göre on beşe eşittir ama biz burada daha yavaş bir şekilde gelişiriz) babam ve annem tarafından Tormance'teki en bilge adam olan Broodviol'ü görmeye götürülmemdi. Broodviol büyük Wombflash Ormanı'nda yaşardı. Üç gün boyunca, geceleri uyuyarak, ağaçların arasından yürüdük. Biz ilerledikçe ağaçların boyu, tepeleri görünmez hale gelene dek daha da uzadı. Ağaçların gövdesi koyu kırmızı renkteydi ve yaprakları ise soluk ulfire renginde. Babam düşünmek için sürekli duraklardı. Müdahale etmesek, yarım gün boyunca derin düşünceler içinde kalırdı. Annem Poolingdred'den gelmişti ve farklı bir sınıftandı. Güzel, cömert ve etkileyiciydi ama aynı zamanda aktif bir kadındı. Babamı yola devam etmesi için zorlayıp dururdu. Bu aralarında pek çok tartışmaya neden oluyordu, ki bu da beni çok üzerdi. Dördüncü günde Batan Deniz'e kıyısı olan bir ormanın bir bölümünden geçtik. Bu deniz bir adamın ağırlığını taşımayacak su bölümleriyle doluydu ve bu daha hafif bölümlerin görüntüsü denizin geri kalanından farklı görünmediği için bu denizi aşmak tehlikelidir. Babam ufukta belli belirsiz görünen bir karaltıya işaret ederek, bana oranın

Swaylone'un Adası olduğunu söyledi. Bazen insanlar oraya gidermiş ama hiçbiri asla dönmezmiş. Aynı günün akşamı, Broodviol'ü ormanda, her yanı doksan metre yüksekliğinde ağaçlarla çevrili, derin, çamurlu bir çukurda dikilirken bulduk. İri, sert görünümlü, derin kırışıkları olan, kuvvetli, yaşlı bir adamdı. O sırada yaşı bizim yıllarımıza göre yüz yirmiydi veya size göre yaklaşık altı yüz. Vücudu üçlü bir yapıya sahipti: Üç bacağı, üç kolu ve kafasının her bir yanında birbirine eşit mesafede altı gözü vardı. Bu, ona büyük bir uyanıklık ve bilgelik veriyordu. Bir çeşit trans halinde dikiliyordu. Sonradan onun şu sözünü öğrendim: 'Uzanmak uyumaktır, oturmak rüya görmektir, ayakta dikilmek düşünmektir.' Bu trans hali babama da bulaştı ve o da derin düşüncelere daldı ama annem onları tamamen uyandırdı. Broodviol anneme çok sert bir şekilde baktı ve ne istediğini sordu. Sonra ben de ilk kez yolculuğumuzun amacını öğrendim. Ben nadir görülen bir insandım, yani cinsiyetim yoktu. Ebeveynlerim bu konuda çok sıkıntılıydılar ve insanların en bilgesine danışmak istemişlerdi.

"Yaşlı adamın yüz ifadesi yumuşadı ve şöyle dedi, 'Bu belki de o kadar zor olmayacak. Bu hayret verici şeyi açıklayayım. Aramızdaki her adam ve her kadın yürüyen bir katildir. Bir insan erkekse, onunla aynı vücut içinde doğan dişiyle mücadele etmiş ve onu öldürmüştür; dişiyse, erkeği öldürmüştür. Ama bu çocukta mücadele hâlâ devam ediyor.'

"'Bunu nasıl sona erdireceğiz?' diye sordu annem.

"'Bırakın çocuk kendi iradesini savaş sahasına yönlendirsin; hangi cinsiyeti istiyorsa o olacaktır.'

"'Sen tabiii ki bir erkek olmak istiyorsun, değil mi?' dedi annem bana ciddi bir şekilde.

"'O zaman kızını öldüreceğim ve bu bir suç olur.'

"Ses tonumdaki bir şey Broodviol'un dikkatini çekti.

"'Bu sözler bencil bir şekilde değil, bağışlayıcı bir ruhla söylenen sözler. Bu yüzden bunları erkek söylemiş olmalı ve daha fazla sıkıntıya girmenize gerek yok. Siz eve varmadan çocuk erkek olacak.'

"Babam uzaklaşarak gözden kayboldu. Annem yaklaşık on dakika boyunca Broodviol'un önünde eğildi ve tüm bu süre boyunca adam nazik bir şekilde ona bakarak durdu.

"Kısa bir süre sonra her gün birkaç saatliğine o topraklara Alppain'in geldiğini duydum. Broodviol melankolikleşmiş ve ölmüş.

"Kehaneti gerçekleşti: Biz eve varmadan utancın anlamını öğrenmiştim. Ama o zamandan itibaren, sonraki yıllarda, kendi doğamı anlamaya çalışırken, sık sık onun sözleri üzerine düşündüm ve insanların en bilgesi olmasına rağmen bu konuda tam doğruyu göremediği sonucuna vardım. Tek bir vücut içerisine konulmuş olan ben ve ikiz kız kardeşimin arasında hiçbir zaman bir mücadele olmamıştı; yalnızca hayata karşı duyduğumuz içgüdüsel saygı, varlık göstermek için kavga etmekten alıkoymuştu ikimizi de. Onunki daha güçlü bir yapıydı ve bilinçli olarak olmasa da kendini benim için feda etmişti.

"Bunu anlar anlamaz, hayat içeren hiçbir şeyi asla yememeye veya tahrip etmemeye yemin ettim ve bu yemine o zamandan bu yana uyuyorum.

"Ben henüz yetişkin bir adam bile değilken, babam öldü. Hemen ardından onu annemin ölümü izledi ve ben bu toprakların bende çağrıştırdığı şeylerden nefret ettim. Bu yüzden, annemin bana sık sık söylediği gibi doğanın en kutsal ve gözlerden uzak olduğu annemin ülkesine gitmeye karar verdim.

"Sıcak bir sabah, Shaping'in Geçiti'ne geldim. Ya bir zamanlar Shaping bu yolu geçtiği için, ya da heybetli yapısından dolayı bu isim verilmiş. Yaklaşık otuz kilometre uzunluğunda, benim memleketimin sınırındaki dağlarla Ifdawn Marest'i birbirine bağlayan doğal bir settir bu geçit. Aşağıda vadi iki bin beş yüz ila üç bin metre derinliktedir ve her iki yanında korkunç bir uçurum bulunur. Dağ sırtının bıçak gibi keskin kenarı genellikle otuz santimetreden daha geniş değildir. Geçit doğruca kuzeye ve güneye gider. Sağ tarafımdaki

vadi gölgeye gömülüydü, solumdaki ise güneş ışığı ve çiyle parıldıyordu. Birkaç kilometre boyunca karşıma ne çıkacağı bilinmeyen bu patikada korka korka yürüdüm. Patika, uzaklarda doğuya doğru, vadinin önü, iki dağ sırasını birleştiren ama en yüksek zirveleri bile geçen yüksek bir plato ile kesiliyordu. Oraya Sant Düzlükleri denir. Oraya hiç gitmedim ama orada yaşayanlarla ilgili iki ilginç şey duydum. İlki, kadınları yokmuş, ikincisi de diğer bölgelerde yolculuk yapma bağımlısı olsalar da, asla beraber yaşadıkları halkların alışkanlıklarını edinmiyorlarmış.

"Kısa süre sonra başım döndü ve uzun bir süre, iki elimle patikanın iki kenarına da asılarak ve faltaşı gibi gözlerle üzerinde yattığım yere bakarak sere serpe yere uzandım. Bu his geçince kendimi farklı bir adam gibi hissettim ve kendini beğenmiş ve neşeli bir hale büründüm. Ta öteki taraftan, uzaklardan bana doğru yaklaşan birini gördüm. Bu yeniden yüreğime bir korku düşürdü çünkü bulunduğum yerden nasıl kolaylıkla geçebileceğimizi bilmiyordum. Ancak yavaş yavaş yoluma devam ettim ve kısa süre sonra bu yürüyen kişinin kim olduğunu anlamama yetecek kadar birbirimize yaklaştık. Bu adam Slofork'tu, büyücü olduğu söylenen bir adam. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama onu kişiliğinin tuhaflıklarıyla tanıyordum. Parlak bir kırmızımsı sarı rengi vardı ve faydalı bir organ gibi gözüken ama benim güzellikten anladığım kadarıyla güzelliğine bir şey katmayan çok uzun, fil hortumunu andıran bir burnu vardı. Yeni uzuv ve organlar filizlendirme konusundaki harika becerisinden dolayı kendisine büyücü adı takılmıştı. Hikâyeye göre Slofork bir akşam kör bir taşla yavaş yavaş bacağını kesmiş ve sonra yeni bacağı çıkarken iki gün boyunca acı içinde yatmıştı. Slofork tipik bir bilge olarak bilinmezdi ama düzenli olarak, hiç kimsenin yarışamayacağı ani bir sezgisel kavrayış ve cüretkarlık sergilerdi.

"Aramızda yaklaşık iki metre varken oturduk ve birbirimize baktık.

"'Hangimiz diğerinin üzerinden geçer?' diye sordu Slofork. Tavrı son derece rahattı ama benim genç doğama göre gizli tehditlerle dolu korkunç bir tavırdı. Ona gülümsedim ama bu şekilde aşağılanmayı istemiyordum. Dakikalar boyu böyle dostane bir biçimde oturmaya devam ettik.

"'Zevkten daha büyük ne vardır?' diye sordu aniden.

"Ben insanın, her şeyden anladığının düşünülmesini istediği bir yaştaydım, bu yüzden şaşkınlığımı gizleyerek kendimi bu sohbete kaptırdım, sanki tanışmamızın amacı buymuş gibi.

"'Acı,' diye yanıt verdim, 'çünkü acı zevki silip götürür.'

"'Acıdan daha büyük ne vardır?'

"Düşündüm. 'Sevgi. Çünkü sevdiklerimizin payına düşen acıyı kabul ederiz.'

"'Peki, sevgiden daha büyük ne vardır?'

"'Hiçbir şey, Slofork.'

"'Peki, Hiçbir Şey nedir?'

"'Bunu bana sen söylemelisin.'

"'Söyleyeceğim sana. Bu, Shaping'in dünyası. Burada iyi bir çocuk olan kişi, zevki, acıyı ve sevgiyi bilir ve ödüllerini alır. Ama başka bir dünya daha var, Shaping'e ait olmayan bir dünya ve orada bunların hiçbiri bilinmez; başka bir düzen hüküm sürer. Biz o dünyaya Hiçbir Şey deriz ama o Hiçbir Şey değildir, Bir Şeydir.'

"Bir süre sessizlik oldu.

"'Organ çıkarma ve yok etme konusunda iyi olduğunu duydum,' dedim.

"'Bu benim için yeterli değil. Her bir organ bana aynı hikâyeyi anlatıyor. Ben farklı hikâyeler dinlemek istiyorum.'

"'İnsanların söyledikleri doğru mu? Bilgeliğinin ritmik bir şekilde akıp geri çekildiği?'

"'Tamamen doğru,' diye karşılık verdi Slofork. 'Ama bunu

kimlerden duyduysan, o insanlar sana, her zaman akışı geri çekilmeyle karıştırdıklarını söylememişler.'

"'Benim deneyimlerime göre,' dedim kısa ve öz bir şekilde, 'bilgelik ızdıraptır.'

"'Belki öyledir, genç adam ama sen bunu hiç öğrenmedin ve asla öğrenmeyeceksin. Senin için dünya huşu uyandıran, asil bir yüze sahip olmaya devam edecek. Asla mistisizmin ötesine gitmeyeceksin... Ama kendi bildiğin yolda mutlu ol.'

"Ben daha ne yaptığını anlayamadan, büyücü sakin bir şekilde patikadan aşağıdaki boşluğa atladı. Giderek artan bir hızla aşağıdaki vadiye çakıldı. Bir çığlık kopardım, kendimi yere attım ve gözlerimi kapadım.

"Sık sık merak etmişimdir: Aptalca, çocuksu sözlerimden hangisiydi onun aniden, intihar etmeye karar vermesine sebep olan? Hangisi olursa olsun, o zamandan beri kendi zevkim için asla konuşmamayı kural edindim, sadece diğer insanlara yardım etmek için konuşacaktım.

"Nihayetinde Marest'e vardım. Dört gün boyunca korku içinde oranın labirentlerinde yürüdüm. Ölümden korkuyordum ama hayata karşı olan saygıdeğer tutumumu kaybetme ihtimalinden daha da fazla korkuyordum. Neredeyse yolumu bitirmek üzereyken ve kendimi kutlamaya başlamışken, hayatımdaki üçüncü sıradışı kişiyle karşılaştım: korkutucu Duvar Ustası. Bu karşılaşma çok korkunç şartlar altında gerçekleşti. Bulutlu ve fırtınalı bir öğleden sonra, gözle görünen bir destek olmaksızın havada asılı duran canlı bir adam gördüm. Bir uçurumun önünde dik bir konumda asılı duruyordu; üç yüz metre derinliğinde büyük bir boşluk adamın ayaklarının altındaydı. Yapabildiğim kadar yakınına tırmandım ve dikkatle seyrettim. Adam beni gördü ve aşağılamasını mizaha dönüştürmek isteyen biri gibi yüzünü buruşturdu. Bu görüntü beni öylesine şaşırttı ki neler olduğunu kavrayamadım bile.

"'Ben Duvar Ustasıyım,' diye bağırdı, kulaklarımı şok eden, kulak tırmalayıcı bir sesle. 'Tüm hayatım boyunca di-

ğer insanları emdim durdum, şimdi ben emiliyorum. Nuclamp ile bir kadın yüzünden kavga ettik. Şimdi Nuclamp beni böyle havada asılı bırakıyor. Onun iradesinin gücü devam ettiği sürece havada asılı kalacağım ama yorulduğunda, ki yorulmasına çok uzun süre kalmamıştır, şu derinliklere düşeceğim.'

"O başka bir adam olsaydı onu kurtarmaya çalışırdım ama bu canavar kılıklı yaratığı kendi zevki için tüm hayatını diğerlerine işkence ederek, öldürerek ve hayatlarını emerek geçiren biri olarak iyi tanıyordum. Hızla uzaklaştım ve o gün bir daha durmadım.

"Poolingdred'de Joiwind ile tanıştım. Bir ay boyunca beraber yürüdük ve konuştuk; bu zaman aralığında ayrılmak için birbirimizi fazlasıyla sevdiğimizi anladık."

Panawe konuşmayı kesti.

"Bu müthiş bir hikâye," dedi Maskull. "Şimdi yolumu daha iyi görmeye başlıyorum. Ama bir şey kafamı karıştırıyor."

"Nedir o?"

"Nasıl oluyor da burada insanlar aletleri ve sanatı bilmezken ve uygarlıkları yokken yine de alışkanlıklarında sosyal olmayı ve düşüncelerinde bilge olmayı beceriyorlar?"

"Sen sevginin ve bilgeliğin aletlerden çıktığını mı düşünüyorsun? Ama ben bunun nereden kaynaklandığını görüyorum. Sizin dünyanızda daha az duyu organınız var ve bunun eksikliğini telafi etmek için taşların ve metallerin yardımına başvurmaya mecbur kalmışsınız. Bu hiç de bir üstünlük işareti değil."

"Hayır, değil sanırım," dedi Maskull, "ama görüyorum ki daha öğrendiğim ve unutmam gereken çok şey var."

Kısa bir süre daha konuştular ve sonra yavaş yavaş uykuya daldılar. Joiwind gözlerini açtı, gülümsedi ve yeniden uykuya daldı.

8
LUSION OVASI

Maskull diğerlerinden önce uyandı. Kalktı, gerindi ve güneş ışığına çıktı. Branchspell çoktan inişe geçmişti. Kraterin kenarına tırmandı ve uzaklara, Ifdawn'a doğru baktı. Alppain'in gün batımından sonra kalan ışığı şimdiye tamamen yok olmuştu. Dağlar vahşi ve heybetli görünüyordu.

Bu dağlar onu, ölçüde notaları birbirinden uzak bir şekilde dağılmış olan basit bir melodi gibi etkiliyordu. Sanki bu dağlardan gelen bir atılganlık, cesaret ve macera ruhu kendisini çağırıyordu. İşte o anda Marest'e yürüme ve oradaki tehlikeleri keşfetme kararlılığı hissetti içinde.

Ev sahiplerine hoşça kalın demek için mağaraya geri döndü.

Joiwind ona cesur ve dürüst gözlerle baktı. "Bu bencillik mi, Maskull?" diye sordu, "yoksa kendinden daha güçlü bir şey mi seni çekiyor?"

"Makul olmalıyız," diye cevap verdi, gülümseyerek. "Sizin bu şaşırtıcı, yeni gezegeninizle ilgili bir şey keşfetmeden önce Poolingdred'e yerleşemem. Ne kadar uzun bir yol geldiğimi hatırla... Ama çok büyük bir olasılıkla buraya geri dönerim."

"Bana bir söz verir misin?"

Maskull tereddüt etti. "Benden zor bir şey isteme, çünkü henüz güçlerimi pek bilmiyorum."

"Zor değil ve ben bunu diliyorum. Şuna söz ver: Öncelikle onun için acı çekmiş olan annesini hatırlamadan hiçbir

canlıya vurmak, koparmak veya yemek için asla el kaldırmayacaksın."

"Belki bunun sözünü veremem," dedi Maskull yavaşça, "ama daha somut bir şey için söz vereceğim: Öncelikle seni düşünmeden hiçbir canlıya asla elimi kaldırmayacağım."

Kadının rengi biraz soldu. "Şimdi Panawe, Panawe'nin var olduğunu bilseydi, kıskançlık duyabilirdi."

Panawe elini nazikça kadının üzerine koydu. "Shaping'in huzurunda böyle konuşmazdın."

"Hayır. Affet beni! Pek kendimde değilim. Belki Maskull'ın damarlarımdaki kanı yüzündendir. Haydi şimdi ona veda edelim. Nerede olursa olsun sadece şerefli işler yapması için dua edelim."

"Ben Maskull'a yolu göstereyim," dedi Panawe.

"Gerek yok," diye yanıt verdi Maskull. "Yol düzlük."

"Ama konuşmak yolu kısaltır."

Maskull gitmek için arkasını döndü.

Joiwind onu usulca döndürerek kendisine doğru çekti. "Benim yüzümden diğer kadınlar hakkında kötü şeyler düşünmeyeceksin, değil mi?"

"Sen saygıdeğer bir varlıksın," diye cevap verdi Maskull.

Joiwind mağaranın en dibine kadar sessizce yürüdü ve orada düşünceli bir şekilde dikildi. Panawe ve Maskull açık havaya çıktılar.

Yamacın dik kısmının ortalarında küçük bir kaynağa rastladılar. Suyu renksiz, şeffaf ama gazlıydı. Maskull susuzluğunu giderir gidermez kendini farklı hissetmeye başladı. Çevresindekiler, canlılıkları ve renkleri açısından öylesine gerçekti ama halüsinasyon benzeri gizemleri açısından öylesine gerçekdışıydı ki, sanki bir kış rüyasındaymışçasına tepeden aşağıya hızlıca indi.

Ovaya vardıklarında önlerinde, şekilleri son derece yabancı görünen yüksek ağaçlardan oluşan, sonu görünmeyen bir orman gördü. Yapraklar kristaldendi ve yukarı bakıyordu.

Maskull cam bir çatıdan dışarı bakıyormuş gibiydi. Ağaçların altına vardıkları anda beyaz, parlak ve acımasız bir şekilde, güneş ışınları üstlerine gelmeye devam etti ama sıcaklık yaymıyorlardı şimdi. Öyle olunca, ağaçların seyreldiği, serin, parlak, büyüleyici açıklık alanların arasından yürümekte olduklarını hayal etmek güç olmadı.

Ormanın içinden geçince, hemen ayaklarının dibinden başlayan, dümdüz ve çok geniş olmayan, kenarları ağaçlı bir yol, göz alabildiğine devam ediyordu.

Maskull yol arkadaşıyla konuşmak istiyordu ama bir şekilde kelimeleri bulamıyordu. Panawe ona gizemli, sert ama etkileyici ve yarı dişi bir tebessümle baktı. Sonra Panawe sessizliği bozdu ama tuhaf bir şekilde, şarkı mı söylüyor yoksa konuşuyor mu, anlaşılmıyordu. Dudaklarının arasından, konuşur gibi okunan tam da alçak tonlara sahip telli bir enstrümandan çıkan büyüleyici bir adaçyo gibi, yavaş bir şarkı çıkıyordu. Ama bir fark vardı: Müzikteki gibi bir veya iki kısa melodinin tekrarı ve varyasyonları yerine, Panawe'nin melodisi uzundu, asla sona ermiyordu, onun yerine ritim ve melodi açısından bir sohbete benziyordu. Ve aynı zamanda konuşur gibi okunan bir şarkı gibi de değildi tam olarak, çünkü bir tirad değildi. Uzun ve sessiz bir güzel duygu akışıydı bu.

Maskull mest olmuş ama tedirgin bir şekilde dinledi. Buna şarkı denilebilirse, şarkı hep açık ve anlaşılabilir olmanın eşiğinde gibi görünüyordu ama bu, kelimelerin getirdiği bir anlaşılabilirlik değil, bir insanın başka bir insanın ruh halini ve hislerini anlaması gibiydi. Ve Maskull önemli bir şeyin söylenmek üzere olduğunu hissediyordu, bundan önce olan biten her şeyi açıklayacak bir şeyin. Yine de bu sürekli erteleniyordu; mesajı asla anlamıyordu ama bir şekilde de anlıyordu işte...

Öğleden sonra geç bir saatte açık bir araziye vardılar ve orada Panawe şarkısını kesti. Adımlarını yavaşlattı ve artık devam etmeye niyeti olmadığını anlatmak isteyen bir adamın yapacağı gibi durdu.

"Bu ülkenin adı ne?" diye sordu Maskull.

"Lusion Ovası."

"O müzik beni baştan çıkarmak için miydi? Devam etmemi istemiyor musun?"

"Senin işin ileride, arkanda değil."

"Öyleyse neydi o? Ne işinden bahsediyorsun?"

"Sana bir anlam ifade etmiş olmalıydı bu, Maskull."

"Bu bana Shaping'in müziği gibi geldi."

Maskull düşünmeden bu sözleri söyler söylemez neden böyle yaptığını merak etti, çünkü bu sözler şimdi ona çok anlamsız geliyordu.

Ancak Panawe şaşırmadı. "Shaping'i her yerde bulursun."

"Ben rüya mı görüyorum, yoksa uyanık mıyım?"

"Uyanıksın."

Maskull derin düşüncelere daldı. "Öyle olsun," dedi kendini toparlayarak. "Şimdi yoluma devam edeceğim. Peki bu gece nerede uyumalıyım?"

"Geniş bir nehre varacaksın. Yarın nehir üzerinde Marest'in dibine kadar yolculuk yapabilirsin. Ama bu gece ormanla nehrin buluştuğu yerde uyusan iyi olur."

"Öyleyse hoşça kal, Panawe! Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Sadece şu, Maskull: Nereye gidersen git, dünyanın güzel olmasına yardımcı ol, çirkin olmasına değil."

"Bu bir insanın üstelenemeyeceği kadar büyük bir şey. Ben basit bir adamım ve hayatı güzelleştirme yolunda hırslarım yok. Ama Joiwind'e söyle, kendimi saf tutmaya çalışacağım."

Epey soğuk bir şekilde ayrıldılar. Maskull durdukları yerde dikildi ve Panawe'nin gözden yitmesini izledi. Birkaç kez iç çekti.

Önemli bir şeyin olmak üzere olduğunun farkına vardı. Hava durgundu. Bu gölgesiz yerde öğlen güneşi vücudunu haz veren bir sıcaklıkla sarmalıyordu. Epey yüksekte tek bir bulut, gökyüzünde ilerliyordu.

Arkasında bir yerlerden, çok uzaklardan tek bir trompet notası duyuldu. İlk başta, ses birkaç kilometre uzaklıktaymış gibi geldi Maskull'a; ama sonra yoğunluğu yavaş yavaş arttı ve daha da yakına gelerek yükseldi. Hâlâ aynı nota duyuluyordu ama şimdi ses sanki kulağının dibinde dev bir trompetçi tarafından üflenmiş bir nota gibiydi. Sonra yavaş yavaş sesin kuvveti azaldı ve Maskull'ın önünden uzaklaşıp gitti. Ses çok uzaklarda, çok cılız bir şekilde sone erdi.

Maskull kendini Doğa ile baş başa hissetti. Yüreğine dokunulamaz bir durgunluk çöktü. Geçmişi ve geleceği unutmuştu. Bu orman, güneş, gün onun için yoktu. Sanki şuursuz gibiydi; kendisinin farkında değildi, düşünceleri ve hisleri yoktu. Ancak Hayat onun gözünde hiç bu kadar yüksekliğe sahip olmamıştı.

Tam da yolunun üzerinde, kollarını kavuşturmuş bir adam dikiliyordu. Vücudu örtülü, ancak kolları ve bacakları açıkta kalacak şekilde giyinmişti. Gencinden bir adamdı. Maskull adamın çehresinin, kendisinin de henüz alışamamış olduğu, Tormance'e özgü özel organların hiçbirine sahip olmadığını gördü. Yüzü tüysüzdü. Tüm benliği çok fazla hayat yayıyor gibi görünüyordu, sıcak bir günde havanın titreşmesi gibi. Gözleri öyle güçlüydü ki Maskull onlara bakamıyordu.

Adam sıradışı bir sesle Maskull'a ismiyle hitap etti. Çifte bir tona sahipti sesi. İlk ton uzaklardan geliyor gibiydi; ikincisi ise bir müzik aletinde tıngırdatılan bir telin etkilediği başka bir teldeki ses gibi alçak perdeden bir tondu.

Maskull bu zatın huzurunda dikilmeye devam ederken içinde kabaran bir sevinç hissetti. Kendisine iyi bir şeyin etki etmekte olduğuna inanıyordu. Bir şeyler söylemekte fiziksel olarak zorlanıyordu. "Beni neden durdurdun?"

"Maskull, bana iyi bak. Ben kimim?"

"Sanırım Shaping'sin."

"Ben Surtur'um."

Maskull yine adamın gözlerine bakma girişiminde bulundu ama sanki bıçaklanıyormuş gibi hissetti.

"Bunun benim dünyam olduğunu biliyorsun. Sence neden seni buraya getirdim? Bana hizmet etmeni istiyorum."

Maskull artık konuşamıyordu.

"Benim dünyamda dalga geçenler," diye devam etti görüntü, "dünyamın yüzeysel olmayan, dipsiz köklerden çıkan ciddi, sonsuz ritmiyle, güzelliğiyle ve yüceliğiyle alay edenler kaçamazlar."

"Ben onunla alay etmiyorum."

"Bana sorularını sor, ben de cevaplayayım."

"Soracak bir şeyim yok."

"Bana hizmet etmen gerekli, Maskull. Anlamıyor musun? Sen benim kulum ve yardımcımsın."

"Bu konuda seni yanıltmayacağım."

"Bu benim iyiliğim için, senin değil."

Bu son sözler Surtur'un ağzından henüz dökülmüştü ki Maskull onun aniden yukarı ve uzağa doğru sıçrayıp gittiğini gördü. Maskull yukarıya, göğün kubbesine bakınca tüm göğün Surtur'un görüntüsüyle dolduğunu gördü: Somut bir adam olarak değil, aşağıya bakan ve ona kaşlarını çatan devasa, içbükey, bulutsu bir görüntü olarak. Sonra bir ışığın gelip geçmesi gibi bu görüntü yok oldu.

Maskull olduğu yerde kalakaldı; kalbi küt küt atıyordu. Şimdi yine o tek trompet notasını duydu. Bu sefer ses onun önünde, uzaklarda bir yerden belli belirsiz bir şekilde duyulmaya başladı; yavaş yavaş, artan bir yoğunlukla ona doğru yaklaştı, en yüksek sesiyle tepesinden geçti ve sonra arkasına geçince gittikçe sessizleşti, ormanın ölüm sessizliğine karışıp kesilene dek ağırbaşlı bir hal aldı. Bu, Maskull'a harikulade ve önemli bir bölümün kapanışı gibi görünüyordu.

Sesin uzaklaşmasıyla aynı anda gökyüzü ışık hızıyla, ölçülemez derecede yüksek, mavi bir kubbeye açılır gibi göründü.

Derin bir nefes aldı, kollarını ve bacaklarını gerdi ve yavaş bir tebessümle etrafına baktı.

Bir süre sonra yolculuğuna devam etti. Zihni hepten karanlıktı ve karışmış durumdaydı ama bir fikir diğerlerinin arasından sıyrılmaya başlıyordu şimdi: yaratıcı bir sanatçının ruhunda büyümekte olan bir görüntü gibi muazzam, şekilsiz, ihtişamlı bir fikir. Kaderin elinde bir adam olduğu yönündeki güçlü düşünce.

Bu yeni dünyaya varışından ve hatta Dünya'dan ayrılmadan öncesinden bu yana olup biten her şey üzerinde düşündükçe, burada kendi amaçları için bulunamayacağı, büyük bir amaç için burada bulunuyor olması gerektiği fikri daha da açık ve kesin bir hale geldi. Ama o amaç neydi, bilemiyordu.

Ormanın içinden, Branchspell'i nihayet batıda batarken gördü. Muhteşem, kızıl bir top gibi görünüyordu. Şimdi rahatlıkla bunun nasıl bir güneş olduğunu görebiliyordu! İki yanı ağaçlı yol, sola doğru ani bir şekilde kıvrıldı ve dik bir şekilde aşağı doğru eğimli hale gelmeye başladı.

Berrak ve koyu renk suyu olan geniş, kıvrımlı bir nehir önünde belirdi; çok uzakta değildi. Kuzeyden güneye akıyordu. Orman patikası onu doğrudan nehrin kenarına götürüyordu. Maskull orada dikildi ve dalgın bir biçimde, kıyıları örten, çağıldayan suları düşündü. Nehrin karşı kıyısında orman devam ediyordu. Güneye doğru kilometrelerce uzakta Poolingdred seçilebiliyordu. Kuzeydeki ufuk çizgisinde Ifdawn Dağları karaltı şeklinde görünüyordu: yüksek, yaban, güzel ve tehlikeli. Yirmi kilometre bile ötede değildi bu dağlar.

Gökgürültülü bir fırtınanın belli belirsiz ilk sesleri gibi, serin rüzgârın belli belirsiz ilk esintileri gibi, Maskull yüreğinde, tutkunun kıpırdanışlarını hissetti. Bedensel yorgunluğuna rağmen kuvvetini bir şeye karşı sınama isteği duyuyordu

içinde. Bu isteği Marest'in sarp kayalıklarıyla özdeşleştiriyordu. Mıknatıstaşının demiri çekmesi gibi, işte bu kayalıklar da onun iradesi için aynı sihirli çekim gücüne sahipti sanki. Gözlerini o yöne doğru çevirdikçe -o dağları bu gece keşfetmek mümkün değil midir diye merak ederken- tırnaklarını yiyip duruyordu. Ama yeniden dönüp Poolingdred'e bakınca Joiwind'i ve Panawe'yi hatırladı ve sakinleşti. Yatağını bulunduğu noktaya yapmaya ve şafak vaktinden sonra kalkar kalkmaz yola çıkmaya karar verdi.

Nehirden su içti, yıkandı ve uyumak için nehrin kenarına uzandı. Şimdi kafasındaki fikir öyle gelişmişti ki gecenin tehlikeleri umurunda bile değildi. Yıldızına tamamen güveniyordu o.

Branchspell battı, gün yitip gitti, korkunç ağırlığıyla gece çöktü ve Maskull gece boyu uyudu. Ancak geceyarısından epey önce gökyüzündeki kızıl bir aydınlıktan dolayı uyandı. Gözlerini açtı ve nerede olduğunu merak etti. Üzerinde bir ağırlık ve acı hissetti. Kızıl aydınlık karaya ait bir şeydi; ağaçların arasından geliyordu. Kalktı ve ışığın kaynağına doğru yürüdü.

Nehirden uzakta, otuz metreden az bir mesafe ötede, uyuyan bir kadın bedenine neredeyse takılıp düşecekti. Kızıl ışınları yayan nesne, kadından birkaç metre ötede, yerde duruyordu. Kırmızı kıvılcımlar yayan küçük bir mücevher gibiydi. Ancak Maskull ona pek bakmadı.

Kadın büyük bir hayvan derisi giyiyordu. Büyük, düzgün, biçimli kolları ve bacakları vardı; kiloludan ziyade kaslıydı. Magn'ı ince bir dokunaç değil, ucunda eli olan üçüncü bir koldu. Yukarı doğru bakan suratı vahşi, güçlü ve son derece güzeldi. Ama Maskull kadının alnında bir breve yerine ek bir göze sahip olduğunu görünce şaşırdı. Üç gözü de kapalıydı. Maskull kızıl ışıkta kadının ten rengini seçemiyordu.

Eliyle kadına nazikçe dokundu. Kadın sakince uyandı ve

hareketsiz bir biçimde ona baktı. Üç gözü de ona bakıyordu ama aşağıdaki iki göz donuk ve boştu, sadece görmek için oradaydılar. Ortadaki tek göz kadının esas doğasını dışa vuruyordu. Bu gözün mağrur, kararlı bakışı ayartıcı ve çekici bir şeyler barındırıyordu içinde. Maskull bu asil, dişi iradede bir meydan okuma hissetti ve tavrı içgüdüsel olarak sertleşti.

Kadın doğrularak oturdu.

Maskull, "Dilimi konuşabiliyor musun?" diye sordu. "Böyle bir soru sormazdım normalde ama diğerleri konuşabiliyordu."

"Neden zihnini okuyamadığımı düşündün ki? Bu o kadar karmaşık bir şey mi?"

Dinlemesi ona zevk veren, zengin, tınısı kulaklarda kalan, müzik gibi bir sesle konuşuyordu kadın.

"Hayır ama breve'n yok."

"Sorb'um yok mu peki? O breve'den daha iyidir," dedi ve alnındaki üçüncü göze işaret etti.

"Adın ne?"

"Oceaxe."

"Peki nerelisin?"

"Ifdawn."

Bu kibirli cevaplar Maskull'ı rahatsız etmeye başlamıştı ama sadece sesinin tonu bile harikuladeydi.

"Yarın oraya gideceğim," dedi Maskull.

Kadın, sanki istemeden güldü ama yorum yapmadı.

"Benim adım Maskull," diye söze devam etti. "Burada yabancıyım, başka bir dünyadan geliyorum."

"Tuhaf görünüşünden anlayabiliyorum."

"Belki bir seferde söylemek en iyisi," dedi Maskull dobra bir şekilde, "dost olabilir miyiz, yoksa olamaz mıyız?"

Kadın esnedi ve ayağa kalkmadan kollarını gerdi. "Neden dost olalım ki? Senin bir erkek olduğunu düşünsem, seni bir sevgili olarak kabul edebilirdim."

"Bunun için başka bir yere bakmalısın."

"Öyle olsun, Maskull! Şimdi çekil git, beni rahat bırak."

Kadın başını yeniden yere koydu ama hemen gözlerini kapatmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Maskull.

"Ah, biz Ifdawn halkı olarak buraya arada sırada uyumaya geliriz, çünkü orada sıklıkla bizim için sabahı olmayan geceler yaşanır."

"Oranın bu kadar berbat bir yer olduğunu ve benim tam bir yabancı olduğumu düşünürsek, tehlike anlamında neler beklemem gerektiği konusunda beni uyarman çok nazikçe bir davranış olurdu."

"Başına gelecekler konusunda tamamıyla ve kesinlikle kayıtsızım," diye yanıt verdi Oceaxe sertçe.

"Sabah geri mi döneceksin?" diye ısrar etti Maskull.

"İstersem."

"O zaman birlikte gideriz."

Kadın yeniden dirseğinin üzerine yaslanarak kalktı. "Ben başkaları için planlar yapmak yerine, mühim bir işi yapardım."

"Lütfen, söyle bana."

"Pekâlâ, söylemem için hiçbir sebep yok ama söyleyeceğim. Ben kadın organlarımı erkek organlarına çevirmeyi denerdim. Orası bir erkek ülkesi."

"Daha açık konuş."

"Ah, bu yeterince açık. Bir sorb'un olmadan Ifdawn'dan geçmeye kalkışırsan, sadece intihar ediyorsun demektir. Ve o magn'ın da, faydasız olmaktan da beter bir organ."

"Muhtemelen ne dediğini biliyorsun, Oceaxe. Ama bana ne yapmamı tavsiye edersin?"

Kadın lakayıt bir şekilde, yerde duran ışık saçan taşa işaret etti.

"Çözüm orada. Şu drude'u organlarına uzunca bir süre

tutarsan, belki değişimi başlatır ve doğa gece boyunca gerisini halleder. Hiçbir şey için söz vermiyorum."

Oceaxe şimdi gerçekten Maskull'a arkasını döndü.

Maskull birkaç dakika düşündü; sonra taşın durduğu yere gitti ve taşı eline aldı. Akkor gibi, kızıl ışıkla parlayan ve sürekli küçük, kan kırmızısı kıvılcımlar saçan, tavuk yumurtası büyüklüğünde bir taştı.

Nihayet Oceaxe'in tavsiyesinin iyi bir tavsiye olduğuna karar vererek, drude'u önce magn'ına ve sonra breve'sine tuttu. Organlarını dağlayan bir his, iyileştirici bir acı duydu.

9
OCEAXE

Gün doğdu. Maskull'ın Tormance'teki ikinci günü başlamıştı. Uyandığında Branchspell çoktan ufkun üstündeydi. Hemen, organlarının geceleyin değişmiş olduğunu fark etti. Etten breve'i göze benzer bir sorb'a dönüşmüştü; magn'ı şişmişti ve göğüsten çıkan üçüncü bir kola dönüşmüştü. Bu kol ona anında daha büyük bir fiziksel güvenlik hissi verdi ama sorb'un işlevini anlayana kadar onu biraz denemesi gerekiyordu.

Üç gözünü de sırayla açıp kapayarak beyaz güneş ışığında uzanırken, aşağıdaki iki gözün kavrayış gücüne yaradığını, yukarıdaki gözün ise iradesine yaradığını fark etti. Diğer bir deyişle, aşağıdaki gözlerle etrafındakileri detaylı bir şekilde açıkça ama kişisel bir ilgi duymaksızın görebiliyordu; sorb'u ile hiçbir şeyi kendisinden bağımsız olarak var olan bir şey olarak görmüyordu: Her şey kendi ihtiyaçları için önemli olan veya önemli olmayan nesneler olarak görünüyordu bu gözüne.

Bunun nasıl sonuçlar doğuracağı konusunda kafası karışık bir şekilde ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Oceaxe'ın görmeyeceği bir yerde uyumuştu. Kadının hâlâ dün geceki yerinde olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu ama bakmaya gitmeden önce nehirde banyo yapmaya karar verdi.

Harika bir sabahtı. Sıcak, beyaz güneş çoktan parıldamaya başlamıştı ama ısısı ağaçların arasından ıslık çalan güçlü bir rüzgâr sayesinde zayıflıyordu. Çok sayıda harikulade bulut gökyüzünü dolduruyordu. Bulutlar hayvan figürlerine benziyordu ve sürekli şekil değiştiriyordu. Orman ağaçlarının yaprakları ve dallarının yanı sıra yerdeki toprak da hâlâ geceleyin yağan yağmurun ya da ağır çiyin izlerini taşıyordu. Doğanın yoğun biçimde tatlı kokusu burun deliklerine doldu. Duyduğu acı hafifti ve morali yüksekti.

Banyo yapmadan önce Ifdawn Marest'in dağlarına baktı. Sabah güneşinde bir tablo gibi görünüyordu dağlar. Bin beş yüz ila iki bin metre yüksekliğinde olduklarını tahmin ediyordu. Yüksek, düzensiz, kale burçlarını andıran hat, sihirli bir şehrin duvarlarına benziyordu. Önündeki uçurumlar gösterişli kayalardan oluşuyordu: narçiçeği, zümrüt rengi, sarı, ulfire ve siyah. Onlara baktıkça kalbi yavaş, ağır bir davul gibi çarpmaya başladı ve tüm vücudu titredi. Tarifsiz umutlar, arzular ve duygular belirdi içinde. Hissettiği şey, yeni bir dünyanın keşfedilmesinin ötesinde bir şeydi; farklı bir şey...

Banyosunu yaptı ve su içti; giyinirken Oceaxe tembel adımlarla yürüyerek yanına geldi.

Maskull kadının ten rengini algılayabiliyordu şimdi: Canlı ama hoş bir parlak kırmızı, beyaz ve "jale" renklerinin karışımıydı. Bu rengin yarattığı etki şaşırtıcı derecede doğaüstüydü. Bu yeni renklerle, kadın tuhaf bir gezegenin gerçek bir temsilcisi gibi görünüyordu. Bedeninin yapısında da bir ilginçlik vardı. Kıvrımlar kadınsıydı, kemikleri tipik dişi kemikleriydi, ancak yapısı bütün olarak, bir şekilde, altta yatan cesur, erkeksi bir iradeyi dışa vuruyor gibiydi. Alnındaki yönetici göz, aynı bilmeceyi daha sade bir dille ifade ediyordu: bu gözün cesur, baskıcı egoizmi cinsellik ve yumuşaklık izleri taşıyordu.

Kadın nehrin kenarına geldi ve Maskull'ı baştan aşağı süzdü. "Şimdi daha bir erkeğe benzemişsin." dedi güzel, tınısı kulaklarda kalan sesiyle.

"Görüyorsun ya, deney başarıyla sonuçlandı," diye cevap verdi, neşeyle gülümseyerek.

Oceaxe ona bakmaya devam etti. "Üzerindeki o saçma kıyafeti bir kadın mı verdi?"

"Onu bana bir kadın verdi," dedi Maskull gülümsemeyi keserek, "ama o zaman bu hediyede saçma bir şey göremedim ve şimdi de görmüyorum."

"Bence ben o kıyafetin içinde daha iyi görünürdüm."

Kadın yavaş yavaş bu sözleri söylerken, bedenine son derece iyi uyan hayvan derisini çıkarmaya başladı ve kıyafetleri değiş tokuş yapmak için Maskull'a işaret etti. Maskull epey mahcup bir şekilde söylenene uydu çünkü önerilen değişimin aslında kendi cinsiyetine daha uygun olduğunu fark etmişti. Hayvan derisinin daha bol, özgür bir kıyafet olduğunu gördü. Yeni kıyafetiyle Oceaxe gözüne daha tehlikeli bir biçimde dişi göründü.

"Diğer kadınlardan hiçbir hediye almanı istemiyorum," dedi yavaşça.

"Neden almayayım? Ben sana ne anlam ifade ediyorum ki?"

"Geceden beri seni düşündüm," dedi kadın. Sesi çocuksu, alaycı ve viyola gibiydi. Devrilmiş bir ağacın gövdesine oturdu ve uzaklara baktı.

"Ne şekilde?"

Kadın bu soruya cevap vermedi ama ağacın kabuğundan parçalar koparmaya başladı.

"Dün gece çok kibirliydin."

"Dün gece dün gecede kaldı. Siz dünyanızda her zaman böyle mantıkla mı hareket edersiniz?"

Şimdi sessiz kalma sırası Maskull'daydı.

"Yine de, hâlâ erkek içgüdülerine sahipsen, ki öyle olduğunu zannediyorum, bana sonsuza dek direnemezsin."

"Ama bu çok saçma," dedi Maskull. "Senin güzel bir kadın olduğunu düşünsek bile... o kadar ilkel olamayız."

Oceaxe iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Önemli değil. Bekleyebilirim."

"Bu söylediğinden, benimle bu yolculuğu yapma niyetin olduğunu anlıyorum; aslında buna memnun olurum ama bu tarz konuşmayı kesmen şartıyla."

"Yine de güzel olduğumu düşünüyor musun?"

"Neden düşünmeyeyim ki, eğer gerçek buysa? Bunun benim hislerimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum. Buna bir son ver, Oceaxe. Sana hayran olacak ve seni sevecek pek çok erkek bulabilirsin."

Kadın bunu duyunca parladı. "Aşk adam seçer mi, aptal herif? Sevgili avına çıkmak zorunda kalacak kadar zor durumda olduğumu mu zannediyorsun? Tam da şu anda Crimtyhon benim için beklemiyor mu?"

"Pekâlâ, seni incittiğim için üzgünüm. Şimdi beni daha fazla kışkırtma; çünkü güzel bir kadın söz konusu olduğunda bu bir kışkırtmadır. Ben her istediğini yapan bağımsız biri değilim, yani kendimin efendisi değilim."

"O kadar nefret edilesi bir şey teklif etmiyorum, öyle değil mi? Neden beni bu kadar aşağılıyorsun?"

Maskull ellerini arkasında kavuşturdu. "Tekrar ediyorum: Ben kendimin efendisi değilim."

"Öyleyse senin efendin kim?"

"Dün Surtur'u gördüm ve bugünden itibaren ona hizmet ediyorum."

"Onunla konuştun mu?" diye sordu merakla.

"Konuştum."

"Ne söylediğini söyle bana."

"Hayır, söyleyemem, söylemeyeceğim. Ama ne söylemiş olursa olsun, onun güzelliği seninkinden daha eziyet vericiydi, Oceaxe; işte bu yüzden sana böyle soğukkanlılıkla bakabiliyorum."

"Surtur senin erkek olmanı mı yasakladı

Maskull kaşlarını çattı. "Aşk o k

mi yani? Aşkın feminen olduğunu düşünürdüm ben."

"Önemli değil. Her zaman bu kadar çocukça davranmayacaksın nasıl olsa. Ama benim sabrımı fazla zorlama."

"Haydi başka bir şeyden konuşalım ve daha da önemlisi, yola koyulalım."

Kadın birden bir kahkaha patlattı, öyle zengin, tatlı ve büyüleyici bir kahkahaydı ki Maskull kadının vücudunu kollarına almak için yarı heyecanlı, yarı istekli hissetti. "Ah, Maskull, Maskull. Ne kadar da aptalsın!"

"Ne açıdan aptalım?" diye sordu, onun sözlerine değil, kendi zayıflığına kızdığından kaşlarını çatarak.

"Tüm dünya sayısız çiftin ürettiği bir el işi değil mi? Ama sen kendini tüm bunların üstünde görüyorsun. Doğadan kaçmaya çalışıyorsun ama saklanacak deliği nereden bulacaksın?"

"Güzelliğin yanı sıra ikinci bir özelliğin daha olduğunu düşünüyorum: ısrarcılık."

"Güzelliğin yanı sıra, ısrarcılık," dedi kadın ve devam etti: "Beni iyi oku, o zaman beni bir kenara atmadan önce iki üç kez düşünmen kaçınılmaz olur... Şimdi, gitmeden önce bir şeyler yesek iyi olur."

"Yemek mi?" dedi Maskull düşünceli bir şekilde.

"Yemek de mi yemezsin? Yiyecekler aşkla aynı kategoride mi?"

"Ne yiyeceği?"

"Nehirdeki balıklar."

Maskull Joiwind'e verdiği sözü hatırladı. Aynı zamanda karnı açtı.

"Daha hafif bir şey yok mu?"

Kadın, dudaklarını küçümser bir şekilde büktü. "Poolingred'den geçerek geldin, değil mi? Oradaki tüm insanlar aynı. Hayatın yaşanacak değil, bakılacak bir şey olduğunu düşünüyorlar. Artık Ifdawn'ı ziyaret ediyor olduğuna göre kafandaki kavramları değiştirmen gerekecek."

"Git, balığını avla," diye yanıt verdi Maskull, kaşlarını çatarak.

Geniş, berrak sular dağların yönünden gelen, kabaran dalgalarla yanlarından geçti. Oceaxe nehrin kenarına çömeldi ve derinlere dikkatle baktı. Kısa süre sonra bakışları gerginleşti ve yoğunlaştı, elini suya batırdı, bir çeşit küçük bir canavar çıkardı. Pullu katmanları ve dişleriyle balıktan ziyade bir sürüngen gibiydi. Yaratığı yere attı ve yaratık etrafta sürünmeye başladı. Kadın birden tüm iradesini sorb'una yönlendirdi. Yaratık havaya sıçradı ve yere düşerek öldü.

Oceaxe eline kenarı keskin bir taş aldı ve bununla yaratığın pullarını ve iç organlarını çıkardı. Bu işlem sırasında kadının elleri ve giysisi yaratığın açık kızıl renkteki kanıyla lekelendi.

"Drude'u bul, Maskull," dedi yavaşça beliren bir tebessümle. "Dün gece sendeydi."

Maskull aramaya başladı. Bulması zordu çünkü taşın ışınları güneş ışığında cılızlaşmıştı ve parlaklığını yitirmişti ama en sonunda buldu. Oceaxe taşı canavarın içine koydu ve vücudunu yere yatırdı.

"O pişerken, bu kanın birazını yıkayayım; seni çok korkuttu bu kan. Daha önce hiç kan görmedin mi?"

Maskall şaşkınlıkla kadına baktı. Şu eski çelişki geri gelmişti: kadının kişiliğindeki tezat haldeki cinsiyet özellikleri. Onun cesur, buyurucu, erkeksi, benmerkezci tavrı, sesinin büyüleyici ve huzur bozucu kadınsılığına epey aykırı görünüyordu. Maskull'ın aklına müthiş bir fikir geldi.

"Senin ülkende 'özümsemek' denilen bir irade eylemi olduğu söylendi bana. O nedir?"

Kırmızı, kan damlayan ellerini giysilerinden uzak tutarak neşeli, ahenksiz bir kahkaha patlattı. "Benim yarı erkek olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Soruma cevap ver."

"Ben bütünüyle kadınım, Maskull, iliklerime kadar. Ama

bu hiç erkekleri özümsememiş olduğum anlamına gelmez."

"Yani..."

"Arpım için yeni teller, Maskull. Daha çeşitli tutkular, daha fırtınalı bir kalp..."

"Senin için evet, peki ya onlar için?"

"Bilmiyorum. Kurbanlar yaşadıkları deneyimleri anlatmıyorlar. Muhtemelen bir çeşit mutsuzluk hissediyorlar, hâlâ bir şeyler anlayacak durumdalarsa."

"Bu çok korkutucu bir şey!" diye bağırdı Maskull, kadına karamsar bir şekilde bakarak. "İnsan Ifdawn'ın şeytan dolu bir ülke sanır."

Oceaxe nehre doğru bir adım atarken küçümseyici bir yüz ifadesi takındı: "Senden daha iyi adamlar, -kelimenin her anlamıyla daha iyi- içlerinde yabancı iradelerle gezinip duruyorlar orada. Sen istediğin kadar ahlaklı olabilirsin, Maskull ama şu gerçek değişmez: Hayvanlar yenmek içindir, basit bir doğaya sahip kimseler ise özümsenmek içindir."

"Ve insan hakları geçerli değildir!"

Oceaxe kollarını ve ellerini yıkamak için nehrin kenarına doğru eğilmişti ama Maskull'ın sözlerine karşılık vermek için omzunun üzerinden baktı. "Geçerli elbet. Ama biz bir erkeği kendi haklarını elinde tutabildiği sürece insan olarak değerlendiririz."

Et kısa süre sonra pişmişti; sessizlik içinde kahvaltılarını ettiler. Maskull zaman zaman arkadaşına ağır, şüphe dolu bir bakış atıyordu. Yemeğin tuhaf doğasından mıydı, yoksa uzun süre yemeksiz kaldığından mı, bilmiyordu ama yemeğin mide bulandıran bir tadı vardı, hatta yamyam yemeği gibiydi. Maskull çok az yedi ve ayağa kalktığı an kendini kirli hissetti.

"Şu drude'u başka zaman bulabileceğim bir yere gömeyim," dedi Oceaxe. "Gerçi bir sonrakinde yanımda şaşırtabileceğim bir Maskull olmayacak...Şimdi nehre gitmeliyiz."

Karadan ayrılarak suyun üzerine çıktılar. Su onlara karşı

yavaş bir akıntıyla akıyordu ama bu karşı akıntı onları engellemek yerine ters etki yarattı, çaba sarf etmelerine sebep oldu ve daha hızlı hareket ettiler. Nehri birkaç kilometre boyunca bu şekilde aştılar. Bu hareket yavaş yavaş Maskull'ın kan dolaşımını hızlandırdı ve Maskull etrafındaki şeylere farklı şekilde bakmaya başladı. Sıcak güneş ışığı, azalan rüzgâr, harikulade, neşeli bulut manzaraları, sessiz, kristal orman, hepsi huzur verici ve enfesti. Ifdawn'ın canlı renklerle boyanmış dağlarına gittikçe daha da yaklaştılar.

O parlak duvarlarda Maskull'a gizemli gelen bir şey vardı. Onları cazip buluyordu ama yine de bir çeşit huşu duyuyordu. Gerçek görünüyordu bu dağlar ama aynı zamanda son derece doğaüstüydü. İnsan güçlü renklerde sert, belirgin dış hatlarla çizilmiş bir hayalet portresi görebilseydi, böyle bir görüntü, Maskull Ifdawn'ın uçurumlarını incelerken bunların onda uyandırdığı izlenime çok benzerdi.

Maskull uzun süren sessizliği bozdu. "Şu dağlar çok sıradışı şekillere sahip. Tüm hatlar düz ve dikey; eğim veya kıvrım yok."

Kadın, Maskull'ın yüzüne bakabilmek için suyun üzerinde geri geri yürüdü. "Bu Ifdawn'ın özelliği. Doğa bizim için hep çekiç darbeleri gibi. Hiçbir şey yumuşak ve aşamalı değil."

"Seni duyuyorum ama anlamıyorum."

"Marest'in her tarafında aşağı doğru çöken veya yukarı doğru çıkan kara parçaları göreceksin. Ağaçlar hızlı büyür. Kadınlar ve erkekler hareket etmeden önce iki kez düşünmez. Ifdawn'a hızlı kararlar alınan bir yer denebilir."

Maskull etkilenmişti. "Taze, vahşi ve ilkel topraklar."

"Geldiğin yer nasıl bir yer?" diye sordu Oceaxe.

"Ah, benim dünyam, doğanın otuz santimetrelik bir toprak parçasının bile yerini değiştirmesinin yüzlerce yılı aldığı, yorgun düşmüş bir dünya. İnsanlar ve hayvanlar sürüler halinde hareket eder. Orijinallik artık bırakılmış bir alışkanlıktır."

"Orada kadınlar var mı?"

"Sizdeki gibi ve size benzerler."

"Severler mi?"

Maskull güldü. "O kadar çok severler ki bu, tüm cinsiyetin giyimini, konuşmasını ve düşüncelerini değiştirmiştir."

"Muhtemelen benden daha güzellerdir, değil mi?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum," dedi Maskull.

İleriye doğru yalpalayarak yollarına devam ederlerken epey uzun bir sessizlik daha oldu.

"Ifdawn'da ne işin var?" diye sordu Oceaxe aniden.

Maskull cevap verirken tereddüt etti. "İnsanın önünde bir amacının olmasının ama bu amacın insanın bir bütün olarak göremeyeceği kadar büyük olmasının mümkün olduğunu anlayabilir misin?"

Kadın ona uzun, sorgulayan bir bakış attı. "Ne tür bir amaç?"

"Ahlaki bir amaç."

"Dünyayı düzeltmeyi mi öneriyorsun?"

"Ben hiçbir şey önermiyorum. Bekliyorum."

"Çok uzun süre bekleme çünkü zaman beklemez, özellikle Ifdawn'da."

"Bir şeyler olacak," dedi Maskull.

Oceaxe belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse Marest'te gideceğin özel bir yer yok, öyle mi?"

"Hayır ve eğer bana izin verirsen seninle eve geleyim."

"Yalnız adam!" dedi kısa, heyecan verici bir kahkahayla. "Benim habire teklif ettiğim şey de bu. Tabii ki benimle eve gelebilirsin. Crimthyphon'a gelince..."

"Bu isimden daha önce de söz ettin. Kim o?"

"Ah! O benim sevgilim, ya da sizin deyişinizle, kocam."

"Bu, işleri iyileştirmiyor."

"Hayır, bu, işleri olduğu yerde bırakıyor. Sadece onu ortadan kaldırmamız gerekli."

"Kesinlikle birbirimizi yanlış anlıyoruz," dedi Maskull, irkilerek. "Seninle bir anlaşma yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"İstemediğin takdirde hiçbir şey yapmayacaksın. Ama benimle eve geleceğine söz verdin."

"Söylesene, Ifdawn'da kocaları nasıl ortadan kaldırırsınız?"

"Sen veya ben onu öldürmeliyiz."

Maskull kadına uzun süre baktı. "Şimdi aptallıktan deliliğe geçiyoruz."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Oceaxe. "Bu acı gerçek. Ve Crimthyphon'u gördüğünde bunu anlayacaksın."

"Tuhaf bir gezegende olduğumun farkındayım," dedi Maskull yavaşça, "burada daha önce duymadığım her tür şey olabilir ve ahlaki kurallar da farklı olabilir. Yine de, bana kalırsa cinayet cinayettir ve kocasından kurtulmak için beni kullanmak isteyen bir kadınla hiçbir işim olmaz bundan sonra."

"Benim kötü kalpli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Oceaxe kararlı bir şekilde.

"Veya deli diyelim."

"Öyleyse benden ayrılsan iyi olur, Maskull, sadece..."

"Sadece ne?"

"Tutarlı olmak istiyorsun, değil mi? Diğer tüm deli ve kötü kalpli insanları da bırak. O zaman geri kalanları düzeltmen daha kolay olur."

Maskull kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Eee?" diye sordu Oceaxe, yarım bir tebessümle.

"Seninle geleceğim ve Crimtyphon'u göreceğim. Sırf onu uyarmak için."

Oceaxe zengin, kadınsı bir kahkaha attı ama Maskull'ın son sözleriyle kafasında oluşan görüntüye mi gülüyordu, yoksa başka bir sebeple mi gülüyordu, Maskull bilmiyordu. Konuşmaları burada bitti.

Şimdi yükselen uçurumlardan birkaç kilometre uzakta nehir batıya doğru keskin, dik açılı bir dönüş yapıyordu ve yolculuklarında artık işlerine yaramazdı. Maskull şüpheli gözlerle yukarı baktı.

"Sıcak bir sabah için zorlu bir tırmanış."

"Şurada biraz dinlenelim," dedi Oceaxe, nehrin ortasında hemen suyun dışında durarak, siyah taştan pürüzsüz, düz bir adacığı göstererek.

Böylece adacığa doğru gittiler ve Maskull oturdu. Ancak zarif ve dik bir şekilde ayakta duran Oceaxe, yüzünü karşılarındaki uçurumlara döndü ve kulak tırmalayıcı ve garip bir şekilde bağırdı.

"Bu ne içindi?"

Kadın cevap vermedi. Bir dakika bekledikten sonra çağrısını tekrarladı. Maskull şimdi uçurumlardan birinin tepesinden büyük bir kuşun ayrılıp onlara doğru süzülerek geldiğini gördü. Onun ardından iki tane daha geldi. Bu kuşların uçuşu son derece yavaş ve acemiceydi.

"Bunlar nedir?"

Oceaxe yine cevap vermedi ama epey tuhaf bir şekilde gülümsedi ve Maskull'ın yanına oturdu. Çok geçmeden, bu uçan canavarların şekillerini ve renklerini seçebiliyordu. Bunlar kuş değildi; uzun, yılan gibi vücutları olan ve ucunda kanat görevi gören, sırt yüzgecine benzer çıkıntılar bulunan onar adet sürüngen bacağına sahip yaratıklardı. Hayvanların vücudu parlak maviydi, bacakları ve yüzgeçleri ise sarıydı. Acele etmeksizin ama biraz kaygı verici bir biçimde uçuyorlardı onlara doğru. Maskull her bir kafadan çıkan, mızrak gibi uzun, ince bir çıkıntı seçebiliyordu.

"Bunlar 'shrowk'," diye açıkladı Oceaxe nihayet. "Onların niyetini öğrenmek istiyorsan, sana söyleyeyim: bizi yemek. Öncelikle o ince çıkıntıları bizi parçalar ve sonra aslında emme aracı olan ağızları bütün kanımızı emer, hem de tamamını; shrowk'lar yaptıkları işi yarım bırakmazlar. Bunlar dişsiz hayvanlardır, bu yüzden et yemezler."

"Sen bu kadar hayran olunası bir soğukkanlılık sergilediğine göre," dedi Maskull umursamaz bir alaycılıkla, "belirli bir tehlike olmadığı sonucuna varıyorum."

Yine de içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Yeni bir tür felç onu yere zincirliyordu.

"Ayağa kalkmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Oceaxe yumuşak bir şekilde.

"Evet ama şu lanet sürüngenler iradeleriyle beni şu kayaya mıhlıyorlar sanki. Onları uyandırmakta özel bir amacın olup olmadığını sorabilir miyim acaba?"

"Tehlikenin gayet gerçek olduğundan emin olabilirsin, Maskull. Konuşmak ve soru sormak yerine iradenle neler yapabileceğini düşünsen iyi olur."

"Ne yazık ki irademe yok gibi görünüyor."

Oceaxe kahkahalara boğuldu ama kahkahası hâlâ zengin ve güzeldi. "Senin çok kahraman bir koruyucu olmadığın belli, Maskull. Öyle görünüyor ki erkek rolünü ben oynamalıyım, kadın rolünü de sen. Büyük bedeninden daha iyisini bekliyordum. Benim kocam şu yaratıkları yok etmeden önce sadece eğlencesine onları gökyüzüne savuruverirdi. Şimdi beni izle. Üçünden ikisini öldüreceğim. Üçüncüsünün üzerinde eve gideceğiz. Hangisini canlı bırakalım?"

Shrowk'lar onlara doğru olan yavaş, sallantılı uçuşlarına devam ettiler. Vücutları devasa boyutlardaydı. Maskull'da böceklere duyduğu aynı iğrenme hissini uyandırıyorlardı. Maskull bu hayvanların iradeleriyle avlanırken hızlı hareketlere sahip olmaya ihtiyaçları olmadığını içgüdüsel olarak anladı.

"İstediğini seç," dedi Maskull kısaca. "Benim için hepsi eşit derecede iğrenç."

"O zaman liderlerini seçiyorum çünkü o muhtemelen aralarındaki en enerjik hayvan. İzle şimdi."

Ayağa kalktı ve sorb'u aniden bir alevle parladı. Maskull beyninin içinde bir şeyin çatırdadığını hissetti. Kolları ve bacakları yine serbestti şimdi. Arkadaki iki canavar, birbiri ardına, sersemleyerek yere doğru kafa üstü ilerledi. Maskull yaratıkların yere çakılmasını ve sonra yerde hareketsiz yat-

malarını izledi. Liderleri hâlâ onlara doğru geliyordu ama Maskull bu yaratığın uçuş tarzının değiştiğini düşünüyordu: Artık tehditkâr değil, uysal ve tereddütlüydü.

Oceaxe bu yaratığı iradesiyle, ada şeklindeki kayaların karşısındaki anakaranın kıyısına yönlendirdi. Dev gibi cüssesi orada uzanmış, kadının keyfini bekliyordu. Hemen suyun öteki tarafına geçtiler.

Maskull yaratığı çok yakından görüyordu şimdi: Yaklaşık on metre uzunluğundaydı. Canlı renkli bedeni parlak, kaygan ve derimsi bir görünüme sahipti ve uzun boynunu siyah bir yele kaplıyordu. Yırtıcı gözleriyle, hançer görünümlü korkutucu çıkıntısıyla ve kan emen ağızlarıyla, yüzü korku uyandırıcı ve tuhaf görünüyordu. Sırtında ve kuyruğunda sırt yüzgecine benzer çıkıntılar vardı.

"İyice oturabildin mi?" diye sordu Oceaxe, yaratığın yanına hafifçe vurarak. "Ben sürmek zorunda olduğuma göre, öne ben geçeyim."

Elbisesini yukarı kaldırdı, sonra bacaklarını iki yana ayırarak hayvanın sırtına, yelenin tam arkasına oturarak eliyle yeleyi sıkıca kavradı. Kadınla sırt yüzgeci arasında tam da Maskull'ın sığacağı kadar yer vardı. Maskull yaratığın iki yanına iki eliyle tutundu, üçüncü ve yeni kolu ise Oceaxe'in sırtına değiyordu ve ek bir güvenlik tedbiri olarak bu kolunu kadının beline dolamak zorunda kaldı.

Bunu yaptığı anda kandırılmış olduğunu fark etti; yaratık sırtındaki bu yolculuk sadece bir amaçla, arzularını harekete geçirme amacıyla planlanmıştı.

Üçüncü kolun o ana dek farkında olmadığı, kendine ait bir işlevi vardı. Bu kol gelişmiş bir magn idi. Ama ona iletilen sevgi akışı artık saf ve asil değildi; yoğun, tutkulu ve eziyet vericiydi. Maskull dişlerini sıktı ve sessiz kaldı ama Oceaxe bu macerayı adamın hislerinden bihaber kalmak için planlamamıştı. Yüzünü aydınlatan, muzaffer bir tebessümle etrafına baktı. "Bu yolculuk biraz zaman alacak, bu yüzden sıkı

tutun!" Kadının sesi bir flüt sesi gibi yumuşacıktı ama epey kötü niyetliydi.

Maskull gülümsedi ve bir şey demedi. Kolunu çekmeye cesaret edemiyordu.

Shrowk bacaklarını iki yana ayırarak yere indi. Kendini öne doğru itti, havada yavaşça ve hantal hareketlerle yükseldi. Renkli uçurumlara doğru yukarıya hareket etmeye başladılar. Hareketleri sallantılıydı ve insanın midesini bulandırıyordu. Ancak tüm bunlar Oceaxe'e tutunarak gözleri kapalı bir şekilde orada oturan Maskull için sadece arkaplandaydı. Bilincinin ön planında ve merkezinde, hoş bir kadına sarılıyor olduğu ve kadının vücudunun güzel bir arp gibi onun dokunuşuna karşılık verdiği gerçeği vardı.

Daha da yukarı tırmandılar. Maskull gözlerini açtı ve etrafına bakma cesaretinde bulundu. Artık uçurumların en tepe noktalarıyla aynı seviyeye gelmişlerdi bile. Şimdi gözlerinin önünde, sanki havadaki bir denizin içinden çıkan, girintili çıkıntılı yaban bir takımada grubu belirdi. Adalar dağ zirveleriydi veya daha doğrusu, ülke, her yerinde dar ve dipsiz gibi görünen çatlaklarla yarılmış yüksek bir platoydu. Bu çatlaklar bazı yerlerde kanallar, bazı yerlerde göller gibiydi, bazı yerlerde de sadece her tarafı kapalı olan, yerdeki delikler gibiydi. Adaların dik kenarları, yani çok sayıda uçurumun dik yüzlerinin yukarıda kalan, görülebilen kısımları, zevksiz renklerde çıplak kayadandı ama yatay yüzeyler yaban bitki örtüsüyle karman çormandı. Shrowk'un sırtından sadece daha yüksek olan ağaçlar seçilebiliyordu. Bu ağaçlar farklı farklı şekillerdeydiler ve yaşlı görünmüyorlardı; uzun incelerdi ve sağa sola sallanıyorlardı ama çok zarif görünmüyorlardı; sert, güçlü ve yabani görünüyorlardı.

Maskull manzarayı incelemeye devam ederken, Oceaxe'i ve arzusunu unuttu. Diğer tuhaf hisler ön plana çıktı. Canlı ve aydınlık bir sabahtı. Güneş yakıyordu, hızla şekil değiştiren bulutlar gökyüzünde yüzüyordu, toprak canlı, vahşi ve ıssızdı. Yine de Maskull estetik duyumsamalar hissetmiyor-

du; eyleme geçme ve sahip olma konusunda yoğun bir istekten başka bir şey duymuyordu. Herhangi bir şeye baktığında derhal onu ele almak istiyordu. Bu toprakların atmosferi özgür gibi değil, yapışkan gibi görünüyordu; cazibe ve tiksinti de onun bileşenleriydi. Etrafında ve aşağısında olup biten şeylerde kişisel bir rol oynama isteğinin dışında, manzara onun için bir önem taşımıyordu.

Kafası öyle meşguldü ki Oceaxe'i saran kolu biraz gevşedi. Oceaxe ona bakmak için döndü. Gördüğü şey karşısında memnun olsa da olmasa da, tuhaf bir müzik gibi, alçak sesle bir kahkaha attı.

"Yine mi bu kadar çabuk soğudun, Maskull?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu ilgisizce, hâlâ yandan manzaraya bakarak. "Tüm bu gördüklerim beni aşırı derecede cezbediyor."

"Orada bir şeyler mi yapmak istiyorsun?"

"İnmek istiyorum."

"Ah, daha çok yolumuz var... Öyleyse, gerçekten farklı mı hissediyorsun?"

"Neyden farklı? Sen neden bahsediyorsun?" dedi Maskull, hâlâ derin düşünceler içindeydi.

Oceaxe yine güldü. "Senden bir erkek çıkaramazsak tuhaf olur çünkü malzemen müthiş."

Bunu söyledikten sonra yeniden sırtını döndü.

Havadaki adalar sudaki adalardan başka bir şekilde daha farklılık gösteriyordu. Düz bir yüzey üzerinde değillerdi ama seyahatleri ilerledikçe, kırık bir taraça silsilesi gibi yukarı doğru eğimliydi. Shrowk o ana dek yerden epey yüksekte uçmaktaydı ama şimdi yeniden yüksek uçurumlarla dizisiyle karşılaştıklarında Oceaxe hayvanı yukarı doğru çıkması için zorlamadı, bunun yerine onun bir kanal gibi dağları kesen dar bir kanyona girmesini sağladı. Hemencecik kendilerini koyu bir gölgede buldular. Kanalın genişliği dokuz metreden fazla değildi; her iki yanındaki duvarlar onlarca metre yukarı

doğru uzanıyordu. Bir buzhane kadar serindi. Maskull bu yarığın derinliğini göz kararı belirlemeye çalıştığında, karanlık bir belirsizlikten başka bir şey göremedi.

"En dipte ne var?" diye sordu.

"Sana ölüm var, gidip bir bakayım diyorsan."

"Onu biliyoruz. Demek istediğim, aşağıda herhangi bir hayat var mı?"

"Öyle bir şey duymadım," dedi Oceaxe, "ama tabii her şey mümkündür."

"Ben orada hayatın olmasının çok olası olduğunu düşünüyorum." diye karşılık verdi düşünceli bir şekilde.

Oceaxe'ın ironik kahkahası karanlıkta yankılandı. "Aşağıya gidip bakalım mı?"

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Hayır, onu değil. Komik bulduğum şey, kendisi dışında her şeyi son derece ilginç bulan bu sakallı yabancı."

Şimdi Maskull da güldü. "Ben Tormance'te bana yeni gelmeyen tek şey oluyorum."

"Evet ama ben senin için yeni bir şeyim."

Kanal zigzaglar çizerek dağın içinde ilerliyordu ve her seferinde yavaş yavaş yukarı çıkıyorlardı.

"En azından senin sesin gibisini daha önce duymadım," dedi Maskull; artık etrafında bakacak bir şeyi olmadığından, nihayetinde sohbete hazırdı.

"Sesimin nesi var?"

"Sende farklı gelen tek şey bu şu anda, bu yüzden ondan bahsettim."

"Sesim açık değil mi? Anlaşılır bir şekilde konuşmuyor muyum?"

"Ah, sesin yeterince açık ama uygunsuz."

"Uygunsuz mu?"

"Bunu daha fazla açıklamayacağım," dedi Maskull, "ama konuşurken de kahkaha atarken de, sesin şu ana kadar dinlediğim en ama en güzel ve garip enstrüman. Ama yine de tekrarlayayım: Sesin uygunsuz."

"Yani benim doğamın sesimle uyuşmadığını mı kastediyorsun?"

Tam vereceği cevabı düşünüyordu ki konuşmaları, doğrudan aşağılarındaki boşluktan gelen, kocaman ve korkutucu ama çok da yüksek olmayan bir sesle bölündü. Alçak, keskin ve gürleyen bir gök gürültüsü gibiydi.

"Yer altımızda yükseliyor!" diye bağırdı Oceaxe.

"Kaçalım mı?"

Kadın cevap vermedi ama shrowk'un uçuşunu yukarı doğru yönlendirdi. Öyle dik bir açıyla yükseldiler ki oturdukları yerde güçlükle kalabildiler. Kanyonun kudretli bir yer altı gücüyle alttan yükseltilen tabanının onların peşinden geldiği duyulabiliyordu ve yanlış yönde ilerleyen devasa bir toprak kayması gibi neredeyse hissedilebiliyordu. Uçurumlar çatırdadı ve parçalar düşmeye başladı. Her saniye daha da yükselen yüzlerce korkunç ses havayı doldurdu: yarılma, tıslama, çatırdama, ezme, gümbürdeme, patlama, gürleme sesleri... En tepeye varmak için daha gidilecek on, on beş metre kadar yolları kalmışken, ayaklarının altında, korkunç seslerle birlikte karşı konulamaz bir kuvvetle hızlı bir şekilde yükselen, kırık kayalardan ve topraktan oluşan bir çeşit koyu, sonu belirsiz bir deniz oluştu adeta. Önlerinde ve ardlarında kanal yaklaşık iki yüz metre kadar dolmuştu. Milyonlarca ton katı madde yukarı çıkmış gibi görünüyordu. Yükselmekte olan shrowk kabarmış taş ve toprak yığınına takıldı. Hayvan ve iki sürücüsü o dakikada bir depremin her tür korkusunu yaşadılar. Şiddetli bir şekilde yuvarlandılar ve kayaların, pisliğin ortasına savruldular. Her şey gümbürtü, denge kaybı, hareket ve karmaşadan oluşuyordu.

Ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan, güneş ışığına çıkmışlardı bile. Aşağıdan yukarıya doğru kabarma hâlâ devam ediyordu. Bir iki dakika içerisinde vadinin tabanı eskisinden otuz metre kadar veya daha yüksek yeni bir dağ oluşturmuştu. Sonra tabanın hareketi birdenbire durdu. Sihir gibi tüm sesler kesildi; tek bir taş bile oynamıyordu. Oceaxe

ve Maskull kendilerini topladılar ve kesik veya yaraları var mı diye kendilerini incelediler. Shrowk yan yatmış durumdaydı; nefes nefeseydi ve korkudan ter içindeydi.

"Bu berbat bir şeydi," dedi Maskull, üzerindeki tozu silkelerken.

Oceaxe giysisinin bir köşesiyle çenesindeki bir kesikten akan kanı durdurdu.

"Çok daha kötü olabilirdi... Yani, yukarıya çıkmak yeterince kötü ama aşağıya gitmek ölüm demektir ve bu da sık sık olur."

"Seni böyle bir ülkede yaşamaya ikna eden nedir?"

"Bilmiyorum, Maskull. Alışkanlık sanırım. Sık sık buradan taşınmayı düşündüm."

"İnsanın bir dakikadan diğerine asla güvende olmadığı böyle bir yerde yaşamak zorunda olduğun için pek çok şeyin affedilmeli."

"Yavaş yavaş öğrenirsin," diye cevap verdi kadın, gülümseyerek.

Sonra, canavara dikkatle baktı ve hayvan ağır ağır ayağa kalktı.

"Atla, Maskull!" diye talimat verdi oturma yerine yeniden çıkarken. "Kaybedecek çok vaktimiz yok."

Maskull denileni yaptı. Kesilen uçuşlarına kaldıkları yerden devam ettiler ama bu sefer dağların üzerinden ve tam güneşin altında. Maskull yeniden düşüncelere daldı. Bu ülkenin tuhaf atmosferi zihnine nüfuz etmeye devam ediyordu. İradesi öyle huzursuz ve tedirgin bir hal aldı ki orada hiçbir şey yapmadan oturmak bir işkenceydi. Hiçbir şey yapmıyor olmaya neredeyse tahammül edemiyordu.

"Ne kadar da sır dolusun, Maskull!" dedi Oceaxe sessizce, başını çevirmeden.

"Ne sırrı? Ne demek istiyorsun?"

"Ah, aklından neler geçtiğini çok iyi biliyorum. Sana şimdi şunu sormamın yanlış olmayacağını düşünüyorum: Arkadaşlık hâlâ yeterli mi?"

"Ah, bana hiçbir şey sorma," diye homurdandı Maskull. "Kafamda zaten bir sürü sorun var. Bazılarını cevaplayabilsem keşke diyorum sadece."

Etrafındaki manzaraya baktı hissiz bir şekilde. Hayvan uzaktaki tuhaf görünümlü bir dağa doğru yol alıyordu. Devasa boyutlarda dört kenarlı doğal bir piramitti bu dağ; büyük taraçalarla yükseliyordu ve geniş, düz bir zirveyle sona eriyordu. Zirvede hâlâ yeşil bir kar gibi görünen bir şey duruyordu.

"Şu ne dağı?" diye sordu.

"Disscourn. Ifdawn'ın en yüksek noktası."

"Oraya mı gidiyoruz?"

"Oraya neden gidelim ki? Ama daha fazla ilerleseydin, zirveye uğramana değerdi. Batan Deniz ve Swaylone'un Adası'na kadar ve hatta ötesine kadar tüm ülkeye bakıyor bu dağ. Oradan Alppain'i de görebilirsin."

"Yolculuğumu bitirmeden önce görmeyi istediğim bir manzara."

"Öyle mi, Maskull?" Kadın döndü ve elini adamın bileğinin üzerine koydu. "Benimle kal, bir gün beraber Disscourn'a gideriz."

Adam anlaşılmaz bir şekilde homurdandı.

Ayaklarının altındaki topraklarda insan varlığına dair bir işaret yoktu. Maskull hâlâ ciddi bir şekilde etrafına bakarken, çok uzakta olmayan ve pek çok ağaçla kaya barındıran büyük bir ormanlık alan aniden korkunç bir gümbürtüyle çöktü ve görünmez bir boşluğa düştü. Az önce resmen orada olan bir arazi parçası, bir sonraki dakikada açıkça bir uçuruma dönüşmüştü. Maskull bu olayın şokuyla şiddetli bir şekilde yerinde zıpladı. "Bu çok korkunç."

Oceaxe etkilenmemişti.

"Burada hayat kesinlikle imkânsız olmalı," diye devam etti Maskull, biraz kendine geldikten sonra. "İnsanın çelik gibi sinirleri olmalı... Bunun gibi bir felaketi öngörmenin hiç yolu yok mu?"

"Ah, yolu olmasaydı hayatta olmazdık sanırım," diye cevapladı Oceaxe, sakin bir şekilde. "Bu konuda az çok akıllıyız. Ama bu, sıklıkla bunlara yakalanmamızı engellemiyor."

"Bana işaretlerini öğretsen iyi olur."

"Birlikte üzerinden geçeceğimiz pek çok şey olacak. Ve bunların arasında, umuyorum ki, bu topraklarda kalıp kalmayacağımız konusu da olacak... Ama öncelikle eve gidelim."

"Buradan ne kadar uzakta ev şimdi?"

"Tam karşında," dedi Oceaxe, işaret parmağıyla ileriyi göstererek. "Buradan görebilirsin."

Kadının parmağının yöneldiği yere baktı ve birkaç sorudan sonra göstermekte olduğu noktayı seçebildi. Yaklaşık üç kilometre uzaklıkta geniş bir yarımadaydı. Yarımadanın üç tarafı, dik bir şekilde, havada adeta dibi görünmeyen bir gölün içinden çıkıyordu. Dördüncü tarafı ise adayı anakaraya bağlayan dar bir geçitti. Işıl ışıl atmosferde kolaylıkla seçilen, parlak bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Yarımadanın ortasından çıkan yüksek tek bir ağaç, geri kalan her şeyin küçük görünmesine sebep oluyordu; ağaç genişti ve deniz yeşili yapraklarıyla gölge sağlıyordu.

"Crimtyphon burada mı acaba?" dedi Oceaxe. "İki silüet mi görüyorum, yoksa yanılıyor muyum?"

"Ben de bir şey görüyorum."

Yirmi dakika içinde yarımadanın tam üzerinde, yaklaşık on beş metre havadaydılar. Shrowk hızını azalttı ve anakarada tam da bağlantı yerinin başlangıcında yere kondu. İkisi de indi. Maskull'ın uylukları ağrımıştı.

"Bu canavarı ne yapalım?" diye sordu Oceaxe. Bir öneri beklemeksizin, eliyle hayvanın korkunç suratına hafifçe vurdu. "Evine geri uç! Seni başka bir zaman isteyebilirim."

Hayvan aptalca bir homurtu çıkardı, yeniden bacaklarının üzerine kalktı ve birkaç metre boyunca yarı koşu yarı uçuş sayılabilecek bir hareketten sonra hantal bir şekilde havalanarak geldikleri yöne doğru uçup gitti. Hayvanın gözden

kaybolmasını seyrettiler ve sonra Oceaxe, ardında Maskull ile, yarımadanın dar geçidini geçmeye başladı.

Branchspell'in beyaz ışınları acımasız bir kuvvetle üzerlerine geliyordu. Gökyüzü yavaş yavaş bulutsuz hale gelmiş ve rüzgâr da tamamen kesilmişti. Toprak canlı renklere sahip eğrelti otları, çalılar ve çimlerden oluşan bir renk cümbüşüydü adeta. Bunların arasından çeşitli yerlerde altın rengi kireçli toprak, bazen de parıldayan, beyaz metalik, iri bir kaya görülebiliyordu. Her şey olağanüstü ve ilkel görünüyordu. Maskull nihayet, uzaktan bakıldığında kendisinde öylesine tuhaf hisler uyandırmış olan şu garip Ifdawn Marest'te yürüyordu... Ve şimdi hiç de şaşkınlık hissi veya merak duymuyordu, sadece insanlarla tanışmak istiyordu. Bu isteği öylesine yoğunlaşmıştı ki... Güçlerini hemcinsleri üzerinde denemek istiyordu ve başka hiçbir şey onun gözünde en ufak bir öneme sahip değildi.

Yarımadada her yer serindi ve hoş gölgelerle doluydu.

Alan, yaklaşık sekiz bin metrekare büyüklüğünde bir koruluğa benziyordu burası. Küçük ağaçlarla ve çalılarla dolu bu alanın merkezinde kısmen açık bir kısım vardı; belki de ortada büyümekte olan dev ağacın kökleri, etrafındaki daha küçük genç bitkileri öldürmüştü. Ağacın yanında, suyu demir kırmızısı olan, fokurdayan, küçük bir kaynak köpürdüyordu. Üzerinde dikenler, çiçekler ve sürüngen bitkiler bulunan, her bir yandaki uçurumlar bu alana, vahşi ve büyüleyici, gözlerden ırak bir yer havası veriyordu: Mitolojik bir dağ tanrısı burada yaşıyor olabilirdi.

Maskull'ın fıldır fıldır gözleri her şeyi bırakarak, resmin merkezini oluşturan iki adama odaklandı.

Adamlardan biri, üzerine çiçeklerin serpiştirildiği yüksek, yosun kaplı bir divanın üzerinde antik Yunan'da ziyafete katılmış davetliler gibi uzanıyordu. Tek kolunun üzerine yaslanmış, sakin bir zevk içerisinde bir çeşit erik yiyordu. Adamın yanında divanın üzerinde bu eriklerden bir yığın duruyordu. Ağacın adamın üzerinde yayılan dalları onu gü-

neşten tamamıyla koruyordu. Küçük, çocuksu vücudu, kol ve bacaklarını açıkta bırakan, sert bir hayvan derisiyle kaplıydı. Maskull, adamın yüzünden genç ya da yetişkin bir adam olup olmadığını anlayamıyordu. Hatları düzgün, yumuşak ve çocuksuydu. Bu hatların verdiği ifade melekleri andıracak kadar huzurluydu. Ama menekşe rengi üst gözü tehditkâr ve yetişkindi. Cildi fildişi sarısıydı. Uzun, kıvırcık saçları sorb'u ile uyumluydu: Menekşe rengindeydi. İkinci adam ise diğerinin önünde, altmış yetmiş santimetre ötesinde ayakta dikiliyordu. Kısa boylu ve kaslıydı; yüzü geniş, sakallı ve epey sıradandı ama görüntüsünde korkunç bir şeyler vardı. Hatları derin bir acı, hüzün ve korku yansıtan bir görüntüyle deforme olmuş gibiydi.

Oceaxe durmadan, divandan biraz uzak olan, ağacın en uç gölgelerine doğru hafif ve tembel adımlarla yürüdü.

"Yer kabarmasıyla karşı karşıya kaldık," dedi umursamaz bir tavırla, gence bakarak.

Genç ona baktı ama bir şey söylemedi.

"Bitki adamın nasıl gidiyor?" Kadının ses tonu yapaydı ama aşırı derecede güzeldi. Cevap beklerken bacaklarını zarif bir şekilde vücudunun altına yerleştirerek yere oturdu ve elbisesinin eteğini aşağı çekti. Maskull kollarını kavuşturmuş bir şekilde kadının hemen arkasında ayakta dikilmeye devam etti.

Bir süre sessizlik oldu.

"Neden hanımına cevap vermiyorsun, Sature?" dedi kanepedeki genç çocuk, sakin ve ince bir sesle.

Sorunun yöneltildiği diğer adam, ifadesini değiştirmedi ama boğuk bir tonla şöyle cevap verdi: "Çok iyi gidiyorum, Oceaxe. Ayaklarımda tomurcuklar çıktı bile. Yarın kök salmayı umuyorum."

Maskull içinde yükselmekte olan bir fırtına hissetti. Bu sözler Sature tarafından sarf edilmiş olmasına rağmen, Maskull bu sözlerin genç çocuk tarafından dikte ettirilmekte olduğunun kesinlikle farkındaydı.

"Söylediği tamamen doğru," dedi genç çocuk. "Yarın kökler yere ulaşacak ve birkaç gün içinde iyice yerleşmiş olurlar. Sonra onun kollarını dallara, parmaklarını da yapraklara dönüştürmek için işe koyulacağım. Kafasını ağacın üst kısmına dönüştürmek daha uzun sürecek ama yine de, bir ay içerisinde senin ve benim bu yeni ve sıradışı ağacın meyvelerini toplayarak bunların keyfini çıkarıyor olacağımızı umuyorum, aslında neredeyse buna söz verebilirim."

"Bu doğa deneylerini çok seviyorum," diye sözünü bitirdi, elini bir erik daha almak için uzatırken. "Beni heyecanlandırıyorlar."

"Bu bir şaka olmalı," dedi Maskull, bir adım öne atarak.

Genç, sakince Maskull'a baktı. Cevap vermedi ama Maskull sanki boğazında demirden bir el tarafından geri itilmekte olduğunu hissetti.

"Sabahın işi şimdi tamamlandı, Sature. Blodsombre'dan sonra yeniden buraya gel. Umuyorum ki bu geceden sonra devamlı olarak burada kalacaksın, bu yüzden köklerin için bir parça yer açmaya koyulsan iyi olur. Asla unutma: Bu bitkiler sana şu anda ne kadar taze ve büyüleyici görünse de, gelecekte en ölümcül rakiplerin ve düşmanların olacaklar. Şimdi gidebilirsin."

Adam acı içinde, yarımadanın dar geçidine doğru, topallayarak uzaklaştı ve gözden kayboldu. Oceaxe esnedi.

Maskull sanki bir duvara karşı koyuyormuş gibi ileri atıldı. "Şaka mı yapıyorsun, yoksa sen bir şeytan mısın?"

"Ben Crimtyphon'um. Asla şaka yapmam. Şu yakıştırmandan ötürü senin için yeni bir ceza tasarlayacağım."

İki adamın iradesinin düellosu oracıkta başlayıverdi. Oceaxe ayağa kalktı, güzel bacaklarını gerdirdi, gülümsedi ve eski sevgilisiyle yeni sevgilisi arasındaki mücadeleye tanık olmak için kendini hazırladı. Crimthyhon da gülümsedi; daha fazla meyve almak için elini uzattı ama yemedi. Maskull otokontrolünü kaybetti ve büyük bir öfkeyle genç adama girişti.

Sakalı sağa sola oynuyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Crimthyphon karşısında nasıl biri olduğunu fark edince gülümsemeyi kesti, divandan aşağı kaydı ve sorb'una korkunç ve kötü niyetli bir bakış attı. Maskull sendeledi. Sonra içindeki tüm hayvani gücü topladı ve bu büyük güçle saldırmaya devam etti. Genç adam bir çığlık attı ve divanın arkasına koşarak kaçmaya çalıştı. Karşılık verme gücü aniden çöktü. Maskull ileri doğru tökezledi, kendini toparladı ve sonra rakibine erişmek için yüksek taş yığınlarının üzerinden atladı. Tüm ağırlığıyla adamın üzerine düştü. Boğazına sarılarak, boynu kırılsın diye adamın küçük kafasını tam çevirdi. Crimthyphon anında öldü.

Adamın cesedi yüzü havaya dönük bir şekilde ağacın altında uzanıyordu. Maskull dikkatlice cesedi inceledi ve incelerken, bir korku ve şaşkınlık ifadesi çöktü kendi çehresine. Ölüm anında Crimthyphon'un yüzü şaşırtıcı, hatta şok edici bir değişim geçirmişti. Yüzünün kişisel özelliği tamamen kaybolmuş, yerini, hiçbir anlam ifade etmeyen bayağı, sırıtan bir maskeye bırakmıştı.

Maskull'ın bu ifadenin eşini daha önce nerede gördüğünü hatırlamak için zihnini uzun süre taramasına gerek yoktu. Bu ifade, Krag işini bitirdikten sonra, seansta ortaya çıkan görüntünün yüzündeki ifadeyle aynıydı.

10
TYDOMIN

Oceaxe umursamaz bir tavırla yosun kaplı divana oturdu ve eriklerden yemeğe başladı.

"Görüyorsun ya, Maskull, onu öldürmek zorunda kaldın," dedi epey alaycı bir ses tonuyla.

Maskull cesetten uzaklaştı ve kadına baktı; yüzü hâlâ kır-
 mızıydı ve zor nefes alıyordu. "Bu şakası yapılacak bir mesele değil. Senin özellikle sessiz kalman lazım."

"Neden?"

"Çünkü o senin kocandı."

"Acımı göstermem gerektiğini mi düşünüyorsun, ben hiçbir şey hissetmezken?"

"Numara yapma, kadın!"

Oceaxe gülümsedi. "Tavrına bakan, beni bir suçla itham ettiğini sanır."

Maskull bu sözler karşısında öfkeyle homurdandı ve şöyle dedi: "Hah! Pisliğin içinde, hastalıklı bir gaddarın kollarında yaşıyorsun, sonra da..."

"Ah, şimdi anlıyorum," dedi tamamen kayıtsız bir ses tonuyla.

"Memnun oldum."

"Pekâlâ, Maskull," diye söze devam etti Oceaxe, bir duraksamadan sonra, "benim davranışlarımı yönetme hakkını sana kim verdi? Ben kendi kendimin efendisi değil miyim?"

Maskull kadına iğrenerek baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bir kez daha uzunca bir sessizlik oldu.

"Onu hiçbir zaman sevmedim," dedi Oceaxe en sonunda, yere bakarak.

"Bu daha da kötü ya."

"Tüm bunlar ne demek oluyor? Ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Kesinlikle hiçbir şey. Tanrı'ya şükür!"

Kadın kuvvetli bir kahkaha attı. "Buraya yabancı önyargılarınla geldin ve hepimizin onlara boyun eğmesini bekliyorsun."

"Hangi önyargılar?"

"Sırf Crimthyphon'un eğlencesi sana tuhaf geliyor diye onu öldürüyorsun; beni de öldürmek istersin sen."

"Eğlencesi mi! Şu şeytani zalimliği."

"Ah, çok duygusalsın!" dedi Oceaxe küçümseyen bir tavırla. "Neden bu adam hakkında bu kadar patırtı koparmak zorundasın? Hayat hayattır, tüm dünyada her yerde böyle ve var oluşun bir biçimi bir diğeri kadar iyidir. O adam sadece bir ağaca dönüştürülecekti, diğer milyonlarca ağaç gibi. Onlar hayata tahammül edebiliyorsa, o neden edemesin?"

"İşte bu Ifdawn ahlakı!"

Oceaxe sinirlenmeye başlamıştı. "Tuhaf fikirleri olan sensin. Çiçeklerin ve ağaçların güzelliği hakkında büyük bir şevkle konuşuyorsun, onların ilahi olduğunu düşünüyorsun. Ama bu ilahi, taze, saf ve büyüleyici güzelliği kendine, kendi kişiliğine mal etmek söz konusu olduğunda birdenbire zalim ve kötü bir yozlaşmaya dönüşüyor. Burada tuhaf bir bilmecemiz var, bence."

"Oceaxe, sen güzel ve kalpsiz bir vahşi yaratıksın, hepsi o kadar. Kadın olmasaydın..."

"Pekâlâ," dedi kadın dudağını bükerek, "kadın olmasaydım ne olurdu, duyalım bakalım."

Maskull tırnaklarını yedi.

"Önemi yok. Sana dokunamam, seninle genç kocan ara-

sında zerre kadar fark olmamasına rağmen. Bunun için şu benim 'yabancı önyargılarıma' şükretmelisin... Elveda!"

Gitmek için arkasını döndü. Oceaxe'ın gözleri uzun kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Nereye gidiyorsun, Maskull?"

"Bunun hiçbir önemi yok, çünkü nereye gidersem gideyim işlerin iyiye doğru değişmesi gerek. Sizi ayaklı suç makinaları!"

"Bekle bir dakika. Sadece şunu söylemek istiyorum. Blodsombre henüz başlıyor ve öğleden sonraya kadar burada kalsan iyi olur. Cesedi hızlıca gözden uzak bir yere koyabiliriz. Ve benden bu kadar nefret ediyor gibi göründüğüne göre - burası büyük bir yer- konuşmak zorunda değiliz, hatta birbirimizi görmek zorunda bile değiliz."

"Aynı havayı dahi solumak istemiyorum."

"Yalnız adam!" Kadın güzel bir heykel gibi dik bir şekilde ve kıpırdamadan oturuyordu. "Ya Surtur'la yaptığın harika konuşma ve yapmak üzere yola çıktığın tüm yapılmamış işler?"

"Bununla ilgili seninle konuşacak değilim. Ama," ona düşünceli bir şekilde baktı, "ben hâlâ buradayken bana şunu söyleyebilirsin: O cesedin yüzündeki ifadenin anlamı ne?"

"Bu da başka bir suç mu, Maskull? Tüm ölü insanlar onun gibi görünür. Öyle görünmemeliler mi?"

"Bir keresinde o ifadenin 'Crystalman'in yüzü' olduğunu duydum."

"Neden olmasın ki? Hepimiz Crystalman'in kızları ve oğullarıyız. Bu şüphesiz aileden gelen bir benzerlik."

"Bana ayrıca Surtur'un ve Crystalman'in aynı kişi olduğu söylendi."

"Doğruyu söyleyen ve bilge tanıdıkların var."

"Öyleyse nasıl oluyor da gördüğüm kişi Surtur oluyor?" dedi Maskull, kadından çok, kendi kendine. "O görüntü epey farklı bir şeydi."

Kadın alaycı tavrını bir kenara bıraktı, sezilmeyecek şekilde Maskull'a doğru yanaştı ve nazikçe kolunu çekti.

"Görüyorsun ya, konuşmamız gerekiyor. Gel, yanıma otur ve bana sorularını sor. Aşırı zeki değilim ama sana yardım etmeye çalışırım."

Maskull bu yumuşak şiddete boyun eğmeye razı oldu. Kadın ona doğru eğildi, sanki bir sır verecekmiş gibi ve tatlı, serin, feminen nefesinin adamın yanağına değmesinin bir yolunu buldu.

"Sen kötülüğü iyiliğe çevirmek için burada değil misin, Maskull? Öyleyse, seni kimin gönderdiğinin ne önemi var?"

"Sen iyilik ve kötülük hakkında ne bilebilirsin ki?"

"Sen sadece bu konuda bir şeyler öğrenmiş olanlara mı ders veriyorsun?"

"Ben kimim ki birine ders vereyim? Ama çok haklısın. Elimden ne geliyorsa yapmak istiyorum, yeterli niteliklere sahip olduğumdan değil, burada olduğumdan dolayı."

Oceaxe'ın sesi fısıltıya dönüştü: "Sen bir devsin, hem bedenen, hem de ruhen. Her ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

"Bu senin gerçek fikrin mi, yoksa kendi amaçların için mi bana övgüler yağdırıyorsun?"

Kadın iç çekti. "Bu sohbeti ne kadar zorlaştırdığını görmüyor musun? Kendimizden değil, senin işlerinden konuşalım."

Maskull aniden kuzey göğünde parlayan tuhaf, mavi bir ışık fark etti. Işık Alppain'den geliyordu ama Alppain'in kendisi tepelerin arkasındaydı. Işığı gözlemlerken, huzursuzluk veren, garip bir kendini inkar hissi geldi üzerine. Oceaxe'a baktı ve ilk kez ona karşı gereksiz şekilde kaba davranmakta olduğunu anladı. Onun bir kadın olduğunu ve savunmasız olduğunu unutmuştu.

"Burada kalmayacak mısın?" diye sordu Oceaxe birden, gayet açık ve içten bir şekilde.

"Evet, sanırım kalacağım," diye cevap verdi adam yavaşça. "Ve bir şey daha, Oceaxe. Eğer senin karakterini yanlış yorumladıysam, lütfen beni affet. Ben tez canlı, tutkulu bir adamım."

"Etrafta yeterince tasasız adam var. Sert eleştiriler kötü niyetli kalpler için iyi bir ilaçtır. Ve benim karakterimi yanlış yorumlamadın; şu var ki, her kadının birden fazla karakteri vardır. Bunu bilmiyor musun?

Bunun ardından gelen sessizlikte, ince dalların kırılma sesi duyuldu ve ikisi de şaşırmış bir şekilde etraflarına baktılar. Onları ana karadan ayıran dar geçitten kendilerine doğru yavaşça yürüyen bir kadın gördüler.

"Tydomin," diye mırıldandı Oceaxe, sıkıntılı, korkmuş bir ses tonuyla. Hemen Maskull'dan uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Yeni gelen misafir orta boylarda, epey ince ve zarifti. Çok da genç değildi. Yüzü hayatta neyin ne olduğunu bilen bir kadının dinginliğini yansıtıyordu. Son derece solgundu ve durgunluğunun altında tuhaf ve tehlikeli bir şeyin belirtisi vardı. Tam olarak güzel olmasa da, ilginç bir şekilde çekiciydi. Saçları kalıp gibiydi ve sadece ensesine uzandığından, erkek çocuk saçını andırıyordu. Tuhaf bir çivit mavisi renkteydi. Bir sürüngenin kare şeklinde, mavi-yeşil pullarından bir araya getirilerek yapılmış bir tunik ve pantolonla, tuhaf bir şekilde giyinmişti. Küçük, fildişi beyazı göğüsleri açıktaydı. Sorb'u siyahtı ve hüzünlüydü; epey düşünceliydi.

Bir kere bile Oceaxe'e ve Maskull'a bakmadan, doğrudan Crimtyphon'un cesedine doğru sessizce ilerledi. Altmış yetmiş santimetre yanına kadar varınca durdu ve kollarını kavuşturarak yere baktı.

Oceaxe Maskull'ı biraz kenara çekti ve şöyle fısıldadı: "Bu Crimtyphon'un diğer karısı, Disscourn'da yaşıyor. Çok tehlikeli bir kadın. Söylediklerine dikkat et. Bir şey yapmanı istersе, doğrudan reddet."

"Zavallı şey yeterince zararsız görünüyor."

"Evet, öyle görünür ama o zavallı şey Krag'i çiğner atar... Şimdi, erkek gibi davran."

Seslerin mırıltısı Tydomin'in dikkatini çekmişe olmalıydı ki, çünkü gözlerini yavaşça onlara çevirdi.

"Onu kim öldürdü?" diye sordu.

Sesi öyle yumuşak, alçak ve duruydu ki Maskull sözcükleri zorlukla duyabildi. Ancak sesler kulağında çınlamaya devam etti ve ilginç bir şekilde, zayıflayacağına, sanki daha da güçleniyordu.

Oceaxe fısıldadı: "Tek kelime etme. Her şeyi bana bırak." Sonra Tydomin'le doğrudan yüzleşmek için döndü ve yüksek sesle, "Ben öldürdüm," dedi.

Tydomin'in sözleri gerçek, fiziksel bir ses gibi hâlâ Maskull'ın kafasında yankılanıyordu. Onları duymazdan gelebilmek söz konusu değildi. Sonuçları ne olursa olsun, yaptığı şeyi açıkça itiraf etmesi gerekiyordu. Sessizce Oceaxe'i omzundan tutup onu kendisinin arkasına geçirdi ve alçak ama tamamen anlaşılır bir sesle şöyle dedi: "Crimtyphon'u öldüren bendim."

Oceaxe hem mağrur, hem de korkmuş görünüyordu. "Maskull beni korumak için böyle söylüyor, kendince. Benim korunmaya ihtiyacım yok, Maskull. Onu ben öldürdüm, Tydomin."

"Sana inanıyorum, Oceaxe. Onu sen öldürdün. Kendi gücünle değil ama; çünkü bu amaç için yanında bu adamı getirdin."

Maskull Tydomin'e doğru birkaç adım attı. "Onu kimin öldürdüğü çok fark etmez, çünkü bence ölü hali canlı halinden daha iyi. Yine de, bunu ben yaptım. Oceaxe'in bu işte parmağı yok."

Tydomin onu duymuyor gibi görünüyordu. Onun omzunun üzerinden, düşünceli bir şekilde Oceaxe'e bakıyordu. "Onu öldürdüğünde, buraya gelip bunu öğreneceğim aklına hiç gelmedi mi?"

"Seni bir kere bile düşünmedim," diye cevap verdi Oceaxe sinirli bir kahkahayla. "Nereye gidersem gideyim senin görüntünü yanımda taşıdığımı mı zannediyorsun gerçekten?"

"Biri burada senin sevgilini öldürse, ne yapardın?"

"İkiyüzlü yalancı!" dedi Oceaxe öfkeyle. "Sen Crimtyphon'a hiçbir zaman aşık olmadın. Benden her zaman nefret ettin ve şimdi bu işi iyileştirmek için bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyorsun... artık Crimtyphon gitti ya... Çünkü ikimiz de biliyoruz ki ben isteseydim seni paspas yapardı o. O bana tapıyordu ama seninle alay ediyordu. Seni çirkin buluyordu."

Tydomin Maskull'a hızlı, nazik bir tebessüm attı. "Tüm bunları dinlemek zorunda mısın?"

Soru sormadan ve bunun yapılması gereken şey olduğunu düşünerek onları duyamayacağı şekilde uzaklaştı.

Tydomin Oceaxe'e yaklaştı. "Belki güzelliğim solduğu için ve artık genç olmadığım için, ona daha da çok ihtiyaç duyuyordum."

Oceaxe bir hırıltı çıkardı. "Pekâlâ, o artık öldü ve bu iş bitti. Şimdi ne yapacaksın, Tydomin?"

Diğer kadın hafifçe ve epey acınası bir şekilde gülümsedi. "Yapılacak bir şey kalmadı, ölünün ardından yas tutmaktan başka... Bu son görevi yerine getirme hakkımı benden esirgemezsin, değil mi?"

"Burada mı kalmak istiyorsun?" diye sordu Oceaxe şüpheyle.

"Evet, sevgili Oceaxe. Yalnız olmak istiyorum."

"Peki, bize ne olacak?"

"Düşündüm ki sen ve sevgilin... adı nedir?"

"Maskull."

"Belki ikiniz Disscourn'a gidersiniz ve Blodsombre'ı benim evimde geçirirsiniz diye düşündüm."

"Öyle istiyorsan," diye karşılık verdi Maskull.

"Sen önden git, Oceaxe. Ben önce Crimtyphon'un ölümü hakkında arkadaşını sorgulamalıyım. Onu çok tutmam."

"Onun yerine neden beni sorgulamıyorsun?" diye sordu Oceaxe, sert bir şekilde bakarak.

Tydomin'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Biz birbirimizi fazla iyi tanıyoruz."

"Ona oyunlarını oynama!" dedi Oceaxe ve gitmek için arkasını döndü.

"Kesinlikle rüya görüyor olmalısın," dedi Tydomin. "Yol şu tarafta, uçurumun kenarına yürümek istemiyorsan tabii."

Oceaxe'in seçmiş olduğu yol, adanın dar geçidine gidiyordu. Tydomin'in onun için önerdiği yön ise uçurumun kenarında, boşluğa açılıyordu.

"Shaping! Delirmiş olmalıyım," diye bağırdı Oceaxe, gülerek. Ve uysal bir şekilde kadının parmağının gösterdiği yönü izledi.

Boşluğa yirmi adım kalana kadar, doğrudan boşluğun kenarına yürüdü. Maskull sakalını sıvazladı ve ne yapıyor bu, diye düşündü. Tydomin kadını izleyerek, parmağını hâlâ uzatmış bir şekilde, olduğu yerde dikiliyordu. Oceaxe tereddüt etmeden, adımını bir kere dahi yavaşlatmadan yürümeye devam etti. Ve kara parçasının en ucuna vardığında, bir adım daha attı.

Maskull, kadın kenardan aşağı doğru sendelediğinde bacaklarının büküldüğünü gördü. Bedeni gözden kayboldu ve bu olurken korkunç bir çığlık duyuldu.

Oceaxe gerçeklerin farkına çok geç varmıştı. Maskull üzerindeki sersemliği atarak uçurumun kenarına koştu, özensizce kendini yere attı ve baktı... Oceaxe kaybolmuştu.

Birkaç dakika boyunca, delirmiş gibi aşağıya bakmaya devam etti ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tydomin onun yanında geldi ve Maskull ayağa kalktı.

Yüzüne kan hücum ediyor ve sonra yine yüzünü terk ediyordu. Konuşması için bir süre geçmesi gerekti. Sonra, güçlükle sözcükler ağzından dökülebildi. "Bunun bedelini ödeyeceksin, Tydomin. Ama önce bunu neden yaptığını duymak istiyorum."

"Sebebim yok muydu?" diye sordu, aşağı doğru bakan gözlerle ayakta dikilerek.

"Bu sadece şeytanlıktan mıydı?"

"Crimtyphon'un hatrı içindi."

"Onun, o ölümle hiçbir ilgisi yoktu. Sana söyledim."

"Sen ona sadıksın, ben de Crimtyphon'a."

"Sadık mı? Korkunç bir hata yaptın. O benim eşim değildi. Ben Crimtyphon'u bambaşka bir sebepten dolayı öldürdüm. Oceaxe'in kesinlikle bunda payı yoktu."

"O senin sevgilin değil miydi?" diye sordu Tydomin yavaşça.

"Korkunç bir hata yaptın," diye tekrarladı Maskull. "Ben onu öldürdüm çünkü o vahşi bir yaratıktı. Oceaxe onun ölümünde senin olduğun kadar masumdu."

Tydomin'in yüzünde sert bir bakış belirdi. "Öyleyse iki ölümün de suçlusu sensin."

Korkutucu bir sessizlik oldu.

"Bana neden inanamadın?" diye sordu Maskull. Yüzü solmuştu ve acı içinde terliyordu.

"Sana onu öldürme hakkını kim verdi?" diye sordu Tydomin sert bir şekilde.

Maskull hiçbir şey söylemedi; belki de kadının sorusunu duymadı.

Kadın iki veya üç kez iç çekti ve huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı. "Onu sen öldürdüğüne göre onu gömmeme yardım etmelisin."

"Ne yapacağız? Bu korkunç bir suç."

"Sen korkunç bir adamsın. Neden buraya geldin, tüm bunları yapmaya? Biz senin için kimiz?"

"Ne yazık ki haklısın."

Bir sessizlik daha izledi bu sözleri.

"Orada dikilip durmanın faydası yok," dedi Tydomin. "Yapılacak hiçbir şey yok. Benimle gelmelisin."

"Seninle gelmek mi? Nereye?"

"Disscourn'a. Disscourn'un öteki ucunda, yanan bir göl var. Crimthyphon hep öldükten sonra oraya gömülmek isterdi. Bunu Blodsombre'dan sonra yapabiliriz. Bu arada onu eve götürmeliyiz."

"Sen duygusuz, kalpsiz bir kadınsın. O zavallı kız gömülmeden kalırken Crimthyphon neden gömülecekmiş?"

"Bunun söz konusu olmadığını biliyorsun," diye cevapladı Tydomin alçak sesle.

Maskull'ın gözleri sıkıntı içinde etrafta gezindi, belli ki bir şey görmüyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye devam etti söze kadın. "Ben gideceğim. Sen burada tek başına kalmak istiyor olamazsın, öyle değil mi?"

"Hayır, burada kalamam. Zaten neden kalmak isteyeyim ki? Cesedi taşımamı mı istiyorsun?"

"Kendi kendini taşıyamaz ya. Üstelik onu sen öldürdün. Belki bu onu taşıma konusunda içini rahatlatır."

"İçimi mi rahatlatır?" diye sordu Maskull, gayet aptal bir şekilde.

"Vicdan azabı için sadece bir tane rahatlama yolu vardır ve o da gönüllü olarak çekilen acıdır."

"Peki senin vicdan azabın yok mu?" diye sordu, sert bakışlarını ona sabitleyerek.

"Bu suçlar senin, Maskull," dedi alçak ama keskin bir sesle.

Crimthypon'un cesedine doğru yürüdüler ve Maskull onu omuzlarına aldı. Düşündüğünden daha ağırdı. Tydomin bu korkunç yükü ayarlaması için yardım teklif etmedi.

Tydomin yarımadanın dar geçidini geçti, Maskull da onu takip etti. İzledikleri yol güneş ışığı ve gölgelerle bezenmişti. Branchspell bulutsuz bir gökyüzünde parıldıyordu, sıcaklık dayanılmazdı. Maskull'ın yüzünden aşağı ter boşanıyordu. Ve ceset gittikçe daha da ağırlaşıyordu sanki. Tydomin hep onun önünden yürüdü. Maskull'ın gözleri, kadının beyaz, kadınsı baldırları üzerinde görmeyen bir bakışla sabitlenmişti, ne sağa ne sola bakıyordu. Yüzü asıldı. On dakikanın sonunda Maskull birden yükünün omuzlarından yere kaymasına izin verdi. Yükü, yere sere serpe yayılmıştı. Tydomin'e seslendi.

Tydomin hemen dönüp baktı.

"Buraya gel! Şimdi aklıma geldi de," güldü, "Neden bu cesedi ben taşımak zorundayım? Ve neden seni takip etmek zorundayım? Beni şaşırtan şey şu: Neden bunu daha önce düşünmedim?"

Kadın hemen Maskull'ın yanına döndü. "Sanırım yoruldun, Maskull. Haydi oturalım. Belki bu sabah uzun bir yol geldin, ha?"

"Ah, mesele yorgunluk değil, aniden çöken bir mantık. Senin hamalın olarak iş görmem için bir sebep var mı?" Yeniden güldü ama yine de yere, kadının yanına oturdu.

Tydomin ne ona baktı, ne de cevap verdi. Alppain ışığının hâlâ parladığı kuzey göğünü görebilmek için başı hafif yukarı doğru eğikti. Maskull kadının bakışını takip etti ve o da sessizlik içinde bir iki dakika parlaklığı seyretti.

"Neden konuşmuyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Şu ışık sana ne anlam ifade ediyor, Maskull?"

"Ben o ışıktan bahsetmiyorum."

"Sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Belki de etmiyor. Ne fark eder ki?"

"Fedakârlık olamaz mı?"

Maskull'ın yüzü yine asıldı. "Ne fedakârlığı? Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ idrak edemedin mi," dedi Tydomin, doğrudan önüne bakarak ve hoş, sert tavrıyla konuşarak, "senin bu maceranın sen bir çeşit fedakârlık yapana kadar sona ermeyeceği gerçeğini?"

Maskull cevap vermedi ve Tydomin de daha fazla bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Maskull kendi isteğiyle kalktı ve saygısız bir tavırla ve neredeyse öfkeli bir şekilde Crimtyphon'un cesedini yeniden omzuna attı.

"Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu aksi bir şekilde.

"Bir saatlik yürüyüş."

"Sen önden git.

"Yine de benim bahsettiğim fedakârlık bu değil," dedi Tydomin alçak sesle, önden yürürken.

Kısa bir süre sonra, daha zorlu bir araziye vardılar. Bir zirveden ötekine, bir adadan ötekine geçmek zorunda kaldılar. Bazı durumlarda uzun adımlar atabiliyor veya ileriye atlayabiliyorlardı ama bazı durumlarda da yere düşmüş ağaçlardan yapılan kaba köprüleri kullanmak zorunda kalıyorlardı. Sıklıkla kullanılan bir rotaya benziyordu burası. Aşağıda siyah, dibi görünmeyen uçurumlar vardı; yerde parlayan güneş ışığı, canlı renklere boyanmış kayalar ve tuhaf bitkilerin oluşturduğu karmakarışık öbekler... Sayısız sürüngen ve böcek vardı. Böcekler Dünya'dakilerden daha iri yapılıydı, dolayısıyla daha mide bulandırıcıydı; bazıları ise devasa boyutlardaydı. At kadar büyük, korkunç görünümlü bir böcek, kıpırdamadan yolun tam da ortasında duruyordu. Koruyucu bir zırhla kaplıydı, eğri kılıçlara benzeyen alt ve üst çenesi vardı ve vücudunun altı bacak kaynıyordu. Tydomin ona düşmanca bir bakış attı ve onu pıtır pıtır ses çıkararak boşluğa doğru gönderdi.

"Hayatımdan başka sunacak neyim var?" dedi Maskull aniden. "Ve bunun ne faydası var ki? Bu o zavallı kızı geri getirmeyecek."

"Fedakârlık fayda için yapılmaz. O bizim ödediğimiz bir cezadır."

"Bunu biliyorum."

"Esas mesele, tüm bu olanlardan sonra hayattan zevk almaya devam edip edemeyeceğin."

Tydomin Maskull'ın kendisine yetişmesini bekledi.

"Belki de benim yeterince erkek olmadığımı düşünüyorsun. Böyle düşünüyorsun çünkü zavallı Oceaxe'ın benim için ölmesine izin verdim."

"O senin için öldü," dedi Tydomin, kısık ama vurgulu bir sesle.

"Bu da senin ikinci hatan," diye yanıt verdi Maskull, aynı derecede kararlılıkla. "Ben Oceaxe'e aşık değildim ve hayata da aşık değilim."

"Hayatını isteyen yok."

"Öyleyse ne istediğini anlamıyorum veya neyden bahsettiğini."

"Senden bir fedakârlık istemek bana düşmez, Maskull. Bu senin açından, denileni yapmak olurdu, fedakârlık olmazdı. Yapabileceğin başka bir şey kalmadığını hissedene kadar beklemelisin."

"Tüm bunlar çok gizemli."

Sohbetleri, önlerinde kısa bir mesafeden gelen uzun, korkutucu bir kırılma ve gümbürdeme sesiyle aniden kesildi. Bu sese, üstünde durdukları yerin şiddetli bir şekilde sarsılması eşlik etti. Şaşkın bir şekilde ileriye doğru baktılar ve iki yüz metreden az bir mesafe önlerinde bulunan dev bir ormanlık alanın yok oluşuna tanıklık ettiler. Yaklaşık on bin metre karelik bir alanda, tüm o zengin hayvan hayatıyla, ağaçlar, bitkiler, kayalar ve toprak, büyülü bir hikâyedeymişçesine gözlerinin önünde kayboldu. Bu yeni boşluk sanki bıçakla kesilmişti. En uçtaki kenarının ötesinde, Alppain'in ışığı hemen ufukta mavi mavi parlıyordu.

"Şimdi yolumuzu değiştirmek zorunda kalacağız," dedi Tydomin duraksayarak.

Maskull kadını üçüncü koluyla yakaladı. "Sana ne hissettiğimi anlatmaya çalışırken beni iyi dinle. O toprak kaymasını gördüğümde dünyanın son çöküşüyle ilgili duymuş olduğum her şey aklıma geldi. Gerçekten ona tanıklık ediyormuşum gibi, dünya gerçekten paramparça oluyormuş gibi hissettim. Sonra, o toprak parçasının olduğu yerde şimdi bu boş, korkunç uçurum oluştu, yani hiçlik. Ve bana öyle geliyor ki bizim hayatımız da aynı duruma düşecek: Bir zamanlar bir şeylerin olduğu yerde, hiçbir şey olmayacak. Ama karşıdaki o korkunç mavi parlaklık tam da kaderin gözü gibi. Bizi suçluyor ve sona ermiş olan hayatımızı ne hale getirdiğimizi açıklamamızı istiyor. O parlaklık aynı zamanda azametli ve neşe dolu. İşin neşesi şurada: Bizden ileride zorla alınacak bir şeyi serbestçe vermek bizim elimizde."

Tydomin Maskull'ı dikkatle izledi. "Öyleyse hayatının değersiz olduğunu hissediyorsun ve isteyecek ilk kişiye onu hediye olarak sunuyorsun, öyle mi?"

"Hayır, bunun ötesinde bir şey bu. Uğrunda yaşamaya değer tek şeyin şu olduğunu hissediyorum: Öyle alicenap olmak ki kaderin kendisi bile bize şaşırsın. Anla beni. Bu, şüphecilik, mutsuzluk veya umutsuzluk değil, kahramanlıkla ilgili bir şey... Anlatması zor."

"Şimdi sana nasıl bir fedakârlık yapmanı önerdiğimi öğreneceksin, Maskull. Ağır bir fedakârlık ama böyle bir şey istiyor gibi görünüyorsun."

"Öyle. Şu anki ruh halimle, fazla ağır olamaz."

"Öyleyse, eğer samimiysen, bedenini bana ver. Crimthyhon öldüğüne göre, artık kadın olmaktan bıktım."

"Anlamıyorum."

"Dinle öyleyse. Senin bedeninde yeni bir varlığa başlamak istiyorum. Erkek olmak istiyorum. Kadın olmanın değerli olmadığını görüyorum. Ben kendi vücudumu Crimtyhpon'a adamayı düşünüyorum. Onun vücuduyla benimkini bağlayacağım ve yanan gölde onlara ortak bir cenaze yapacağım. İşte sana önerdiğim fedakârlık bu. Söylediğim gibi, bu zor bir fedakârlık."

"Yani benden ölmemi istiyorsun. Gerçi benim bedenimi nasıl kullanabileceksin, bunu anlamak zor."

"Hayır, ölmeni istemiyorum. Yaşamaya devam edeceksin."

"Bedenim olmadan bu nasıl mümkün olabilir?"

Tydomin ona ciddi bir şekilde baktı. "Senin dünyanda bile böyle pek çok canlı var. Siz orada onlara ruh veya hayalet diyorsunuz. Aslında onlar yaşayan iradelerdir; bir bedenden yoksundurlar, hep bir şeyler yapmak ve zevk almak isterler ama bunu yapamazlar. Böyle bir durumu kabul edecek kadar asil ruhlu musun, sence?"

"Eğer bu mümkünse, kabul ediyorum," diye cevap verdi Maskull, alçak sesle. "Bu fedakârlığın ağırlığına rağmen değil, ağırlığından dolayı. Peki, bu nasıl mümkün oluyor?"

"Şüphesiz ki bizim dünyamızda senin anlayamadığın, mümkün olan pek çok şey var. Şimdi eve varana kadar bekleyelim. Sözünü tutman konusunda ısrar etmiyorum, çünkü bu özgürce yapılan bir fedakârlık değilse, onunla hiçbir işim olmaz."

"Ben boş konuşan bir adam değilimdir. Bu mucizeyi gerçekleştirebilirsen, rızamı aldın, o kadar."

"Öyleyse bu meseleyi şimdilik olduğu gibi bırakalım," dedi Tydomin üzgün bir şekilde.

Yollarına devam ettiler. Gördükleri çökmeden dolayı Tydomin ilk başta hangi yolun doğru olduğu konusunda epey şüpheliydi ama yolu biraz uzatarak, nihayetinde yeni oluşmuş olan boşluğun diğer tarafına dolanarak vardılar. Kısa bir süre sonra, çok küçük, izole bir zirveyi kaplayan dar bir koruluk alanda bir adamla karşılaştılar. Adam bir ağaca yaslanmış dinleniyordu. Yorgun, sıcaklamış ve üzgün görünüyordu. Gençti. Sakalsız yüzü sıradışı bir içtenlik ifadesi taşıyordu; diğer açılardan, entelektüel yapıda, güçlü kuvvetli ve çalışkan bir gence benziyordu. Saçları dolgun, kısa ve kumrala yakın sarıydı. Ne sorb'u, ne de üçüncü kolu vardı, dolayısıyla muhtemelen Ifdawnlı değildi. Ancak alnının görüntüsü, gelişigüzel yerleştirilmiş gibi duran, farklı boyutlarda ve şekillerde, sekiz tane gözle bozulmuştu. Çiftler halindeydi bu gözler ve iki tanesi kullanımda olduğunda bu, tuhaf bir parlaklıkla kendini belli ediyordu; sıraları gelene kadar gözlerin geri kalanı mat kalıyordu. Üstteki gözlere ek olarak, aşağıda iki tane normal gözü vardı ama bu gözler boş ve cansızdı. Sırayla canlanan ve ölen bu sıradışı gözler grubu, genç adama neredeyse kaygı verici bir zihinsel faaliyet görüntüsü veriyordu. Üzerinde, deriden yapılmış kilt gibi bir şeyden başka bir şey yoktu. Şüphesiz onu daha önce görmemiş ol-

masına rağmen, Maskull sanki adamın yüzünü bir yerlerden tanıyor gibiydi.

Tydomin cesedi yere koymasını önerdi ve ikisi de gölgede dinlenmek üzere oturdu.

"Ona sorular sor, Maskull," dedi kadın, epey özensiz bir tavırla, başını yabancıya doğru çevirerek.

Maskull iç çekti ve oturduğu yerden yüksek sesle, "Adın ne? Nerelisin?" diye sordu.

Adam onu bir süre inceledi, önce bir çift gözüyle, sonra öteki çiftle ve sonra da üçüncü çiftle. Sonra dikkatini, daha uzun bir süredir kafasını meşgul etmekte olan Tydomin'e çevirdi. Nihayet, ciddi, erkeksi ve kaygılı bir sesle cevap verdi: "Benim adım Digrung. Buraya Matterplay'den geldim." Rengi sürekli değişiyordu ve Maskull aniden bu adamın ona kimi hatırlattığını fark etti: Joiwind'i.

"Belki de Poolingdred'e gidiyorsun, öyle mi, Digrung?" diye sordu Maskull, ilgiyle.

"Aslına bakarsanız evet, bu lanet ülkeden çıkmanın bir yolunu bulabilirsem."

"Orada muhtemelen Joiwind'i tanıyorsundur?"

"O benim kızkardeşim. Onu görmeye gidiyorum şimdi. Neden, onu tanıyor musun?"

"Onunla dün tanıştım."

"Senin adın ne?"

"Maskull."

"Ona seninle tanıştığımı söyleyeceğim. Dört yıldır bu ilk buluşmamız olacak. O iyi mi, mutlu mu?"

"Her ikisi de, gördüğüm kadarıyla. Panawe'yi tanıyor musun?"

"Evet, kocası. Peki sen nerelisin? Daha önce senin gibi birini görmedim."

"Başka bir dünyadan geliyorum. Matterplay nerede?"

"Batan Deniz'in ötesinde varılan ilk ülke."

"Orası nasıl bir yer? Nasıl vakit geçirirsiniz? Şu bilindik cinayetler ve ani ölümlerle mi?"

"Sen hasta mısın?" diye sordu Digrung. "O kadın kim, neden köle gibi onun peşinden gidiyorsun? Bana deli gibi gözüktü bu kadın. Ya o ceset neyin nesi? Neden bu ülkede gezinirken onu beraberinde sürüklüyorsun?"

Tydomin gülümsedi. "Matterplay ile ilgili bunun söylendiğini duymuştum: Biri orayla ilgili bir cevap ekerse, aniden zengin bir soru hasatı çıkıverir. Ama neden kimse sana bir şey dememişken sen bana saldırıyorsun, Digrung?"

"Sana saldırmıyorum, kadın! Ama seni tanıyorum. Senin içini görüyorum ve gördüğüm şey delilik. Benim için önemi olmazdı ama Maskull gibi akıllı bir adamın senin pis ağlarına takıldığını görmeyi sevmiyorum."

"Sanırım siz akıllı Matterplayliler bile bazen insanın karakterini yanlış değerlendirebiliyorsunuz. Ama bu benim umurumda değil. Senin fikrinin benim için hiçbir önemi yok, Digrung. Onun sorularına cevap versen iyi olur, Maskull. Onun iyiliği için değil ama şu kadın arkadaşın senin ölü bir adamı taşırken görülmüş olman konusunda kesinlikle meraklanacaktır."

Maskull meydan okuyan bir havayla alt dudağını öne çıkararak, "Kızkardeşine hiçbir şey söyleme, Digrung. Benim adımdan hiç bahsetme. Bizim bu karşılaşmamızı bilmesini istemiyorum," dedi.

"Neden istemiyorsun?"

"Bunu arzu etmiyorum, bu yeterli değil mi?"

Digrung sakin görünüyordu.

"Matterplay'de," dedi, "dünyada olan gerçek olaylarla uyuşmayan düşüncelerin ve sözcüklerin çok utanç verici olduğu düşünülür."

"Senden yalan söylemeni istemiyorum, sadece sessiz kalmanı istiyorum."

"Gerçeği saklamak yalan söylemenenin özel bir türüdür. Senin isteğini kabul edemem. Joiwind'e bildiğim kadarıyla her şeyi söylemem gerek."

Maskull ayağa kalktı, Tydomin de onun takip etti.

Kadın Digrung'un koluna dokundu ve ona tuhaf bir şekilde baktı. "O ölü adam benim kocam ve onu Maskull öldürdü. Şimdi neden çeneni tutmanı istediğini anlarsın."

"Bu işin içinde kötü bir şeyler olduğunu tahmin etmiştim," dedi Digrung. "Önemi yok. Ben gerçekleri saptıramam. Joiwind'in bunu bilmesi gerek."

"Onun ne hissedeceğini hiç düşünmüyor musun?" dedi Maskull, beti benzi atarak.

"Yanılsamalardan ortaya çıkan ve gerçeklerle hastalanıp ölen hisler üzerine düşünmeye değmez. Ama Joiwind'in hisleri o türden hisler değil."

"Benim isteğimi reddediyorsan, en azından onu görmeden evine geri dön; kızkardeşin senin getirdiğin haberleri duyduğunda seninle buluşmaktan pek az zevk alacaktır."

"Sizin aranızdaki bu tuhaf ilişki nedir?" diye sordu Digrung, aniden içine düşen bir şüpheyle ona bakarak.

Maskull bir çeşit şaşkınlıkla adama baktı. "Ulu Tanrım! Kendi kızkardeşinden şüphe duymuyorsun, değil mi? O saf melekten!"

Tydomin onu nazikçe tuttu. "Joiwind'i tanımıyorum ama o her kimse ve neye benziyorsa benzesin, şunu biliyorum: Joiwind erkek kardeşinden ziyade arkadaşından yana daha şanslı. Şimdi, gerçekten onun mutluluğuna değer veriyorsan, Maskull, şu veya bu şekilde ciddi bir adım atmak zorunda kalacaksın."

"Öyle bir niyetim var. Digrung, senin yolculuğunu durduracağım."

"İkinci bir cinayete niyetleniyorsan, şüphesiz ki yeterince büyüksün."

Maskull Tydomin'e döndü ve güldü. "Ben de bu yolculukta ardımda ceset izleri bırakıyor gibi görünüyorum."

"Neden ceset? Onu öldürmeye gerek yok."

"Bunun için teşekkürler!" dedi Digrung kısaca. "Ne olursa

olsun, şu an bir suç işlenmek üzere. Hissediyorum bunu."

"Ne yapmalıyım öyleyse?" diye sordu Maskull.

"Bu beni ilgilendirmez ve doğruyu söylemek gerekirse, çok da ilgimi çekmiyor... Senin yerinde olsaydım, Maskull, uzun süre tereddüt etmezdim. Zayıf ama inatçı iradelerini senin iradene karşı kullanan bu yaratıkları özümsemeyi bilmiyor musun?"

"Bu daha kötü bir suç," dedi Maskull.

"Kim bilir? Digrung yaşayacak ama hikâyeler anlatmayacak."

Digrung güldü ama renk değiştirdi. "Ben haklıydım demek. Canavar gün yüzüne çıktı."

Maskull adamın omzuna elini koydu. "Bir seçeneğin var ve biz şaka yapmıyoruz. Dediğimi yap."

"Çok aşağılara düşmüşsün, Maskull. Ama sen bir rüyada yürüyorsun ve ben seninle konuşamıyorum. Sana gelince, kadın, günah senin için keyifli bir banyo gibi olmalı..."

"Benim Maskull ile aramda garip bağlar var; ama sen sadece yoldan geçen birisin, bir yabancısın. Seni umursamıyorum bile."

"Yine de, korkup meşru ve haklı olan planlarımdan vazgeçmeyeceğim."

"İstediğini yap," dedi Tydomin. "Başın derde girerse, düşüncelerin dünyadaki gerçek olaylarla pek de uyuşmuş olmayacak, bununla böbürleniyorsun ya. Beni ilgilendiren bir iş değil bu."

"Yoluma devam edeceğim, geri adım atmayacağım!" diye haykırdı Digrung, öfkeli bir vurguyla.

Tydomin Maskull'a hızlıca şeytani bir tebessüm attı. "Bu genç adamı ikna etmeye çalıştığıma şahitsin. Şimdi hangisinin en önemli şey olduğu konusunda kendi içinde derhal bir karar vermelisin: Digrung'un mutluluğu mu, Joiwind'in mutluluğu mu? Digrung her ikisini birden korumana izin vermiyor."

"Karar vermem çok uzun sürmeyecek. Digrung, fikrini değiştirmek için sana son bir şans verdim."

"Gücüm yettiği sürece yoluma devam edeceğim ve kızkardeşimi suçlu arkadaşlarına karşı uyaracağım."

Maskull bir kez daha ama bu sefer şiddetli bir şekilde adamı kavradı. Eylemlerinde yeni ve korkunç bir içgüdüyle yönetiliyormuş gibi, Maskull üç koluyla da genç adamı sıkıca kendi vücuduna bastırdı. Anında vahşi, tatlı bir zevk vücudundan gelip geçti. Sonra, ilk kez "özümsemenin" müthiş sevincini algıladı. Bu his, yemeğin vücudun açlığını gidermesi gibi, iradenin açlığını gideriyordu. Digrung'un zayıflığı açığa çıktı; pek az direnç gösterdi. Kişiliği yavaş yavaş, düzenli bir şekilde Maskull'ınkine geçti. Kurban gitgide daha da solgunlaştı ve gücünü yitirdi, sonunada Maskull'ın kollarında bir cesede dönüştü. Cesedi yere bıraktı ve titreyerek oracıkta dikildi. İkinci suçunu işlemişti. Ruhunda anında meydana gelen bir değişiklik hissetmiyordu ama...

Tydomin ona, kış güneşi gibi üzgün bir tebessüm attı. Maskull onun konuşmasını bekler gibiydi ama kadın hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, ona Crimtyphon'un cesedini yerden alması için bir işaret yaptı. Maskull denileni yaparken, Digrung'un ölü yüzünün neden o korkunç Crystalman ifadesine bürünmediğini merak etti.

"Digrung neden değişmedi?" diye mırıldandı kendi kendine.

Tydomin onu duydu. Küçük ayağıyla Digrung'u hafifçe dürttü. "Ölmedi de o yüzden. Senin kastettiğin ifade, senin ölümünü bekliyor."

"Öyleyse, o benim gerçek karakterim mi?"

Kadın hafifçe güldü. "Sen buraya tuhaf bir dünyaya şekil vermek için geldin ve şimdi öyle görünüyor ki kendin yeni bir şekil alıyorsun. Ah, buna şüphe yok, Maskull. Ağzın açık, orada dikilip durmana gerek yok. Geri kalan herkes gibi, sen de Shaping'e aitsin. Sen bir kral ya da tanrı değilsin."

"Ben ne zamandan beri ona aitim?"

"Bunun ne önemi var ki? Belki de Tormance'te ilk nefesini aldığından bu yana, belki de beş dakika öncesinden bu yana."

Kadın onun cevabını beklemeden, korunun içine dalarak yola devam etti ve büyük adımlarla bir sonraki adaya yürüdü. Maskull onu takip etti; fiziksel olarak sıkıntıdaydı ve çok ciddi görünüyordu.

Yolculuk olaysız bir şekilde yarım saat daha sürdü. Manzaranın yapısı yavaş yavaş değişti. Dağların zirveleri daha da yüksek ve birbirinden daha büyük aralıklarla ayrı hale geldi. Aralardaki boşluklar, gizemli bir deniz gibi zirvelerin kıyılarını yıkayan, hareket eden, beyaz bulutlarla doluydu. Bir adadan ötekine geçmek zor işti, aralardaki alanlar fazla genişti. Ancak Tydomin yolu biliyordu. Yoğun aydınlık, menekşe mavisi gökyüzü, duman beyazı okyanustan yükselen canlı manzaradan enstantaneler, Maskull'ın zihninde derin bir iz bırakıyordu. Alppain'in ışıltısı, tam da önlerinde beliren Disscourn'un devasa kütlesinin ardında saklanıyordu.

Dev piramidin tepesindeki yeşil kar şimdiye çoktan erimişti. Azametli uçurumlarının siyah, altın sarısı ve canlı kırmızı renkleri müthiş bir parıltıyla öne çıkıyordu. Doğrudan, dağ kütlesinin altındalardı ve oraya kadar bir buçuk kilometreden az mesafe vardı. Tırmanması tehlikeli görünmüyordu ama Maskull kaderlerinin bu dağın ne tarafında kendilerini beklediğinden habersizdi. Dağ, çok sayıda düz yarıkla tepeden en dibe kadar ayrılmıştı. Birkaç tane soluk yeşil renkte çağlayan, dar, hareketsiz sicimler gibi çeşitli yerlerde aşağı dökülüyordu. Dağın yüzü engebeli ve çıplaktı. Ayrı ayrı yerlere büyük kayalar serpiştirilmişti ve büyük, sivri kenarlı taşlar sanki demirden dişler gibi her yerde çıkıntı oluşturuyordu. Tydomin, mağara gibi görünen, dağın alt kısmına yakın, küçük, siyah bir deliğe işaret etti: "İşte ben şurada yaşıyorum."

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Bir kadın için tuhaf bir seçim bu. Çirkin de değilsin, üstelik."

"Bir kadının hayatı yirmi beş yaşını geçince biter," diye yanıt verdi, iç çekerek. "Ve benim yaşım ondan çok daha fazla. On yıl önce, orada yaşayan ben olurdum, Oceaxe değil. O zaman tüm bunlar yaşanmamış olurdu."

On beş dakika kadar sonra, mağaranın ağzına vardılar. Mağara üç metre yüksekliğindeydi ve içerisi zifiri karanlıktı.

"Cesedi girişte, güneşten uzakta yere bırak," diye talimat verdi Tydomin. Maskull denileni yaptı.

Kadın Maskull'a büyük bir dikkatle baktı. "Kararın hâlâ geçerli mi, Maskull?"

"Neden geçerli olmasın? Sersem bir adam değilim ben.

"Öyleyse, beni takip et."

Her ikisi de mağaradan içeri adım attılar. Hemen o anda, tam kafalarının üstünde büyük bir gök gürültüsü gibi, berbat bir gümbürtü koptu; gürültü, Maskull'ın zayıflayan kalbinin küt küt atmasına sebep oldu. Büyük kayalardan, taşlardan ve tozlardan oluşan bir çığ, yukarıdan mağaranın girişine düştü. İçeri girmeleri bir dakika daha gecikseydi, öleceklerdi.

Tydomin başını kaldırıp bakmadı bile. Maskull'ın elini ellerine aldı ve karanlığa doğru onunla birlikte yürümeye başladı. İçerisi buz gibi soğudu. İlk dönemeçte dışarıdan gelen ışık yok oldu, böylelikle zifiri karanlıkta kaldılar. Maskull engebeli zeminde takılıp duruyordu ama Tydomin onu sıkıca tuttu ve onu hızlandırdı.

Tünel sanki hiç bitmeyecek kadar uzun görünüyordu. Ancak kısa süre sonra ortam değişti, belki de Maskull'a öyle geldi. Herhangi bir sebeple, daha büyük bir odaya gelmiş olduklarını hayal etti. Burada Tydomin durdu ve sonra onu usulca bir baskıyla, eğilmesi için aşağı çekti. El yordamıyla önündekileri anlamaya çalışan Maskull'ın eli bir taşa değdi ve taşın tüm yüzeyine dokunurken Maskull, bunun, yerden

otuz kırk santimetre yukarıda, bir çeşit, taştan bir levha veya divan olduğunu keşfetti. Tydomin ona uzanmasını söyledi.

"Vakit geldi mi?" diye sordu Maskull.

"Evet."

Maskull orada uzanarak, neler olacağından habersiz bir şekilde karanlıkta bekledi; kadının elinin kendi elini sıktığını hissediyordu. Hiçbir geçiş aşaması hissetmeksizin, bedenindeki tüm bilinci kaybetti; artık kollarını, bacaklarını, iç organlarını hissedemiyordu. Zihni aktif ve uyanıktı hâlâ. Şu anda özel bir şey oluyor gibi görünmüyordu.

Sonra, sabahın çok erken saatleri gibi oda aydınlanmaya başladı. Maskull hiçbir şey göremiyordu ama gözlerinin retinası etkilenmişti. Kulağına bir müzik geldiğini düşündü ama onu dinlemeye çalışırken, müzik kesildi. İçerideki aydınlık daha da arttı, hava ılıdı. Maskull, uzaktan gelen, karmaşık insan sesleri duydu.

Birden Tydomin Maskull'ın elini çok kuvvetli bir şekilde sıktı. Maskull birinin derinlerden çığlık attığını duydu ve sonra ışık aniden yukarı doğru hareket etti; Maskull her şeyi açıkça gördü. Tuhaf bir şekilde dekore edilmiş, elektrikle aydınlanan bir odada, ahşap bir divanda uzanıyordu. Biri elini sıkıyordu ama Tydomin değil, medeni giysiler giymiş olan, yüzü kendisine tanıdık gelen ama hangi şartlarda tanıştığını hatırlayamadığı bir adam. Arkaplanda başka insanlar ayakta dikiliyordu; onlar da ona bir yerlerden tanıdık geliyordu. Yattığı yerde doğruldu ve özel bir sebep olmaksızın gülümsemeye başladı; sonra ayağa kalktı.

Herkes onu kaygıyla ve yoğun hislerle izliyor gibi görünüyordu. Maskull bunun sebebini merak ediyordu. Ama yine de bu insanların hepsinin tanıdıkları olduğunu hissediyordu. Özellikle iki tanesini tanıdı: odanın en uzak ucunda, huzursuz bir şekilde volta atmakta olan, yüzü ciddi, korkutucu bir ihtişamla değişmiş durumda olan adamı ve oradaki diğer iri, sakallı adamı. Bu adam ta kendisiydi. Evet, kendi kopyasına bakıyordu. Ama sanki, orta yaşlarda, suça bulaşmış bir

adam, aniden içten, idealist bir gençken çekilmiş olduğu bir fotoğrafla karşılaşıyordu.

Kendisinin kopyası onunla konuştu. Çıkardığı sesleri duydu ama söylenenin anlamını kavrayamadı. Sonra, kapı aniden ağzına kadar açıldı ve kısa boylu, kaba görünümlü biri içeri daldı. Adam etrafındaki herkese sıradışı bir tavırla davranmaya başladı ve ondan sonra doğrudan kendisine, yani Maskull'a doğru geldi. Bir şeyler söyledi ama sözleri anlaşılmıyordu. Yeni gelen bu adamın yüzünü korkunç bir ifade bürüdü ve Maskull'ın boynunu kıllı elleriyle kavradı. Maskull kemiklerinin eğildiğini ve kırıldığını hissetti; vücudunun tüm sinirlerinden eziyet veren acılar gelip geçiyordu ve yaklaşan bir ölüm hissi duydu. Haykırdı ve bir yığın halinde, çaresiz bir şekilde yere çöktü. Oda ve oradakiler yok oldu. Işık söndü.

Bir kez daha Maskull kendini mağaranın karanlığında buldu. Bu sefer yerde yatıyordu ama Tydomin hâlâ onunlaydı ve elini tutuyordu. Bedenen korkunç bir acı içindeydi ama bu, onun zihnini dolduran, umutsuzluk veren acı için bir arkaplandı sadece.

Tydomin nazikçe azarlar gibi bir ses tonuyla konuştu: "Neden bu kadar çabuk geri döndün? Yeterince vakit bulamadım daha. Geri dönmelisin."

Maskull kadına tutundu ve kendini ayağa kalkacak şekilde yukarı çekti. Kadın acı içindeymiş gibi alçak sesle bir çığlık attı. "Bu ne anlama geliyor? Ne yapıyorsun, Maskull?"

"Krag," diye söze başladı Maskull ama sözcükleri ağzından çıkarma gayreti onu boğuyordu, bu yüzden durmak zorunda kaldı.

"Krag mi? Ne olmuş Krag'e? Neler olduğunu bana hemen söyle. Kolumu bırak."

Maskull kadının kolunu daha da sıkı tuttu.

"Evet, Krag'i gördüm. Uyanığım."

"Ah, uyanıksın, uyanıksın."

"Ve sen ölmelisin," dedi Maskull, korkunç bir sesle.

"Peki ama neden? Neler oldu?"

"Ölmelisin, seni öldürmeliyim. Çünkü uyanığım ve bunun başka da sebebi yok. Seni eli kanlı, oyuncu kadın!"

Tydomin kısa bir süre güçlükle nefes aldı. Sonra birden tekrar kendini toparlamış gibi göründü.

"Bana bu karanlık mağarada şiddet uygulamayacaksın tabii ki, değil mi?"

"Hayır, güneş şahit olacak, çünkü bu bir cinayet değil. Ama ölmen gerektiğinden emin olabilirsin. Korkunç suçlarının kefaretini ödemelisin."

"Bunu zaten söyledin ve görüyorum ki buna gücün de var. Benden kaçtın. Bu çok ilginç. Pekâlâ, Maskull, öyleyse gel dışarı çıkalım. Ben korkmuyorum. Ama beni nazik bir şekilde öldür, çünkü ben de sana karşı nazik davrandım. Başka bir ricam yok."

11
DISSCOURN'DA

Mağaranın ağzına geri döndüklerinde Blodsombre zirvedeydi. Önlerindeki manzara aşağı doğru eğimliydi. Bir bulut denizinde dizi dizi dağ adaları... Arkalarında Disscourn'un parlak, heybetli, sarp kayalıkları üç yüz metre veya daha fazla bir yüksekliğe kadar uzanıyordu. Maskull'ın gözleri kırmızıydı ve yüzü aptal görünüyordu. Hâlâ kadını kolundan tutuyordu. Tydomin konuşmaya veya kaçmaya kalkışmadı. Son derece nazik ve sakin görünüyordu.

Bu topraklara sessizlik içinde uzun süre baktıktan sonra Maskull Tydomin'e döndü. "Şu bahsettiğin ateşli göl ne taraflarda?"

"Dağın öteki tarafında. Neden soruyorsun ki?"

"Yürüyecek biraz yolumuz varsa iyi. Böylece sakinleşirim, bu da istediğim şey. Gerçekleşecek olan şeyin bir cinayet değil, infaz olduğunu anlamanı istiyorum."

"Aynı tadı verecek," dedi Tydomin.

"Ben bu ülkeden çıkıp gittiğimde, ardımda, ortalıkta serbestçe gezen bir şeytan bıraktığımı hissetmek istemiyorum. Bu diğerleri için adil olmaz. Bu yüzden, senin için kolay bir ölüm vaadeden göle gideceğiz."

Kadın omuzlarını silkti. "Blodsombre'nın bitmesini beklemeliyiz."

"Lüksümüzü düşünmenin zamanı mı şimdi? Şu an ne kadar sıcak olursa olsun, akşama ikimiz de serinleriz. Derhal yola çıkmalıyız."

"Şüphesiz ki lider sensin, Maskull... Crimtyphon'u taşıyamaz mıyım?"

Maskull kadına tuhaf bir şekilde baktı. "Hiç kimseden cenazesinin yapılmasını esirgemem."

Kadın acı içinde, cesedi dar omuzlarına attı ve güneş ışığına çıktılar. Sıcak bir ateş topu gibi yüzlerine çarptı. Maskull Tydomin'in kendisinin önünden gitmesine izin vermek için kenara çekildi ama içinde merhamet hissetmedi. Kadının kendisine yaptığı kötülükleri düşünüyordu.

Yol, büyük piramidin güney tarafı boyunca, aşağı kısmına yakın bir şekilde gidiyordu. Büyük kayaların tıkadığı, çatlaklar ve su oluklarıyla bölünen engebeli bir yoldu. Suyu görüyorlardı ama oraya varamıyorlardı. Hiç gölge yoktu. Ciltlerinin üzerinde sıcaktan kabarıklıklar oluştu, sanki kanlarındaki tüm su kuruyup gitmişti.

Maskull Tydomin'in çektikleri karşısında aldığı zevkten dolayı, kendi çektiklerini unuttu. "Bana bir şarkı söyle," diye seslendi kısa süre sonra. "Özgün bir şey olsun."

Kadın kafasını çevirdi ve ona uzun, garip bir bakış attı; sonra, hiçbir şekilde itiraz etmeden şarkı söylemeye başladı. Sesi alçak ve tuhaftı. Şarkı öyle sıradışıydı ki Maskull uyanık mıydı, rüya mı görüyordu, bunu anlamak için gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. Tuhaf melodinin yavaş sürprizleri Maskull'ı korkunç bir şekilde rahatsız etmeye başladı. Şarkının sözleri tamamıyla anlamsızdı ya da sözlerin anlamı Maskull için fazla derindi.

"Bu şarkıyı hangi cehennemden buldun, be kadın?"

Ceset sol omzunun üzerinde korkunç hareketlerle salınırken Tydomin hastalıklı bir şekilde gülümsedi. Cesedi iki sol koluyla mevcut pozisyonunda tuttu. "Arkadaş olarak tanışmamış olmamız ne kadar yazık, Maskull. Sana Tormance'in şimdi belki de asla görmeyeceğin bir yönünü gösterebilirdim. Vahşi, çılgın yönünü. Ama artık çok geç ve önemi yok."

Dağın köşesini döndüler ve batı tarafını aşmaya başladılar.

"Bu berbat topraklardan en hızlı çıkış yolu nedir?" diye sordu Maskull.

"Sant'a gitmek en kolayıdır."

"Onu her yerden görebilecek miyiz?"

"Evet, gerçi epey uzakta."

"Sen hiç oraya gittin mi?"

"Ben kadınım ve yasaklıyım."

"Doğru. Bu tarz bir şey duymuştum."

"Ama bana daha fazla soru sorma," dedi Tydomin, gittikçe daha zayıf hissediyordu kendini.

Maskull küçük bir su kaynağında durdu. Kendisi içti ve sonra yükünü indirmek zorunda kalmasın diye kadın için avuçlarını suyla doldurdu. Gnawl suyu sihirliymiş gibi etki etti: Maskull'ın vücudunun tüm hücreleri kendilerine gelmişlerdi. Tydomin de kendini toparladı.

Kırk beş dakika kadar sonra ikinci köşeyi aştılar ve Disscourn'un kuzey kısmının tüm manzarası göründü.

Üzerinde yürümekte oldukları yamacın birkaç yüz metre aşağısında, dağ aniden, bir boşlukla bitiverdi. Üzerindeki hava, bir fırının hemen üzerindeki hava gibi şiddetli bir şekilde titreyen, bir çeşit yeşil bir pusla kaplıydı.

"Göl aşağıda," dedi Tydomin.

Maskull merakla etrafına bakındı. Kraterin ötesinde, ülke, ufuk çizgisine kadar sürekli alçalarak eğimli bir halde uzanıp gidiyordu. Arkalarında, kayaların arasından, piramidin yüksek zirvesine doğru dar bir patika çıkıyordu. Kilometrelerce ötede, kuzeydoğudaki bölgede, uzun, zirvesi düz olan bir plato, etrafındaki diğer her şeyin epey üzerinde başını gösteriyordu. İşte orası Sant idi ve Maskull hemen oracıkta, Sant'ın o gün gideceği yer olması gerektiğine karar verdi.

Bu arada Tydomin doğrudan boşluğa doğru yürümüştü ve boşluğun kenarına Crimtyphon'un cesedini bıraktı. Bir iki dakika içinde Maskull da ona katıldı, uçurumun kenarına kadar geldi ve ateş gölünde görülebilecek ne varsa görmek için birden kendini yüzükoyun yere attı. Sıcak, boğucu bir

hava dalgası yüzüne çarptı ve onu öksürtmeye başladı ama Maskull, yaşayan bir irade gibi, aşağıda biraz ötesinde çalkalanan ve girdaplar yaratan erimiş lavlardan oluşan devasa yeşil denize dilediğince bakana dek ayağa kalkmadı.

Belli belirsiz bir davul sesi geliyordu aşağıdan. Dikkatle dinledi, dinlerken de kalp atışları hızlandı ve kafasındaki tüm karanlık endişeler ruhunu terk edip gitti. Tüm dünya ve onun talihsizlikleri o anda ona yanlış ve anlamsız görünüyordu...

Kafası dalgın bir şekilde ayağa kalktı. Tydomin ölen kocasıyla konuşuyordu. Fil dişi rengindeki o korkunç surata bakıyor ve onun menekşe rengi saçlarını okşuyordu. Maskull'ın varlığını fark edince, aceleyle kurumuş dudakları öptü ve dizlerinin üzerinden ayağa kalktı. Üç koluyla da cesedi kaldırarak, onunla birlikte en uca kadar zorlukla gitti ve bir anlık bir tereddütten sonra cesedin lavın içine düşmesine izin verdi. Ceset sessizce, aniden gözden kayboldu, metalik bir sıçrama oldu lavda. İşte bu, Crimtyphon'un cenazesiydi.

"Artık hazırım, Maskull."

Maskull cevap vermedi ama onun ardından ileriye doğru baktı. Tydomin'in biraz arkasında, dimdik ve kederli bir şekilde, başka biri dikiliyordu orada. Bu Joiwind'di. Yüzü solgundu ve gözlerinde suçlayıcı bir bakış vardı. Maskull bunun bir hayal olduğunu ve gerçek Joiwind'in kilometrelerce uzakta, Poolingdred'de olduğunu biliyordu.

"Arkanı dön, Tydomin," dedi Maskull tuhaf bir edayla, "ve arkanda ne gördüğünü söyle bana."

"Hiçbir şey görmüyorum," diye yanıtladı Tydomin, etrafa bakarak.

"Ama ben Joiwind'i görüyorum."

Maskull tam konuşurken görüntü yok oldu.

"Şimdi sana hayatını sunuyorum, Tydomin. Joiwind böyle istiyor."

Kadın düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı.

"Hayatım için kendi cinsiyetimden birine minnettar kalacağımı pek beklemiyordum ama öyle olsun. Mağaramda sana ne oldu?"

"Gerçekten Krag'i gördüm."

"Evet, bir mucize gerçekleşmiş olmalı." Tydomin'e bir titreme geldi. "Gel, bu korkunç yerden gidelim. Buraya bir daha asla gelmeyeceğim."

"Evet," dedi Maskull, "burası ölüm ve ölmek kokuyor. Peki ama nereye gideceğiz? Ne yapacağız? Beni Sant'a götür. Bu cehennemvari topraklardan uzaklaşmalıyım."

Tydomin donuk, boş gözlerle, hâlâ dikiliyordu. Sonra kısa, acı, küçük bir kahkaha attı. "Seninle birlikte yolculuğumuzu tuhaf aşamalarla yapıyoruz. Yalnız olmaktansa, seninle geleceğim. Ama Sant'a adım atarsam beni öldüreceklerini biliyorsun."

"En azından bana yolu göster. Geceden önce oraya varmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

"Doğada riskler almaya hevesliysen. Hem neden bugün risk almayasın ki? Şansın yaver gidiyor. Ama ileride bir gün gitmeyecek."

"Haydi, başlayalım," dedi Maskull. "Şu ana kadarki şansım pek de övünülecek gibi değildi."

Yola çıktıklarında Blodsombre bitmişti. Öğleden sonranın ilk saatleriydi ama sıcaklık her zamankinden daha da boğucuydu. Sohbetlerinde artık rol yapmıyorlardı. İkisi de kendi acı dolu düşüncelerine dalmış durumdaydı. Arazi, Sant dışında diğer tüm yönlere doğru Disscourn'dan alçalarak uzaklaşıyordu ama Sant'a doğru hafif, sürekli devam eden bir yokuş vardı. Sant'ın uzaktaki, karanlık platosu manzaraya hakim olmaya devam ediyordu ve bir saat kadar yürüdükten sonra ona hiç de yaklaşmış gibi görünmüyorlardı. Hava temizliğini yitirmişti ve durgundu.

Kısa bir süre sonra, dik duran bir nesne, belli ki insan elinden çıkma bir şey, Maskull'ın dikkatini çekti. Bu şey, taş-

tan zemine oturtulmuş, kabuğu hâlâ üzerinde olan, ince bir ağaç gövdesiydi. Üst tarafından, dik bir açıyla havaya işaret eden üç dal çıkıyordu. İnce dallar ve yapraklar vardı üzerinde sadece ve Maskull nesneye daha da yaklaşınca bunların birbirinden eşit mesafelerle yapay bir şekilde tutturulmuş olduklarını gördü.

Nesneye bakarken, içinden tuhaf, ani, cüretli bir kendini beğenmişlik ve kendine yeterlik hissi geçti sanki ama bu his öyle anlık bir histi ki hiçbir şeyden emin olamıyordu.

"Bu ne olabilir, Tydomin?"

"Bu Hator'un Üççatalı."

"Peki işlevi nedir?"

"Bu Sant'ın rehberi."

"Peki ama Hator ne veya kim?"

"Hator Sant'ın kurucusuydu, binlerce yıl önce. Şu anda uydukları tüm ilkeleri o belirledi ve o üççatal da onun sembolü. Ben küçük bir çocukken babam bana efsaneler anlatırdı ama onların çoğunu unuttum."

Maskull nesneye dikkatle baktı.

"Bu seni herhangi bir şekilde etkiliyor mu?"

"Neden bunu yapsın ki?" dedi Tydomin, dudaklarını küçümser bir şekilde bükerek. "Ben sadece bir kadınım, bunlar ise erkeklere ait gizemler."

"Bir çeşit memnuniyet hissi sardı beni," dedi Maskull, "ama belki de yanılıyorum."

Yollarına devam ettiler. Manzaranın yapısı yavaş yavaş değişti. Arazinin yekpare kısımları daha kesintisiz hale gelmeye başladı, yarıklar daraldı ve seyrekleşti. Toprakta çökme veya kabarma yoktu artık. Ifdawn Marest'in kendine özgü doğası, değişik bir düzene yerini bırakıyor gibi görünüyordu.

Daha sonra, havada süzülen, soluk mavi jöle görünümlü şeylerden oluşan bir sürüyle karşılaştılar. Bunlar minyatür hayvanlardı. Tydomin birini eliyle yakaladı ve tıpkı bir ağaçtan koparılan lezzetli bir armutu yer gibi onu yemeye başla-

dı. Sabahın erken saatlerinden beri hiçbir şey yememiş olan Maskull, onu taklit etmekte gecikmedi. Bir çeşit, heyecan verici bir dinçlik hissi kollarına, bacaklarına ve vücuduna girdi, kasları elastikliğini tekrar kazandı; kalbi sert, yavaş, güçlü vuruşlarla çarpmaya başladı.

"Bu dünyada yiyecek ve beden çok uyumlu," dedi Maskull gülümseyerek.

Tydomin ona doğru baktı. "Belki bunun açıklaması yiyecekte değil, bedenindedir."

"Bedenimi beraberimde getirdim."

"Ruhunu da beraberinde getirdin ama o da hızlı bir şekilde değişiyor."

Bir korulukta, yapraksız ama bir mürekkep balığının dokunaçları gibi çok sayıda ince, esnek dalı olan, alçak, geniş bir ağaca rastladılar. Bu dallardan bazıları hızlıca hareket ediyordu. Sanki vahşi bir kediye benzeyen, kürklü bir hayvan çok sıradışı bir şekilde bu dalların arasında sıçrayıp duruyordu. Ama hemen sonra Maskull şunu fark ettiğinde şok oldu: Hayvan sıçramıyordu, ağacın isteğiyle, hapsedilmiş bir farenin bir kedi tarafından bir pençeden diğerine fırlatılması gibi, bir daldan diğerine savruluyordu.

Bu görüntüyü bir süre hastalıklı bir ilgiyle izledi.

"Bu, korkutucu bir rol değişimi, Tydomin."

"İğrendiğin anlaşılabiliyor," diye yanıt verdi kadın, esnemesini engellemeye çalışırken. "Ama bunun sebebi, senin kelimelerin kölesi olman. O bitkiye hayvan dersen, onun bu eğlencesini son derece doğal ve hoş bulursun. Ve neden ona bir hayvan demeyesin ki?"

"Ifdawn Marest'te kaldığım sürece bu tarz konuşmaları dinlemeye devam edeceğimin farkındayım."

Konuşmadan, bir saat veya daha fazla bir süre güçlükle yürüdüler. Gökyüzü bulutlandı. İnce bir pus manzaranın üzerini örtmeye başladı ve sonra güneş, çekinmeden bakılabilecek, kıpkırmızı devasa bir diske dönüştü. Soğuk, nemli

bir rüzgâr onlara doğru esti. Kısa bir süre sonra hava daha da karardı, güneş yok oldu ve önce yol arkadaşına, sonra kendine bakan Maskull, ciltlerinin ve giysilerinin bir çeşit yeşil bir kırağıyla kaplanmış olduğunu fark etti.

Toprak artık tamamen sert haldeydi. Yaklaşık bir kilometre önlerinde, karanlık sisin içerisinde, çok sayıda, hareket eden, su üzerinde oluşan hortum, çeşitli yerlerde yavaş yavaş ve zarif hareketlerle dönüp duruyordu. Yeşillerdi, kendiliğinden ışıklılardı ve korkutucu görünüyorlardı. Tydomin bunların su hortumları falan olmadığını, hareket eden şimşek sütunları olduğunu açıkladı.

"Öyleyse tehlikeliler mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," diye cevap verdi Tydomin, dikkatle onları izlerken.

"Farklı düşünüyor gibi görünen biri dolanıyor oralarda."

Hortumların arasında ve etrafı onlarla tamamen çevrili halde bir adam, sırtı Maskull ve Tydomin'e dönük bir şekilde, yavaş, sakin ve soğukkanlı bir şekilde yürüyordu. Görünüşünde tuhaf bir şeyler vardı; vücudunun biçimi son derece farklı, sağlam ve gerçek görünüyordu.

"Bir tehlike varsa, bu adam uyarılmalı," dedi Maskull.

"Her zaman öğretmeye meraklı olan, hiçbir şey öğrenmez," diye yanıt verdi kadın soğukkanlı bir şekilde. Kolunu bastırarak Maskull'ı durdurdu ve izlemeye devam etti.

Sütunlardan birinin alt kısmı adama değdi. Adam zarar görmedi ama keskin bir şekilde olduğu yerde döndü, sanki ilk kez bu ölümcül dansçıların yakınlığının farkına vardı. Sonra, dimdik ayakta durdu ve bir dalıcı gibi iki kolunu da kafasının üzerinde ileri doğru uzattı. Sütunlara hitap ediyormuş gibi görünüyordu.

Maskull ve Tydomin adama bakarken, elektrikli hortumlar bir dizi patlamayla kendilerini deşarj ettiler. Yabancı zarar görmeden, tek başına orada dikildi. Kollarını indirdi, hemen sonra ikisini gördü ve hareketsiz dikilirken yanına gelmeleri-

ni bekledi. Onlar yaklaştıkça, bu kişinin resim gibi berraklığı daha da farkedilir hale geldi; vücudu katı maddeden daha ağır ve daha yoğun bir çeşit maddeden oluşmuş gibi görünüyordu.

Tydomin şaşırmıştı.

"Bu bir Santlı olmalı. Daha önce hiç onun gibi birini görmedim. Bu benim için büyük bir gün."

"Çok önemli bir insan olmalı," diye mırıldandı Maskull.

Şimdi adamın yanına varmışlardı. Adam uzun boylu, güçlü ve sakallıydı ve üzerinde bir gömlek ile deri pantolon vardı. Sırtını rüzgâra döndüğünden beri, yüzündeki ve kol ve bacaklarındaki yeşil katman uçup giden neme dönüşmüştü, dolayısıyla bunun ardından adamın doğal rengi görülebiliyordu: Soluk gri renkteydi. Üçüncü bir kolu yoktu. Yüzü sertti, kaşları çatıktı ve öne doğru çıkan çenesi, sakalının da ileri doğru çıkmasına sebep oluyordu. Alnında ilkel gözler gibi iki tane düz zar vardı ama sorb'u yoktu. Bu zarlar ifadesizdi ama tuhaf bir şekilde altındaki esas gözlere bir canlılık katıyorlar gibi görünüyordu. Adamın bakışları Maskull'a takıldığında, Maskull beyninin içinde her tarafta geziniliyormuş gibi hissetti. Adam orta yaşlıydı.

Adamın fiziksel anlamda farklılığı, doğanın sınırlarını aşıyordu. Adamın aksine, etraftaki her nesne belirsiz ve bulanık görünüyordu. Tydomin'in vücudu aniden anlamsız, belirsiz, eskize benzer bir şekilde görünmeye başladı. Maskull kendi vücudunun da ondan daha iyi halde olmadığını fark etti. Hızlanan, tuhaf bir ateş damarlarında dolanmaya başladı.

Maskull kadına döndü. "Eğer bu adam Sant'a gidiyorsa, ona eşlik edeceğim. Şimdi seninle ayrılabiliriz. Sen de bunun zamanının geldiğini düşünüyorsundur herhalde."

"Tydomin de gelsin."

Bu sözler kaba, yabancı bir dilde söylenmişti ama sanki İngilizce söylenmiş gibi Maskull için anlaşılır sözlerdi.

"Benim adımı bilen sen, cinsiyetimi de biliyorsundur,"

dedi Tydomin alçak sesle. "Sant'a girmem, benim için ölüm demektir."

"O eski kanundu. Ben yeni kanunu getiren kişiyim."

"Öyle mi? Peki yeni kanun kabul edilecek mi?"

"Eski deri çatlıyor, altta sessiz bir şekilde yeni deri oluşuyor; deri değiştirme anı geldi çattı."

Fırtına bir yerde toplandı. Onlar konuşurken yeşil kar onlara doğru geldi ve hava aşırı derecede soğudu. Hiçbiri fark etmedi.

"Adın ne?" diye sordu Maskull, küt küt atıyordu kalbi.

"Benim adım, Maskull, Spadevil. Uzayın karanlık okyanusunun diğer ucundan gelen bir yolcu olarak sen, benim ilk tanığım ve takipçim olacaksın. Sen Tydomin, aşağı görülen bir cinsiyetin kızı, sen de ikinci takipçim olacaksın."

"Peki yeni yasa? O nedir?"

"Gözle görene kadar onu duymanın ne faydası olur ki? Gelin, ikiniz de, bana gelin!"

Tydomin tereddüt etmeden adama gitti. Spadevil elini kadının sorb'unun üzerine bastırdı ve gözlerini kapatarak birkaç dakika boyunca elini orada tuttu. Elini çektiğinde, Maskull, sorb'un Spadevil'ınkiler gibi ikiz zarlara dönüştüğünü gördü.

Tydomin şaşırmış görünüyordu. Bir süre, sessizce etrafına bakındı, belli ki yeni yeteneğini test ediyordu. Sonra gözlerine yaşlar doldu ve Spadevil'ın elini yakaladı, eğildi ve elini hızlı bir şekilde defalarca öptü.

"Geçmişim kötü," dedi. "Pek çokları benden zarar gördü ve hiçkimse de yarar görmedi. Öldürdüm, hatta daha kötüsünü yaptım. Ama şimdi tüm bunları geride bırakabilirim ve gülebilirim. Artık beni hiçbir şey incitemez. Ah, Maskull, sen ve ben birlikte ne kadar da aptallık yaptık!"

"Suçlarından pişman değil misin?"

"Geçmişi bırakın," dedi Spadevil, "geçmiş yeniden şekillendirilemez. Sadece gelecek bizimdir. Şu andan itibaren

taze ve yeni bir şekilde başlar. Neden tereddüt ediyorsun, Maskull? Korkuyor musun?"

"O organların adı ne? Ve işlevleri ne?"

"Onlar duyargalar; yeni bir dünyaya açılan kapılardır."

Maskull daha fazla oyalanmadan Spadevil'ın, sorb'unu örtmesine izin verdi.

Demirden el alnına bastırırken, yeni kanun sessiz bir şekilde, o zamana dek engelleyici iradesi tarafından önü kesilmiş olan, şimdi kolayca akıp giden bir temiz su akıntısı gibi Maskull'ın zihnine aktı. Bu kanun, görevdi.

12
SPADEVIL

Maskull yeni organlarının kendilerine ait, bağımsız işlevleri olmadığını, sadece diğer duyularını yoğunlaştırdığını ve değiştirdiğini fark etti. Gözlerini, kulaklarını veya burun deliklerini kullandığında, aynı nesneler kendini ona gösteriyordu ama onlarla ilgili yargıları farklıydı artık. Önceden, dış dünyaya ait her şey onun için vardı; şimdiyse, o onlar için vardı. Onun amacına hizmet edip etmediğine göre veya doğasıyla uyum içinde olup olmadığına göre, bu nesneler ya zevk ya da acı veriyordu. Artık bu sözcükler, "zevk" ve "acı", hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Maskull yeni zihinsel bakış açısına alışmaya çalışırken, diğer ikisi onu izledi. Maskull onlara gülümsedi.

"Gerçekten haklıydın, Tydomin," dedi cesur, neşeli bir sesle. "Aptallıklar yaptık. Işık hep bu kadar yakınken, biz onu hiç tahmin edemedik. Her zaman geçmişte veya gelecekte gömülü kaldık, sürekli bir şekilde şimdiki zamanı görmezden geldik ve öyle anlaşılıyor ki şimdiki zamanın dışında hiç hayatımız yok."

"Bunun için Spadevil'e şükürler olsun," diye cevap verdi Tydomin, normalden daha yüksek sesle.

Maskull adamın koyu, katı biçimine baktı. "Spadevil, şimdi seni sonuna dek takip etme niyetindeyim. Bundan daha azını yapamam."

Adamın ciddi suratı hiçbir memnuniyet belirtisi göstermedi, tek bir kas bile gevşemedi.

"Hediyeni kaybetmemeye dikkat et," dedi sert bir şekilde.

Tydomin konuştu: "Seninle Sant'a gireceğime dair bana söz verdin."

"Kendini hakikate bağla, bana değil. Ben senden önce ölebilirim ama hakikat ölümüne dek sana eşlik edecektir. Şimdi beraber yolculuk yapalım, üçümüz birlikte."

Bu sözleri söylediğinde, çoktan yüzünü ince taneli, yoğun kara doğru dönmüştü ve gidecekleri yola doğru ilerlemeye başlamıştı. Geniş adımlarla yürüyordu; Tydomin ona ayak uydurabilmek için yarı koşmak zorunda kalıyordu. Spadevil ortada olacak şekilde, üçü yanyana yolculuk yaptılar. Sis öylesine yoğundu ki yüz metre ötesini görmek mümkün değildi. Yer yeşil karla kaplıydı. Sant tepelerinden şiddetli bir şekilde rüzgâr esiyordu ve son derece soğuktu.

"Spadevil, sen bir insan mısın, yoksa insandan daha fazlası mı?" diye sordu Maskull.

"İnsandan daha fazlası olmayan biri bir hiçtir."

"Şimdi nereden geliyorsun?"

"Derin düşüncelerden, Maskull. Başka hiçbir anneden hakikat doğamaz. Derin derin düşündüm ve reddettim ve yine düşündüm. Şimdi, aylarca Sant'tan uzak kaldıktan sonra, nihayetinde hakikat, yüzünü dönmüş bir elmas gibi, basit ışıltısıyla benim için parlıyor."

"Parıltısını görebiliyorum," dedi Maskull. "Peki şu eski Hator'a ne kadarını borçlu bu hakikat?"

"Bilginin mevsimleri vardır. Çiçeklenme Hator'a borçluydu, meyve ise bana. Hator da derin düşünen biriydi ama şimdi onun takipçileri düşünmüyor. Sant'ta her yerde düşmanca bir bencillik, yaşayan bir ölüm var. Zevkten nefret ediyorlar ve bu nefret onlar için en büyük zevk."

"Peki Hator'un doktrinlerinden ne şekilde uzaklaştılar?"

"Onun için, onun doğasının kasvetli saflığında, tüm dünya bir tuzaktı, ökse sürülmüş bir daldı. Zevkin -ruhun çıp-

lak asilliğini tatlı ısırışıyla öldürmek için hayat yolunun her köşesinde pusuya yatmış bekleyen bu vahşi, alaycı düşmanın- her yerde olduğunu bildiğinden, kendisini acının ardına gizleyerek koruyordu. Onun takipçileri de bunu yapıyor ama ruhun adına değil, kendini beğenmişlik ve kibir adına."

"Üççatal nedir?"

"Ağacın gövdesi, Maskull, zevke duyulan nefrettir. İlk çatal dünyanın tatlarından uzaklaşıp kurtulma demektir. İkinci çatal hâlâ yanılsamaların ağlarında kıvranıp duranların üzerindeki güçtür. Üçüncü çatal ise buz gibi suya ayak basan kişinin sağlıklı parıltısıdır."

"Hator hangi ülkeden geldi?"

"Bu söylenmiyor. Bir süre Ifdawn'da yaşamış. Oradayken yaşadıklarıyla ilgili anlatılan pek çok efsane var."

"Yolumuz uzun," dedi Tydomin. "Bu efsanelerden bazılarını anlat, Spadevil."

Kar durmuş, gün açmıştı. Branchspell hayali bir güneş gibi yeniden göründü ama hâlâ sert rüzgârlar ovayı yalayıp geçiyordu.

"O günlerde," dedi Spadevil, "Ifdawn'da etrafındaki karadan büyük mesafelerle ayrılmış olan bir dağ adası varmış. Büyücülük bilen güzel bir kız, erkeklerin ve kadınların oraya geçmesini sağlayacak bir köprü yapılmasını sağlamış. Uydurma bir hikâyeyle Hator'u bu kayanın üzerine çektikten sonra kız, ayağıyla köprüyü yıkılıp, aşağıdaki derinlere düşene dek itmiş. 'Sen ve ben, Hator, artık beraberiz ve ayrılmanın bir yolu yok. Bu ünlü buzdan adamın bir kızın nefesine, tebessümlerine ve güzel kokusuna ne kadar dayanabileceğini görmek istiyorum.' Hator hiçbir şey söylememiş, ne o anda, ne de günün geri kalanında. Günbatımına dek kütük gibi oturmuş ve diğer şeyleri düşünmüş. Sonra kızın tutkuları kabarmış ve buklelerini savurmuş. Oturduğu yerden kalkmış, Hator'a bakmış ve onun koluna dokunmuş ama Hator onu görmemiş. Kız ona bakmış, böylelikle tüm ruhu kızın

gözlerindeymiş ve kız olduğu yerde düşüp ölmüş. Hator düşüncelerinden uyanmış ve kızı yerde uzanırken görmüş, hâlâ sıcak, ayaklarının dibinde bir ceset olarak. Hator anakaraya geçmiş ama nasıl, orası anlatılmıyor."

Tydomin ürperdi. "Sen de lanetli kadınınla tanıştın, Spadevil ama senin yöntemin daha asil bir yöntem."

"Diğer kadınlara acıma," dedi Spadevil, "ama doğru olanı sev. Hator ayrıca bir seferinde Shaping ile konuşmuş."

"Dünyanın Yaratıcısı'yla mı?" dedi Maskull düşünceli bir şekilde.

"Zevkin Yaratıcısı'yla. Shaping'in kendi dünyasını nasıl savunduğu ve Hator'u güzelliği ve neşeyi tanımaya zorlamaya çalıştığı anlatılır. Ama Hator Shaping'in tüm harikulade konuşmalarına birkaç kısa ve sert ifadeyle cevap vererek, bu neşenin ve güzelliğin lüks ve tembellik içinde yüzen ruhların vahşiliğinin diğer bir adı olduğunu göstermiş. Shaping gülümsemiş ve demiş ki: 'Nasıl olur da senin bilgeliğin, Bilgeliğin Efendisi'ninkinden daha büyük olabilir?' Hator ise şöyle demiş: 'Benim bilgeliğim ne senden, ne senin dünyandan geliyor; benim bilgeliğim, senin, Shaping olarak, boş yere taklit etmeye çalıştığın şu diğer dünyadan geliyor.' Shaping cevap vermiş: 'Öyleyse sen benim dünyamda ne arıyorsun?' Hator, 'Ben yanlışlıkla buradayım ve bu yüzden senin yanlış zevklerine maruz kalıyorum. Ama ben kendimi acı içine sarıyorum, acı iyi bir şey olduğundan değil, kendimi senden mümkün olduğunca uzak tutmak istediğimden. Çünkü acı senin değil, diğer dünyaya da ait değil; acı, senin yanlış zevklerinin oluşturduğu bir gölge,' demiş. Sonra Shaping şöyle demiş: 'Hakkında "bu böyledir, bu böyle değildir" dediğin, uzaktaki şu diğer dünya da nedir? Tüm yaratıklarımın arasında nasıl oluyor da sadece sen o dünyayla ilgili bilgi sahibi oluyorsun?' Ama Hator onun ayağına tükürmüş ve demiş ki, 'Sen yalan söylüyorsun, Shaping. O dünyayı herkes biliyor. Sadece sen, güzel oyuncaklarınla birlikte, onu görmemizi

engelliyorsun.' Shaping sormuş: 'Öyleyse ben neyim?' Hator cevap vermis: 'Sen imkânsız rüyalar gören birisin,' ve sonra hikâye Shaping'in söylenenlerden memnuniyetsiz bir şekilde oradan ayrıldığını anlatır."

"Hator hangi diğer dünyadan bahsediyordu?" diye sordu Maskull.

"Asil ruhlu olmanın egemen olduğu dünyadan, Maskull, tıpkı burada zevkin egemen olduğu gibi."

"Asil ruhluluk veya zevk, fark etmez," dedi Maskull. "Yaşayan ve yaşamak isteyen bir ruh bayağıdır ve yoz bir doğaya sahiptir."

"Kibrinden sakın!" diye yanıt verdi Spadevil. "Evren için ve tüm zamanlar için kanunlar geliştirme; sadece kendin için ve şu küçük, yalan yanlış hayatın için geliştir."

"Ölüm bu sert, fethedilemez adama nasıl bir şekilde geldi?" diye sordu Tydomin.

"Yaşlandı ama son nefesine kadar dimdikti ve eli ayağı tu-

tuyordu. Ölümün artık atlatılamayacağını gördüğünde, kendini yok etmeye karar verdi. Kibirden değil, insan ruhunun haz dolu bedenle yaptığı sonsuz savaşın ne raddeye kadar gidebileceğini görebilsinler diye arkadaşlarını etrafına topladı. Destek olmaksızın, dik bir şekilde ayakta dikilirken, nefesini tutarak öldü."

Bu hikâyenin ardından belki bir saat kadar süren bir sessizlik oldu. Zihinleri buz gibi rüzgârları hissetmeyi reddediyordu ama düşüncelerinin akışı donmuş durumdaydı.

Ancak, azalan bir güçle de olsa Branchspell yeniden parladığında, Maskull'ın merakı bir kez daha kabardı. "Öyleyse, Spadevil, senin ülkendekiler kendilerini sevmekten hasta olmuş durumdalar, öyle mi?"

"Diğer ülkelerin insanları," dedi Spadevil, "zevkin ve arzunun köleleri ve bunu biliyorlar. Benim ülkemin insanları da zevkin ve arzunun köleleri ama bunu bilmiyorlar."

"Yine de kendi kendine işkence eden o kibir dolu zevk, içinde asil bir şeyler barındırıyor."

"Kendini inceleyen kişi aşağılıktır. İnsan ancak, ruhu ve bedeni aşağılayarak gerçek hayata girebilir."

"Hangi gerekçeyle kadınları reddediyorlar?"

"Ona göre bir kadın ideal bir sevgiye sahiptir ve kendisi için yaşayamaz. Bir başkasına duyulan sevgi, sevilen kişi için zevktir ve bu yüzden ona zarar verir."

"Yanlış fikirlerle dolu bir orman, senin baltanı bekliyor," dedi Maskull. "Peki ama buna izin verecekler mi?"

"Maskull, Spadevil biliyor ki," dedi Tydomin, "bugün olsun, yarın olsun, sevgi bir ülkeden uzak tutulamaz, Hator'un müritleri tarafından bile."

"Sevgiye dikkat et, hislere dikkat et!" diye haykırdı Spadevil. "Sevgi, zevkin akrabasıdır. Diğerlerini memnun etmeyi değil, onlara hizmet etmeyi düşün.

"Affet beni, Spadevil, hâlâ feminensem."

"Doğrunun cinsiyeti olmaz. Bir kadın olduğunu hatırladığın sürece, Tydomin, ruhun muhteşem hissizliğine adım atmazsın."

"Ama kadınların olmadığı yerde, çocuklar da olmaz," dedi Maskull. "Hator'ın insanlarından oluşan tüm bu nesiller nasıl oluştu?"

"Hayat tutku doğurur, tutku acı doğurur, acı acıdan kurtulma isteğini doğurur. Ruhlarının yara izlerini iyileştirmek için insanlar dört bir yandan Sant'a akın eder."

"Zevkten nefret etmenin yerine, ki bunu herkes anlayabilir, hangi basit formulü öneriyorsun?"

"Göreve tam itaat," diye cevap verdi Spadevil.

"Peki ya, 'Bu, zevke duyulan nefretle ne dereceye kadar tutarlı?' diye sorarlarsa, açıklaman ne olur?"

"Onlara cevap vermem ama soruyu soran kişi olarak sana cevap vereyim, Maskull. Nefret tutkudur ve tüm tutkular kişinin özbenliğinin karanlık ateşlerinden ortaya çıkar. Zevkten hiç nefret etme ama sakin ve rahat bir şekilde onu görmezden gel."

"Zevkin kriteri nedir? Ondan kaçınmak için onu her zaman nasıl tanıyabiliriz?"

"Sıkı bir şekilde görevini takip et, böylece bu tarz sorular ortaya çıkmayacaktır."

Öğleden sonra daha geç saatlerde Tydomin çekingen bir şekilde parmaklarını Spadevil'ın kollarına koydu.

"Kafamda korku uyandıran şüpheler var," dedi. "Sant'a olan bu yolculuk kötü bitebilir. Seni ve kendimi yerde kanlar içinde ölü yatarken gördüm hayalimde ama Maskull orada değildi."

"Meşaleyi düşürebiliriz ama o sönmeyecektir, diğerleri onu yerden alıp kaldıracaktır."

"Diğer erkekler gibi olmadığına dair bir işaret göster bana, ki ben de kanımızın boş yere akmayacağını bilebileyim."

Spadevil kadına sert bir şekilde baktı. "Ben bir büyücü değilim. Duyuları değil, ruhu ikna ederim. Senin görevin seni Sant'a mı çağırıyor, Tydomin? Öyleyse, git oraya. Seni Sant'a çağırmıyor mu? Öyleyse daha ileri gitme. Bu yeterince basit değil mi? Ne tür işaretler gerekli?"

"Ben senin o şimşek akışlarını dağıttığını görmedim mi? Hiçbir sıradan adam bunu yapamazdı."

"Herhangi bir adamın yapabileceklerini kim bilebilir ki? Bu adam bir şey yapabilir, şu adam başka bir şey. Ama herkesin yapabileceği şey, görevleridir. Ve bu konuda insanların gözünü açmak için benim Sant'a gitmem ve gerekirse canımı feda etmem gerek. Hâlâ bana eşlik etmeyecek misin?"

"Evet," dedi Tydomin, "Seni sonuna dek takip edeceğim. Şimdi bu eskisinden de daha önemli, çünkü sözlerimle senin canını sıkıp duruyorum ve bu da hâlâ dersimi doğru düzgün öğrenmediğim anlamına geliyor."

"Alçakgönüllü olma, çünkü alçakgönüllülük sadece kendini yargılamaktır ve biz kendimizi düşünürken, planlıyor olabileceğimiz veya aklımızda şekillendiriyor olabileceğimiz bir eylemi ihmal ediyoruzdur."

Tydomin hâlâ huzursuz ve dalgındı.

"Neden Maskull o bahsettiğim hayalde değildi?" diye sordu.

"Bu özsezinin üstünde duruyorsun çünkü bunun trajik olduğunu düşünüyorsun. Ölümde trajik olan hiçbir şey yoktur, Tydomin, hayatta da öyle. Sadece doğrular ve yanlışlar vardır. Doğru veya yanlış bir eylemden ne doğduğunun önemi yoktur. Biz bir dünya inşa eden tanrılar değiliz, sadece önümüzdeki görevi yerine getiren basit erkekler ve kadınlarız. Sant'ta ölebiliriz, sen bunu böyle gördün ama hakikat yaşamaya devam edecektir."

"Spadevil, neden işine başlamak için Sant'ı seçtin?" diye sordu Maskull. "Sabit fikirlere sahip bu adamların yeni bir ışığı takip etme olasılıkları çok düşük geliyor bana."

"Kötü bir ağacın serpildiği yerde, iyi bir ağaç yeşerir. Ama hiçbir ağacın bulunmadığı yerde, hiçbir şey yetişmez."

"Seni anlıyorum," dedi Maskull. "Burada belki de şehit olmaya gidiyoruz ama başka bir yerde sığırlara vaaz veren adamlara benziyor olmalıyız."

Güneş batmadan kısa süre önce, üstünde Sant Düzlükleri'nin kara uçurumlarının yükseldiği yüksek ovanın en tepesine vardılar. Çeşitli derinliklere sahip bin tane basamaktan oluşan, sarp kayalıkların açılarına uymak için dönüşler yapan ve çatallanan, baş döndüren, yapay olarak inşa edilmiş bir merdiven, yukarıdaki dünyaya uzanıyordu. Şu anda dikilmekte oldukları yerde, delici rüzgârlardan korunaklı bir durumdaydılar. Nihayet, parıl parıl parlayan ama batmak üzere olan Branchspell, bulutlu gökyüzünü yoğun, canlı renklerle dolduruyordu; bu renklerin bazı kombinasyonları Maskull için yeniydi. Ufuk çemberi öylesine devasaydı ki, aniden Dünya'ya geri götürülse, orayı burayla karşılaştırdığında, küçük, kapalı bir katedralin kubbesi altında hareket ediyor olduğunu düşünürdü. Yabancı bir gezegende olduğunu fark etti bir kez daha. Ama bunu bilmek onu heyecanlandırmıyor, hislerini kamçı-

lamıyordu. O sadece ahlaki fikirlerin farkındaydı. Arkasına dönüp baktığında, geçtikleri birkaç kilometre boyunca bitki örtüsünden yoksun olan ovanın Disscourn'a kadar uzandığını gördü. Yukarı çıkış öyle düzenliydi ve mesafe öyle uzundu ki dev piramit, toprağın yüzeyinde sadece hafif bir şişlik gibi görünüyordu.

Spadevil durdu ve sessizlik içinde manzaraya baktı. Akşam güneşinin ışığında, adamın biçimi eskisinden daha yoğun, koyu renkli ve gerçek görünüyordu. Hatları epey sertti.

Yol arkadaşlarına döndü. "Bu harika manzaranın içinde en çok merak uyandıran şey nedir?" diye sordu.

"Sen tanıt bize," dedi Maskull.

"Tüm bu gördükleriniz zevkten doğar ve bir zevkten ötekine yoluna devam eder. Doğru hiçbir yerde bulunmaz. Bu, Shaping'in dünyası."

"Merak uyandıran başka bir şey daha var," dedi Tydomin ve parmağını tepelerindeki gökyüzünde doğru uzattı.

Küçük bir bulut -öyle alçaktaydı ki belki de yüz elli metreden daha yukarlarında değildi- karanlık uçurum duvarının önünde yüzüp gidiyordu. Tıpkı, parmakları aşağı bakan, açık bir insan eli şeklindeydi. Güneşten dolayı canlı kırmızı renkteydi ve parmakların altında bir iki küçük bulutçuk yere düşen kan damlaları gibi görünüyordu.

"Şimdi ölümümüzün yakın olduğundan kim şüphe duyabilir ki?" dedi Tydomin. "Bugün iki kez ölüme yaklaştım. İlkinde hazırdım ama şimdi daha da hazırım, çünkü bana ilk mutluluğumu veren adamla birlikte öleceğim."

"Ölümü düşünme, doğru kararlılığı düşün," diye cevap verdi Spadevil. "Ben burada Shaping'in alametlerinin önünde tir tir titremeye gelmedim, ondan adam almak için geldim."

Spadevil hemen merdivende onlara öncülük etmek için ilerledi. Tydomin, bir an için, gözlerinde tuhaf, tapan bir ışıkla, yukarıya doğru onun ardından baktı. Sonra toplulu-

ğun ikinci kişisi olarak onu izledi. En son Maskull merdivenleri tırmandı. Yolculuk yapmaktan üstü başı pislenmişti, darmadağın halde ve çok yorgundu ama ruhu huzurluydu. Neredeyse dik olan merdivenleri sürekli bir şekilde çıkarlarken, güneş gökyüzünde daha da yükseldi. Işığı, vücutlarını kırmızımsı altın rengine boyuyordu.

En tepeye vardılar. Orada, gözün alabildiğince önlerinde uzanıp giden, beyaz kumdan oluşan, çeşitli yerlerde, keskin çıkıntıları olan büyük, siyah kaya kütleleriyle bölünen, çorak bir çölle karşılaştılar. Kumun bazı kısımları, batmakta olan güneşten dolayı kırmızı görünüyordu. Engin gökyüzü, habis görünümlü bulutlar ve vahşi renklerle doluydu. Çölden esen dondurucu rüzgâr, yüzlerine doğru kum taneciklerini uçuruyordu.

"Şimdi bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Maskull.

"Sant'ın eski bilgeliğini koruyan kişi, o bilgeliği bana vermeli ki ben de onu değiştirebileyim. O ne derse, diğerleri de onu der. Ben Maulger'ı bulmaya gidiyorum."

"Peki, bu çorak ülkede onu nerede arayacaksın?"

Spadevil tereddüt etmeden kuzeye doğru kararlılıkla ilerledi. "O kadar da uzak değil," dedi. "Sant'ın Wombflash Ormanı'nın üzerine doğru uzandığı o bölgede olmak onun huyudur. Belki oradadır ama bilemiyorum."

Maskull Tydomin'e doğru baktı. Sarkmış yanakları ve gözlerinin altındaki koyu halkalar aşırı derecede yorgun olduğunun göstergesiydi.

"Kadın yoruldu, Spadevil," dedi.

Tydomin gülümsedi, "Ölüm ülkesine sadece bir adım kaldı. Bunu başarabilirim. Bana kolunu ver, Maskull."

Maskull kolunu kadının beline doladı ve yol boyu ona destek oldu.

"Güneş batıyor," dedi Maskull. "Hava kararmadan önce oraya varır mıyız?"

"Hiçbir şeyden korkmayın, Maskull ve Tydomin; bu acı,

doğanızdaki kötülüğü yiyip bitiriyor. Yürümekte olduğunuz yol yürünmeden kalamaz. Karanlıktan önce varacağız."

Sonra güneş, Ifdawn Marest'in batı sınırını oluşturan uzaklardaki tepelerin ardında gözden kayboldu. Gökyüzü daha canlı renklere bürünerek parlıyordu. Rüzgâr soğudu.

Renksiz gnawl suyu dolu birkaç göletin yanından geçtiler; bunların kenarlarına meyve ağaçları dikilmişti. Maskull bu meyvelerden biraz yedi. Meyve sert, acı ve kekreydi; bu tat ağzında kaldı ama meyvenin aşağı süzülen sularıyla dinçleşti ve kendine geldi. Etrafta başka ağaç veya çalılık yoktu. Hayvan görünmüyordu, ne kuşlar ne de böcekler. Issız bir araziydi burası.

Yeniden bir platonun kenarına yaklaştıklarında iki üç kilometre geçmişti. Epey uzakta, aşağıda, ayaklarının altında, büyük Wombflash Ormanı başlıyordu. Ama orada günışığı yok olmuştu; Maskull'ın gözleri sadece belirsiz bir karanlık görüyordu. Sayısız ağaç tepesinin uzaklardan gelen hışırtısı gibi duyulan bir şey duydu belli belirsiz bir şekilde.

Hızla kararan alacakaranlıkta, aniden bir adamla karşılaştılar. Bir göletin içinde, bir bacağının üzerinde ayakta duruyordu. İri kayalardan oluşan bir yığın, adamı tam görmelerini engelliyordu. Su adamın baldırlarına kadar geliyordu. Maskull'ın Disscourn'da gördüğüne benzeyen ama daha küçük bir üççatal, elinin yakınlarında bir yerde çamura saplanmıştı.

Su birikintisinin yanında durdular ve beklediler. Adam anında onların varlığını fark etti, diğer bacağını da aşağı indirdi ve onlara doğru suda yürüyerek çıktı; bunu yaparken de üççatalını çıkardı.

"Bu Maulger değil, Catice," dedi Spadevil.

"Maulger öldü," dedi Catice, Spadevil ile aynı dili konuşuyordu ama daha sert bir aksanla. Maskull'ın kulağının zarı acıdı.

Maskull'ın gözlerinin önünde, yıllanmış, öne doğru eğilmiş, güçlü bir adam duruyordu. Üzerinde küçük bir peşte-

malden başka bir şey yoktu. Gövdesi uzun ve ağırdı ama bacakları epey kısaydı. Yüzü sakalsızdı, limon rengindeydi ve endişeli görünüyordu. Derinliği yarım santimetre olan ve boşlukları eskiden kalma kirlerle tıkalı gibi görünen boylamasına izlerle yüzünün şekli bozulmuştu. Saçları siyah ve seyrekti. Spadevil'ın ikiz zarlı organlarının yerine, bu adamda bunlardan bir tane vardı ve o da alnının ortasındaydı.

Spadevil'ın karanlık, katı bedeni, rüyalar arasındaki bir gerçeklik gibi diğerlerinin arasından sıyrılarak dikkat çekiyordu.

"Üççatal sana geçti mi?" diye sordu.

"Evet. Bu kadını neden Sant'a getirdin?"

"Sant'a başka bir şey daha getirdim. Yeni inancı getirdim."

Catice hareketsiz, orada dikildi; endişeli görünüyordu. "Anlat onu."

"Çok sözcükle mi, az sözcükle mi konuşayım?"

"Ne olmadığını söylemeyi istiyorsan, çok kelime yetersiz gelecektir. Ne olduğunu söylemeyi istiyorsan, birkaç sözcük yetecektir."

Spadevil kaşlarını çattı.

"Zevkten nefret etmek, yanında kibri getirir. Kibir bir zevktir. Kibri öldürmek için, kendimizi göreve bağlamalıyız. Zihin doğru eylemi planlarken, zevki düşünmeye vakti olmaz."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Catice.

"Hakikat basittir, en basit insan için bile."

"Hator'u ve tüm nesillerini tek bir kelimeyle yok mu edeceksin?"

"Ben doğayı yok ederim ve kanun koyarım."

Bu konuşmayı uzun bir sessizlik izledi.

"Benim duyargam çift," dedi Spadevil. "Seninkini de çift yapmama izin ver, benim gördüğümü görürsün."

"Gel buraya, seni koca adam!" dedi Catice Maskull'a. Maskull bir adım atarak adama yaklaştı.

"Spadevil'ı yeni inancında takip ediyor musun?"

"Ölüme dek," dedi Maskull.

Catice yerden bir çakmaktaşı aldı. "Bu taşla, iki duyargandan birini vurur, çıkarırım. Tek duyargadan başka duyargan olmadığında, benimle birlikte görürsün ve Spadevil ile birlikte hatırlarsın. Öyleyse, üstün inancı seç; ben de senin seçimine uyacağım."

"Bu küçük acıya katlan, Maskull, gelecekteki insanların uğruna," dedi Spadevil.

"Acı, hiçbir şey değil," diye yanıt verdi Maskull, "ama ben sonuçtan korkuyorum."

"Onun yerini almama izin ver, Catice, sadece bir kadın olsam da," dedi Tydomin, elini ileri uzatarak.

Catice taşı kadının eline şiddetle attı ve elini bilekten başparmağa kadar derin bir şekilde kesti; soluk kırmızı kan fışkırdı. "Bu öpücük düşkününü Sant'a getiren şey nedir?" dedi. "Hator'un oğulları için hayat kanunları yapmaya nasıl cesaret ediyor?"

Tydomin dudağını ısırdı ve geri doğru adım attı. "Pekâlâ, öyleyse, Maskull, kabul et! Ben kesinlikle Spadevil'a ihanet etmemeliydim ama sen bunu zaten yapamazsın."

"O bana emrederse, yapmalıyım," dedi Maskull. "Ama bunun sonucunda ne olacağını kim biliyor?"

Spadevil konuştu: "Hator'un soyundan gelen tüm insanlar arasında Catice en içten ve dürüst olanıdır. O, bu ülkenin eserlerini yok etmek için Shaping tarafından gönderilen bir şeytan olduğumu düşünerek benim hakikatimi ayaklar altına alacak. Ama bir tohum aradan kaçacak ve benim kanımla senin kanın, Tydomin, onu yıkayacak. Sonra insanlar benim yok edici kötülüğümün onlara en büyük iyiliği ettiğini anlayacaklar. Ama buradaki hiç kimsenin bunu görmeye ömrü yetmeyecek."

Maskull Catice'e yaklaştı ve kafasını sundu. Catice elini kaldırdı ve elindeki çakmak taşını hazır bir şekilde havada

bir an tuttuktan sonra, soldaki duyarganın üzerine hızlı ve güçlü bir şekilde vurdu. Maskull acıyla haykırdı. Aşağı kanlar aktı ve organın işlevi kayboldu.

Maskull kanamayı durdurmak için bir aşağı bir yukarı yürürken bir sessizlik oldu.

"Şimdi ne hissediyorsun, Maskull? Ne görüyorsun?" diye sordu Tydomin endişeyle.

Maskull durdu ve kadına dikkatle baktı. "Şimdi düzgün görüyorum," dedi yavaşça.

"Bu ne anlama geliyor?"

Maskull alnından kanı silmeye devam etti. Endişeli görünüyordu. "Şu andan itibaren, yaşadığım sürece, doğamla savaşacağım ve zevk duymayı reddedeceğim. Ve size de aynı şeyi yapmanızı tavsiye ederim."

Spadevil Maskull'a sert bir şekilde baktı. "Benim öğretimi artık tanımıyor musun?"

Ancak Maskull bu bakışa korkmadan karşılık verdi. Spadevil'ın bedeninin resim gibi berraklığı onun için artık yok olmuştu; adamın çatık kaşlı yüzünün, zayıf ve kafası karışmış bir zihnin aldatıcı bir görüntüsü olduğunu biliyordu.

"Öğretin yanlış."

"Kendini bir başkası için feda etmek mi yanlış?" diye sordu Tydomin.

"Şu anda tartışamam," dedi Maskull. "Şu anda bütün tatlılıklarıyla dünya bana bir çeşit mezarlık gibi görünüyor. Kendim de dahil onun içindeki her şeye karşı bir nefret hissediyorum. Başka da bir şey bilmiyorum."

"Görev diye bir şey yok mu?" diye sordu Spadevil, sert bir sesle.

"O bana, altında diğer insanların zevklerini paylaştığımız bir örtüden başka bir şey değil gibi görünüyor."

Tydomin Spadevil'ın kolunu çekti. "Maskull sana ihanet etti, diğer pek çoklarına ettiği gibi. Haydi gidelim."

Spadevil pozisyonunu korudu. "Çok hızlı değiştin, Maskull."

Maskull ona cevap vermeden, Catice'e döndü. "Neden insanlar kendilerini öldürebilecekken bu hassas, utanç dolu dünyada yaşamaya devam ederler?"

"Acı, Surtur'un çocuklarının soluduğu doğal havadır. Sen başka nasıl bir havaya doğru kaçmak istiyorsun?"

"Surtur'un çocukları mı? Surtur Shaping değil mi?"

"Bu, yalanların en büyüğü. Surtur, Shaping'in şaheserdir."

"Cevap ver, Maskull!" dedi Spadevil. "Yapılacak doğru eylemi ret mi ediyorsun?"

"Beni yalnız bırak. Geri dön! Seni ve senin fikirlerini düşünmüyorum. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Karanlık hızla çöktü. Yine uzun bir sessizlik oldu.

Catice elindeki çakmak taşını fırlatıp attı ve değneğini aldı. "Kadın evine geri dönmeli," dedi.

"O buraya gelmeye ikna edildi ve kendi iradesiyle gelmedi. Sen Spadevil, ölmelisin; çünkü sen bir günahkârsın!"

Tydomin alçak sesle şöyle dedi: "Onun bunu yaptıracak gücü yok. Hakikatin yerlere düşmesine izin verecek misin, Spadevil?"

"Hakikat benim ölümümle değil, ölümden kaçma çabalarımla yok olur. Catice, senin hükmünü kabul ediyorum."

Tydomin gülümsedi. "Kendi adıma söyleyeyim, ben bugün daha fazla yürümek için fazla yorgunum; bu yüzden onunla birlikte öleceğim."

Catice Maskull'a, "İçtenliğini kanıtla. Hator'un kanunlarına göre, bu adamı ve kadınını öldür," dedi.

"Bunu yapamam. Onlarla dostluk içinde yolculuk ettim ben."

"Sen görevi reddettin ve şimdi görevini yapmak zorundasın," dedi Spadevil, sakince sakalını sıvazlarken. "Ne kanununu kabul edersen et, sağa veya sola sapmadan itaat etmek zorundasın. Senin kanunun bizim taşlanmamızı emrediyor ve yakında karanlık çökecek."

"Şu kadarcık bile erkeklik yok mu sende?" diye haykırdı Tydomin.

Maskull ağır bir şekilde hareket etti. "Bunu yapmaya zorlandığıma dair benim şahidim ol, Catice."

"Hator bizi izliyor ve onay veriyor," diye cevap verdi Catice.

Maskull sonra, göletin kenarında dağınık bir şekilde duran, iri kaya parçalarından oluşan yığına doğru gitti. Etrafına bakındı ve taşıyabileceğini düşündüğü en ağır iki büyük taş parçasını seçti. Kollarında bu taşlarla, yalpalayarak geri döndü.

Taşları yere bıraktı ve orada dikilerek soluklandı. Yeniden konuşabildiğinde şöyle dedi: "Bu iş içime sinmiyor. Başka bir yol yok mu? Bu gece burada uyuyun, Spadevil ve sabah nereden geldiyseniz oraya gidin. Kimse size zarar vermeyecek."

Spadevil'ın ironik tebessümü karanlıkta kayboldu.

"Yine başka bir yıl için daha düşünüp, ondan sonra başka hakikatlerle Sant'a mı geleyim, Maskull? Gel, boşa zaman harcama ama benim için daha ağır olan taşı seç, çünkü ben Tydomin'den daha güçlüyüm."

Maskull taşlardan birini havaya kaldırdı ve dört büyük adım attı. Spadevil onun karşısına geçti, dik bir şekilde durdu ve sakince bekledi.

Koca taş havada uçtu. Uçuşu karanlık bir gölge gibiydi. Spadevil'ın tam yüzüne çarptı, yüz hatlarını ezip geçti ve boynunu kırdı. Adam anında öldü.

Tydomin yere düşen adamdan bakışlarını kaçırdı.

"Çabuk ol, Maskull, onu bekletmeme izin verme."

Maskull hızlı hızlı soludu ve ikinci taşı havaya kaldırdı. Tydomin Spadevil'ın bedeninin önüne geçti ve gülümsemeden ve soğuk bir şekilde orada dikildi.

Darbe onu göğsüyle çenesi arasından yakaladı ve kadın yere düştü. Maskull ona doğru gitti ve yere eğilerek, onu kollarında hafifçe kaldırdı. Tydomin orada son nefesini verdi.

Ondan sonra kadını yeniden yere yatırdı; o ölü yüze bakarken, ellerinden destek alarak güçlükle oracıkta durdu.

Kahramanca ve ruhani ifadeden, bayağı ve sırıtan Crystalman ifadesine geçiş aniden gerçekleşti ama Maskull bunu gördü.

Doğruldu ve karanlıkta dikildi; Catice'i kendine doğru çekti.

"Bu, Shaping'in gerçek yüzü mü?"

"Bu, yanılsamadan sıyrılmış Shaping'in ta kendisi."

"Bu korkunç dünya nasıl var olabildi?"

Catice cevap vermedi.

"Surtur kim?"

"Yarın ona daha da yaklaşacaksın ama burada değil."

"Çok fazla kanın içinden yürüyorum," dedi Maskull. "Bundan iyi hiçbir şey çıkmaz."

"Değişimden ve tahripten korkma, Maskull, kahkahadan ve neşeden kork."

Maskull düşündü.

"Söyle bana, Catice. Spadevil'ı takip etmeyi seçmiş olsaydım, onun inancını gerçekten kabul eder miydin?"

"O yüce ruhlu bir adamdı," diye yanıt verdi. "Görüyorum ki insanlarımızın kibri sadece, zevkin filizlenmesi demek. Tüm bu olanları düşünmek üzere yarın ben de Sant'tan ayrılacağım."

Maskull titredi. "Öyleyse bu iki ölüm gerekli değildi, sadece bir suçtu!"

"Spadevil kendi rolünü oynadı ve bundan sonra o kadın yumuşak sevgisi ve sadakatiyle onun fikirlerini aşağı çekecekti. Hiçbir şeyden pişman olma, yabancı ama derhal bu ülkeden çekip git."

"Bu gece mi? Nereye gideyim?"

"Wombflash'e, en derin zihinlerle tanışacağın yere. Ben sana yolu göstereceğim."

Adam kolunu Maskull'ın koluna geçirdi ve ikisi gecenin içine doğru yürüdüler. Bir buçuk kilometre veya daha fazla bir mesafe boyunca uçurumun kenarından ilerlediler. Rüzgâr

içlerine işliyordu ve yüzlerine kum taneciklerini savuruyordu. Bulutların arasından, uzaklardan soluk ve parlak yıldızlar görünüyordu. Maskull tanıdık takımyıldızlar görmüyordu. Dünya'nın Güneş'inin gözle görünür olup olmadığını, görünüyorsa da hangisinin o olduğunu merak etti.

Aşağı, uçurum kenarına doğru giden eğri büyrü bir merdivenin başına geldiler. Tırmanarak gelmiş olduğu merdivene benziyordu ama bu merdiven Wombflash Ormanı'na iniyordu.

"Senin yolun burası," dedi Catice, "ve ben seninle daha fazla gelmeyeceğim."

Maskull onu alıkoydu. "Ayrılmadan önce sadece şunu söyle: Zevk neden bize bu kadar utanç verici görünüyor?"

"Çünkü biz zevk duyarken, evimizi unuturuz."

"Evimiz..."

"Muspel," diye cevap verdi Catice.

Bu cevabı verdikten sonra kendini geri çekti ve arkasını dönerek karanlığın içinde kayboldu.

Maskull, yapabildiği kadarıyla merdivenlerden aşağı sendeleyerek indi. Yorgundu ama acılarını önemsemiyordu. İncinmemiş duyargasının içinden ifrazat çıkmaya başladı. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, bir basamaktan diğerine, aşağı indi. En dibe yaklaştıkça ağaçların hışırtısı ve uğultusu daha da yükseldi; hava durgunlaştı ve ılıdı.

Nihayet düz bir zemine ulaştı. Yine de ilerlemeye çalışırken, köklere takılmaya ve ağaç gövdelerine çarpmaya başladı. Birkaç dakika boyunca böyle olduktan sonra, o gece artık daha ileri gitmemeye karar verdi. Yastık yapmak için kuru yaprakları bir araya getirdi ve hemen kendini yere atıp uyudu. Derin ve ağır bir bilinçsizlik hali, onu neredeyse anında yakalayıverdi.

13
WOMBFLASH ORMANI

Maskull, Tormance'teki üçüncü gününe uyandı. Kolları ve bacakları ağrıyordu. Yan tarafına yattı ve şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. Orman geceymiş gibi görünüyordu ama gecenin, gri şafağın sökmek üzere olduğu ve nesnelerin görülmekten ziyade tahmin edilmeye başlandığı bir vakti gibi. Bir ev kadar büyük, hayal meyal görünen iki üç büyüleyici şekil alacakaranlıkta belirdi. Maskull sırt üstü yatarak, yukarı doğru giden şekilleri takip edene kadar bunların ağaç olduğunu fark etmedi. Kafasının üzerinde, epey yüksekte -o kadar yukarıda ki yüksekliği hesaplamaya cesaret edemediağaçların, küçük bir mavi gökyüzü parçasında, güneş ışığında parıldayan tepelerini gördü.

Ormanın zemininde süzülüp giden pus bulutları, Maskull'ın görüşünü engelleyip duruyordu. Sessiz geçişleriyle, ağaçların arasında hızlıca ilerleyen hayaletler gibiydiler. Maskull'ın altındaki yapraklar nemden ıslaktı ve zaman zaman ağır nem taneleri kafasının üzerine geliyordu.

Maskull bir önceki günün olaylarını gözünün önüne getirmeye çalışarak, orada yatmaya devam etti. Zihni uyuşuk ve karmaşıktı. Korkunç bir şey olmuştu ama onun ne olduğunu uzun süre hatırlayamadı. Sonra, aniden, gün batarken Sant platosundaki o korkunç kapanış sahnesi gözlerinin önüne

geldi: Spadevil'ın ezilen ve kanlı yüz hatları ile Tydomin'in son nefesleri... Tüm vücudu kasılarak titredi ve midesi bulandı.

Bu vahşi cinayetlerin işlenmesini emreden o tuhaf ahlaki görüş, geceleyin onu terk edip gitmişti ve şimdi ne yapmış olduğunu anlıyordu! Bir önceki gün boyunca, sanki bir dizi ağır büyünün etkisi altında işler yapmıştı. Önce Oceaxe onu esir etmişti, sonra Tydomin, sonra Spadevil ve son olarak Catice. Onu cinayet işlemeye ve şiddet göstermeye zorlamışlardı; o ise hiçbir şeyi tahmin edememişti, özgür ve aydınlanmış bir yabancı olarak yolculuk yapmakta olduğunu zannediyordu. Bu kâbus gibi yolculuğun amacı neydi ve aynı şekilde mi devam edecekti?

Ormanın sessizliği öylesine yoğundu ki damarlarında kanın pompalanmasının sesinden başka bir ses duymuyordu.

Elini yüzüne götürdüğünde, kalan duyargasının yok olmuş olduğunu ve şimdi üç göze sahip olduğunu fark etti. Üçüncü göz, eski duyargasının bulunduğu yerde, alnındaydı. Bu gözün işlevini tahmin edemiyordu. Hâlâ üçüncü kolu vardı ama mecali yoktu.

Catice'in söylemiş olduğu son kelime olan o ismi hatırlamaya çalışarak beynini uzun süre yokladı ama boşuna.

Yolculuğuna devam etmek niyetiyle ayağa kalktı. Ne gidecek bir tuvaleti vardı ne de hazırlayacak bir yemeği... Orman devasaydı. En yakın ağacın çevresi en az otuz metre gibi görünüyordu. Zar zor görünen diğer ağaç gövdeleri de eşit derecede büyük görünüyordu. Ama bu manzaraya dev görüntüsünü veren esas şey, bir ağacı diğerinden ayıran çok büyük alanlardı. Burası ölümden sonraki bir hayatta görülebilecek dev, doğaüstü bir diyar gibiydi. En alçak dallar yerden elli metre veya daha fazla yükseklikteydi. Ağaçların altında çalılıklar yoktu; toprak sadece ölü, ıslak yapraklarla örtülüydü. Maskull yönünü bulabilmek için etrafına baktı ama inmiş olduğu Sant uçurumları görünmüyordu. Her bir yol diğer

yollara benziyordu. Hangi köşeyi döneceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Korkmaya başladı ve kendi kendine mırıldandı.

Boynunu geriye uzatarak yukarı baktı ve güneş ışığının yönünden faydalanarak pusulanın noktalarını bulmaya çalıştı ama bu imkânsızdı.

Kaygılı ve tedirgin bir şekilde orada dikilirken, davul seslerini duydu. Ritmik vuruşlar biraz uzakta bir yerlerden geliyordu. Görünmeyen davulcu ormanın içinden, Maskull'dan uzağa doğru yürüyor gibi görünüyordu.

"Surtur!" dedi, alçak sesle. Bir an sonra, kendi kendine, bu ismi söylediğine şaşırdı. O gizemli yaratık Maskull'ın aklında değildi; Surtur ile o davul sesi arasında görünür bir bağlantı da yoktu.

Düşünmeye başladı ama aynı zamanda sesler uzaklaşıyordu. Maskull otomatik olarak aynı yönde yürümeye başladı. Davul seslerinin şöyle bir tuhaflığı vardı: Garip ve mistik olmalarına rağmen, bu seslerde huşu uyandıran hiçbir şey yoktu; aksine, bu sesler ona, kendisine son derece tanıdık gelen bir yeri ve hayatı hatırlatıyordu. Bu sesler bir kez daha diğer tüm duyumsamalarının yanlış görünmesine sebep oluyordu.

Sesler gidip geliyordu. Bir dakika veya beş dakika boyunca devam ediyor, sonra belki on beş dakika boyunca kesiliyordu. Maskull elinden geldiğince sesleri takip etti. Sesin geldiği yeri bulabilme çabası içinde, belli belirsiz görünen devasa ağaçların arasından güçlükle yürüyordu ama sanki aralarında hep aynı mesafe vardı. Artık orman aşağı doğru meyillenmişti. Yaklaşık üç metrede otuz santimetre meyille, eğim neredeyse hafifti ama bazı yerlerde çok daha dikti ve bazı yerlerde ise yine epey uzun mesafeler boyunca zemin neredeyse düzleşiyordu. Maskull'ın içinden geçmek zorunda kaldığı büyük bataklık alanlar vardı. Ne kadar ıslandığı umrunda değildi, sadece şu davulu olan kişiyi bir görebilseydi... Kilometrelerce yol gitti ve hâlâ onu görmeye yaklaşmamıştı bile.

Ormanın kasveti, ruhuna çöktü. Cesareti kırılmış, yorgun ve medeniyetten uzak hissediyordu kendini. Bir süredir davul seslerini duymamıştı ve bu kovalamacayı bırakmaya niyetleniyordu neredeyse.

Sütun şeklinde, çok büyük bir ağaç gövdesinin etrafından geçerken, gövdenin öteki tarafında dikilmekte olan bir adama neredeyse çarpıyordu. Adam dinlenir gibi, tek eliyle ağaç gövdesine yaslanmıştı. Diğer eli ise bir değneğin üzerindeydi. Maskull aniden durdu ve adama baktı.

Adam yarı çıplaktı ve çok iri bir yapısı vardı. Maskull'ı bir kafa boyuyla geçiyordu. Yüzü ve vücüdu belli belirsiz bir şekilde fosforluydu. Üç gözü soluk yeşildi ve bir lamba gibi ışık yayıyordu. Cildi tüysüzdü ama saçları kalın, siyah kıvırcıklar halindeydi ve kadın saçı gibi bağlanmıştı. Yüz hatları tamamen sakindi ama bu görüntünün hemen ardında korkunç, sessiz bir enerji yatıyor gibi görünüyordu.

Maskull ona hitaben, "Davul sesleri senden mi geldi?" dedi.

Adam kafasını iki yana salladı.

"Adın ne?"

Adam tuhaf, doğal olmayan ve anormal bir sesle cevap verdi. Maskull adamın söylediği adın "Dreamsinter" olduğu sonucuna vardı.

"O davul sesi nedir?"

"Surtur," dedi Dreamsinter.

"Onu takip etmem akıllıca olur mu?"

"Neden?"

"Belki öyle yapmamı istiyordur. Beni Dünya'dan buraya o getirdi."

Dreamsinter Maskull'ı yakaladı, aşağı doğru eğdi ve yüzüne baktı. "Seni değil, Nightspore'u."

Maskull bu gezegene geldiğinden beri ilk kez Nightspore'un adını duymuştu. O kadar şaşırmıştı ki artık daha fazla soru soramadı.

"Ye bunu," dedi Dreamsinter. "Sonra o sesin izini birlikte süreriz." Adam yerden bir şey aldı ve Maskull'a verdi. Tam

olarak ne olduğunu göremiyordu ama yumruk büyüklüğünde, sert, yuvarlak bir kuruyemiş gibi geliyordu eline.

"Bunu kıramam.

Dreamsinter yemişi ellerinin arasına aldı ve parçalara ayırdı. Sonra Maskull meyvenin etli içinden biraz yedi; çok kötü bir tadı vardı.

"Öyleyse benim Tormance'te ne işim var?"

"Sen Muspel-ateşini çalmaya geldin, insanlara daha derin bir hayat vermek niyetiyle; ruhunun bu yangına tahammül edip edemeyeceğinden hiç şüphe etmeden."

Maskull boğuk boğuk çıkan bu kelimeleri güçlükle çözebildi.

"Muspel... Uyandığımdan beri hatırlamaya çalıştığım isim bu."

Dreamsinter aniden başını yana çevirdi ve bir şey dinliyormuş gibi göründü. Maskull'a sessiz kalması için eliyle işaret yaptı.

"Davul sesi mi?"

"Şşş! Geliyorlar."

Ormanın yukarı kısmına doğru bakıyordu. Artık tanıdık olan o davul ritmi, bu sefer belirgin ayak sesleriyle birlikte duyuluyordu.

Maskull, ağaçların arasından yürüyen ve onlara doğru ilerleyen, birbirinden sadece belki bir metre kadar ayrı duran, tek sıra halinde üç adam gördü. Hızlı adımlarla tepeden aşağı yürüyorlardı ve ne sağa ne sola bakıyorlardı. Çıplaklardı. Bedenleri ormanın siyah arkaplanında, soluk, doğaüstü, yeşil ve hayaletvari bir ışıkla parlıyordu. Maskull'ın altı metre kadar yanına geldiklerinde, onların kim olduğunu anladı. İlk adam kendisiydi: Maskull. İkincisi Krag'di. Üçüncüsü ise Nightspore'du. Yüzleri ciddi ve donuktu.

Davul sesinin kaynağı görünmüyordu. Ses önlerinde bir noktadan geliyor gibiydi. Maskull ve Dreamsinter hızla hareket eden bu adamlara ayak uydurmak için harekete geçti. Aynı anda, belli belirsiz, alçak sesli bir müzik başladı.

Müziğin ritmi davul sesleriyle uyumluydu ama davul seslerinin aksine, bu ritm ormanın belli bir köşesinden geliyor gibi görünmüyordu. Rüyalarda duyulan, doğal bir atmosfer olarak rüya göreni gittiği her yerde takip eden ve onun tüm deneyimlerini duygusal kılan kişisel bir müziğe benziyordu. Bu müzik doğaüstü bir orkestradan çıkıyormuş gibiydi ve son derece huzursuzluk verici, dokunaklı ve trajikti. Maskull yürüdü ve dinledi; dinledikçe müziğin sesi daha da yükseldi ve şiddetlendi. Ama davulun ritmi, gerçekliğin sessiz ritmi misali, diğer tüm seslere nüfuz ediyordu.

Maskull'ın duyguları yoğunlaştı. Dakikalar mı, saatler mi geçiyordu, bunu söyleyemeyecek durumdaydı. Kendinin ve Dreamsinter'ın takip ettiği rotada, biraz ötede hayaletler geçidi devam ediyordu. Müzik şiddetli bir şekilde ritmik sesler çıkarıyordu. Krag kolunu kaldırdı ve elinde uzun, çok tehlikeli görünen bir bıçak göründü. İleri atıldı ve bıçağı hayalet Maskull'ın üzerine doğru kaldırarak onu iki kez bıçakladı; ikinci seferinde bıçağı yaraya saplanmış bir şekilde bıraktı. Maskull'ın kolları iki yana açıldı ve ölü bir şekilde yere yığıldı. Krag hızla ormanın içine daldı ve gözden kayboldu. Nightspore tek başına, ciddi ve olanlardan etkilenmemiş bir şekilde yürümeye devam etti.

Müzik kreşendoya ulaştı. O loş, devasa ormanın tümü sesle gümbürdüyordu. Tonlar her bir taraftan geliyordu, yukarıdan, ayaklarının altındaki yerden... Müzik öylesine tutkuluydu ki Maskull ruhunun bedeninin korumasından sıyrıldığını hissediyordu.

Nightspore'u takip etmeye devam etti. Önlerinde tuhaf bir parlaklık belirmeye başladı. Bu, gün ışığı değildi; daha önce hiç görmemiş olduğu ve mümkün olabileceğini asla hayal edemeyeceği bir parlaklıktı. Nightspore doğrudan ona doğru ilerledi. Maskull göğüs kafesi patlayacak gibi hissetti. Işık daha da yüksekleri aydınlattı. Müziğin korkunç armonileri, büyülü, vahşi bir okyanusun dalgaları gibi birbirini takip

ediyordu... Maskull'ın vücudu bu tarz şoklara dayanabilecek kapasiteye sahip değildi; birdenbire, ölüme benzer bir baygınlıkla yere yığıldı.

14
POLECRAB

Sabah vakti yavaş yavaş ilerledi. Maskull'ın vücudu istemsiz şekilde kasıldı ve birkaç hareketten sonra, Maskull gözlerini açtı. Doğruldu ve gözlerini kırpıştırdı. Ormanda her şey gece gibiydi ve sessizdi. O tuhaf ışık yok olmuştu, müzik kesilmişti ve Dreamsinter gözden kaybolmuştu. Maskull Tydomin'in kanıyla topaklanmış sakalını elledi ve derin düşüncelere daldı.

"Panawe ve Catice'e göre, bu ormanda bilge adamlar var. Belki Dreamsinter onlardan biriydi. Belki az önce gördüğüm o görüntü onun bilgeliğinin bir örneğiydi. O, neredeyse benim soruma verilen bir cevap gibi görünüyordu... Kendimle ilgili değil, Surtur'la ilgili sorular sormalıydım. O zaman farklı bir cevap alırdım. Bir şeyler öğrenebilirdim... Onu görebilirdim."

Kısa bir süre, sessiz ve kayıtsız bir şekilde öylece durdu.

"Ama, o korkunç parlaklığa dayanamadım," diye devam etti. "Vücudumu parçalıyordu. Surtur da beni uyardı. Öyleyse Surtur gerçekten var ve benim yolculuğum bir anlam taşıyor. Ama neden buradayım ve ne yapabilirim? Surtur kim? Nerede bulunur?"

Gözlerinden vahşi bir şey gelip geçti.

"Dreamsinter, 'Seni değil, Nightspore'u' derken ne demek istedi? Ben ikinci planda olan bir karakter miyim?

Nightspore'un önemli olduğu, benim önemsiz olduğum mu düşünülüyor? Nightspore nerede ve ne yapıyor? Onun zamanının gelmesini ve onun keyfini mi beklemek zorundayım? Ben hiçbir şey başlatamaz mıyım?"

Bacaklarını ileri doğru uzatarak oturmaya devam etti.

"Bunun tuhaf bir yolculuk olduğunu ve en tuhaf şeylerin gerçekleşeceğini kabul etmeliyim. Plan yapmanın faydası yok, çünkü iki adım ötesini göremiyorum; her şey bir bilinmez. Ama tek bir şey aşikâr: Çılgın bir cesaretten başka hiçbir şey beni ayakta tutamaz ve geri kalan her şeyi buna feda etmeliyim. Ve bu yüzden eğer Surtur kendini yeniden gösterirse, onunla tanışmak için adım atacağım, bu ölüm demek olsa bile."

Ormanın karanlık, sessiz geçitlerinden, yine davul sesleri gelmeye başladı. Ses çok uzaklardaydı ve belli belirsizdi. Şiddetli bir fırtınadan sonra gökgürültüsünün son homurtuları gibiydi. Maskull yerinden kalkmadan dinledi. Davul sesleri kısılarak sessizliğe karıştı ve yeniden başlamadı.

Maskull garip bir şekilde gülümsedi ve yüksek sesle, "Teşekkürler, Surtur. Bu işareti kabul ediyorum," dedi.

Ayağa kalkmak üzereyken, üçüncü kolu olan buruş buruş derisinin vücudunun her bir hareketiyle rahatsız edici bir şekilde sağa sola savrulduğunu fark etti. İki elinin tırnaklarıyla, göğsünün mümkün olduğunca yakınında bu kolun her yerine delikler açtı; sonra onu dikkatli bir şekilde döndürerek kopardı. Hızlı büyüme ve yok olmaların görüldüğü bu dünyada, kalan kökün kısa süre içinde yok olacağını düşünüyordu. Sonra ayağa kalktı ve karanlığa baktı.

Bulunduğu noktadaki orman epey dik bir şekilde eğimliydi ve Maskull sorunun üzerinde çok durmadan yokuştan aşağı inmeye başladı; bu yolun onu bir yerlere götüreceğinden hiç kuşkusu yoktu. Yürümeye başlar başlamaz, morali çöktü ve içi karardı: Sarsılmıştı, yorgundu ve açlıktan dermansız haldeydi. Üstelik, bu yürüyüşün kısa bir yürüyüş olmayaca-

ğını fark etmişti. Öyle de olsa, o kasvetli ormanın tümü arkasında kalana dek daha fazla oturmamaya karar verdi.

Birbiri ardına, eve benzeyen, gizemli ağaçlar görüyor, onlardan sakınıyor ve yanından geçiyordu. Tepesinde, çok yükseklerde, parlayan gökyüzünün küçük parçası hâlâ rahatlıkla görünüyordu; yoksa günün ne vakti olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Nemli ve kaygan kilometreler boyunca, bazı yerlerde bataklıkların içinden geçerek, yamaçtan aşağı yorgun bir şekilde yürümeye devam etti. Kısa süre sonra alaca karanlık yoğunluğunu kaybediyor gibi göründüğünde, Maskull açıklık alanın çok da uzakta olmadığını tahmin etti. Orman daha belirgin hale geldi ve grileşti; şimdi onun ihtişamını daha iyi görebiliyordu. Ağaç gövdeleri yuvarlak kuleler gibiydi ve araları o kadar genişti ki doğal amfitiyatrolara benziyorlardı. Maskull ağaç kabuklarının rengini seçemiyordu. Gördüğü her şey onu şaşırtıyordu ama duyduğu hayranlık, öfkeli ve gönülsüz bir çeşit hayranlıktı. Arkasındaki ormanla önündeki ormanın arasındaki aydınlık farkı öyle belirgindi ki, artık buradan çıkmak üzere olduğu konusunda şüphesi olamazdı.

Önünde gerçek ışık vardı; ardına baktığında, bir gölgesi olduğunu gördü. Ağaç gövdeleri kırmızımsı bir tona bulandı. Maskull hızını arttırdı. Dakikalar geçerken, önündeki aydınlık toprak parçası, parlak ve canlı bir hal aldı; mavi bir ton hakimdi oraya. Maskull ayrıca, kıyıya vuran dalga sesleri duyduğunu hayal etti.

Ormanda yönelmiş olduğu tüm o bölümün renkleri zenginleşti. Ağaçların gövdeleri yoğun, koyu bir kırmızı renkteydi; başının üzerinde, yüksekte, ağaçların yapraklarında ulfire tonları hakimdi; yerdeki ölü yapraklar ise adını koyamadığı bir renkteydi. Aynı zamanda üçüncü gözünün işlevini keşfetti. Görüşüne üçüncü bir açı eklediğinden, baktığı her nesne daha kabartılı bir şekilde öne çıkıyordu. Dünya daha az düz, daha gerçekçi ve daha belirgin görünüyordu. Etrafındakilere

karşı daha güçlü bir sempatisi vardı; bir şekilde, egoizmini kaybetmiş ve daha özgür ve düşünceli hale gelmiş gibi görünüyordu.

Şimdi son ağaçların arasından güneş tamamen ortaya çıktı. Sekiz yüz metreden daha az bir mesafe onu ormanın sınırından ayırıyordu ve ötesinde neler olduğunu keşfetmeye istekli olduğundan, koşmaya başladı. Kırılan dalga seslerini daha yüksek sesle duyuyordu şimdi. Sadece sudan gelebilecek olan, belli bir şırıltı sesiydi bu, ancak denize benzemiyordu. Neredeyse hemen, dans eden dalgaların oluşturduğu dev gibi bir ufuk çıktı önüne; buranın Batan Deniz olması gerektiğini biliyordu. Dikkatlice bakarak, yeniden hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Karşılaştığı rüzgâr sıcak, güçlü ve tatlıydı.

Hiç seviye farkı olmaksızın kıyının geniş kumluk alanına bağlanan orman sınırının sonuna vardığında, büyük bir ağaca sırtını yasladı ve hareketsiz bir şekilde önündeki manzaraya dilediğince baktı. Kumlar, sadece bazı yerlerde birkaç koyla bölünerek, doğuya ve batıya doğru düz bir hat şeklinde uzanıp gidiyordu. Parlak bir turuncu renkteydi kumlar ama menekşe rengi kısımları da vardı. Orman boylu boyunca kıyının başında nöbet tutuyor gibi görünüyordu. Diğer her şey deniz ve gökyüzünden ibaretti; Maskull hiç bu kadar çok su görmemişti. Ufuk çizgisinin yarım dairesi öylesine büyüktü ki, kendisinin, ancak gözünün yetebildiği kadar görülebilen bir görüş alanı olan, düz bir dünyada olduğunu düşünebilirdi. Deniz, Dünya'daki hiçbir denize benzemiyordu. Sıvı halde devasa bir opale benziyordu. Zengin, muhteşem bir zümrüt yeşili renk üstüne, kırmızı, sarı ve mavi ışıltılar her yerde belirip yok oluyordu. Dalgaların hareketleri sıradışıydı. Suyun doruk noktaları, belki de üç beş metre yüksekliğe erişene dek yavaş yavaş oluşuyordu; o anda da, hemen aşağıya ve dışarıya doğru çöküyor ve aşağı inerken etraflarında uzun mesafeler boyunca iç içe halkalar oluşturuyorlardı. Denizin içinde nehirler gibi hızla hareket eden akıntılar görü-

lebiliyordu; karadan uzağa hızla hareket ediyordu akıntılar; bunlar daha koyu yeşildi ve doruk noktaları yoktu. Denizin kıyıyla buluştuğu yerde dalgalar, netameli bir hızla kumlarda epey içeri geliyordu ve tuhaf, tıslayan, hırlayan bir ses çıkarıyordu; Maskull'ın duyduğu ses böyleydi. Bu yeşil çıkıntılar köpük bırakmadan kıvrılıyordu.

Denizin içinde, tahmin edebildiği kadarıyla yaklaşık otuz kilometre uzakta, tam karşısında, uzun, alçak bir ada görülüyordu; siyahtı ve hatları tam belirgin değildi. Orası Swaylone'un Adası'ydı. Adadan ziyade, adanın ardında parıldayan mavi gün batımı Maskull'ın ilgisini daha çok çekmişti. Alppain batmıştı ama tüm kuzey göğü, günbatımı sonrası kızıllığıyla melankolik bir havaya bürünmüştü. Zirve noktasındaki Branchspell beyaz ve son derece güçlüydü; hava bulutsuz ve korkunç derecede sıcaktı ama mavi güneşin batmış olduğu yerde, gezegenin üzerinde kasvetli bir gölge asılı duruyor gibi görünüyordu. Maskull parçalara ayrılıyor gibi hissetti, kimyasal olarak iki farklı kuvvet aynı ayda vücudunun hücrelerine etki ediyormuş gibiydi. Alppain'in batmasından sonra kalan aydınlık onu bu şekilde etkilediğine göre, o güneşin kendisiyle yüz yüze gelip de hayatta kalma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşündü. Yine de, bunu mümkün kılacak bir değişim geçirebilirdi.

Deniz onu baştan çıkarıyordu. Denize girmeye karar verdi ve hemen kıyıya doğru yürüdü. Orman ağaçlarının gölgelerinin dışına adım attığı anda güneşin kör edici ışınları onu öylesine vahşi bir şekilde yaktı ki birkaç dakika boyunca midesi bulandı ve başı döndü. Kumlarda hızlı hızlı yürüdü. Tahminine göre turuncu renkteki bölümler neredeyse üzerinde yemek pişirecek kadar sıcaktı ama menekşe rengindeki kısımlar ateşin ta kendisiydi. Bilmeden bir bölüme bastı ve ani bir çığlıkla derhal havaya zıpladı.

Deniz keyif verici derecede ılıktı. Su, onun ağırlığını kaldıracak gibi değildi, bu yüzden yüzmeyi denemeye karar ver-

di. Önce deriden giysisini çıkardı, kumla ve suyla giysiyi iyice yıkadı ve kuruması için güneşe bıraktı. Sonra, elinden geldiğince kendini ovaladı ve sakalını ve saçını yıkadı. Ondan sonra, su göğsüne gelene kadar uzun bir süre suyun içinde yürüdü ve mümkün olduğunca akıntılardan sakınarak yüzmeye başladı. Maskull'a göre eğlenceli bir iş değildi bu. Su her yerde farklı yoğunluklara sahipti. Bazı yerlerde yüzebiliyordu, bazı yerlerde boğulmaktan kıl payı kurtuluyordu, bazı yerlerde ise kendini su yüzeyinin altına çekemiyordu. Daha ötedeki sularda kendisini nelerin beklediğine dair belirgin bir işaret yoktu. Yaptıkları çok tehlikeliydi.

Sudan çıktı; kendini temiz ve dinçleşmiş hissediyordu. Bir süre kumlarda yürüdü, sıcak güneş ışığında vücudunu kuruttu ve etrafını izledi. Dev gibi, yabancı, mistik bir dünyada çıplak bir yabancıydı ve ne yöne dönse bilinmeyen ve tehditkar güçler ona bakıyordu. Devasa, beyaz ve gücü zayıflamakta olan Branchspell; korkunç, vücudu değiştiren Alppain; güzel, ölümcül, tehlikeli deniz; karanlık ve esrarengiz Swaylone'un Adası; demin kaçtığı, insanın ruhunu ezen orman... Onu her yandan saran tüm bu kudretli güçlere karşı koymak için, tamamen yok edilmekten kurtulmak için ne gücü vardı ki, uzayın öteki ucunda küçük bir gezegenden gelen, hiçbir şey bilmeyen bir gezgindi o... Sonra kendi kendine gülümsedi. "İki gündür buradayım ve hâlâ hayattayım. Şanslıyım ve insan şansla evreni dengeleyebilir. Ama şans nedir, sözlü bir ifade mi, yoksa bir nesne mi?"

Artık kurumuş olan deri giysisini giyerken cevap aklına geldi ve bu sefer ciddiydi. "Beni buraya Surtur getirdi ve Surtur beni kolluyor. Bu benim 'şansım.'... Peki, bu dünyada Surtur nedir? Doğanın kör ve yönetilemeyen güçlerine karşı beni nasıl koruyabiliyor? O, Doğa'dan daha mı güçlü?"

Karnı açtı ama insanların arkadaşlığına daha da açtı çünkü tüm bu şeyleri sormak istiyordu. Adımlarını hangi yöne yönlendirmesi gerektiğini kendine sordu. Sadece iki yön var-

dı; kıyı boyunca doğu veya batı. Kumları kesen, en yakın dere yaklaşık bir buçuk kilometre ötede, doğudaydı. Ona doğru yürüdü.

Ormanın görülen yüzü ürkütücü ve aşırı derecede yüksekti. Öyle düzgün açılarla denize doğru dönük bir konumdaydı ki konumu sanki aletlerle şekillendirilmişti. Maskull ağaçların gölgeleri boyunca geniş adımlarla yürüdü ama başını hep ağaçlardan uzağa, denize doğru çevrili tuttu; orası daha neşeliydi. Ulaştığında, derenin geniş ve düz kenarlara sahip olduğunu gördü. Burası bir nehir değil, denizin bir koluydu. Derenin durgun, koyu yeşil suları ormanın içine doğru kıvrılarak gidiyor ve gözden kayboluyordu. Derenin iki yanındaki ağaçlar, suyun üzerine doğru sarkıyordu ve tüm dereyi gölgede bırakıyordu.

Maskull, derenin kıvrımına kadar yürüdü, buranın ötesinde dere yine kısa bir süre düz gidiyordu. Kenarda dar bir çıkıntının üzerinde, ayakları suyun içinde, bir adam oturuyordu. Üzerinde, kollarını ve bacaklarını açıkta bırakan, kaba, sert bir post vardı. Adam kısa boylu, kalın yapılı ve kuvvetliydi; kısa bacakları, uzun ve güçlü kolları ve sıradışı boyutlarda elleri vardı. Yaşlıcaydı. Yüzü sade, düz bir levha gibiydi ve ifadesizdi; kırışıklarla doluydu ve ceviz rengindeydi. Yüzü tüysüz, kafası keldi; cildi sertti ve kösele gibiydi. Bir köylü veya balıkçı gibi görünüyordu; yüzünde diğer insanları düşündüğüne dair bir belirti veya duygularla ilgili bir hassasiyetten eser yoktu. Farklı renklerde üç gözü vardı: yeşim taşı yeşili, mavi ve ulfire.

Adamın önünde, kıyıya bağlanmış, suda yüzen, acemice birbirine bağlanmış olan ağaç dallarından oluşan ilkel bir sal vardı.

Maskull adama seslendi. "Sen Wombflash Ormanı'ndaki bilge adamlardan biri misin?"

Adam Maskull'a bakarak kısık, boğuk bir sesle cevap verdi. "Ben bir balıkçıyım. Bilgelik hakkında hiçbir şey bilmem."

"Adın ne?"

"Polecrab. Seninki?"

"Maskull. Balıkçıysan balığın vardır. Açlıktan ölüyorum."

Polecrab homurdandı ve cevap vermeden önce bir dakika duraksadı.

"Yeteri kadar balık var. Akşam yemeğim şu anda kumlarda pişiyor. Sana da bulmak kolay."

Maskull bu konuşmayı sevmişti.

"Peki ne kadar sürer?" diye sordu.

Adam, kulak tırmalayıcı, tiz bir ses çıkararak avuçlarını birbirine sürttü. Ayaklarını kaldırarak sudan çıkardı ve güçlükle kıyıya çıktı. Bir iki dakika içinde tuhaf, küçük bir yaratık, sürünerek adamın ayağına kadar geldi; yüzünü ve gözlerini, bir köpek gibi, ilgiyle yukarı kaldırdı. Yaklaşık altmış santimetre uzunluğundaydı ve sanki küçük bir fok balığına benziyordu ama uçlarında güçlü pençeleri olan altı bacağı vardı.

"Arg, git balık avla!" dedi Polecrab boğuk bir sesle.

Hayvan hemen derenin kenarından suya yuvarlandı. Çevik hareketlerle derenin ortasına kadar yüzdü ve çark ederek yüzeyin altına bir dalış yaptı ve orada uzunca bir süre kaldı.

"Basit bir balık tutma yöntemi," dedi Maskull. "Peki, bu sal ne için?"

"Denize gitmek için. En iyi balıklar denizdedir. Bunlar yenilebilir."

"Şu arg son derece zeki bir yaratığa benziyor."

Polecrab yine homurdandı. "Bunun gibi yüzlercesini eğittim. Büyük kafalılar en iyi öğrenenlerdir ama yavaş yüzücülerdir. Dar kafalılar yılanbalığı gibi yüzerler ama onlara bir şey öğretilemez. Şimdi onları melezlemeye başladım; bu onlardan biri."

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır, bir karım ve üç oğlum var. Karım bir yerlerde uyuyor ama çocuklar nerede, Shaping bilir."

Maskull bu basit adamın yanında kendini epey evinde hissetmeye başladı.

"Şu sal çılgınca bir şey," dedi, sala bakarak. "Onunla çok uzaklara açılıyorsan benden daha cesursun demektir."

"Onunla Matterplay'e gittim ben," dedi Polecrab.

Arg yeniden göründü ve kıyıya yüzmeye başladı ama bu sefer acemi hareketlerle yüzüyordu, yüzeyin altında ağır bir yük taşıyormuş gibiydi. Sahibinin ayaklarının oraya çıktığında, toplamda altı tane olacak şekilde, her bir pençesinde bir balık tuttuğunu gördüler. Polecrab balıkları ondan aldı. Kafalarını ve kuyruklarını yerden aldığı keskin kenarlı bir taşla kesmeye koyuldu; bunları arga fırlattı, arg da onları sakince mideye indirdi.

Polecrab Maskull'a kendisini takip etmesi için eliyle bir işaret yaptı ve balıkları taşıyarak, Maskull'ın gelmiş olduğu aynı yoldan, açık kıyıya doğru yürüdü. Kumlara ulaştıklarında, balıkları dilimledi, iç organlarını çıkardı ve menekşe rengi kumlardan oluşan bir bölümde sığ bir çukur açarak balıklardan geri kalan kısımları içine koyduktan sonra üstlerini kapadı. Ardından, kendi akşam yemeğini eşeleyip çıkardı. Maskull'ın burun delikleri iştah açıcı kokuyla titredi ama o henüz akşam yemeği yemeyecekti.

Elinde pişmiş balıklarla gitmek üzere arkasını dönen Polecrab, "Bunlar benim, senin değil. Seninkiler olduğunda, geri gelip bana katılabilirsin, arkadaş istiyorsan," dedi.

"Ne kadar zamanda pişer?"

"Yaklaşık yirmi dakikada," diye cevap verdi balıkçı, omzunun üzerinden.

Maskull ormanın gölgeleri içine sığındı ve bekledi. Belirtilen zaman yaklaşık olarak geçtiğinde, son derece sıcak olan sadece kumun yüzeyi olmasına rağmen parmaklarını yaka yaka, yemeğini kumdan çıkardı. Sonra Polecrab'in yanına döndü.

Koyun ılık, durgun havasında ve hoş gölgesinde, bir durgun suya, bir yemeklerine baka baka, sessizlik içinde hapur

hupur yediler. Maskull her bir lokmayla gücünün geri geldiğini hissediyordu. Yemeğini, zamana değer vermeyen bir adam gibi yiyen Polecrab'den önce bitirdi. Polecrab işi bittiğinde, ayağa kalktı.

"Gel de iç," dedi, çatallı sesiyle.

Maskull soru soran gözlerle ona baktı.

Adam onu ormanın içine doğru biraz sürükledi ve doğrudan belirli bir ağaca doğru yürüdü. Ağacın gövdesinde uygun bir yükseklikte bir oyuk açılmış ve içi doldurulmuştu. Polecrab tıkacı çıkardı ve ağzını deliğe dayayarak annesinin memesinde bir çocuk gibi epey uzun bir süre delikten emdi. Onu izleyen Maskull adamın gözlerinin parlaklaştığını gördüğünü düşündü.

İçmek için kendi sırası geldiğinde, Maskull ağacın suyunun tat olarak hindistan cevizi sütünü andırdığını fark etti ama bu su sarhoşluk veriyordu. Ancak bu, yeni bir tür sarhoşluktu; çünkü ne iradesi, ne de duyguları harekete geçmişti, sadece zekâsı harekete geçmişti, o da sadece belli bir şekilde. Düşünceleri ve kafasındaki imgeler özgürleşmemiş veya rahatlamamıştı; tam aksine, bir "aperu'nun" tam güzelliğine erişene dek acılı bir şekilde işlemeye ve şişmeye devam etti; sonra bilincinin içinde alev alıp, patlayıp yok olacaktı. Ondan sonra tüm bu silsile yeniden başladı. Ama tamamen sakin ve duyularının kontrolüne sahip olmadığı bir an asla olmadı. İkisi de iki kez içince, Polecrab deliği tekrar tıkadı ve dere kıyısına geri döndüler.

"Blodsombre oldu mu?" diye sordu Maskull, halinden epey memnun bir şekilde yere yayılarak.

Polecrab yine, ayakları suyun içinde, eski, dik oturma pozisyonunu aldı. "Henüz başlıyor," şeklindeydi boğuk sesli cevabı.

"O halde Blodsombre bitene kadar burada kalmalıyım... Sohbet edelim mi?"

"Olabilir," dedi diğeri, şevksiz bir şekilde.

Maskull yarı kapalı gözlerle ona baktı; bu adamın tam da gerçekten göründüğü gibi biri olup olmadığını merak ediyordu. Gözlerinde bilge bir ışık fark ettiğini düşündü.

"Çok seyahat ettin mi, Polecrab?"

"Seyahat diyeceğin türden bir şey değil benim yaptığım."

"Bana Matterplay'e gittiğini söylüyorsun. Orası nasıl bir ülke?"

"Bilmiyorum. Ben oraya çakmak taşı toplamaya gittim."

"Onun ötesinde hangi ülkeler var?"

"Sonra Threal gelir, kuzeye gittikçe. Oranın mistik kimselerle dolu bir ülke olduğunu söylerler... Bilmiyorum."

"Mistik kimseler mi?"

"Bana öyle söylendi... Daha da kuzeyde Lichstorm vardır."

"Şimdi epey uzaklara gidiyoruz."

"Orada dağlar var. Ve bütününe bakılırsa çok tehlikeli bir yer olmalı, özellikle senin gibi hareketli bir adam için. Kendine dikkat et."

"Bunu söylemek için çok erken, Polecrab. Oraya gideceğimi nereden biliyorsun?"

"Güneyden geldiğine göre, kuzeye gideceğini düşünüyorum."

"Pekâlâ, bu doğru," dedi Maskull, adama dikkatle bakarak. "Ama güneyden geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Pekâlâ, belki de oradan gelmemişsindir ama sende bir Ifdawn görüntüsü var."

"Nasıl bir görüntü o?"

"Trajik bir görüntü," dedi Polecrab. Maskull'a hiç bakmıyordu bile; gözlerini kırpmadan, suda sabit bir yere bakıyordu.

"Lichstorm'un ötesinde ne var?" diye sordu Maskull, bir veya iki dakika sonra.

"Barey, bir yerine iki güneşin olduğu yer. Ama bu gerçeğin dışında orayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum... Sonra okyanus geliyor."

"Peki, okyanusun ötesinde ne var?"

"Onu kendin keşfetmelisin, çünkü şu güne dek herhangi birinin orayı geçip geri geldiğinden şüpheliyim."

Maskull bir müddet sessiz kaldı.

"Sizin insanlarınız nasıl oluyor da maceradan bu kadar uzak duruyor? Meraktan seyahat eden tek kişi benmişim gibi görünüyor."

"'Sizin insanlarınız' derken neyi kastediyorsun?"

"Doğru, sizin gezegeninize ait olmadığımı bilmiyorsun. Ben başka bir dünyadan geldim, Polecrab."

"Ne bulmak için?"

"Ben buraya Krag ve Nightspore ile birlikte geldim, Surtur'u takip etmek için. Buraya vardığım anda bayılmış olmalıyım. Kendime geldiğimde gece yarısıydı ve diğerleri gözden kaybolmuştu. O zamandan bu yana rastgele bir şekilde seyahat ediyorum."

Polecrab burnunu kaşıdı. "Surtur'ı hâlâ bulamadın mı?"

"Onun davul seslerini sık sık duyuyorum. Bu sabah ormanda ona epey yaklaştım. Sonra, iki gün önce, Lusion Ovası'nda bir görüntü gördüm: kendine Surtur diyen, bir insan görüntüsünde bir varlık."

"O belki de Surtur'dı."

"Hayır, bu imkânsız," diye cevap verdi Maskull düşünceli bir şekilde. "O Crystalman'di. Ve bundan şüpheleniyor falan değilim, bunu biliyorum."

"Nasıl?"

"Çünkü bu, Crystalman'in dünyası ve Surtur'ın dünyası çok farklı bir şey."

"Öyleyse, bu tuhaf," dedi Polecrab.

"O ormandan çıktığımdan beri," diye söze devam etti Maskull, yarı kendi kendine konuşur bir şekilde, "bende bir değişiklik oldu ve etrafımdaki şeyleri farklı bir şekilde görüyorum. Buradaki her şey gözüme diğer yerlerde olduğundan çok daha somut ve gerçek görünüyor; öyle ki, onun varlığın-

dan en ufak bir şüphe duyamıyorum. Sadece gerçek görünmüyor, o gerçek. Ve bunun için hayatımı tehlikeye atarım... Ama gerçek olmakla birlikte, aynı zamanda yanlış."

"Bir rüya gibi mi?"

"Hayır, hiç rüya gibi değil ve benim de açıklamak istediğim şey bu. Sizin bu dünyanız ve belki benim dünyam da, bende en ufak bir rüya, yanılsama veya benzeri bir şey izlenimi uyandırmıyor. Onun tam da şu anda burada olduğunu biliyorum ve o tam da bizim gördüğümüz gibi, senin ve benim. Ama o yanlış. Şu anlamda yanlış, Polecrab: Onun yanında başka bir dünya mevcut ve bu diğer dünya doğru olan dünya; bu dünya ise iliklerine kadar yanlış ve aldatıcı. Ve bana öyle geliyor ki gerçeklik ve yanlışlık aynı şey için kullanılan iki kelime."

"Belki öyle başka bir dünya daha vardır," dedi Polecrab boğuk bir sesle. "Peki o görüntü de sana gerçek ve yanlış göründü mü?"

"O zaman çok gerçekti, yanlış değildi; çünkü o zaman tüm bunları anlamıyordum. Ama o gerçekti, Surtur'un gerçeklikle ilgisi yok. O yüzden o kişi Surtur olamazdı."

"O davul sesleri sana gerçek gibi gelmedi mi?"

"Onları kulaklarımla duymam gerekiyordu ve bu yüzden bana gerçek geldi o sesler. Yine de, bir şekilde değişiklerdi ve kesinlikle Surtur'dan geliyordu. Onları doğru bir şekilde duymuyorsam, bu benim hatam, onun değil."

Polecrab biraz homurdandı. "Surtur seninle o şekilde konuşmayı seçiyorsa, bir şeyler söylemeye çalışıyor gibi görünüyor."

"Başka ne düşünebilirim? Peki, Polecrab, senin düşüncen ne? Surtur beni ölümden sonraki hayata mı çağırıyor?"

Yaşlı adam huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Ben bir balıkçıyım," dedi bir veya iki dakika sonra. "Ben öldürerek yaşıyorum, diğer herkes de öyle. Bu hayat bana tümüyle yanlış geliyor. Öyleyse, belki her türlü hayat yanlıştır ve Surtur'un dünyası hayat falan değildir, başka bir şeydir."

"Evet ama o her neyse, ölüm beni ona götürür mü?"

"Ölülere sor," dedi Polecrab, "yaşayan bir adama değil."

Maskull devam etti. "Ormanda bir müzik duydum ve bu dünyaya ait olamayacak bir ışık gördüm. Benim duyularım için fazla güçlüydü ve uzun bir süre baygın kalmış olmalıyım. Bir görüntü de vardı: Öldürüldüğümü gördüm; Nightspore ise tek başına, ışığa doğru yürüyüp gitti."

Polecrab yine bir homurtu çıkardı. "Üzerine düşünecek çok şeyin var."

Konuşmalarını kısa bir sessizlik izledi; sessizliği Maskull bozdu.

"Bu mevcut hayatın gerçekdışı olduğuna dair hissim öylesine kuvvetli ki, kendi hayatıma son vermemle sonuçlanabilir bu iş." Balıkçı sessiz ve hareketsiz kalmaya devam etti.

Maskull yüzükoyun uzandı, yüzünü ellerinin üzerine yerleştirdi ve ona baktı. "Ne düşünüyorsun, Polecrab? İnsanın hâlâ bedeninin içindeyken o diğer dünyaya benim yaklaştığımdan daha da fazla yaklaşması mümkün müdür?"

"Ben cahil bir adamım, yabancı, bu yüzden bilmiyorum. Belki de bunu memnuniyetle öğrenecek senin gibi pek çok insan vardır."

"Nerede? Onlarla tanışmak isterdim."

"Sen kendinin bir maddeden yapılmış olduğunu ve insanlığın geri kalanının da başka bir maddeden yapılmış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kadar cüretkâr olamam. Muhtemelen tüm insanlar pek çok durumda bunun farkında olmadan, Muspel'a ulaşmaya çalışıyor."

"Yanlış yöne doğru gidiyorlar," dedi Polecrab.

Maskull ona tuhaf bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Kendi bilgeliğimle konuşmuyorum," dedi Polecrab, "çünkü bende bilgelik yok; ama az önce, bir zamanlar, ben genç bir adamken ve o yaşlı bir adamken Broodviol'un bana söylediklerini hatırladım. Broodviol, Crystalman'in her şeyi

tek bir şeye dönüştürmeye çalıştığını ve yarattığı şekiller ondan kaçmak için hangi yöne giderlerse gitsinler kendinlerini yeniden Crystalman'la karşı karşıya bulduklarını ve yeni kristallere dönüştürüldüklerini söylemişti. Ama şekillerin bu hareketinin (biz buna 'çatallama' diyoruz) Surtur'u bulma yönündeki şuursuz arzudan kaynaklandığını ama bu hareketin doğru yöne ters olan bir yönde olduğunu anlatmıştı. Çünkü Surtur'un dünyası doğru yolun bu tarafında değil, ki bu taraf hayatın başlangıcıydı. Surtur'un dünyası diğer tarafta ve oraya ulaşmak için bu taraftan yeniden geçmeliyiz. Ama bu ancak kendimiz için yaşamaktan vazgeçerek ve Crystalman'in dünyasıyla tümüyle yeniden bir araya gelmekle mümkün olabilir. Ve bu yapıldığında, bu yolculuğun sadece ilk aşaması olacak; pek çok iyi insan bunun yolculuğun tümü olduğunu zannetse de... Hatırlayabildiğim kadarıyla, Bloodvoil'in söyledikleri bunlar ama belki de o zamanlar genç ve cahil bir adam olduğum için, söylediklerinin anlamını daha iyi bir şekilde açıklayan kelimeleri kaçırmış olabilirim."

Tüm bunları dikkatle dinleyen Maskull, anlatılanların sonunda düşünceli bir şekilde durdu.

"Yeterince açık," dedi, "Ama, Crystalman'in dünyasıyla yeniden bir araya gelmek derken ne demek istiyordu? O dünya yanlışsa, biz kendimizi de yanlış hale mi getirmeliyiz?"

"Ona bu soruyu sormadım ve sen bunu cevaplamak için benim kadar niteliklisin."

"Öyleyse şunu kastetmiş olmalı: Şu anda, biz, her birimiz, kendimize ait yanlış, özel bir dünyada, rüyalar ve arzular ve çarpık algılar dünyasında yaşıyoruz. Büyük dünyayı benimseyerek hakikatte ve gerçeklikle kesinlikle hiçbir şey kaybetmiyoruz."

Polecrab ayaklarını sudan çıkardı, ayağa kalktı, esnedi ve gerindi.

"Sana bildiğim her şeyi söyledim," dedi aksi bir sesle. "Şimdi bırak da uyuyayım."

Maskull gözlerini adamdan ayırmadı ama cevap vermedi. Yaşlı adam dümdüz bir şekilde yere uzandı ve dinlenmeye hazırlandı.

Adam hâlâ istediği şekilde pozisyonunu ayarlarken, iki adamın arkasında, orman yönünden gelmekte olan bir ayak sesi duyuldu. Maskull başını çevirdi ve kendilerine yaklaşmakta olan bir kadın gördü. Hemen onun Polecrab'in karısı olduğunu tahmin etti. Doğruldu ama balıkçı kıpırdamadı. Kadın geldi ve önlerinde dikilerek, büyük bir yükseklik gibi görünen bir mesafeden aşağı onlara baktı.

Giysisi kocasınınkine benziyordu ama kol ve bacaklarını biraz daha fazla kapatıyordu. Kadın genç, uzun boylu, ince ve dikkat çekici derecede dik duruşluydu. Teni hafif bronzlaşmıştı; kadın güçlü görünüyordu ama hiç de köylü gibi değildi. Her yerinden zarafet akıyordu. Yüzü bir kadın için fazla ifade enerjisine sahipti ve güzel değildi. Üç büyük gözü durmadan yanıp sönüyor ve parlıyordu. Yukarıdan kıvrılıp bağlanmış, dolgun, ince telli, sarı saçları vardı ama öylesine rastgele toplanmıştı ki tutamlardan bazıları sırtına dökülüyordu.

Kadın konuştuğunda sesi epey güçsüzdü ama ışıklarla ve gölgelerle doluydu ve bir şekilde, yoğun bir tutku bu sesten hiç uzaklaşmıyormuş gibi görünüyordu.

"Sohbetinizi dinlediğim için af diliyorum," dedi Maskull'a hitaben. "Ağacın arkasında dinleniyordum ve her şeyi duydum."

Maskull yavaşça ayağa kalktı. "Sen Polecrab'in karısı mısın?"

"O benim karım," dedi Polecrab, "ve adı da Gleameil. Yeniden otur, yabancı. Ve sen de otur, kadın, burada olduğuna göre."

İkisi de söyleneni yaptı. "Her şeyi duydum," diye tekrarladı Gleameil. "Ama duymadığım şey, bizden ayrıldıktan sonra nereye gideceğin, Maskull."

"Senden daha fazla bir şey bilmiyorum."

"Dinle öyleyse. Senin gideceğin tek bir yer var ve orası da Swaylone'un Adası. Gün batmadan önce seni salla oraya götüreceğim."

"Orada ne bulacağım?"

"O gidebilir, kadın," dedi yaşlı adam boğuk sesle, "ama senin gitmene izin vermiyorum. Onu ben kendim götürürüm."

"Hayır, sen beni her zaman alıkoyuyorsun," dedi Gleameil, biraz duygulu bir şekilde. "Bu sefer gitmeye niyetliyim. Teargeld gece parladığında ve ben burada kıyıda oturup denizin ötesinde uzaklardan gelen Earthrid'in müziğini dinlerken işkence çekiyorum. Buna dayanamıyorum... Uzun süredir o adaya gitmeyi ve bu müziğin ne olduğunu görmeyi kafama koydum. Eğer kötüyse, eğer beni öldürürse, kabulümdür."

"O adamla ve onun müziğiyle benim ne işim var, Gleameil?" diye sordu Maskull.

"Bence o müzik senin bütün sorularını Polecrab'in yaptığından daha iyi ve muhtemelen seni şaşırtacak bir şekilde yanıtlayacak."

"Denizde onca mesafeyi aşmaya değer ne tür bir müzik olabilir ki bu?"

"Özel bir tür, bize öyle söylediler. Keyif verici değil, acı verici. Ve Earthrid'in enstrumanını çalabilen adam en şaşırtıcı ruhları çağırabilecek, ki bunlar hayali görüntüler değil, gerçek olacak."

"Öyle olabilir," diye homurdandı Polecrab. "Ama ben o adaya gündüz vakti gittim ve orada ne buldum dersiniz? İnsan kemikleri, yeni ve eski. Onlar Earthrid'in kurbanları. Ve sen, kadın, oraya gitmeyeceksin."

"Peki o müzik bu gece çalacak mı?" diye sordu Maskull.

"Evet," diye yanıt verdi Gleameil, ona dikkatlice bakarak. "Bizim ayımız olan Teargeld yükseldiğinde."

"Eğer Earthrid insanları öldürecek şekilde çalıyorsa, bana öyle geliyor ki kendi ölümü yakındır. Her halükârda o sesleri

kendim duymak isterim. Ama seni yanımda götürmek konusuna gelince, Gleameil, kadınlar Tormance'te çok kolayca ölüyorlar. Daha yeni, başka bir kadının ölüm kanından kendimi temizledim."

Gleameil güldü ama hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi git ve yat," dedi Polecrab. "Zamanı geldiğinde seni oraya ben götüreceğim."

Yeniden yere uzandı ve gözlerini kapadı. Maskull da onun yaptığını yaptı ama Gleameil bacaklarını altında toplamış bir halde, dik bir şekilde oturmaya devam etti.

"O diğer kadın kimdi, Maskull?" diye sordu kısa süre sonra.

Maskull cevap vermedi; bunun yerine, uyuyor numarası yaptı.

15
SWAYLONE'UN ADASI

Maskull uyandığında gün çok parlak değildi ve vaktin öğleden sonra geç saatler olduğunu tahmin etti. Polecrab de, karısı da ayaktaydı ve balıklı başka bir öğün daha pişirilmiş, onu bekliyordu.

"Benimle kimin geleceğine karar verildi mi?" diye sordu Maskull, oturmadan önce.

"Ben gidiyorum," dedi Gleameil.

"Tamam diyor musun, Polecrab?"

Balıkçı boğazından biraz hırıltı çıkardı ve diğerlerine yerlerine oturmaları için işaret yaptı. Cevap vermeden önce bir lokma ısırdı.

"Güçlü bir şeyler Gleameil'ı kendine çekiyor ve ben onu durduramıyorum. Seni bir daha görebileceğimi zannetmiyorum, kadın ama artık çocuklar neredeyse kendilerini koruyacak kadar büyüdüler."

"Karamsar düşüncelere kapılma," diye yanıt verdi Gleameil ciddi bir şekilde. Yemek yemiyordu. "Geri döneceğim ve sana kendimi affettireceğim. Sadece bir geceliğine gidiyorum."

Maskull kafası karışmış bir şekilde bir ona, bir ötekine baktı. "Bırakın tek başıma gideyim. Herhangi bir şey olursa üzülürüm."

Gleameil başını iki yana salladı.

"Bunu bir kadının geçici bir hevesi olarak değerlendirme,"

dedi. "Sen buradan geçmemiş olsaydın bile, ben o müziği yakın zamanda duyacaktım. Onun için bir açlık hissediyorum."

"Sende böyle bir his yok mu?"

"Hayır. Bir kadın soylu ve hassas bir yaratıktır ve doğada erkekler için fazla incelikli olan cezbedici şeyler vardır. Onu yanında götür, ne de olsa oraya gitmeye kararlı. Belki de haklıdır. Belki Earthrid'in müziği senin ve onun sorularını cevaplar."

"Senin soruların neler, Gleameil?"

Kadın tuhaf bir tebessüm attı. "Cevap olarak müzik gerektiren bir sorunun sözlerle anlatılamayacağından emin olabilirsin."

"Sabaha kadar dönmezseniz," dedi kocası, "öldünüz demektir."

Sıkıntılı bir sessizlik içinde yemekleri bitti. Polecrab ağzını sildi ve cebe benzeyen bir yerinden bir deniz kabuğu çıkardı.

"Oğlanlara hoşçakalın diyecek misin? Onları çağırayım mı?" Kadın bir an düşündü.

"Evet, evet. Onları görmeliyim."

Adam deniz kabuğunu ağzına götürdü ve üfledi; yüksek, melankolik bir ses havada yankılandı.

Birkaç dakika sonra, koşan ayak sesleri duyuldu ve ormandan çıkıp gelen oğlanlar göründü. Maskull Tormance'te görmüş olduğu bu ilk çocuklara merakla baktı. En büyük oğlan en küçüğünü sırtında taşıyordu, üçüncüsü ise biraz arkadan hızlı adımlarla geliyordu. Küçük çocuk sırttan indi ve üçü de Maskull'ın önünde yarım daire oluşturup dikilerek, faltaşı gibi açık gözlerle ona baktılar. Polecrab duygusuz bir şekilde onları izliyordu ama Gleameil gururlu bir şekilde başı havada, anlaşılmaz, gizemli bir ifadeyle onlardan uzaklara bakıyordu.

Maskull oğlanların yaşını sırasıyla dokuz, yedi ve beş olarak tahmin etti ama bunu Dünya zamanına göre hesaplı-

yordu. En büyük olanı uzun, inceydi ama kuvvetli bir yapıya sahipti. Kardeşleri gibi o da çıplaktı ve cildi tepeden tırnağa ulfire rengindeydi. Yüz kasları, vahşi ve cesur bir doğası olduğunu gösteriyordu ve gözleri yeşil alevler gibiydi. İkinci oğlan geniş yapılı, güçlü bir adam olacağa benziyordu. Kafası büyük ve ağırdı; aşağı doğru eğilmişti. Yüzü ve cildi kırmızımsıydı. Gözleri bir çocuk için neredeyse fazla karanlık ve deliciydi.

"Şu oğlan," dedi Polecrab, çocuğun kulağını çekerek, "büyüyünce ikinci bir Broodviol olabilir."

"O kimdi?" diye sordu çocuk, cevabı duymak için başını öne doğru getirerek.

"Müthiş bir bilgeliğe sahip olan, büyük, yaşlı bir adam. Asla soru sormamaya, cevapları kendi kendine bulmaya karar vererek bilge olmuş."

"Bu soruyu sormamış olsaydım, onunla ilgili bir şey bilemezdim."

"Bunun önemi olmazdı," dedi babası.

En küçük çocuk, kardeşlerinden daha solgun ve kırılgan görünümlüydü. Yüzü çoğunlukla sakin ve ifadesizdi ama şöyle bir tuhaflığı vardı: Yüzü birkaç dakikada bir, herhangi bariz bir sebep olmaksızın, kırışıyor ve şaşırmış görünüyordu. Bu anlarda, kahverengiye çalan altın rengi gözleri, yaşıyla özdeşleştirilmesi güç olan sırlar barındırıyormuş gibi görünüyordu.

"O beni şaşırtıyor," dedi Polecrab. "Şaşkın bir ruhu var ve hiçbir şeye ilgi duymuyor. Üçünün arasından en dikkat çekici olan olabilir."

Maskull çocuğu tek eliyle kavradı ve başının hizasına kadar yükseğe kaldırdı ve yeniden aşağı indirdi. Oğlan hiç istifini bozmadı.

"Onu nasıl yorumluyorsun?" diye sordu balıkçı.

"Söylemek istediğim şey dilimin ucunda ama tam aklıma gelmiyor. Yeniden özsu içeyim, sonra söylerim."

"Git ve iç öyleyse."

Maskull geniş adımlarla ağaca yürüdü, suyundan içti ve geri döndü. "İleride," dedi yavaş yavaş, dikkatle konuşarak, "bu çocuk çok büyük ve korkunç bir gelenek olacak. Belki bir peygamber ve hatta bir tanrı. Gözün üzerinde olsun."

En büyük oğlan küçümseyici bir tavır içinde görünüyordu. "Ben o şeylerden hiçbiri olmak istemiyorum. Ben şu dev adam gibi olmak istiyorum." Ve parmağıyla Maskull'a işaret etti.

Maskull güldü ve sakalının arasından beyaz dişlerini gösterdi. "İltifatlar için teşekkürler, yaşlı savaşçı!" dedi.

"O iri ve güçlü kuvvetli," diye söze devam etti oğlan, "ve diğer adamlarla boy ölçüşebilir. O çocuğa yaptığın gibi beni de tek kolunla kaldırabilir misin?"

Maskull çocuğun dediğini yaptı.

"İşte bu erkek olmak demek!" diye haykırdı çocuk. "Yeter!" dedi Polecrab sabırsız bir şekilde. "Çocuklar, sizi buraya annenize veda etmeniz için çağırdım. Anneniz bu adamla birlikte gidiyor. Dönmeyebilir diye düşünüyorum ama bilmiyoruz."

İkinci oğlanın yüzü aniden kızardı. "Kendi isteğiyle mi gidiyor?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi babası.

"Öyleyse o kötü bir kadın." Bu kelimeler öyle kuvvetli ve vurgulu bir şekilde ağzından çıktı ki sanki bir kamçı sesi gibi duyuldu.

Yaşlı adam oğlanı iki kez tokatladı. "Hakkında konuştuğun kişi annen mi?"

Oğlan ifadesini değiştirmeden, olduğu pozisyonunu korudu ama hiçbir şey söylemedi.

En küçük çocuk ilk kez konuştu: "Annem geri gelmeyecek; dans ederken ölecek."

Polecrab ve karısı birbirine baktı.

"Nereye gidiyorsun, anne?" diye sordu en büyük oğlan.

Gleameil aşağı eğildi ve onu öptü. "Ada'ya"

"Peki öyleyse, yarın sabaha kadar geri dönmezsen, gidip seni arayacağım."

Maskull kendini daha da huzursuz hissetmeye başladı. "Bu bana bir erkeğin yapacağı bir yolculuk gibi görünüyor," dedi. "Gelmemen senin için daha iyi olacak bence, Gleameil."

"Kararımdan vazgeçecek değilim," diye cevap verdi kadın.

Maskull kafası karışık bir şekilde sakalını sıvazladı. "Yola çıkma vakti geldi mi?"

"Gün batımına dört saat var ve tüm bu zamana ihtiyacımız olacak."

Maskull iç geçirdi. "Ben derenin ağzına gideceğim ve orada seni ve salı bekleyeceğim. Sen de ailene veda edersin, Gleameil."

Maskull sonra Polecrab'in elini kavradı. "Elveda, balıkçı!"

"Cevaplarım için bana iyi karşılık ödedin," dedi yaşlı adam sertçe. "Ama senin hatan değil ve Shaping'in dünyasında en kötü şeyler gerçekleşir."

En büyük oğlan Maskull'ın yakınına geldi ve ona bakarak kaşlarını çattı. "Elveda, koca adam!" dedi. "Ama annemi iyi koru, elinden gelenin en iyisini yap, yoksa seni takip eder ve öldürürüm."

Maskull kıvrıma gelene dek derenin kenarı boyunca yavaş yavaş yürüdü. Sonra müthiş güneş ışığı ve ışıl ışıl, parlak deniz yeniden gözlerinin önüne serildi ve hissettiği tüm melankoli kafasından uçup gitti. Deniz kıyısına kadar yürümeye devam etti, ormanın gölgelerinden çıkarak kumlara doğru yürüdü ve tam güneşin altına oturdu. Alppain'in parlaklığı uzun süre önce yok olmuştu. Sıcak, canlandırıcı rüzgârını iliklerinde hissetti, tıslayan dalgaları dinledi ve Swaylone'un Adası'nda zirve noktalarıyla ve akıntılarıyla renkli denizi izledi.

"Bir eşi ve anneyi en sevdiği insanlardan ayıran nasıl bir müzik olabilir ki bu?" diye düşündü. "Bu iş kulağa tuhaf ge-

liyor. Bu müzik bana bilmek istediklerimi söyleyecek mi? Bunu yapabilir mi?"

Kısa bir süre sonra arkasında bir hareket hissetti ve kafasını çevirdiğinde salın açık denize doğru, dere boyunca yüzdüğünü gördü. Polecrab kaba bir kürekle salı hareket ettirerek salın üstünde ayakta dikiliyordu. Maskull'a bakmadan ve selam vermeden onun yanından geçti ve denize ilerledi.

Maskull bu tuhaf davranışın sebebini merak ederken, Gleameil ve oğlanlar derenin kıyısı boyunca yürüyerek çıkageldiler. En büyük olanı annesinin elini tutuyordu ve konuşuyordu; diğer ikisi arkadaydı. Kadın sakindi ve gülümsüyordu ama kafası meşgul görünüyordu.

"Kocan salla nereye gidiyor?" diye sordu Maskull.

"Salın konumunu ayarlıyor; biz de ilerleyip sala bineceğiz," diye yanıt verdi kadın, alçak ses tonuyla.

"Peki kürek veya yelken olmadan adaya nasıl varacağız?"

"Karadan uzaklaşıp giden şu akıntıyı görmüyor musun? Bak, Polecrab o akıntıya yaklaşıyor. Akıntı bizi doğrudan oraya götürecek."

"Peki nasıl geri dönebilirsin?"

"Bir yol var ama onu bugün düşünmek zorunda değiliz."

"Neden ben de gelemiyorum?" diye sordu en büyük oğlan.

"Çünkü sal üç kişiyi çekmez. Maskull ağır bir adam."

"Önemi yok," dedi oğlan. "Başka bir sal yapmak için nereden tahta bulunur biliyorum. Siz gider gitmez işe koyulacağım."

Bu arada Polecrab, zayıf salını istediği konuma, akıntının birkaç metre ötesine getirmişti, ki akıntı bu noktada doğudan keskin bir kıvrımla uzaklaşıyordu. Karısına ve Maskull'a bir şeyler söyleyerek seslendi. Gleameil çocuklarını güçlü bir şekilde öptü ve biraz hüzünlendi. En büyük oğlan kanayana kadar dudağını ısırdı ve gözlerine yaşlar doldu ama daha küçük oğlanlar gözlerini iri iri açarak baktılar ve herhangi bir duygu sergilemediler.

Gleameil denizin içine yürüdü, ardından da Maskull... Su önce ayak bileklerini kapladı, sonra dizlerini ve bellerine kadar geldiğinde sala yaklaşmışlardı. Polecrab suyun içine indi ve karısının kenara tırmanmasına yardım etti. Kadın sala bindiğinde eğildi ve kocasını öptü. Hiçbir şey söylemediler. Maskull salın ön tarafına tırmandı. Kadın salın diğer ucuna bağdaş kurarak oturdu ve sopayı kavradı.

Polecrab güçlü bir şekilde onları akıntıya doğru itti, bu arada kadın akıntının etki alanına girene dek elindeki sopayı kullandı. Sal hemen, hafif, sallantılı bir hareketle, karadan uzağa hızlı bir şekilde süzülmeye başladı.

Oğlanlar kıyıdan el salladılar. Gleameil karşılık verdi ama Maskull sırtını tamamen karaya döndü ve ileriye baktı. Polecrab denizin içinde geri, kıyıya doğru yürüyordu.

Bir saatten fazla bir süre boyunca Maskull pozisyonunu bir santimetre bile değiştirmedi. Etraflarında tuhaf dalgaların sıçrama sesinden başka ve hareketli, çalkantılı denizde kolayca ilerleyen akıntının sel gibi çağıldayan sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Bu güvenli rotalarında onları çevreleyen çekici tehlikeler, insanı coşturan bir deneyim sunuyordu. Hava temiz ve açıktı ve artık batıda alçalmış olan Branchspell'den gelen sıcaklık nihayet katlanılabilir düzeydeydi. Denizin göz kamaştıran renkleri çoktan Maskull'ın yüreğindeki tüm üzüntüyü ve endişeyi silip atmıştı. Yine de, onun için çok özel olması gereken insanları bencil bir şekilde terk ettiği için kadına karşı öylesine öfkeliydi ki, sohbet başlatmaya dili varmıyordu.

Ama karanlık adanın artık büyük görünen şekli üzerinde, akşam güneşinde somon pembesi bir renkle parlayan, uzakta, yüksek, uzun bir dağ sırası gördüğünde, onların ne olduğunu sorarak sessizliği bozmaya mecbur hissetti kendini.

"Orası Lichstorm," dedi Gleameil.

Maskull orayla ilgili soru sormadı ama ona hitap etmek için döndüğünde, gözleri hızla geride kalmakta olan Womb-

flash Ormanı'na takıldı ve oraya bakmaya devam etti. Yaklaşık on kilometre yol gitmişlerdi ve artık ağaçların devasa yüksekliğini daha iyi tahmin edebiliyordu. Onların üzerinde, çok uzaklarda, Sant'ı gördü ve tam emin değildi ama Disscourn'u da seçebildiğini düşündü.

"Madem tuhaf bir yerde başbaşayız," dedi Gleameil, başını öte tarafa çevirerek ve salın kenarından aşağı, suya bakarak, "Polecrab hakkında ne düşündüğünü söyle bana."

Maskull cevap vermeden önce duraksadı. "Polecrab, bana bulutlarla örtülü bir dağı andırdı. Alt kısımları görüyorsun ve hepsi bu, diye düşünüyorsun. Ama sonra, yukarılarda, bulutların çok üstünde aniden daha fazla dağ görüyorsun ama o zaman bile orası zirve değil."

"Karakterleri iyi okuyorsun ve müthiş bir algın var," dedi Gleameil sessizce. "Şimdi benim nasıl biri olduğumu söyle."

"İçinde bir insan yüreği yerine, vahşi bir arp var ve seninle ilgili tüm bildiğim bu."

"İki dünyayla ilgili olarak kocama söylediğin şey neydi?"

"Söylediklerimi duydun."

"Evet, duydum. Ve ben de iki dünyanın farkındayım. Kocamla oğullarım benim için gerçek ve onları candan seviyorum. Ama senin için olduğu gibi, benim için de bir başka dünya daha var, Maskull ve bu, gerçek dünyamın bütünüyle yanlış ve bayağı görünmesine sebep oluyor."

"Belki de aynı şeyi arıyoruz. Peki ama, diğer insanların pahasına kendi doğamızı tatmin etmek doğru olabilir mi?"

"Hayır, bunu yapmak doğru değil. Bu yanlış ve bencilce. Ama o diğer dünyada bu sözcüklerin bir anlamı yok."

Bir sessizlik oldu.

"Bu tarz konuları tartışmak faydasız," dedi Maskull. "Seçme şansı artık elimizde değil ve götürüldüğümüz yere gitmeliyiz. Benim daha çok konuşmayı tercih ettiğim şey, bizi o adada nelerin beklediği."

"Orada Earthrid'i bulacağımız gerçeği dışında, bir şey bilmiyorum."

"Earthrid kim ve neden oranın adı Swaylone'un Adası?"

"Earthrid'in Threal'dan geldiğini söylüyorlar ama onunla ilgili başka hiçbir şey bilmiyorum. Swaylone'a gelince, isterser onun efsanesini sana anlatırım."

'Evet, lütfen," dedi Maskull.

"Çok eski zamanlarda, diye başladı Gleameil, "denizler sıcakken ve dünyanın üzeri bulutlarla kaplıyken ve hayat dönüşümlerle doluyken, Swaylone, daha önce kimsenin ayak basmamış olduğu bu adaya gelmiş ve müziğini çalmaya başlamış: Tormance'teki ilk müziği. Geceleyin, ay parladığında, insanlar bizim arkamızda, kıyıda toplanır ve denizden süzülüp gelen belli belirsiz, tatlı tonları dinlermiş. Bir gece (senin Crystalman dediğin) Shaping, Krag ile birlikte buradan geçiyormuş. Bir süre müziği dinlemişler ve Shaping şöyle demiş: 'Böylesine güzel sesler duydun mu hiç? Bu benim dünyam ve benim müziğim.' Krag ayağını yere vurarak gülmüş. 'Benim hayran kalmam için bundan daha iyisini yapmalısın. Haydi, oradan geçelim ve şu acemiyi iş başında görelim.' Shaping onaylamış ve adaya geçmişler. Swaylone onların varlığını göremiyormuş. Shaping Swaylone'un arkasında durmuş ve müziği on kat daha güzel olsun diye onun ruhuna düşünceler üflemiş. Kıyıda dinlemekte olan insanlar keyiften mest olmuşlar. 'Bunlardan daha asil tonlar olabilir mi?' diye sormuş Shaping. Krag sırıtmış ve şöyle demiş: 'Sen doğal olarak fazla zarifsin. Bırak da ben deneyeyim.' Sonra Swaylone'un arkasında dikilmiş ve kafasının içine çirkin ahenksiz sesler koymuş. Swaylone'un enstrumanı öyle bozulmuş ki o zamandan beri doğru düzgün çalmamış. O günden bu yana Swaylone sadece bozuk bir müzik çıkarabilmiş; yine de bu müzik halka diğer türden daha çok hitap etmiş. Pek çok insan, ömrü süresince büyüleyici tınıları dinlemek üzere adaya gelmiş ama hiçbiri onlara dayanamamış; hepsi ölmüş. Swaylone'un ölümünden sonra başka bir müzisyen bu işi devralmış ve böylece bayrak nesilden nesile devredilmiş, ta ki Earthrid onu bugüne taşıyana dek."

"İlginç bir efsane," diye yorum yaptı Maskull. "Peki ama Krag kim?"

"Diyorlar ki dünya doğduğunda Krag de onunla doğmuştu: Shaping'in nasıl dönüştüreceğini bilmediği şu Muspel izlerinden oluşan bir ruh o. O zamandan beri bu dünyada hiçbir şey doğru gitmedi, çünkü Krag Shaping'in ayak izlerini her yerde takip eder ve Shaping ne yaparsa, o onu bozar. O sevgiye ölümü katar; sekse utancı; zekâya deliliği; erdeme zalimliği; düzgün bir dış görünüme kanlı iç organları... Bunlar Krag'in eylemleridir, bu yüzden dünyayı sevenler ona 'şeytan' der. Onlar, Maskull, o olmadan dünyanın güzelliğini kaybedeceğini anlamıyorlar."

"Krag ve güzellik!" diye haykırdı Maskull, şüpheci bir tebessümle.

"Öyle de olsa... Şimdi senin ve benim keşfetmek için yolculuk yaptığımız o aynı güzellik... Uğruna kocamdan, çocuklarımdan ve mutluluktan vazgeçtiğim o güzellik... Güzelliğin zevk verici olduğunu mu düşündün?"

"Elbette."

"O hoşnutluk verici güzellik Shaping'in yavan bir öğesi. Güzelliği o korkunç saflığı içinde görmek için, güzelliğin içinden zevki söküp atmalısın."

"Benim güzelliği arayacağımı mı söylüyorsun, Gleameil? Böyle bir fikir aklımda hiç yok."

Kadın Maskull'ın sözlerine tepki vermedi. Maskull kadının yeniden konuşup konuşmayacağını görmek için birkaç dakika bekledikten sonra, yeniden ona sırtını döndü. Adaya varana kadar bir daha konuşmadılar.

Adanın kıyılarına ulaştıklarında hava soğuk ve nemliydi. Branchspell denize dokunacaktı neredeyse. Ada'nın uzunluğu, beş altı kilometre kadar gibi görünüyordu. Öncelikle geniş taneli kumlar, sonra alçak, karanlık kayalıklar ve bunların da ardında bitki örtüsünden tamamen yoksun, küçük tepeciklerden oluşan yaban bir arazi vardı. Akıntı onları kı-

yının yaklaşık yüz metre yakınına kadar taşıdı; orada dik bir açı yapıyor ve kara boyunca akmaya devam ediyordu.

Gleameil saldan suya atladı ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Maskull da onun yaptığını yaptı; boşalan sal akıntıyla hızlı bir şekilde uzaklaşıp gitti. Kısa süre sonra ayakları yere bastı ve yolun geri kalanında suyun içinde yürüyebildiler. Kuru karaya vardıklarında, güneş batmıştı.

Gleameil doğrudan tepelere gitti; Maskull da Wombflash Ormanı'nın alçak, loş silüetine bir baktıktan sonra, kadını takip etti. Kısa sürede kayalıklara tırmandılar. Sonrasında yukarı doğru eğim hafif ve kolaydı; zengin, kuru, kahverengi humuslu toprak, üzerinde yürümek için idealdi.

Az ötede, sol taraflarında beyaz bir şey parlıyordu.

"Ona gitmek zorunda değilsin," dedi kadın. "O, Polecrab'in bahsettiği şu iskeletlerden başka bir şey olamaz. Şuna bak, orada bir tane daha var!"

"Bu her şeyi açıklıyor!" dedi Maskull, gülümseyerek.

"Güzellik için ölmenin komik bir yanı yok," dedi Gleameil, kaşlarını çatarak.

Yürüyüşleri esnasında Maskull, sanki orası tepelerin arasında çıplak bir mezarlıkmış gibi, parlak beyazdan kirli sarıya, etrafa saçılmış durumda sayısız insan kemiği gördüğünde kadına hak verdi ve ciddi bir ruh haline büründü.

En tepe noktaya vardıklarında hava hâlâ aydınlıktı ve diğer tarafı görebiliyorlardı. Adanın kuzey tarafında deniz, aştıkları denizden farklı değildi ama denizin canlı renkleri hızlı bir şekilde görünmez hale geliyordu.

"Orası Matterplay," dedi kadın, parmağını ufukta, Wombflash'ten de uzakta gibi görünen alçak bir kara parçasına doğru uzatarak.

"Digrung'un bu yolu nasıl aştığını merak ediyorum," diye düşündü Maskull.

Birazcık uzakta, ufak tepelerin oluşturduğu bir daireyle çevrili bir boşlukta, çapı yarım kilometreyi geçmeyen, küçük,

daire şeklinde bir göl gördüler. Gökyüzünün gün batımında büründüğü renkler gölün suyuna yansıyordu.

"Şu Irontick olmalı," dedi Gleameil.

"O nedir?"

"Onun Earthrid'in çaldığı enstrüman olduğunu duymuştum."

"Yaklaşıyoruz," diye karşılık verdi Maskull. "Haydi, gidip inceleyelim."

Yaklaştıklarında, uzaktaki tarafta, uyuyor havasında uzanmakta olan bir adam gördüler.

"Bu o adamın ta kendisi değilse, kim olabilir?" dedi Maskull. "Haydi, bizi taşırsa, suyun karşısına geçelim; bize zaman kazandırır."

Maskull şimdi öne geçerek, o tarafta gölün sınırını oluşturan yamaçtan aşağı koşar adım ilerledi. Gleameil, gözlerini büyülenmiş gibi, uzanmakta olan adamdan ayırmadan, daha büyük bir ağırbaşlılıkla Maskull'ı takip etti. Maskull suyun kenarına vardığında, ağırlığını kaldırıp kaldırmayacağını anlamak için tek ayağıyla suyu denedi. Suyun görüntüsündeki bir tuhaflık onda şüphe uyandırıyordu. Sakin, koyu renkli ve görüntüleri çok güzel bir şekilde yansıtan bir suydu; sıvı metalden bir ayna gibiydi. Suyun onu taşıyacağını ve hiçbir şey olmadığını görünce, ikinci ayağını da suyun yüzeyine koydu. Aniden, güçlü bir elektrik akımından geliyor gibi şiddetli bir şok, tüm vücudunu çarptı ve Maskull savrularak gölün kenarında yere yığıldı.

Yerden kalktı, üzerindeki kiri silkeledi ve gölün etrafında yürümeye başladı. Gleameil da ona katıldı ve beraber yarım turu tamamladılar. Adamın yanına geldiler ve Maskull adamı ayağıyla dürttü. Adam uyandı ve gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla onlara baktı.

Yüzü solgun ve zayıftı, boş bakıyordu ve aksi bir ifadeye sahipti. Çenesinde ve kafasında yeni yeni çıkan ince siyah kıl ve saçlar vardı. Alnında, üçüncü gözün yerinde, bir kulak

gibi detaylı kıvrımları olan, tam bir daire biçiminde bir organı vardı. Adamın hoş olmayan bir kokusu vardı. Orta yaşların başlarında gibi görünüyordu.

"Uyan, be adam," dedi Maskull sertçe, "ve sen Earthrid misin söyle."

"Günün hangi vaktindeyiz?" diye soruyla karşılık verdi adam. "Ayın yükselmesine çok var mı?"

Görünüşe göre bir cevap beklemeksizin doğruldu ve onlardan ters tarafa dönerek eliyle gevşek toprağı almaya ve isteksizce yemeğe başladı.

"Bu pisliği nasıl yiyebiliyorsun?" diye sordu Maskull, iğrenerek.

"Sinirlenme, Maskull," dedi Gleameil, elleriyle Maskull'ın kolunu kavrayarak ve biraz kızararak. "O Earthrid, bize yardım edecek olan adam."

"O öyle olduğunu söylemedi."

"Ben Earthrid'im," dedi öteki adam; zayıf ve alçak, ancak Maskull'a aniden buyurgan gelen bir sesle.

"Burada ne arıyorsunuz? Ya da... elinizden geldiği kadar hızlı bir şekilde kaçsanız iyi olur, çünkü Teargeld yükseldiğinde artık çok geç olacak."

"Açıklamana gerek yok," dedi Maskull. "Senin ününü biliyoruz ve müziğini dinlemeye geldik. Şu alnındaki organ nedir?"

Earthrid öfkeyle baktı, gülümsedi ve tekrar öfkeyle baktı.

"O, gürültüyü müziğe dönüştüren şey olan ritim için. Orada dikilip tartışmayın, gidin buradan. Bu adayı cesetlerle doldurmak hoşuma gitmiyor. Havayı bozmaktan başka bir şey yapmıyorlar."

Artık arazinin üzerine hızlı bir şekilde karanlık çöküyordu.

"Epey boşboğazsın," dedi Maskull sakin bir şekilde. "Ama, senin çalışını duyduktan sonra belki ben de bir melodi uydurmayı denerim."

"Sen mi? Sen müzisyen misin? Bir kere, müziğin ne olduğunu biliyor musun?"

Gleameil'ın gözlerinde bir alev belirdi.

"Maskull müziğin enstrumanda yattığını düşünüyor," dedi kendi derin ifade tarzıyla. "Ama müzik onu çalan Usta'nın ruhundadır."

"Evet," dedi Earthrid, "ama hepsi bu değil. Size müziğin ne olduğunu söyleyeyim. Doğup büyüdüğüm yer olan Threal'da, biz doğada Üç'ün gizemini öğreniriz. Önümüzde serili duran bu dünyanın üç yönü vardır. Uzunluk, olan şeyleri olmayan şeylerden ayıran çizgidir. Genişlik, olan bir şeyin başka bir şeyle nasıl bir şekilde yaşadığını gösteren yüzeydir. Derinlik, olan bir şeyden çıkıp kendi bedenimize varan yoldur. Müzikte de bu farklı değil. Ton var olmaktır ve onsuz hiçbir şey var olamaz. Tonlar, yan yana Simetri ve Rakamlar şeklinde var olurlar. Duygu, ruhumuzun yaratılmakta olan harika dünyaya doğru olan hareketidir. Şimdi, müzik yaptıklarında, insanlar verdiği zevk yüzünden güzel tonlar yaratmaya alışıktır. Bu yüzden onların müzik dünyası zevke dayalıdır; simetrisi düzenli ve büyüleyicidir; duygusu tatlı ve hoştur... Ama benim müziğim acı dolu tonlar üzerine kuruludur ve bu yüzden simetrisi vahşidir, keşfetmesi zordur; duygusu acı ve korkunçtur."

"Müziğinin orijinal olduğunu tahmin etmemiş olsaydım, buraya gelmezdim," dedi Maskull. "Yine de, şunu açıkla: Neden sert tonlar basit bir biçim simetrisine sahip olamıyor? Ve neden bu tonlar biz dinleyenlerde daha derin duygular uyandırmak zorunda?"

"Zevkler birbiriyle uyumlu olabilir. Ama acılar çarpışmalıdır ve simetri, onların çarpışma düzeninde yatar. Duygular, sert ve ciddi olan müziği takip eder."

"Sen buna müzik diyor olabilirsin," dedi Maskull düşünceli bir şekilde, "ama benim için o gerçek hayatla daha çok benzerlik taşıyor."

"Shaping'in planları doğru işlemiş olsaydı, hayat o diğer müzik tarzı gibi olurdu. Arayan herkes, doğanın dünyasında

o niyetin izlerini bulabilir. Ama en sonunda anlaşıldığı üzere, gerçek dünya benim müziğime benziyor ve benimki gerçek müzik."

"Yaşayan biçimler görecek miyiz?"

"Ruh halimin ne olacağını bilmiyorum," diye karşılık verdi Earthrid. "Ama bitirdiğimde, sen kendi melodini deneyebilirsin ve melodi kendi koca cüssenin dışında değilse, ne tür biçimler istiyorsan onları üretebilirsin tabii."

"Hazırlamakta olduğun şoklar bizi öldürebilir," dedi Gleameil, alçak, gergin bir sesle, "ama güzelliği görerek öleceğiz."

Earthrid kadına ağırbaşlı bir ifadeyle baktı.

"Ne sen, ne de bir başkası müziğime koyduğum düşüncelere dayanabilir. Yine de onu istediğiniz gibi algılamalısınız. Buna 'güzellik' demek için bir kadın gerekiyormuş meğer. Ama eğer bu güzellikse, çirkinlik nedir?"

"Bunu sana söyleyebilirim, Usta," diye cevap verdi, Gleameil, ona gülümseyerek. "Çirkinlik eski, bayat bir hayattır; diğer yandan seninki her gece doğanın rahminden taze taze çıkıp geliyor."

Earthrid tepki vermeksizin kadına baktı. "Teargeld yükseliyor," dedi en sonunda. "Ve şimdi göreceksiniz, bu çok uzun sürmeyecek de olsa."

Kelimeler ağzından dökülürken, dolunay karanlık doğu göğünde tepelerin arasından yükseldi. Onu sessizlik içinde izlediler ve kısa süre sonra ay tamamen tepedeydi. Dünya'nın ayından daha büyüktü ve daha yakındaymış gibi görünüyordu. Gölgeli kısımları aynı derecede güçlü bir çarpıcılıkla öne çıkıyordu ama bu ay her nasılsa Maskull'da ölü bir dünya izlenimi yaratmadı. Ayın bütününde Branchspell parlıyordu ama sadece bir kısımda Alppain parlıyordu. Sadece Branchspell'in ışınlarını yansıtan geniş hilal beyaz ve parlaktı ama iki güneş tarafından aydınlatılan kısım neredeyse güneş gücüne sahip yeşilimsi bir aydınlıkla parlıyordu. Soğuk ve neşesizdi. Maskull bu birleşik ışığa bakarken, Alppain'in günbatımı sonrası

parlaklığının her zaman onda yaratmış olduğu parçalanma hissinin aynısını hissetti ama şimdi bu his fiziksel değil, sadece estetikti. Ay gözüne romantik görünmüyordu, rahatsız edici ve mistik görünüyordu.

Earthrid ayağa kalktı ve bir dakika boyunca sessizce dikildi. Parlak ay ışığında yüzü bir değişim geçirmiş gibi görünüyordu. Yüzü gevşek, zayıf, aksi ifadesini kaybetmiş ve bir çeşit kurnaz görünümlü bir görkem kazanmıştı. Ellerini, transa girmiş bir havada, iki üç kez birbirine vurdu ve bir sağa bir sola yürüdü. Diğerleri yanyana dikilerek onu izlediler.

Sonra gölün kenarına oturdu ve yan tarafına yaslanarak açık avucu yere bakar vaziyette, sağ elini yere koydu ve aynı zamanda, ayağı suya değecek şekilde sağ bacağını ileri uzattı.

Maskull ona ve göle bakarken, kalbinin tam içine bıçak saplanıyormuş gibi hissetti, ince uzun bir kılıçla paramparça edilmişti sanki. Kendini düşmekten zor kurtardı ve bunu yaparken suyun üzerinde bir fışkırmanın oluşmuş olduğunu ve şimdi yeniden azaldığını gördü. Bir an sonra, görünmez bir el tarafından ağzına atılan sıkı bir yumrukla yere yıkıldı. Kendini toparlayıp ayağa kalktı ve ikinci bir fışkırmanın oluşmuş olduğunu gördü. Henüz ayağa kalkmıştı ki, beyninin içi sanki kötü huylu bir tümörden kaynaklanıyormuş gibi korkunç bir acıyla zonklamaya başladı. Acı içinde sendeledi ve bu sefer Krag'in yaraladığı kolunun üzerine, yeniden yere düştü. Onu yarı sersemleten bu acı, başına gelen diğer her şeyi unutturmuştu. Acı sadece bir an sürdü ve sonra aniden bir rahatlama geldi; Earthrid'in sert müziğinin kendisi üzerindeki etkisini kaybetmiş olduğunu fark etti.

Earthrid'in hâlâ aynı pozisyonda uzanıyor olduğunu gördü. Gölün üzerinde, canlı hareketlerde dolu, kalın ve hızlı fışkırmalar oluşuyordu. Ama Gleameil bacaklarının üzerinde durmuyordu. Hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu; yığılmış kalmıştı. Çirkin bir pozisyonda duruyordu; Maskull kadının öldüğünü tahmin etti. Ona ulaştığında, ölmüş oldu-

ğunu gördü. Ne tür bir ruh hali içinde ölmüştü, bilmiyordu; çünkü yüzünde şu bayağı Crystalman sırıtışı vardı. Baştan sona bu trajedi beş dakika sürmemişti.

Earthrid'e yaklaştı ve onu güçlü bir şekilde çekerek enstrümanından uzaklaştırdı.

"Söylediğin kadar iyiydin, müzisyen," dedi. "Gleameil ölmüş."

Earthrid karmakarışık hislerini toparlamaya çalıştı.

"Onu uyarmıştım," diye cevap verdi dik bir şekilde otururak. "Buradan uzaklaşması için ona yalvarmadım mı? Bahsettiği güzelliği beklemedi. Tutkudan, hatta ritimden yana hiçbir şey duymadı. Sen de duymadın."

Maskull adama öfkeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Beni bölmemeliydin," diye devam etti Earthrid. "Ben çalarken, başka hiçbir şeyin önemi yoktur. Fikirlerimin akışını kaybedebilirdim. Neyse ki asla unutmam. Baştan başlayacağım."

"Müzik ölülerin huzurunda devam edecekse, çalma sırası bende."

Adam hızla ona baktı.

"Bu olamaz."

"Olmalı," dedi Maskull kararlı bir şekilde. "Çalmayı dinlemeye tercih ederim. Bir başka neden de şu: Sen her gece bunu yapacaksın, benim sadece bu gecem var."

Earthrid yumruğunu sıkıp gevşetti ve benzi atmaya başladı. "Dikkatsizliğinle ikimizi de öldürebilirsin. Irontick bana ait ve bunu nasıl çalacağını öğrenene kadar onu ancak bozarsın."

"Peki öyleyse, onu bozarım ama deneyeceğim."

Müzisyen fırlayarak ayağa kalktı ve Maskull ile yüz yüze geldi. "Onu benden zor kullanarak mı almaya niyetin var?"

"Sakin ol! Bize sunduğun seçimle aynı seçime sahip olacaksın. Başka bir yere gitmen için sana zaman vereceğim.

"Gölümü mahvedersen bu bana ne fayda sağlayacak? Sen ne yaptığını bilmiyorsun."

"Git ya da kal!" diye karşılık verdi Maskull. "Su yeniden durgunlaşana kadar sana zaman vereceğim. Ondan sonra çalmaya başlıyorum."

Earthrid yutkunmaya devam etti. Bir göle, bir Maskull'a baktı.

"Buna yemin ediyor musun?"

"Bunun ne kadar zaman alacağını sen benden daha iyi bilirsin ama o zamana dek güvendesin."

Earthrid ona şeytani bir bakış attı, bir an tereddüt etti ve sonra uzaklaştı, en yakın tepeye tırmanmaya başladı. Tepenin yarısına geldiğinde, neler olduğunu görmek ister gibi, endişeli bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Bir iki dakika sonra, Matterplay'e bakan kıyının yönünde ilerlerken zirvenin orada gözden kayboldu.

Daha sonra, su daha yeniden sakin hale gelince, Maskull, Earthrid'i taklit ederek suyun kenarına oturdu. Ne müziğini üretmeye nasıl başlayacağını biliyordu, ne de bunun nasıl sonuçlanacağını. Ama cüretkar fikirler aklına geliyordu ve fiziksel biçimler yaratmak istiyordu; hepsinden öte tek bir biçimi, Surtur'un biçimini yaratmak istiyordu.

Ayağını suya koymadan önce düşünceleri zihninde biraz derledi. Şöyle dedi: "Sıradan müzikte temalar ne ise, bu müzikte biçimler odur. Besteci, temasını tek tek notaları seçerek bulmaz; tüm tema ilhamla birlikte bestecinin zihninde parlayıverir. Biçimlerle de aynı şey olmalı. Çalmaya başladığımda, eğer bir kıymetim varsa, bölünmemiş fikirler benim bilinçaltımdan bu göle geçecek ve sonra gerçekliğin boyutlarında geri yansıyacak. İlk kez onlarla tanıştırılacağım. Bu böyle olmalı."

Ayağı göle dokunduğu anda düşüncelerinin kendinden akıp gittiğini hissetti. Onların ne olduğunu bilmiyordu ama sadece bu akış bile neşe dolu bir ustalık hissiyatı uyandırıyordu. Bununla birlikte onların nasıl şeyler olduğunu öğrenme merakı da vardı. Gölün üzerinde artan sayılarda fışkırmalar

duşuyordu ama Maskull acı duymuyordu. Müzik olduğunu sandığı düşünceleri ondan devamlı akan, kesintisiz bir akıntı gibi değil, durgunlukla geçen araları takip eden, büyük, fırtınalı taşkınlar gibi çıkıp geliyordu. Bu taşkınlar geldiğinde tüm gölde fışkırma patlaması yaşanıyordu.

Kendisinden geçen fikirlerin aklının içinden çıkmadığını, bunların kaynağının iradesinin karmaşık derinliklerinde olduğunu fark etti. Onların nasıl bir karakteri olması gerektiğine karar veremiyordu ama bilinçli tercihleriyle onların dışarı çıkmasını sağlayabiliyor veya onları erteleyebiliyordu.

İlk başta etrafındaki hiçbir şey değişmedi. Sonra ay soluklaştı ve tuhaf, yeni bir parlaklık manzarayı aydınlatmaya başladı. Bu parlaklık öyle hissedilemeyecek bir hızda arttı ki, Maskull, bunun Wombflash Ormanı'nda görmüş olduğu Muspel-ışığı olduğunu fark ettiğinde aradan biraz zaman geçmişti. Ne renk olduğunu söyleyemiyordu, ona bir isim de veremiyordu ama bu ışık, içini bir çeşit güçlü ve kutsal bir huşuyla dolduruyordu. Kuvvetli iradesinin güçlerini topladı. Fışkırmalar bir orman gibi sıklaştı ve pek çoğu altı metre yüksekliğindeydi. Teargeld belirsiz ve soluk görünüyordu; aydınlık yoğunlaştı ama gölge oluşturmuyordu. Rüzgâr kuvvetlendi ama Maskull'ın oturduğu yerde hava sakindi. Kısa süre sonra bir fırtına gibi tiz sesler çıkarmaya ve ıslık çalmaya başladı. Maskull şekiller göremiyordu ve çabalarını ikiye katladı.

Artık fikirleri gölün üzerine doğru öyle bir enerjiyle akıyordu ki tüm ruhuna bir dinçlik ve direniş hâkim oldu. Ama yine de, onların doğasını bilmiyordu. Dev gibi bir fışkırma gerçekleşti ve tam o anda tepeler çatlamaya ve kırılmaya başladı. Büyük gevşek toprak kitleleri, tepelerin içinden fışkırdı ve bir sonraki sessizlik devresinde Maskull manzaranın değişmiş olduğunu fark etti. Yine de gizemli ışık yoğunlaşıyordu. Ay tamamen gözden kayboldu. Gözle görünmeyen fırtına ürkütücüydü ama Maskull kahramanca çalmaya devam

ediyor ve zorla dışarı, şekil alacak fikirler çıkarmaya çalışıyordu. Tepelerin yamaçları boşluklarla delik deşikti. Fışkıran suların tepelerinden kaçan su, karayı bataklığa çevirmişti ama Maskull'ın bulunduğu yer kuruydu.

Parlaklık berbat bir hale geldi. Her yerdeydi ama bu parlaklık Maskull'a bir köşede çok daha güçlü gibi geliyordu. Parlaklığın somut bir biçim haline gelmeye hazırlanırken bir bölgede toplanmakta olduğunu düşündü. Çabaladı ve çabaladı...

Hemen sonra, gölün tabanı çöktü, suları kesildi ve Maskull'ın enstrümanı kırıldı.

Muspel-ışığı yok oldu. Ay yeniden parladı ama Maskull onu göremiyordu. O tuhaf parlaklıktan sonra kendisini tamamen karanlıkta hissediyordu. Çığlık atan rüzgâr kesildi; etrafta ölüm sessizliği vardı. Düşünceleri göle doğru akmayı bırakmıştı ve ayağı artık suya değmiyor, boşlukta asılı duruyordu.

Gerçekleşen değişim yüzünden, düşünmek veya hissetmek için fazlasıyla şaşkındı. Sersemlemiş bir şekilde hâlâ öyle uzanırken, göl yatağının altında yeni açılmış olan derinliklerde çok büyük bir patlama oldu. Su alçalırken ateşle karşılaşmıştı. Maskull'ın vücudu metrelerce yükseğe, havaya kalktı ve ağır bir şekilde aşağı indi. Bilincini kaybetti...

Tekrar kendine geldiğinde, her şeyi gördü. Teargeld parıl parıl parlıyordu. Kendisi o eski gölün kenarında uzanıyordu ama göl artık, Maskull'ın gözlerinin göremediği bir dibi olan bir kraterdi. Gölü çevreleyen tepeler sanki ağır bir top ateşiyle paramparça olmuştu. Birkaç fırtına bulutu alçaklarda, havada süzülüyordu ve bu bulutlardan durmaksızın çatallı şimşekler iniyordu; onlara korkutucu, yüksek sesler eşlik ediyordu.

Maskull ayağa kalktı ve hareketlerini kontrol etti. Yara almadığını görünce, öncelikle kratere daha yakından baktı ve sonra kuzey kıyısına doğru güçlükle yürümeye başladı.

Gölün yukarısındaki kayalığa vardığında, manzara denize doğru yaklaşık üç buçuk kilometre kadar aşağı doğru hafifçe meyilliydi. Her yerde, şiddetli eserinin izlerinin arasından geçiyordu. Bölgede dik yamaçlar, dar oluklar, kanallar ve kraterler oluşmuştu. Maskull sahile bakan alçak kayalıklardan oluşan hatta ulaştı ve bunların da heyelanlarla kısmen parçalandığını gördü. Kuma indi ve ayın aydınlattığı, çalkantılı denize bakarak dikildi; başarısızlıklarla dolu bu adadan kaçmayı nasıl başarabileceğini merak ediyordu.

Sonra Earthrid'in bedenini gördü, kendisine epey yakında, yerde yatıyordu. İki bacağı da vahşi bir şekilde kopmuştu ve onları hiçbir yerde görmüyordu. Earthrid'in dişleri sağ kolunun etine geçmiş durumdaydı, ki bu da yersiz bir fiziksel acı içinde ölmüş olduğunu gösteriyordu. Cildi ay ışığında yeşil renkte parlıyordu ama yara olan yerlerde cildi daha koyu gölgelerle lekelenmişti. Etrafındaki kum, uzun süre önce içeri sızmış olan kan gölünün rengine boyanmıştı.

Maskull cesedi büyük bir üzüntüyle orada bıraktı ve tatlı tatlı kokan kıyıda uzun bir mesafe boyunca yürüdü. Bir kayanın üzerine oturarak günün doğmasını bekledi.

16
LEEHALLFAE

Gece yarısı, Teargeld güneydeyken, gölgesini doğrudan denize yansıtırken ve her şeyi neredeyse gün kadar parlak gösterirken, Maskull çok da uzakta olmayan, suyun üzerinde yüzmekte olan büyük bir ağaç gördü. Dokuz metre kadar suyun dışında, dik konumdaydı ve canlıydı; kökleri son derece derin ve geniş olmalıydı. Güçlü akıntılarda kıyı boyunca sürükleniyordu. Maskull birkaç dakika boyunca ilgisiz bir şekilde ağacı izledi. Sonra onun doğasını incelemenin iyi bir fikir olabileceği aklına geldi. Olası tehlikeyi tartmak için beklemeden hemen yüzdü, en alçak dalı yakaladı ve kendini yukarı çekti.

Yukarı baktı ve ana gövdenin en tepeye kadar kalın olduğunu ve ucunda sanki bir insan başına benzeyen yuvarlak bir şekil olduğunu gördü. Deniz yosunu gibi dayanıklı, kaygan, deniz yapraklarıyla kaplı çok sayıda dalın arasından bu başa doğru tırmandı. En tepeye ulaştığında bunun gerçekten bir çeşit kafa olduğunu gördü; çünkü etrafında, bir çeşit düşük zekânın göstergesi olan ilkel gözler gibi zarlar vardı.

O anda ağaç, kıyıdan biraz uzakta da olsa, denizin dibine değdi ve epey sarsılmaya başladı. Maskull dengesini korumak için elini uzattı ve bunu yaparken kazara zarlardan bazılarının üzerini kapattı. Ağaç sanki iradesini kullanarak karadan uzaklaşmaya başladı. Yeniden dengesini bulduğunda Mas-

kull elini çekti; aniden yeniden karaya doğru sürüklenmeye devam ettiler. Biraz düşündü ve sonra göze benzeyen bu zarlarla denemeler yapmaya başladı. Tahmin ettiği gibiydi: Bu gözler ayın ışığıyla harekete geçiyordu ve ışık nereden gelirse ağaç oraya gidiyordu.

Maskull'ın aklına, bu dev gibi bitki-hayvanı denizde Matterplay'e kadar kullanmanın mümkün olabileceği fikri gelince, yüzünden cüretkar bir gülümseme gelip geçti. Bu fikri uygulamaya koymakta gecikmedi. Uzun, sert yapraklardan bazılarını koparark, kuzeye bakan zarlar dışındaki diğer tüm zarları bağladı. Ağaç derhal adayı terk etti ve kesin bir şekilde denize yöneldi. Doğrudan kuzeye doğru gidiyordu. Ancak saatte iki kilometreden daha hızlı hareket etmiyordu; Matterplay ise muhtemelen seksen kilometre uzaktaydı.

Büyük dalgalar ağacın gövdesine kuvvetli sesler çıkararak çarpıyordu, kırılan dalgalar alçaktaki dalların arasından tıslıyordu. Maskull suyun dışında, dinleniyordu ama bu düşük ilerleme hızları konusunda biraz endişeliydi. Kısa süre sonra kuzeybatıya doğru hızla ilerleyen bir akıntı gördü ve bu da aklına başka bir fikir getirdi. Yeniden zarlarla oynamaya başladı ve çok geçmeden, ağacını hızla hareket eden akıntıya doğru yönlendirdi. Hızla akan kısma geldiklerinde, Maskull ağacın başını tamamen kapattı ve o andan itibaren akıntı, hem yol hem de binek hayvanı görevi gördü.

Maskull kendini dalların arasında güvenceye aldı ve gecenin geri kalanında uyudu.

Tekrar gözlerini açtığında ada görünürde yoktu. Teargeld batı denizinde ufukta yok olmaktaydı. Doğudaki gökyüzü, yaklaşmakta olan günün renkleriyle parlaktı. Hava serin ve temizdi; denizin üzerindeki aydınlık güzel, parıl parıl ve gizemliydi. Kara –muhtemelen Matterplay– belki iki kilometre ötede, uzun, koyu renkli alçak uçurumlardan oluşan bir hat halinde uzanıyordu. Artık akıntı kıyıya doğru hızla hareket etmiyordu; oraya daha fazla yaklaşmadan kıyı bo-

yunca akıp gidiyordu. Maskull bu gerçeği fark eder etmez, ağacı gitmekte olduğu yoldan çıkardı ve kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Doğu göğü vahşi renklerle aniden parladı ve Branchspell'in dış çevresi denizin üzerine yükseldi. Ay çoktan yok olmuştu.

Kıyı daha da yakında göründü. Fiziksel özelliklere bakıldığında Swaylone'un Adası'na benziyordu: aynı geniş kumlar, küçük uçurumlar ve içerilerde yuvarlak hatlı, küçük, bitki örtüsünden yoksun tepeler. Ancak sabahın erken saatlerindeki güneş ışığında romantik görünüyordu. Maskull boş bakışlarla ve asık bir suratla, hiçbir şeyi umursamıyordu ama ağaç karaya vardığı anda dallardan hızlıca indi ve denize atladı. Kıyıya yüzdüğünde, beyaz, heybetli güneş ufkun epey üstünde, tepedeydi.

Maskull kafasında belli bir amacı olmaksızın, kumların üzerinde doğuya doğru epey bir mesafe yürüdü. Bir koya veya vadiye gelene dek devam etmeyi ve sonra oraya doğru gitmeyi düşünüyordu. Güneş ışınları insana mutluluk veriyordu ve Maskull'ı zorlu gecenin yükünden kurtarmaya başlamıştı. Bir buçuk kilometre kadar sahil şeridinde yürüdükten sonra, uçurumların oluşturduğu hatta bir çeşit doğal bir aralıktan denize akan geniş bir dere Maskull'ın önünü kesti. Derenin suyu güzel, duru bir yeşil renkteydi ve köpüklerle doluydu. Öyle buz gibi soğuk, köpük köpük ve cezbedici görünüyordu ki, Maskull yüzükoyun şekilde kendini yere attı ve sudan kana kana içti. Yeniden kalktığında gözleri ona oyunlar oynamaya başladı: Bir bulanık, bir net görür hale geldiler... Bu sadece bir hayal ürünü olabilirdi ama Maskull sanki Digrung'un, içinde gezindiğini düşündü.

Uçurumlardaki aralıktan geçerek dere kenarını takip etti ve sonra ilk kez gerçek Matterplay'i gördü. Çıplak kayalarla çevrili bir mücevher gibi bir vadi belirdi. Tüm tepelik ülke çorak ve ölüydü ama ülkenin merkezindeki bu vadi son derece verimliydi; daha önce böyle bir verimlilik görmemişti.

Vadi tepelerin arasında kıvrılıp gidiyordu ve Maskull'ın baktığı her şey vadinin geniş, alçak ucuydu. Vadinin tabanı yaklaşık sekiz yüz metre genişliğindeydi; ortasından akan dere ise yaklaşık otuz metre genişliğindeydi ama son derece sığdı. Pek çok yerde altı yedi santimetreden daha derin değildi. Vadinin kenarları yaklaşık yirmi metre yükseklikteydi ama çok eğimliydi; tepeden aşağı, küçük, parlak yapraklı ağaçlarla örtülüydü. Bunlar Dünya'daki ağaçlar gibi tek rengin değişik tonlarında değil, çok farklı renklerdeydi; bu renklerin çoğu da parlak ve iç açıcıydı.

Tabanın kendisi sanki bir büyücünün bahçesi gibiydi. Yoğun bir şekilde birbirine girmiş ağaçlar, çalılıklar ve parazit tırmanıcılar her yerde bu bahçeye sahip olmak için savaşıyordu. Biçimleri tuhaf ve fantastik görünümlüydü ve her biri birbirinden farklı görünüyordu. Yaprağın, çiçeğin, üreme organlarının ve sapın renkleri, eşit derecede garipti; Tormance'in beş ana renginin tüm farklı kombinasyonları temsil ediliyor gibiydi ve Maskull için, ortaya çıkan sonuç, bir çeşit görüntü karmaşasıydı. Bitki örtüsü öyle sıktı ki, Maskull bitkiler yüzünden kendine yol açamıyordu, nehir yatağına gitmek zorunda kaldı. Suyun teması, vücudunda hafif bir elektrik şoku gibi tuhaf bir karıncalanma hissi uyandırdı. Etrafta kuş yoktu ama küçük boyutlarda, sıradışı görünümlü birkaç kanatlı sürüngen, bir tepeden ötekine vadiyi geçip duruyordu. Uçan böcek sürüleri Maskull'ın etrafında toplandı; bir fenalık peşindeydiler ama nihayetinde Maksull'ın kanı onlara hoş gelmemiş olmalıydı ki bir kez bile onu ısırmadılar. Derenin kenarlarında, sürüsüyle, kırkayağa, akrebe, yılana ve bunlar gibi yaratıklara benzeyen iğrenç görünümlü, sürünen yaratık vardı ama Maskull onların arasından geçip suyun içine yürürken onlar da Maskull'ın çıplak bacaklarının ve ayaklarının üzerinde silahlarını kullanmaya kalkışmadı... Ancak kısa bir süre sonra Maskull, derenin ortasında, bir midilli büyüklüğünde ama şekil olarak herhangi

bir şeye benzetilecekse, kabuklu bir deniz hayvanına benzeyen korkunç bir yaratıkla karşılaştı ve olduğu yerde durdu. Birbirlerine baktılar; hayvan şeytani gözlerle, Maskull ise sakin ama ihtiyatlı gözlerle... Maskull yaratığa bakarken, ona yine bir şeyler oldu.

Yeniden görüşü bulanıklaştı. Ama bir iki dakika içinde bu bulanıklık geçtiğinde ve yeniden net bir şekilde görebildiğinde, görüşünün yapısı değişmişti. Doğrudan hayvanın vücudunun içine bakıyordu ve tüm iç organlarını seçebiliyordu. Ancak dıştaki kabuk ve tüm sert dokular buğulu ve yarı şeffaftı; onların içinden parlak, kan kırmızısı damar ağı, şaşırtıcı bir belirginlikle ön plana çıkıyordu. Sert kısımlar silikleşip yok oldu ve sadece dolaşım sistemi kaldı. Etli damarlar bile kalmamıştı. Canavarın şeklinde, son derece hareketli, sıvı bir iskelet gibi bir o yöne, bir bu yöne akan kan görünüyordu sadece. Sonra bu kan da değişmeye başladı. Maskull, sürekli bir sıvı akışı yerine, bu kanın tek tek bir milyon noktadan oluştuğunu gördü. Kırmızı renk, noktaların hızlı hareketinden kaynaklanan bir göz yanılmasıydı; şimdi onların parıl parıl parlayan minik güneşlere benzediğini açıkça görüyordu. Uzayda süzülen, bir çift yıldız yolu gibi görünüyorlardı. Bir yoldaki yıldızlar merkezde sabit bir noktaya doğru gidiyordu, diğer yoldakiler ise ondan uzağa hareket ediyordu. Maskull ilkinin hayvanın toplar damarları, diğerinin atardamarları ve sabit noktanın da kalbi olduğunu anladı.

Maskull şaşkınlık içinde kaybolmuş bir şekilde hâlâ bakarken, yıldızlarla dolu ağ, sönen bir alev gibi aniden yok oldu. Kabuklu deniz hayvanının durduğu yerde artık hiçbir şey yoktu. Ama bu "hiçliğin" içinden, Maskull manzarayı göremiyordu. Ne bir şekle, ne bir renge, ne de bir maddeye sahip olsa da, orada, ışığı kesen bir şey duruyordu. Artık gözlerle algılanamayan nesne, duygularla hissedilmeye başladı. Hoş bir his veren, bahar gibi artan bir enerji hissi, hızlanan aşk, macera, gizem, güzellik ve feminenlik titreşimle-

ri Maskull'ın tüm benliğini ele geçirdi ve Maskull tuhaf bir şekilde, bu hissi canavarla özdeşleştiriyordu. Bu görünmez hayvan neden kendini genç, üretken ve cesur hissetmesine sebep oluyordu, bunu kendine sormadı çünkü tamamen bu hissin etkisi altındaydı. Ama sanki et, kemikler ve kan bir kenara atılmıştı ve yavaş yavaş vücuduna giren çıplak Hayat'ın kendisiyle yüz yüzeydi.

Bu hisler yok oldu. Kısa bir aranın ardından akışkan, yıldızlara benzeyen iskelet yeniden ortaya çıktı. Kırmızı dolaşım sistemine dönüştü. Vücudun sert kısımları gittikçe belirginleşerek yeniden göründü ve aynı zamanda kan ağı da silikleşti. Kısa süre sonra, iç kısımlar tamamen dış deri tarafından gizlenir hale geldi. Yaratık, eski korkunç çirkinliğiyle, sert, renkli ve somut bir şekilde Maskull'ın önünde duruyordu.

Maskull'dan hoşlanmayan deniz hayvanı yana döndü ve ağır, çirkin hareketlerle, hantal bir şekilde sendeleyerek derenin diğer kenarına doğru gitti.

Bu maceradan sonra, Maskull'ın kayıtsızlığı kendisini terk etti. Huzursuz ve düşünceli hale geldi. Etrafındaki şeyleri Digrung'un gözlerinden görmeye başladığını ve hemen önünde tuhaf güçlüklerin olduğunu düşünüyordu. Gözleri yine buğulanmaya başladığında, iradesini kullanarak bu buğulanmayla mücadele etti ve hiçbir şey olmadı.

Vadi, tepelere doğru pek çok kıvrımla yukarı doğru çıkıyordu. Epey daraldı ve her iki taraftaki ağaçlı yokuşlar daha da dikleşip yükseldi. Derenin genişliği yaklaşık altı metreye indi ama daha derindi şimdi. Hareketle, müzikle ve köpüklerle capcanlıydı. Suyunun yol açtığı heyecan verici hisler, neredeyse hoş olmayan bir şekilde daha çok telaffuz edilir hale geldi ama yürünecek başka hiçbir yer yoktu. Sayısız canlı yaratıktan gelen seslerin sağır edici karmaşasıyla, bu küçük vadi, Doğa'nın devasa bir sohbet alanına benziyordu. Hayat hâlâ öncekinden daha üretkendi; her bir metrekare alanda, hem hayvan, hem bitki, çarpışan iradeler birbirine giriyordu.

Bir doğa bilimci için burası cennet olmalıydı çünkü hiçbir iki şekil birbirine benzemiyordu. Hepsi de kendilerine özgü karakterlere sahiptiler ve harikuladeydiler.

Sanki hayat biçimleri Doğa tarafından öyle hızlı bir şekilde üretiliyordu ki hepsi için yeteri kadar alan yoktu. Yine de, biri tutabilir diye yüz tane tohumun toprağa saçıldığı Dünya'daki gibi değildi. Burada, genç organizmalar hayatta kalıyor gibi görünüyordu, diğer yandan onlara yer açmak için yaşlı olanlar ölüyordu. Baktığı her yerde, bariz bir sebep olmaksızın soluyor ve ölüyorlardı; yeni hayat tarafından öldürülüyorlardı.

Diğer yaratıklar gözlerinin önünde öyle çılgınca ürüyorlardı ki hep beraber farklı "krallıklar" oluşturuyorlardı. Örneğin, yerde, limon şeklinde ve büyüklüğünde olan ama daha sert bir kabuğa sahip bir meyve vardı. Maskull yumuşak içini yeme niyetiyle meyveyi eline aldı ama içi, kabuğunu kırmak üzere olan, tamamen gelişmiş genç bir ağaçtı. Maskull meyveyi dereye, akıntının ters yönüne doğru attı. Meyve kendisine doğru geri geldi. Maskull'ın hizasına geldiğinde, aşağı doğru gidişi durmuştu; meyve akıntıya karşı yüzüyordu. Maskull meyveyi sudan aldı ve altı ilkel bacağının çıktığını gördü.

Maskull muhteşem bir şekilde kalabalık olan bu vadiye övgüler yağdıramayacaktı. Tam aksine, kendini son derece negatif ve depresif hissediyordu. Doğa mı, Hayat mı, İrade mi, Tanrı mı denir, o görünmeyen güç, öne atılıp bu küçük, zevksiz, hakir dünyayı işgal etmek için bu denli hevesli olan o güç, çok yüksek emellere sahip olamazdı ve çok da değeri yoktu. Bir iki saatliğine fiziksel olarak var olmak için verilen bu sefil mücadele, nasıl son derece ciddi ve önemli bir iş olarak değerlendirilebilirdi, Maskull bunu anlayamıyordu. Ortam onu boğuyordu; havaya ve yere ihtiyacı vardı. Dar ve derin vadinin kenarından güçlükle yol alırken, bir ağaçtan diğerine sallanarak, çıkıntı yapan uçuruma tırmanmaya başladı.

Zirveye ulaştığında Branchspell öyle güçlü, beyaz bir yoğunlukla üzerine geliyordu ki orada kalınamayacağını anladı. Ülkenin hangi kısmına gelmiş olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Denizden, en kısa yoldan, yaklaşık yirmi kilometre kadar yol gelmişti. Çorak, engebeli yaylalar doğrudan denize doğru aşağı meyille uzanıyordu, su uzakta parıldıyordu ve Maskull ufukta Swaylone'un Adası'nı seçebiliyordu. Kuzeye bakıldığında kara, gözün alabildiğine yukarı doğru meyille uzanıp gidiyordu. Tepe noktasında, yani birkaç kilometre ötede, farklı bir karaktere sahip, siyah, tuhaf şekilli bir dizi kaya kendini gösteriyordu; burası muhtemelen Threal'dı. Yine bunların ötesinde, gökyüzüne doğru, yüz, yüz elli kilometre ötede Lichstorm'un zirveleri vardı; çoğu, güneş ışığında parıldayan yeşilimsi karla kaplıydı.

Bu dağlar inanılmaz derecede yüksekti ve garip renklere sahipti. Çoğu, zirveye kadar koni biçimindeydi ama zirveden, dağların büyük kitleleri, imkânsız gibi görünen açılarla kendilerini dengeliyor, görünmez bir destekle çıkıntı yaparak asılı duruyordu. Maskull, bunun gibi bir diyar yeni bir şeyler vaadediyor, diye düşündü: sıradışı sakinler. Oraya gitme ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yol alma fikri aklına düştü; gün batımından önce oraya varmak bile mümkün olabilirdi. Onu cezbeden şey, dağların kendisinden ziyade, onların altında uzanan topraklardı; Tormance'te mucizelerin mucizesi olduğunu düşündüğü mavi güneşi görebilme ihtimaliydi...

Oraya doğrudan giden rota tepelerin üzerinden geçiyordu ama öldürücü sıcak ve gölgesizlik yüzünden bu söz konusu değildi. Ancak, vadinin onu gideceği yoldan çok da uzaklaştırmayacağını tahmin etti ve buradan ne kadar nefret etse ve korksa da, şimdilik bu yolda devam etmeye karar verdi. Bu yüzden hayatın tehlikelerle dolu kucağına doğru bir kez daha kendini bıraktı.

Yola koyulduğu an, güneş ışığı ve gölgelerin arasından

birkaç kilometre boyunca vadinin virajlarını takip etmeye devam etti. Rotası giderek zorlaşıyordu. İki tarafta uçurumlar, birbirine yüz metreden daha az bir mesafe ayrı kalana dek birbirine yaklaşıyordu; diğer yandan vadi yatağı irili ufaklı kayalarla tıkanmış durumdaydı, bu yüzden artık bir çayın boyutuna gelene kadar küçülmüş olan küçük dere, nerede ve nasıl ilerleyebiliyorsa oralara girerek ilerlemek zorunda kalmıştı. Hayat biçimleri daha da tuhaflaştı. Sadece bitki veya sadece hayvan olan canlılar giderek kayboldu ve onların yerini iki türün de özelliklerini taşıyor gibi görünen kendine özgü yaratıklar aldı. Uzuvları, yüzleri, iradeleri ve zekâları vardı ama zamanlarının çoğunda tercihleri doğrultusunda yerde sabit kalıyorlardı ve sadece toprak ve havayla besleniyorlardı. Maskull hiç üreme organı görmüyordu ve yavruların dünyaya nasıl geldiğini anlayamıyordu.

Sonra şaşırtıcı bir görüntüye tanık oldu. Büyük ve tam gelişmiş bir bitki-hayvan aniden, hiç yoktan karşısında belirdi. Maskull gözlerine inanamadı ve şaşkınlık içinde uzun uzun yaratığa baktı. Yaratık, tüm hayatı boyunca oradaymış gibi, onun önünde sakin bir şekilde hareket etmeye ve yerde bir oyuk açmaya devam etti. Şaşırmayı kesen Maskull, vadide kayadan kayaya büyük adımlarla ilerleme devam etti ve sonra sessizce ve hiç uyarı olmaksızın, aynı görüntü yeniden oluştu. Maskull, artık Doğa'nın kaynağını göstermeden bu dünyaya şekilleri atıverdiği mucizelerini gördüğüne şüphe etmiyordu. Sorunun çözümü kendini göstermiyordu.

Çayın da özelliği değişmişti. Yeşil suyundan, hapis kalmış bir gücün havaya karışarak kaçması gibi titreşen bir parlaklık çıkıyordu. Bir süredir o suyun içinde yürümemişti, şimdi ise suyun niteliğini görmek için içinde yürümeye başladı. Ayaklarından yukarıya doğru, vücuduna yeni bir hayatın girdiğini hissetti; sadece ısıdan ziyade, yavaşça hareket eden canlandırıcı bir ilaca benziyordu. Deneyimindeki bu his yepyeni bir histi ama içgüdüsel olarak bunun ne olduğunu biliyor-

du. Çayın saldığı enerji, vücudundan yukarı ne dost, ne düşman olarak çıkıyordu; bu beden sadece enerjinin başka bir yerde ulaşmak istediği hedefine giden doğrudan bir yoldu. Ama düşmanca niyetleri olmamasına rağmen, zorlu bir yol arkadaşı olması muhtemeldi: Maskull, onu engellemek için bir şey yapmazsa, bu enerjinin vücudundan geçişinin fiziksel bir dönüşüme sebep olma tehlikesi arz ettiğinin açıkça farkındaydı. Hızlıca sudan dışarı fırlayarak bir kayaya yaslandı, kaslarını sıktı ve yaklaşan değişime karşı kendini hazırladı. Tam o anda buğulanma, yeniden görüşüne saldırmaya başladı ve ona karşı kendini korurken, alnında bir sürü yeni göz çıkıverdi. Elini alnına götürdü ve eski gözlerine ek olarak altı göz daha saydı.

Tehlike geçmişti ve Maskull bu kadar kolaylıkla sıyrılabildiği için kendini tebrik ederek güldü. Sonra, bu yeni organların ne işe yaradığını, bunların iyi mi, kötü mü olduğunu merak etti. Bunun cevabını bulduğunda vadide on adım dahi atmamıştı. Tam bir kayanın tepesinden aşağı atlamak üzereyken, görüşü değişti ve otomatik olarak yerinde kalakaldı. Eş zamanlı bir şekilde iki dünya algılıyordu. Kendi gözleriyle, vadiyi, kayalarıyla, çayıyla, bitki-hayvanlarıyla, güneş ışığıyla ve gölgeleriyle eskiden gördüğü gibi görüyordu. Ama yeni kazandığı gözleriyle farklı bir şekilde görüyordu. Vadinin tüm detayları görülüyordu ama havadaki aydınlık azalmış gibiydi ve her şey silik, sert ve renksiz görünüyordu. Güneş, tüm gökyüzünü dolduran bulut kitleleri yüzünden görünmez hale gelmişti. Havadaki bu buğu şiddetli ve neredeyse canlı bir hareket halindeydi. Kapladığı yer genişti ama yapısı inceydi; ancak bazı kısımları diğer kısımlardan çok daha yoğundu, partiküller buğunun hareketiyle bir araya sıkıştırılıyor veya ayrı yerlere dağıtılıyor gibiydi. Çaydan çıkan yeşil kıvılcımlara yakından bakıldığında, tek tek seçilebiliyordu; her biri bulutlara doğru gidip geliyordu ama bulutların içine girdikleri anda korkunç bir mücadele başlıyordu sanki. Kı-

vılcım aradan daha da yüksekkere kaçmaya çalışıyordu, diğer yandan kıvılcım nereye yönelse bulutlar onun etrafında toplanıyor ve öyle yoğun bir hapishane yaratmaya çalışıyorlardı ki kıvılcımın daha fazla ilerlemesi imkânsız oluyordu. Maskull'ın görebildiği kadarıyla, çoğu kıvılcım yoğun çabalardan sonra nihayet yolunu bulmayı başarıyordu ama baktığı kıvılcımlardan biri yakalandı ve işte şu oldu: Tam bir bulut halkası onun etrafını kapladı ve sanki ağlara takılan canlı, vahşi bir yaratıkmış gibi her yöne deli gibi atlayıp sıçramak yerine, hiçbir yerde bir açıklık bulamayınca, etrafını saran bulutu da nereye gitse kendisiyle birlikte sürükledi. Etrafında buhar, kötü bir fırtınadan önce görülen siyah, ağır, sıkıştırılmış bulut kütlelerine benzeyene dek kalınlaşmaya devam etti. Sonra, hâlâ içeride görülebilen yeşil kıvılcım, çabalarına son verdi ve bir süre epey hareketsiz kaldı. Bulut şekli kendini güçlendirmeye devam etti ve neredeyse küre haline geldi; daha da ağırlaşıp hareketsiz hale geldikçe, yavaş yavaş vadinin tabanına doğru aşağıya inmeye başladı. Alt tarafı yerden sadece yetmiş, seksen santimetre yukarıda, tam Maskull'ın karşısındayken, hareketi tamamen durdu ve en az iki dakika boyunca tam bir duraksama yaşandı. Aniden koca bulut çatallı bir şimşek gibi yere inerek büzüşerek küçüldü ve renk kazandı; bir bitki-hayvan gibi bacakları üzerinde yürümeye ve yiyecek arayışı içinde yeri eşelemeye başladı. Maskull bu olayın son aşamasına normal görüşüyle şahit oldu. Bu görüş ona, bu yaratığın mucizevi bir şekilde durduk yere nasıl ortaya çıktığını gösterdi.

Maskull sarsılmıştı. Şüpheciliği yok oldu ve yerini, merak ve huşu duygularına bıraktı. "Bu tam da bir düşüncenin doğuşu gibiydi," dedi kendi kendine, "ama düşünen kimdi? Bu noktada büyük bir Yaşayan Akıl iş başında. Zekâsı var, çünkü yarattığı tüm biçimler farklı ve bir karakteri var, çünkü biçimlerin hepsi de aynı genel türe ait... Yanılmıyorsam ve bu, Shaping veya Crystalman denen güçse, onunla ilgili daha fazla şey

öğrenmeyi istemek için yeterince şey gördüm... Bu gizemleri çözmeden önce başka gizemlere yönelmek saçma olur."

Arkasından bir ses ona seslendi ve Maskull döndüğünde vadide biraz mesafe öteden kendisine doğru hızlı hızlı gelmekte olan bir insan gördü. Kadından ziyade erkeğe benziyordu. Epey uzun boyluydu ama çevikti ve boyundan dizlerinin altına kadar uzanan koyu renkli, rahip elbisesine benzer bir kıyafet giyiyordu. Kafasının etrafına bir türban dolanmıştı. Maskull adamı bekledi ve adam daha da yaklaştığında, Maskull onu karşılamak için biraz ilerledi.

Sonra bir başka sürprizle karşılaştı, çünkü bu kişi açıkça bir insan olmasına rağmen, ne erkek, ne kadındı, ne de ikisinin arasında bir şey. Kesinlikle üçüncü bir cinsiyetti; ki bunu görmek ilginç, anlamak zordu. Bu yabancının fiziksel durumunun Maskull'ın zihninde yarattığı cinsel izlenimi kelimelere dökmek için yeni bir kelime bulmak gerekir, çünkü dünyadaki kullanımların hiçbiri buna uygulanamaz. "Kadın" ya da "erkek" yerine, "feyn" diyeceğiz bundan sonra.

Maskull ilk başta, neden bu yaratığın vücudundaki tuhaf özelliklerin ırktan değil de cinsiyetten kaynaklanıyor gibi göründüğünü kavrayamadı ama yine de bu gerçekle ilgili bir şüphe yoktu. Vücut, yüz ve gözler kesinlikle ne bir erkeğe aitti, ne de bir dişiye; bunlar farklı bir cinsiyete aitti. İnsan, vücut hatlarından başka, tanımlanamayan bir ifade farklılığı ve havasına bakarak ilk bakışta bir erkeği bir kadından nasıl ayırt edebiliyorsa, bu yabancının da görüntü olarak iki cinsiyetten de farklı olduğu ayırt edilebiliyordu. Erkeklerdeki ve kadınlardaki gibi, bu kişinin de bütünü, hem vücuda hem de yüze özel karakterini veren potansiyel bir cinsellik ifadesi ediyordu... Maskull bunun aşk olduğuna karar verdi ama ne aşkı, kime karşı duyulan aşk? Bu, ne bir erkeğin utanç verici tutkusuydu, ne de bir dişinin kaderine boyun eğmek konusunda derinlerde yatan içgüdüsüydü. Bunlar kadar gerçek ve karşı konulamazdı ama epey farklıydı.

Maskull o tuhaf, ilkel gözlere bakmaya devam ederken, feynin sevgilisinin Shaping'den başkası olmadığına dair sezgisel bir şey hissetti. Ona öyle geliyordu ki, bu aşkın tasarımı ırkın devam ettirilmesi üzerine değil, kişinin dünyadaki ölümsüzlüğü üzerineydi. Bu eylemle yavru üretilmiyordu; feynin kendisi sonsuza dek yaşayan çocuktu. Dahası, bu sevgili bir erkek gibi arıyor ama bir kadın gibi kabul ediyordu. Tüm bu şeyler, yaratılışın farklı bir şekilde gerçekleştiği başka bir çağdan çıkıp gelmiş gibi görünen bu sıradışı yaratık tarafından belli belirsiz ve karmakarışık bir şekilde ifade ediliyordu.

Maskull'ın Tormance'te o zamana dek tanışmış olduğu tüm garip kişiler arasında bu kişi, Maskul'da ölçülemez derecede, en yabancı kişi izlenimi bıraktı; ruhsal yapı olarak kendisinden en uzak kişiydi... Beraber yüz yıl dahi yaşayacak olsalar, asla arkadaş olamazlardı.

Maskull transa benzer düşüncelerinden kendini sıyırdı ve bu yeni gelene detaylı olarak bakarak, sezgileri tarafından kendisine söylenen şaşırtıcı şeyleri mantığını kullanarak açıklamaya çalıştı. Karşısındaki kişi, geniş omuzlara ve iri kemiklere sahipti ama dişi göğüsleri yoktu; buraya kadar, bir erkeğe benziyordu. Ama kemikleri öyle düz ve köşeliydi ki, kıvrımlar yerine düz yüzeyler olduğundan, eti bir kristalin yapısına benziyordu sanki. Vücudu yıllar geçtikçe pürüzsüz ve kıvrımlı bir bütünlüğe erişmemiş de, aniden gelen, tek bir fikrin sonucu olarak köşeler ve yüzeylerle hep beraber birden ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Yüzü de kırıklarla dolu ve düzensizdi. Maskull ırkçı önyargılarıyla bu yüzde pek de güzellik göremedi ama aslında ne erkek ne de dişi güzelliği tarzında olsa da güzellik vardı; çünkü güzelliğin üç esas öğesine sahipti: karakter, zekâ ve ağırbaşlı bir sakinlik. Cildi bakır rengindeydi ve sanki içeriden aydınlatılıyormuş gibi tuhaf bir şekilde parlıyordu. Yüzünde sakal yoktu ama saçları bir kadınınki kadar uzundu ve tek bir örgü halinde arkada ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Sadece iki gözü vardı.

Sarığın alından geçen kısmı o kadar çok öne doğru çıkıntı yapıyordu ki, bir organı sakladığı aşikârdı.

Maskull'a göre feynin yaşını hesaplamak imkânsızdı. Bedeninin yapısı aktif, dinç ve sağlıklı görünüyordu. Cildi berrak ve parlaktı; gözleri güçlü ve uyanıktı. Feynin gençliğinin ilk yıllarında bile olabilirdi. Yine de Maskull feyne ne kadar uzun bakarsa, o kadar çok inanılmaz bir eskiden kalmışlık izlenimi uyanıyordu kendisinde; feynin gerçek gençliği, ters çevrilmiş bir teleskoptan görünen bir görüntü kadar uzakta gibi görünüyordu.

Bir rüyayla konuşuyormuş gibi hissetmesine rağmen, Maskull nihayetinde yabancıya seslendi... "Senin cinsiyetin nedir?" diye sordu.

Cevabın duyulduğu ses ne erkeksi ne de kadınsıydı; tuhaf bir şekilde, uzun bir mesafeden duyulan mistik bir orman borusunu anımsatıyordu.

"Bugünlerde erkekler ve kadınlar var ama eski zamanlarda dünyada feynler vardı. Sanırım sonra Faceny'nin zihninin içinden geçen tüm o varlıklar arasından hayatta kalan tek kişi benim."

"Faceny mi?"

"Şimdilerde Shaping ya da Crystalman diye yanlış adlandırılan kişi. Yüzeysel yaratıklardan oluşan bir ırk tarafından uydurulan yüzeysel isimler."

"Senin ismin ne?"

"Leehallfae."

"Ne?"

"Leehallfae. Ve seninki de Maskull. Kısa süre önce bazı harika maceralar yaşadığını zihninden okuyabiliyorum. Sıradışı bir şansa sahipsin gibi görünüyor. Şansın yeterince uzun sürerse, belki ben ondan yararlanabilirim."

"Sence benim şansım senin yararlanman için mi var? Ama boşver bunu şimdi. Benim ilgimi çeken şey, senin cinsiyetin. Arzularını nasıl tatmin ediyorsun?"

Leehallfae alnındaki saklı organa işaret etti. "Bu organla, yüz Matterplay vadisinin hepsinde akan derelerden hayat topluyorum. Dereler doğrudan Faceny'den çıkarlar. Tüm hayatım Faceny'nin kendisini bulmaya çalışmakla geçti. Onu öyle uzun süredir arıyorum ki yılların sayısını söylesem, yalan söylediğimi düşünürdün."

Maskull feyne yavaşça baktı. "Ifdawn'da Matterplay'den gelen başka biriyle tanıştım, Digrung adında genç bir adamdı. Onu özümsedim."

"Bana bunu kibirden dolayı söylüyor olamazsın."

"Bu korkunç bir suçtu. Bunun sonucu ne olacak?"

Leehallfae ilginç, yüzünü kırıştıran bir tebessüm attı. "Matterplay'de, o senin içinde dolanacaktır çünkü havanın kokusunu alıyor. Zaten çoktan onun gözleri sende... Onu tanırdım ben... Kendine dikkat et yoksa daha şaşırtıcı bir şey olabilir. Sudan uzak dur."

"Burası bana berbat bir vadi gibi görünüyor, burada her şey olabilir."

"Digrung hakkında kendine işkence etme. Vadiler kurallar gereği feynlere aittir; burada insanlar davetsiz misafirdir. Onları ortadan kaldırmak iyi bir iş."

Maskull düşünceli bir şekilde söze devam etti. "Daha fazla bir şey söylemiyorum ama anlıyorum ki dikkatli olmam gerekecek. Şansımla sana yardım etmem konusunda ne demek istedin?"

"Şansın hızla zayıflıyor ama bana hizmet etmek için hâlâ yeterince güçlü olabilir. Beraber Threal'ı ararız."

"Threal'ı aramak... Neden? Orayı bulmak bu kadar zor mu?"

"Tüm hayatımın bu arayışla geçtiğini söyledim sana."

"Sen Faceny dedin, Leehallfae."

Feyn, Maskull'a tuhaf, geçmişten kalma gözleriyle baktı ve yeniden gülümsedi. "Bu dere, Maskull, Matterplay'deki diğer tüm hayat dereleri gibi, kaynağını Faceny'den alıyor.

Ama tüm bu dereler Threal'dan çıktığından dolayı, Faceny'yi aramamız gereken yer Threal."

"Peki ya senin Threal'ı bulmana engel ne? Orası iyi bilinen bir ülke değil mi?"

"Orası yeraltında. Üstteki dünya ile olan iletişim yolları az ve bu iletişim yollarının nerede olduğunu şu ana dek konuştuğum kimse bilmiyor. Vadileri ve tepeleri taradım. Lichstorm'un kapılarına gittim. Yaşlıyım ben, öyle ki sizin yaşlılarınız benim yanımda yeni doğmuş bebek gibi kalır ama hâlâ, diğer feynlerden oluşan bir grupla yaşayan çömez bir gençken olduğum kadar uzağım Threal'a."

"Öyleyse, benim şansım iyiyse, seninki çok kötü... Peki, Faceny'yi bulduğunda, eline ne geçecek?"

Leehallfae sessizlik içinde Maskull'a baktı. Yüzündeki tebessüm yok oldu ve onun yerini öyle tuhaf bir acıyla dolu bir bakış aldı ki Maskull sorusunda ısrar etme gereği duymadı. Karşısındaki kişi, kokusu ve izleri her zaman yanında olan sevdiğinden sonsuza dek ayrılan bir sevgilinin acısıyla ve özlemiyle tükenmiş görünüyordu. Bu tutku, o anda, bir kadının veya erkeğin güzelliğini epey aşan vahşi, yılmaz, ruhsal bir güzellikle Leehallfae'in yüzüne yansıdı.

Ama bu ifade aniden kayboldu ve sonra bu ani tezatlık Maskull'a gerçek Leehallfae'i gösterdi. Leehallfae'in bedensel duyulara olan hassasiyeti her şeyden kopuktu ama bayağıydı: Yılmaz bir ısrarla hayvan arzularını takip eden, yalnız bir doğanın kahramanlığı gibiydi.

Maskull bu feyne kuşkuyla baktı ve parmaklarıyla uyluğunun üzerinde tempo tuttu. "Pekâlâ, birlikte gidelim. Bir şeyler bulabiliriz ve her halükarda senin gibi nadir görülen bir kişiyle sohbet ettiğime pişman olmam."

"Ama seni uyarmalıyım, Maskull. Sen ve ben farklı yaratılışlara sahibiz. Bir feynin vücudu hayatın bütününü içerir, bir erkeğin vücudu ise hayatın sadece yarısını içerir; diğer yarısı kadındadır. Faceny senin vücudunun dayanabileceğinden daha kuvvetli bir güç olabilir... Bunu hissetmiyor musun?"

"İçimdeki farklı hislerden dolayı tıkandım kaldım. Almam gereken tedbirleri almalı ve gerisini şansa bırakmalıyım." Maskull eğildi ve feynin ince, yıpranmış kıyafetini tutarak geniş bir parça yırttı ve bunu alnının etrafına katlayarak doladı. "Senin tavsiyeni unutmuyorum, Leehallfae. Bu yürüyüşe Maskull olarak başlayıp Digrung olarak bitirmek istemiyorum."

Feyn pis bir şekilde sırıttı ve ikisi derenin yukarı kısmına doğru ilerlemeye başladı. Yol zorluydu. Kayadan kayaya geniş adımlarla yürümek zorunda kaldılar ve bu işte epey çaba harcadılar. Arada sırada, ancak tırmanarak aşabilecekleri daha kötü bir engel karşılarına çıktı. Uzun bir süre sohbet etmediler. Maskull yol arkadaşının sudan uzak durma tavsiyesine mümkün olduğunca uydu ama bazı yerlerde suya adım atmak zorunda kaldı. İkinci veya üçüncü sefer bunu yaptığında kolunda, Krag'in yaraladığı kısımda, ani bir acı hissi duydu. Bakışları daha da neşelendi, korkuları yok oldu ve Maskull bile bile derenin içinde yürümeye başladı.

Leehallfae, çenesini sıvazladı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak, şaşkın bakışlarla Maskull'ı izledi. "Şansın seninle mi konuşuyor, Maskull, sorun nedir?"

"Dinle. Sen çok eskilerden kalma bir deneyime sahipsin ve bu sorunun cevabını bilen biri varsa, o kişi sensindir. Muspel nedir?"

Feyn'in yüzü ifadesizdi. "O adı bilmiyorum."

"O bir çeşit, başka bir dünya."

"Bu olamaz. Sadece tek bir dünya var, bu dünya; Faceny'nin dünyası."

Maskull Leehallfea'in yanına geldi, kolunu koluna geçirdi ve konuşmaya başladı. "Seninle arkadaş olduğuma memnunum, Leehallfae, çünkü bu vadi ve onunla ilgili her şey bir sürü açıklama gerektiriyor. Örneğin, bu noktada etrafta pek de organik biçim kalmadı, neden hepsi yok oldu? Sen bu çaya 'hayat deresi' diyorsun ama biz onun kaynağına yak-

laştıkça, o daha az hayat üretiyor. Birkaç kilometre aşağıda, durduk yerde ortaya çıkan, kendiliğinden oluşan bitki-hayvanlar vardı; sonra, denizin kıyısında, bitkiler ve hayvanlar birbirinin üstünde yuvarlanıyordu. Şimdi, tüm bunlar gizemli bir şekilde senin Faceny'n ile bağlantılıysa, bana öyle geliyor ki Faceny'nin çok çelişkili bir karakteri olmalı. Faceny'nin özü, tamamen zayıflayıp sulanana kadar biçimler yaratmaya başlamıyor... Ama belki ikimiz de saçmasapan konuşuyoruz."

Leehallfae başını iki yana salladı. "Her şey bir arada var oluyor. Dere hayatın kendisi ve her zaman hayat kıvılcımları çıkarıyor. Bu kıvılcımlar madde tarafından yakalanıp hapsedildiğinde, yaşayan biçimlere dönüşüyorlar. Dere, kaynağına ne kadar yakınlaşırsa, onun hayatı o kadar korkunç ve güçlü oluyor. Vadinin başına vardığımızda orada hiç canlının olmadığını kendin göreceksin. Bu demek oluyor ki, orada bulunan korkunç kıvılcımları yakalayıp tutmaya yetecek kadar sert bir madde yok. Derenin daha da aşağılarında, kıvılcımların çoğu havaya kaçacak kadar güçlü ama bazıları biraz yukarı çıktığında tutuluyor ve bunlar aniden biçimlere dönüşüyor. Ben kendim de bu doğaya sahip biriyim. Daha da aşağılarda, denize doğru, dere hayat veren gücünün büyük kısmını kaybetmiş durumda ve kıvılcımlar tembel ve durgun. Havaya yükselmekten ziyade etrafa dağılıyorlar. Ne kadar hassas da olsa, bu zayıf kıvılcımları yakalama yeteneğine sahip olmayan bir tür madde pek yoktur ve bu kıvılcımlar büyük miktarlarda yakalanır; senin orada gördüğün sayısız canlı formunun açıklaması bu. Ama sadece bu değil, kıvılcımlar jenerasyon yoluyla bir bedenden diğerine geçer ve çürüme yüzünden bozulana dek bunu yapmayı durduramazlar. Aralarında en alçak olanı Batan Deniz'in kendisi. Orada Matterplay derelerinin dejenere ve zayıflamış hayatı, vücudu için tüm denize sahiptir. Gücü öylesine zayıftır ki biçim yaratmak konusunda hiç başarılı olamaz ama bunu yapmak konusundaki sonsuz, beyhude çabalarını o fışkırmalarda görebilirsin."

"Öyleyse erkeklerin ve kadınların yavaş gelişimi onların durumunda hayat tohumunun zayıflığından mı kaynaklanıyor?"

"Kesinlikle. Tüm arzularını bir anda gerçekleştiremez. Ve şimdi, aynı anda daha yoğun ve canlı kıvılcımlardan ortaya çıkan feynlerin nasıl ölçülemez derecede üstün olduklarını görebiliyorsundur."

"Peki ama bu kıvılcımları hapseden güç nereden geliyor?"

"Hayat öldüğünde, maddeye dönüşür. Maddenin kendisi de ölür ama onun yerini durmadan yeni madde alır."

"Peki ya hayat Faceny'den geliyorsa, nasıl ölebilir?"

"Hayat Faceny'nin düşünceleridir ve bir kere bu düşünceler onun beyninden çıktı mı, bir hiçe dönüşürler, sadece ölmekte olan korlardır onlar."

"Bu çok neşesiz bir felsefe," dedi Maskull. "Peki, Faceny kim öyleyse ve neden düşünüyor?"

Leehallfae yeniden yüzünü kırıştırarak gülümsedi. "Onu da açıklayacağım. Faceny'nin doğası şöyledir: O, tüm yönlerde Hiçlik'e bakar. Sırtı veya yanları yoktur, hepsi yüzden ibarettir ve bu yüz onun şeklidir. Öyle de olmalıdır, çünkü o ve Hiçlik arasında başka hiçbir şey var olamaz. Onun yüzü, gözlerden ibarettir, çünkü o sonsuza dek Hiçliği düşünür. İlhamını ondan alır; başka hiçbir şekilde kendisini hissedemez. Aynı sebepten dolayı, feynler ve hatta insanlar, boş yerlerde ve büyük tenha yerlerde olmayı sever, çünkü her biri küçük birer Faceny'dir."

"Bu, kulağa doğru geliyor," dedi Maskull.

"Düşünceler sürekli bir şekilde Faceny'nin yüzünden arkaya doğru akar. Ancak her yanında yüzü olduğu için, düşünceler içine akar. Böylelikle bir grup düşünce, devamlı olarak Hiçlik'ten Faceny'nin içine akar, ki o da dünyadır. Düşünceler biçimlere dönüşür ve dünyayı doldurur. Bu yüzden, dört bir yanımızda uzanan bu dış dünya hiç de dışta değildir aslında, içtedir. Gözle görülen evren devasa bir mide gibidir

ve dünyanın gerçek dışını asla göremeyeceğiz."

Maskull bir süre derin bir şekilde düşündü.

"Leehallfae, senin kişisel olarak ne umduğunu görmekte zorlanıyorum, çünkü sen bir kenara atılmış, ölmekte olan bir düşünceden başka bir şey değilsin."

"Sen hiç, bir kadını sevdin mi?" diye sordu feyn, sabit bakışlarla Maskull'a bakarak.

"Belki sevmişimdir."

"Sevdiğinde, hiç heyecan yaşadığın anların oldu mu?"

"Aynı soruyu başka kelimelerle soruyorsun."

"O anlarda sen Faceny'ye yaklaşıyordun. Daha da yakınına gelebilseydin, bunu yapmaz mıydın?"

"Sonuçlarını düşünmeden yapardım."

"Kişisel olarak umduğun hiçbir şey olmasa da mı?"

"Ama benim umduğum şey bu olurdu."

Leehallfae sessizlik içinde yürümeye devam etti.

"Bir erkek Hayat'ın yarısıdır," dedi feyn aniden. "Bir kadın ise hayatın diğer yarısıdır ama bir feyn hayatın bütünüdür. Üstelik, hayat iki yarıya bölündüğünde onun içinden başka bir şey daha düşer; sadece bütüne ait olan bir şey. Senin aşkınla benim aşkım arasında karşılaştırma yapılamaz. Bu işin sonucunu sormak için bir an duraksamadan senin ağırcanlı kanın bile Faceny'ye doğru çekiliyorsa, benim ne durumda olduğumu tahmin edersin."

"Senin tutkunun içtenliğini sorgulamıyorum," diye cevap verdi Maskull, "ama onu kendinle beraber diğer dünyaya taşımak için yolunu görememen çok yazık."

Leehallfae yine tuhaf bir şekilde sırıttı, ne tür bir hissi ifade ediyordu bu sırıtış, Tanrı bilir. "İnsanlar ne istiyorlarsa onu düşünürler ama feynler öyle yaratılmıştır ki dünyayı sadece olduğu gibi görebilirler."

Bu sözlerle sohbetleri sona erdi.

Güneş tepedeydi ve iki yol arkadaşı vadinin başına yaklaşıyor gibi görünüyordu. Vadinin duvarları hâlâ birbirine ya-

kınlaşıyordu ve Branchspell'in doğrudan arkalarına olduğu anlar hariç, hep koyu gölgeden yürüdüler ama yine de hava hem rahatsız edici derecede sıcaktı, hem de insanı gevşetiyordu. Tüm hayat durmuştu. Uçurumların kenarları, taşlı zemin ve vadinin tüm enini boğan büyük kayalar güzel, harikulade bir manzara sunuyordu. Bu kayalar, parlak, ışıl ışıl mavi damarlarla bezenmiş, kar beyazı renginde, kristale benzer kireçtaşıydı. Küçük su akıntısı artık yeşil değil, berrak, şeffaf bir kristaldi sanki. Çıkardığı ses müzik gibiydi ve bu şekliyle çok romantik ve çekici görünüyordu ama Leehallfae onun içinde başka bir şey bulmuş gibiydi. Yüzündeki hatlar daha da acı dolu ve donuk bir hale geldi.

Tüm hayat biçimleri yok olduktan yaklaşık yarım saat sonra, başka bir bitki-hayvan hiç yoktan beliriverdi; Doğa'nın özünden henüz çıkıp gelmiş bir yaratığa yaraşır biçimde parlak ve canlı bir görüntüsü vardı. Etrafta yürümeye başladı ama yürümeye başlar başlamaz aniden iki ayrı parçaya bölünüverdi. Geriye hiçbir şey kalmadı: Tüm vücudu birdenbire gelmiş olduğu aynı görünmez sis içerisinde yok olup gitti.

"Bu, söylediğin şeyi doğruluyor," diye yorum yaptı Maskull; beti benzi atmıştı.

"Evet," diye cevap verdi Leehallfae, "korkunç hayat bölgesine geldik işte."

"Öyleyse, bu konuda haklı olduğuna göre, bana söylediğin her şeye inanmalıyım."

Maskull bu sözleri söylerken, iki yol arkadaşı vadide bir virajı dönüyorlardı. Orada, yolun ilerisinde yaklaşık yüz metre yüksekliğinde, beyaz, mermer desenli kayalardan oluşmuş dik bir uçurum belirdi. Burası vadinin başıydı ve onun ötesine ilerleyemezlerdi.

"Benim bilgeliğimin karşılığında," dedi feyn, "şimdi sen bana şansını ödünç vereceksin."

Uçurumun dibine kadar yürüdüler ve Maskull düşünceli bir şekilde uçuruma baktı. Oraya tırmanmak mümkündü

ama zor olurdu. Artık küçücük kalan çay, kayanın içinde sadece altmış yetmiş santimetre yukarıda olan bir delikten çıkıyordu. Çayın müziğinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Vadinin tabanı gölgeliydi ama dik kayalığın yarısına kadar güneş vuruyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Maskull. "Şimdi her şey senin elinde ve benim sunabilecek bir önerim yok. Şimdi bize yardım etmesi gereken senin şansın."

Maskull bir süre daha yukarı bakmaya devam etti. "Öğleden sonraya kadar beklesek iyi olur, Leehallfae. Ben muhtemelen tepeye tırmanmak zorunda kalacağım ama şu anda hava çok sıcak. Üstelik, yorgunum. Birkaç saat kestireceğim. Ondan sonra bakarız."

Leehalfae kızmış görünüyordu ama itiraz etmedi.

17
CORPANG

Maskull Blodsombre'dan çok sonraki bir vakte kadar uyanmadı. Leehallfae, yanında ayakta dikiliyor, ona bakıyordu. Kendisi uyumuş muydu uyumamış mıydı, şüpheliydi.

"Günün hangi vaktindeyiz?" diye sordu Maskull, gözlerini ovuşturarak ve doğrularak.

"Gün ilerliyor," şeklindeydi muğlak cevap.

Maskull ayağa kalktı ve yukarı, uçuruma baktı. "Şimdi oraya tırmanacağım. İkimizin de kendini riske atmasına gerek yok, bu yüzden sen burada bekle; ben yukarıda bir şey bulursam seni çağırırım."

Feyn Maskull'a garip bir şekilde baktı. "Çıplak bir tepe yamacından başka hiçbir şey yok orada. Ben oraya çok gittim. Aklında özel bir şey var mı?"

"Yüksekler bana genelde ilham verir. Otur ve bekle."

Uykuyla kendine gelmiş olan Maskull, hemen uçurumun kenarına atıldı ve tek seferde ilk altı metreyi tırmandı. Sonra uçurum epey dikleşti; artık tırmanış daha fazla tedbir ve zekâ gerektiriyordu. Çok az tutamak ve basamak vardı. Her bir adımdan önce düşünmesi gerekiyordu. Diğer yandan, bastığı yer sırf kayaydı ve bu işte acemi değildi. Branchspell duvarın üzerinde parlıyordu, bu yüzden parıl parıl beyazlığıyla Maskull'ı yarı kör hale getiriyordu.

Pek çok şüphe ve duraksamadan sonra zirveye yaklaştı. Sıcaklamıştı, çok terliyordu ve epey başı dönmüştü. Bir çıkıntıya ulaşmak için, her bir eliyle iki tane çıkıntı yapan kayayı kavradı ve aynı zamanda, bacakları kayaların arasında, kendini yukarı doğru çekti. Daha büyük olan soldaki kaya Maskull'ın ağırlığıyla yerinden çıktı ve kafasının yanından dev, koyu bir gölge gibi uçarak, korkunç bir sesle uçurumun dibine düştü; ardından da daha küçük taşlar yuvarlandı. Maskull elinden geldiğince dengesini buldu ama ardına, bakmaya cesaret edene dek biraz zaman geçti.

İlk başta Leehallfae'i seçemedi. Sonra uçurumda, yerden altmış, yetmiş santimetre yukarıda bacaklarını ve arka tarafını gördü. Feynin, kafasını bir boşluğa sokmuş olduğunu ve bir şeyi incelemekte olduğunu anladı ve yeniden ortaya çıkmasını bekledi.

Leehallfae ortaya çıktı; yukarı, Maskull'a baktı ve boru gibi sesiyle seslendi, "Giriş burada!"

"Aşağı geliyorum!" dedi Maskull yüksek sesle. "Beni bekle!"

Çok dikkat etmeden –çünkü bu keşifte kendi "şansını" tanıdığını düşünüyordu– hızlı bir şekilde aşağı indi. Yirmi dakika içinde, feynin yanında dikiliyordu.

"Ne oldu?"

"Senin yuvasından çıkardığın kaya kaynağın hemen üstündeki bu diğer kayaya çarptı. Onu yuvasından kopardı. Bak, şimdi bizim geçebileceğimiz kadar yer var."

"Hemen heyecanlanma!" dedi Maskull. "Bu kaydadeğer bir kaza ama çok vaktimiz var. Bir bakayım."

Maskull, iri bir adamın eğilmeden geçmesine olanak sağlayacak kadar büyük olan delikten içeri baktı. Dışarıdaki gün ışığının aksine, deliğin içi karanlıktı ama tuhaf bir parlaklık boşluğa hakimdi ve içerisini yeterince iyi bir şekilde görebiliyordu. Kayadan bir tünel, tepenin içine doğru dümdüz devam ediyordu. Vadideki çay, umduğu gibi, bu tünelin ze-

mininde akmıyordu; girişin hemen içinde bir kaynak suyu olarak çıkıyordu.

"Pekâlâ, Leehallfae, çok düşünmeye gerek yok, değil mi? Yine de, senin derenin burada bizi terk ettiğini görmelisin."

Maskull cevabı duymak için döndüğünde, yol arkadaşının baştan aşağı titremekte olduğunu fark etti.

"Ne oldu, sorun nedir?"

Leehallfae elini kalbine bastırdı. "Dere bizi terk ediyor ama o dereyi o dere yapan şey bizimle olmaya devam ediyor. Faceny orada."

"Ama tabii ki onu bizzat görmeyi beklemiyorsun, değil mi? Neden titriyorsun?"

"Belki de bu bana da çok fazla gelecek." "Neden? Bu seni nasıl etkiliyor?"

Feyn Maskull'ı omzundan tuttu ve araya kolu kadar mesafe koyarak, Maskull'ı kararsız gözleriyle incelemeye çalıştı. "Faceny'nin düşünceleri muğlaktır. Ben onun sevgilisiyim, sen ise kadınların bir sevgilisisin; buna rağmen benden esirgediği şeyi sana veriyor."

"Bana ne veriyor?"

"Onu görme ve yaşamaya devam etme şansını. Ben öleceğim. Ama bunun önemi yok. Yarın ikimiz de öleceğiz."

Maskull sabırsız bir şekilde silkinerek kendine geldi. "Senin hislerin kendi durumunda güvenilir olabilir ama benim öleceğimi nereden biliyorsun?"

"Senin içinde hayat alevleniyor," diye cevap verdi Leehallfae, başını iki yana sallayarak. "Ama zirve noktasına vardıktan sonra -belki de bu gece- hızlı bir şekilde çökecek ve sen yarın öleceksin. Bana gelince, Threal'a girersem, bir daha çıkamam. Bu delikten bana bir ölüm kokusu geliyor."

"Korkmuş bir adam gibi konuşuyorsun. Ben hiçbir koku almıyorum."

"Ben korkmuyorum," dedi Leehallfae alçak sesle; yavaş yavaş sakinliğini geri kazanıyordu. "Ama biri benim yaşa-

dığım kadar uzun süre yaşadığında, ölmek ciddi bir şeydir. Kişi, her yıl yeni kökler salar."

"Ne yapacağına karar ver," dedi Maskull, hafif küçümseyici bir tonla, "çünkü ben şimdi giriyorum."

Feyn vadiye doğru tuhaf, düşünceli bir şekilde baktı ve başka bir şey daha söylemeden mağaranın içine yürüdü. Maskull, kafasını kaşıyarak, feyni yakından takip etti.

Fokurdayan su kaynağının ötesine adım attıklarında, atmosfer değişti. Hava ağır veya rahatsız edici olmaksızın soğudu, duru ve temiz hale geldi ve bir şekilde, ciddi ve mezarı andıran düşünceler çağrıştırıyordu. Tüneldeki ilk dönemeçte gün ışığı kayboldu. Ondan sonra Maskull ışığın nereden geldiğini anlayamıyordu. Havanın kendisi aydınlık olmalıydı, çünkü Dünya'da dolunay varkenki kadar aydınlık olmasına rağmen ne kendisinin ne de Leehallfae'in gölgesi vardı. Işığın bir diğer tuhaflığı da, hem tünelin duvarlarının hem de kendi vücutlarının renksiz görünmesiydi. Ayın üzerindeymiş gibi, her şey siyah ve beyazdı. Bu, atmosferin yarattığı ağır cenaze havasını yoğunlaştırıyordu.

On dakika kadar ilerledikten sonra, tünel genişlemeye başladı. Tavan kafalarının epey üstündeydi ve altı adam yan yana yürüyebilecek kadar genişti. Leehallfae gözle görünür şekilde zayıflıyordu. Başı öne düşmüş şekilde, kendini yavaş yavaş ve acı içinde sürüklüyordu.

Maskull feyni tuttu ve şöyle dedi: "Bu şekilde devam edemezsin. En iyisi ben seni geri götüreyim."

Feyn gülümsedi ve sendeledi. "Ölüyorum."

"Böyle konuşma. Bu sadece geçici bir rahatsızlık. Gel, seni gün ışığına geri götüreyim."

"Hayır, ilerlememe yardım et. Faceny'yi görmek istiyorum."

"Hastaların dileklerini yerine getirmek gerekir," dedi Maskull. Feynin vücudunu kollarıyla kaldırarak yaklaşık yüz metre daha hızlı bir şekilde yürüdü. Sonra tünelden çıktılar

ve daha önce bir benzerini asla görmediği bir dünyayla karşılaştılar.

"Beni yere indir!" diye buyurdu feyn zayıf bir şekilde. "Burada öleceğim."

Maskull denileni yaptı ve onu kayalıklı zeminin üzere boylu boyunca yatırdı. Feyn kendini tek kolunun üzerinde güçlükle kaldırdı ve hızla buğulanan gözlerle, önündeki mistik manzaraya baktı.

Maskull da baktı; gördüğü şey, sanki ayla aydınlatılan, çok büyük, dalga dalga bir ovaydı ama tabii ki ay yoktu, gölgeler de yoktu. Maskull uzakta akan dereler seçebiliyordu. Onların yanında tuhaf bir türde ağaçlar vardı; kökleri yerin altındaydı ama dalları da yerin üstünde büyüyen köklerdi ve yaprakları yoktu. Başka da bitki görünmüyordu. Toprak, süngertaşına benzeyen, yumuşak, delikli kayalardan oluşuyordu. Birkaç kilometre ötede, tüm yönlerde ışık bir belirsizliğe karışıp kayboluyordu. Arkalarında, her iki yanda büyük, kayadan bir duvar uzanıyordu ama bir duvar gibi kare değildi, adeta deniz kenarındaki uçurumların girintili çıkıntılı hattı gibi koylarla ve burunlarla doluydu. Bu devasa yeraltı dünyasının çatısı görünmüyordu. Bazı yerlerde, rengi epey solmuş, çıplak kayadan oluşan çok büyük sütunlar, kasvetli mekânda yükseklere doğru uzanıyordu; belli ki çatıyı desteklemeye yarıyordu. Renkler yoktu, manzaranın her bir detayı siyah, beyaz veya griydi. Görüntü öylesine durgun, ciddi ve dini bir havada görünüyordu ki, Maskull'ın tüm hisleri yatışarak tam bir huzura dönüştü.

Leehallfae aniden arkaya doğru düştü. Maskull dizlerinin üzerine çöktü ve çaresizce, kirli havada sönen bir mum gibi feynin son çırpınışlarını izledi. Ölüm gelmişti... Gözlerini kapadı. Feynin ölü yüzündeki hatlarına hemen Crystalman'in korkunç sırıtışı yerleşti.

Maskull hâlâ diz çökmüş haldeyken, yanında birinin dikildiğini fark etti. Hızlıca yukarı baktı ve bir adam gördü ama hemen ayağa kalkmadı.

"Bir feyn daha öldü," dedi yeni gelen kişi, ciddi, cansız ve duygudan uzak bir sesle.

Maskull ayağa kalktı.

Adam kısa boylu ve geniş yapılıydı ama çok zayıftı. Alnının şekli hiçbir organla bozulmamıştı. Orta yaşlardaydı. Hatları enerjik ve epey kabaydı, yine de saf ve zorlu bir hayat o hatları rafine etmek için bir şeyler yapmış gibi geliyordu Maskull'a. Neşeli gözlerinde anormal, şaşkın bir bakış vardı; cevabı olmayan bir problemin aklını meşgul ettiği açıktı. Yüzü tüysüzdü, saçları kısa ve erkeksiydi, alnı genişti. Siyah, kolsuz bir kıyafet giyiyordu ve elinde uzun bir değnek taşıyordu. Adamın bütününde, çekici olan bir temizlik ve ciddiyet vardı.

Adam, Maskull ile duygulardan arınmış bir şekilde konuşmaya devam etti ve bunu yaparken elini düşünceli bir şekilde yanaklarında ve çenesinde gezdirip duruyordu. "Bunların hepsi buraya ölmek için gelir. Matterplay'den gelirler. Orada inanılmaz bir yaşa erişene dek yaşarlar. Kısmen ondan, kısmen de aniden ortaya çıkan köklerinden dolayı, kendilerini Faceny'nin ayrıcalıklı çocukları olarak görürler. Ama onu bulmaya buraya geldiklerinde, hemen ölürler."

"Sanırım o, ırkının sonuncusuydu. Peki ama, ben kiminle konuşuyorum?"

"Ben Corpang'im. Sen kimsin, nereden geliyorsun ve burada ne yapıyorsun?"

"Benim adım Maskull. Evim evrenin öteki ucunda. Burada ne yaptığıma gelince, Leehallfae'e eşlik ettim, şu Matterplayli feyne."

"Ama bir insan bir feyne arkadaşlık olsun diye eşlik etmez. Threal'da ne arıyorsun?"

"Burası Threal mı?"

"Evet."

Maskull sessiz kaldı.

Corpang Maskull'ın yüzünü kaba, meraklı gözlerle inceledi. "Sen cahil misin, yoksa sadece suskun musun, Maskull?"

"Ben buraya sorular sormaya geldim, soruları cevaplamaya değil."

Bulundukları yerin durgunluğu neredeyse boğucuydu. Tek bir meltem bile esmiyordu ve havada tek bir tıkırtı bile duyulmuyordu. Sanki bir katedraldelermiş gibi, adamların sesleri alçalmıştı.

"Öyleyse, benim sana eşlik etmemi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Corpang.

"Evet, benim ruh halime uyum sağlayabilirsen, ki bu ruh halimde kendimle ilgili konuşmak istemiyorum."

"Ama bana en azından nereye gitmek istediğini söylemelisin."

"Burada görülecek ne varsa görmek ve sonra Lichstorm'a gitmek istiyorum."

"Sana rehberlik edebilirim, tüm istediğin buysa. Gel, yola düşelim."

"Önce görevimizi yapalım ve ölüyü defnedelim, mümkünse."

"Arkanı dön," diye buyurdu Corpang.

Maskull hızla dönüp baktı. Leehallfae'in bedeni yok olmuştu.

"Bu ne anlama geliyor? Ne oldu?"

"Bedeni geldiği yere geri döndü. Onun burada durabileceği bir yer yoktu, bu yüzden yok oldu. Defne gerek olmayacak."

"Öyleyse o feyn bir illüzyon muydu?"

"Değildi."

"Pekâlâ, neler olduğunu hemen açıkla öyleyse. Delirecek gibiyim."

"Sakin bir şekilde dinlersen, bunda anlaşılmayacak hiçbir şey yok. Feyn, ruhen ve bedenen dışarıya, gözle görünen dünyaya aitti, yani Faceny'ye aitti. Bu yeraltı dünyası Faceny'nin dünyası değil, Thire'ın dünyası ve Faceny'nin yaratıkları onun atmosferini soluyamazlar. Bu sadece bütün haldeki

bedenler için değil, bedenlerin en son partikülleri için bile geçerli olduğundan, feyn Hiçlik'e karıştı."

"Ama sen ve ben de dış dünyaya ait değil miyiz?"

"Biz hepimiz üç dünyanın hepsine aitiz."

"Hangi üç dünya? Ne demek istiyorsun?"

"Üç dünya şunlardır," dedi Corpang sakin bir şekilde. "İlki Faceny'nin, ikincisi Amfuse'un, üçüncüsü ise Thire'ın dünyası. Threal, adını Thire'dan alır."

"Ama bu sadece bir adlandırma. Hangi anlamda üç dünya var?"

Corpang elini alnında gezdirdi. "Tüm bunları yürürken konuşabiliriz. Hareketsiz dikilmek benim için bir işkence."

Maskull, bu sıradışı yok oluş karşısında epey şaşkın bir şekilde yeniden Leehallfae'in bedeninin yattığı yere baktı. Bulundukları yer o kadar gizemliydi ki neredeyse oradan kopamıyordu. Ancak Corpang kendisine ikinci kez seslendiğinde onu takip etmeye karar verdi.

Rotalarını en yakın ağaçlara yönelterek, havanın kendiliğinden aydınlık olduğu ovayı aşmak üzere kayadan duvarın olduğu yerden yola çıktılar. Hafif aydınlık, gölgelerin yokluğu, zift gibi zeminden çıkan gri-beyaz, devasa sütunlar, tuhaf görünümlü ağaçlar, gökyüzünün olmayışı, ölümcül sessizlik, yeraltında olduğu gerçeği, tüm bu şeylerin birleşimi Maskull'ın zihnini mistisizme doğru yönlendiriyordu ve Corpang'in bu ülkeyi ve onun mucizelerini açıklamasını dinlemek için biraz endişeyle kendini hazırladı. Dış dünyanın gerçekliğinin ve bu dünyanın gerçekliğinin birbirinden epey farklı şeyler olduğunu anlamaya başlamıştı çoktan.

"Ne anlamda üç dünya var?" diye sordu, önceki sorusunu tekrarlayarak.

Corpang değneğinin ucunu yere vurdu. "Öncelikle, Maskull, bunu sormanın sebebi nedir? Bu sadece düşünsel bir meraksa, söyle bana, çünkü korkunç meselelerle oyun oynamamalıyız."

"Hayır, o değil," dedi Maskull yavaşça. "Ben bir öğrenci değilim. Benim yolculuğum bir tatil turu değil."

"Senin ruhuna kan bulaşmadı mı?" diye sordu Corpang, ona dikkatle bakarak.

Maskull'ın yüzüne kan hücum etti ama o ışıkta yüzünün siyah görünmesine sebep oldu.

"Ne yazık ki bulaştı ve az da değil."

Diğer adamın yüzü kırıştı ama yorum yapmadı.

"Ve görüyorsun işte," diye devam etti Maskull, kısa bir kahkahayla, "senin öğreteceklerini öğrenmek için çok iyi durumdayım."

Corpang yine de duraksadı. "Senin suçlarının ardında bir insan görüyorum," dedi birkaç dakika sonra. "Bu yüzden ve birbirimize yardım etmemiz emredildiğinden, seni şu anda bırakmayacağım, gerçi bir katille beraber yürüyor olacağımı pek düşünmemiştim... Şimdi, senin soruna gelince... Bir insan gözleriyle her ne görürse görsün, Maskull, onu üç şekilde görür: uzunluk, genişlik ve derinlik. Uzunluk var olmaktır, genişlik ilişkidir, derinlik ise duygudur."

"Bana bunun gibi bir şey Threal'dan gelen müzisyen Earthrid tarafından söylenmişti."

"Onu tanımıyorum. Sana başka ne dedi?"

"Bunu müziğe uygulayarak açıklamaya devam etti. Sen devam et, böldüğüm için kusura bakma."

"Bu üç algı durumu üç dünyadır. Var olmak Faceny'nin dünyasıdır, ilişki Amfuse'un dünyası, duygu ise Thire'ın dünyasıdır."

"Somut gerçeklere geçemez miyiz?" dedi Maskull, kaşlarını çatarak. "Üç dünyayla ne kastettiğini öncekinden daha fazla anlamıyorum."

"Sana verdiklerimden daha somut gerçekler yok. İlk dünya gözle görülür, dokunulabilir Doğa'dır. Faceny tarafından hiç yoktan yaratılmıştır ve bu yüzden ona Var Olmak deriz."

"Onu anlıyorum."

"İkinci dünya Aşk'tır, ki bununla şehveti kastetmiyorum. Aşk olmadan, her bir birey tamamen bencil olurdu ve bilinçli bir şekilde başkalarına tepki veremezdi. Aşk olmadan, karşılıklı anlayış olmazdı; nefret, öfke veya intikam bile mümkün olmazdı. Bunların hepsi, saf aşkın kusurlu ve çarpık biçimleridir. Bu yüzden, Faceny'nin Doğa dünyasına girmekte olan, Amfuse'un Aşk veya İlişki dünyası var."

"Bu ikinci dünya denen dünyanın, halihazırda birinci dünyanın içinde bulunmadığını varsayma gerekçen nedir?"

"Bu iki dünya çelişkili. Doğal bir insan kendisi için yaşar; bir sevgili ise başkaları için yaşar."

"Öyle olabilir. Bu çok mistik bir şey. Ama sen devam et, Thire kim oluyor?"

"Derinlik olmaksızın uzunluk ve genişlik, birlikte, düzlük oluşturur. Duygu olmadan hayat ve aşk, sığ ve anlamsız doğalar yaratır. Duygu, insanların yaratıcıya doğru uzanma ihtiyacıdır."

"Dua ve tapınmayı mı kastediyorsun?"

"Thire ile yakınlığı kastediyorum. Bu duygu ne birinci, ne de ikinci dünyada vardır, bu yüzden o üçüncü bir dünyadır. Nasıl derinlik nesne ile özne arasındaki çizgi ise, duygu da Thire ile insan arasındaki çizgidir."

"Peki ama Thire nedir?"

"Thire öteki dünyadır."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Maskull. "Üç farklı tanrıya mı inanıyorsun, yoksa bunlar sadece tek bir Tanrı'yı düşünmenin üç yolu mu?"

"Üç tanrı var, çünkü bu tanrılar birbirlerine zıtlar. Ama bir şekilde bağlılar."

Maskull bir süre düşündü. "Sen bu sonuçlara nasıl ulaştın?"

"Threal'da başka sonuçlar mümkün değil, Maskull."

"Neden Threal'da, burada özel olan ne var?"

"Sana birazdan göstereceğim."

Sessizlik içinde, bir buçuk kilometreden fazla bir mesafe yürüdüler, bu arada Maskull kendisine anlatılanları sindirdi. Berrak suyu olan küçük bir derenin kenarlarında yetişen ilk ağaçlara geldiklerinde, Corpang durdu.

"Alnında sarılı olan o kumaş uzun süredir gereksiz," dedi.

Maskull kumaşı çıkardı. Alnının, Tormance'e vardığından beri olduğunun aksine düz ve kesintisiz olduğunu fark etti.

"Bu nasıl oldu? Ve sen bunu nereden bildin?"

"Onlar Faceny'nin organlarıydı. Feynin bedeninin yol olması gibi, onlar da yok oldular."

Maskull alnını ovalayıp duruyordu. "Onlar olmadan kendimi daha insan hissediyorum. Peki ama vücudumun geri kalanı neden etkilenmedi?"

"Çünkü onun yaşama isteği, Thire'ın öğesini barındırıyor."

"Neden burada duruyoruz?"

Corpang bir ağacın toprak üstündeki köklerinden birinin ucunu kırdı ve onu Maskull'a uzattı. "Ye bunu, Maskull."

"Yiyecek olarak mı, yoksa bu başka bir şey mi?"

"Bedenin ve ruhun için yiyecek."

Maskull kökü ısırdı. Beyaz ve sertti; beyaz özü akıyordu. Tadı yoktu ama onu yedikten sonra Maskull algısında bir değişim hissetti. Işık veya ana hatlar değişmeksizin, manzara bir kaç kat daha ciddi ve kutsal bir havaya büründü. Corpang'e baktığında, onun Gotik korkunçluğundan etkilenmişti ama hâlâ o şaşkın bakış gözlerindeydi.

"Sen tüm vaktini burada mı geçirirsin, Corpang?"

"Bazen yukarı giderim ama çok sık değil."

"Seni bu kasvetli dünyaya bağlayan şey nedir?"

"Thire'ı arama arzusu."

"Öyleyse, bu hâlâ bir arayış mı?"

"Haydi, yürümeye devam edelim."

Giderek yükselen loş ovada yolculuklarına devam ederlerken, sohbetleri eskisinden daha da içten bir hale geldi.

"Burada doğmuş olmamama rağmen," diye devam etti Corpang, "yirmi beş yıldır burada yaşıyorum ve tüm bu süre boyunca, umduğum üzere, Thire'a daha da yakınlaşıyorum. Ama hâlâ bu konuyla ilgili şöyle bir tuhaflık var: İlk aşamalar sonrakilerden daha çok meyve veriyor ve gelecek vaadediyor. Bir insan ne kadar uzun süre Thire'ı ararsa, kendinden o kadar uzaklaşıyor sanki. İlk başlarda Thire, bazen bir şekil, bazen bir ses, bazen de karşı konulamaz, güçlü bir duygu olarak hissediliyor ve tanınıyor. Daha sonra, ruhta her şey kuru, karanlık ve katı bir hal alıyor. O zaman Thire'ın bir milyon kilometre uzakta olduğunu düşünüyorsun."

"Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Her şey en karanlık hale geldiğinde, o en yakında olabilir, Maskull."

"Bu seni üzüyor mu?"

"Benim günlerim işkenceyle geçiyor."

"Ama hâlâ ısrar ediyorsun, değil mi? O gün karanlık en son nokta olamaz mı?"

"Sorularım cevaplanacak."

Bu sözlerin ardından bir sessizlik oldu.

"Bana ne göstermeyi teklif ediyorsun?" diye sordu Maskull.

"Bu topraklar daha yaban hale gelmek üzere. Seni önceden yaşamış bir insan ırkı tarafından oyulmuş ve dikilmiş olan Üç Figür'e götürüyorum. Orada dua edeceğiz."

"Ya sonra?"

"Has duygulu biriysen, kolay kolay unutamayacağın şeyler göreceksin."

Birbirine paralel, aşağı hafif meyilli iki yokuş arasında, çukur bir yolda hafif yukarı doğru yürüyorlardı. Çukur yol şimdi derinleşmişti ve bir o yöne, bir bu yöne kıvrılırken, manzara görüş açısından çıkıyordu. Yerden fokur fokur çıkan küçük bir su kaynağına geldiler. Bu kaynak yavaşça akan bir çay oluşturuyordu; bu çay diğerlerinden farklıydı çünkü

vadiden aşağı değil, yukarı doğru akıyordu. Çok geçmeden diğer minik çaylarla birleşti ve böylelikle en sonunda epey büyük bir dere haline geldi. Maskull ona bakıp duruyor ve alnını kırıştırıyordu.

"Burada Doğa'nın farklı kanunları var gibi görünüyor, değil mi?"

"Üç dünyanın birleşimi olmayan hiçbir şey burada var olamaz."

"Ama su başka bir yere akıyor."

"Bunu açıklayamam ama onun içinde üç irade var."

"Saf Thire maddesi diye bir şey yok mu?"

"Thire, Amfuse olmadan var olamaz ve Amfuse da Facem olmadan var olamaz."

Maskull bunu birkaç dakika boyunca düşündü. "Öyle olmalı," dedi en sonunda. "Hayat olmadan aşk olamaz ve aşk olmadan dini bir duygu olamaz."

Arazinin yarı ışığında, vadiyi kapsayan tepelerin zirveleri kısa süre sonra öyle bir yüksekliğe erişti ki görünmemeye başladılar. Yamaçları dik ve sarptı; diğer yandan, vadi yatağı her bir adımda daha da darlaşıyordu. Yaşayan hiçbir canlı görünmüyordu. Her şey doğadışı ve kasvetliydi.

Maskull şöyle dedi: "Sanki ölmüşüm de başka bir dünyada yürüyormuşum gibi hissediyorum."

"Hâlâ buraya ne yapmaya geldiğini bilmiyorum," diye yanıt verdi Corpang.

"Neden bunu bir sır gibi saklamaya devam edeyim ki? Surtur'u bulmaya geldim ben."

"O adı duydum ama ne koşullar altında? Hatırlayamıyorum..."

"Unuttun mu?"

Corpang yürümeye devam etti. Gözleri yere sabitlenmişti; sıkıntılı olduğu aşikârdı. "Surtur kim?"

Maskull başını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Vadi kısa süre sonra daraldı, öyle ki iki adam boş elleri-

ni her iki taraftaki duvarlara yaslayarak ortada parmak uçlarında yürüyebilirlerdi. Bunun sonunun kör bir vadi olma ihtimali vardı ama yolun en az umut verici olduğu ve iki adamın her tarafta uçurumlarla yollarının tıkandığı noktada, o zamana dek fark edilmemiş olan bir dönemeç onları aniden açıklığa ulaştırdı. Sarp kayalıkların hattında sadece bir çatlaktan girerek açıklığa çıktılar.

Bir çeşit, devasa bir koridor, gelmiş oldukları yola dik açıda uzanıp gidiyordu; yolun iki ucu da birkaç yüz metre sonra belirsizliğe karışıyordu. Bu koridorun tam ortasına doğru dik kenarları olan bir çukur vardı. Genişliği on ila otuz metre arasında değişiyordu ama dibi görünmüyordu. Çukurun karşı karşıya iki tarafında, genişliği yaklaşık altı metre olan taşlı düzlükler vardı; onlar da iki yöne doğru, gözden kaybolana dek uzanıp gidiyordu. Maskull ve Corpang bu düzlüklerden birine çıktı. Karşıdaki düzlük, şu an üzerinde dikildikleri düzlükten birkaç metre daha yüksekti. Düzlüklerin ardında, zirveleri görünmeyen, yüksek ve tırmanması imkânsız iki uçurum hattı vardı.

Boşluktan geçerken iki adama eşlik eden dere, dümdüz ileri doğru akıyordu ama yerdeki çukurun duvarından aşağı bir şelale gibi akacağı yerde, bir uçtan diğer ucuna sıvı bir köprü gibi geçiyordu. Sonra, karşı tarafta, uçurumlardaki bir yarığa girip gözden kayboluyordu.

Ancak Maskull'a göre, bu doğaüstü olaydan daha mucizevi olan şey, gölgelerin olmamasıydı, ki bu durum burada açık ovada olduğundan daha kolay fark ediliyordu. Bu, bulundukları yerin bir hayaletler koridoru gibi görünmesine sebep oluyordu.

Corpang hemen öncülük ederek düzlük boyunca sola doğru yöneldi. Yaklaşık iki kilometre kadar yürüdükten sonra, derin boşluğun eni altmış metreye kadar genişledi. Karşıdaki çıkıntıda üç büyük kaya belirdi; bunlar çukurun en ucunda hareketsiz dikilen, dimdik üç deve benziyordu.

Corpang ve Maskull onlara yaklaştı ve sonra Maskull onların heykel olduğunu fark etti. Her biri yaklaşık dokuz metre yükseliğindeydi ve işçilik çok kabaydı. Bu heykeller çıplak adamları temsil ediyordu ama uzuvlarına ve gövdelerine pek de şekil verilmemişti; sadece yüzlerine özen gösterilmişti, ancak bu yüzlere bile sadece genel hatlar verilmişti. Belli ki ilkel sanatçıların işiydi bu. Heykeller bitişik dizleri ve iki yanda düz duran kollarıyla, dik bir şekilde duruyorlardı. Üçü de birbirine benziyordu.

İki adam bunların tam karşısına geldiğinde, Corpang durdu.

"Bunlar üç Varlığın temsili mi?" diye sordu Maskull, cesur bir yapısı olmasına rağmen bu görüntü karşısında saygı ve korku hissederek.

"Soru sorma, diz çök," diye cevap verdi Corpang. Kendisi dizlerinin üstüne çöktü ama Maskull ayakta durmaya devam etti.

Corpang gözlerini tek eliyle kapattı ve sessizce dua etti. Birkaç dakika sonra aydınlık hissedilir ölçüde azaldı. Sonra, Maskull da diz çöktü ama etrafına bakmaya devam etti.

Her yer zifiri karanlık olana dek hava kararmaya devam etti. Artık görüntü veya ses yoktu etrafta; Maskull kendi ruhuyla başbaşaydı.

Sonra, dev heykellerden biri yavaş yavaş yeniden görünür oldu. Ama artık bir heykel değildi; canlı bir insandı. Karanlığın içinden devasa bir kafa ve göğüs çıktı; doğan güneşin yıkadığı bir dağ zirvesi gibi, mistik, kızıl bir aydınlıkla aydınlatılmıştı. Işık kuvvetlendikçe Maskull etin yarı şeffaf olduğunu ve aydınlığın onun içerisinden geldiğini gördü. Bu görüntünün uzuvları pusla kaplıydı.

Çok geçmeden, yüzün hatları belirgin bir şekilde öne çıktı. Yirmili yaşlarda, sakalsız, genç birinin yüzüydü. Bir kızın güzelliğine ve bir erkeğin cesur kuvvetine sahipti; alaycı, gizemli bir tebessümü vardı. Maskull, kışın ortasında de-

rin bir uykudan uyanarak yarı şafağın parlayan, koyu, zarif renklerini gören bir insanın hissettiği acı ve büyük sevincin karışımından oluşan taze, gizemli heyecanı hissetti. Görüntü gülümsedi, hareketsiz durdu ve Maskull'ın ardına baktı. Maskull zevkle, daha daha pek çok duyguyla, titremeye başladı. Figüre baktıkça, içindeki şairane hassasiyet öyle gergin ve tarif edilemez bir karaktere bürünüyordu ki artık ona dayanamıyordu; gözyaşlarına boğuldu.

Yeniden başını kaldırıp baktığında, görüntü neredeyse yok olmuştu ve birkaç dakika daha geçince tam bir karanlığa gömülmüş durumdaydı.

Bundan kısa süre sonra, ikinci bir heykel görünür oldu. O da canlı bir biçime dönüştü ama Maskull onun yüzünün ve vücudunun detaylarını bunlardan yayılan ışığın parlaklığından dolayı göremiyordu. Soluk altın rengi olarak başlayan bu ışık, alev alev bir altın ateşe dönüşerek son buldu. Tüm yeraltı manzarasını aydınlatıyordu. Kayalık çıkıntılar, uçurumlar, diz üstü çökmüş durumdaki Corpang ve kendisi, ışığı olmayan diğer iki heykel, hepsi sanki güneş ışığındaydı. Gölgeleri siyah ve son derece belirgindi. Işık, kendisiyle beraber sıcaklık taşıyordu ama tuhaf bir sıcaklıktı bu. Maskull ısıda bir artış olduğunun farkında değildi ama kalbinin kadınsı bir yumuşaklığa erişecek gibi eridiğini hissediyordu. Erkeksi kibri ve egoizmi, algılanamayacak derecede yavaş yavaş yok olup gitti; kişiliği kayboldu sanki. Geriye kalan şey, ruh özgürlüğü veya tasasızlık değildi; acıma ve kederin hakim olduğu tutkulu ve neredeyse vahşi bir ruh haliydi. Hizmet etmek için eziyet verici bir arzu hissediyordu içinde. Bunların hepsi heykelin ısısından geliyordu ve bir hedefi yoktu. Maskull kaygıyla etrafına bakındı ve gözlerini Corpang'e sabitledi. Elini omzunun üzerine koydu ve onu duasından uyandırdı.

"Ne hissettiğimi biliyor olmalısın, Corpang."

Corpang tatlı tatlı gülümsedi ama bir şey söylemedi.

"Kendi işlerimle ilgili hiçbir şeyi umursamıyorum artık. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Senin için daha da iyi, Maskull, görünmeyen dünyalara bu kadar çabuk tepki verebilmen."

Corpang konuştuğu anda, figür yok olmaya ve ışık manzaradan çekilip kaybolmaya başladı. Maskull'ın duyguları yavaş yavaş zayıfladı ama ancak bir kez daha kendini zifiri karanlıkta bulunca yeniden kendine geldi. Sonra, çocuk gibi bu kadar çok isteklilik gösterdiği için kendinden utandı ve kederli bir şekilde, karakterinde eksik bir şeyler olması gerektiğini düşündü. Ayağa kalktı.

Ayağa kalktığı anda, kulağından bir metre bile uzaktan gelmeyen bir erkek sesi duyuldu. Ses, bir fısıltıdan pek de yüksek değildi ama bu sesin Corpang'in sesi olmadığını seçebiliyordu. Dinledikçe, fiziksel olarak titremekten kendini alamıyordu.

"Maskull, öleceksin," dedi görünmeyen kişi.

"Kim konuşuyor?"

"Yaşayacak sadece birkaç saatin kaldı. Zamanını boşa har-

cama."

Maskull hiçbir şey söyleyemedi.

"Sen hayatı aşağıladın," diye devam etti alçak sesle. "Bu kudretli dünyanın hiçbir anlamı olmadığını ve hayatın bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Ne yapmalıyım?"

"Cinayetlerinden pişmanlık duy, yeni cinayetler işleme, şereflendireceğin–"

Ses kısılıp kesildi. Maskull sesin yeniden konuşmasını bekledi. Ancak her şey durgundu ve konuşan kişi oradan ayrılmış gibi görünüyordu. Maskull'ın yüreğine doğaüstü bir korku düştü; bir çeşit katalepsiye tutuldu.

Maskull, tam o anda heykellerden birinin, soluk, beyaz bir aydınlıktan karanlığa bürünerek silikleşmekte olduğunu gördü. Onun parladığını daha öncesinde görmemişti.

Birkaç dakika daha geçince, arazideki normal ışık geri döndü. Corpang ayağa kalktı ve Maskull'ı transtan çıkması için silkeledi.

Maskull etrafına bakındı ama üçüncü bir kişi görmedi. "Sonuncusu kimin heykeliydi?" diye sordu. "Benim konuştuğumu duydun mu?"

"Senin sesini duydum ama başkasınınkini değil."

"Az önce biri öleceğimin haberini verdi, bu yüzden sanırım yaşayacak çok uzun zamanım kalmadı. Leehallfae de aynı kehanette bulunmuştu."

Corpang başını iki yana salladı. "Hayata nasıl bir değer veriyorsun?" diye sordu.

"Çok az. Ama yine de bu korkutucu bir şey."

"Ölümün mü?"

"Hayır, bu uyarı."

Konuşmayı kestiler. Derin bir sessizlik hakim oldu. İki adam da şimdi ne yapacaklarını veya nereye gideceklerini bilmiyor gibi görünüyordu. Sonra ikisi de davul sesini duydular. Yavaş, vurgulu ve etkileyiciydi; uzaklardan geliyordu ve yüksek sesli değildi ama bu sessiz ortamda çok kolay fark ediliyordu. Gözle görülmeyen bir noktadan, durdukları yerin solunda ama aynı kayalıklı düzlükte bir yerden geliyordu sanki. Maskull'ın kalbi hızlı atmaya başladı.

"Bu ses ne olabilir?" diye sordu Corpang, dikkatle sesin geldiği belirsiz yöne doğru bakarak.

"Bu Surtur."

"Tekrar soruyorum, Surtur kim?"

Maskull adamın kolunu yakaladı ve onu susturdu. Havada, davul sesinin geldiği yönde tuhaf bir aydınlık vardı. Aydınlığın yoğunluğu arttı ve yavaş yavaş tüm manzaraya hakim oldu. Artık etraftaki şeyler Thire'ın ışığıyla değil, bu yeni ışıkla görülüyordu. Bu ışık gölge yaratmıyordu.

Corpang'in burun delikleri kabardı ve özgüvenli bir şekilde dikildi. "Bu ne ateşi?"

"Bu, Muspel-ışığı."

İkisi de içgüdüsel olarak üç heykele baktı. Tuhaf ışıkta bir değişim geçirmişlerdi. Her figürün yüzü iğrenç ve korkunç Crystalman maskesine bürünmüştü.

Corpang bir çığlık kopardı ve elleriyle gözlerini kapadı. "Bu ne anlama gelebilir?" diye sordu bir dakika sonra.

"Bu, hayatın sahte olduğu anlamına geliyor olmalı. Hayatın yaratıcısı da, bir kişi de olsa, üç kişi de olsa sahte olmalı."

Corpang şok edici bir görüntüye kendisini alıştırmaya çalışan bir adam gibi yeniden baktı. "Buna inanmaya cesaretimiz var mı?"

"İnanmalısın," diye cevap verdi Maskull. "Sen her zaman en üste hizmet ettin ve böyle yapmaya devam etmelisin. Sadece, Thire'ın en yüksek noktada olmadığı anlaşıldı."

Corpang'in yüzü bir çeşit sert bir öfkeyle şişti. "Açıkça görülüyor ki hayat sahte; ben ömür boyu Thire'ı aradım ve bulduğum şey... bu."

"Kendini azarlaman için bir sebep yok. Crystalman kurnazlığını hazırlamak için sonsuz zamana sahip; bu yüzden bir insanın, en iyi niyetlerle bile, düzgün görememesi şaşırtıcı değil. Ne yapmaya karar verdin?"

"Davul sesi uzaklaşıyor gibi. Onu takip edecek misin, Maskull?"

"Evet."

"Peki bizi nereye götürecek?"

"Belki Threal'ın dışına."

"Bu ses bana gerçeklikten de gerçek bir şey gibi geliyor," dedi Corpang. "Söyle bana, Surtur kim?"

"Bize söylendiğine göre, Surtur'ın dünyası veya Muspel, bozuk bir kopya olan bu dünyanın orijinali. Crystalman hayatın kendisi ama Surtur hayattan da başka bir şey."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu, bir şekilde, ortaya çıktı; ilhamdan, deneyimden, sizin gezegeninizdeki bilge adamlarla olan sohbetlerden. Her geçen saat bu, benim için daha da gerçek hale geliyor ve daha kesin bir şekil alıyor."

Corpang, her yanı kararlılıkla dolu, sert ve enerjik bir yüz ifadesiyle, Üç Figür'ün karşısında dimdik durdu. "Sana ina-

nıyorum, Maskull. Bundan daha iyi bir kanıta ihtiyaç yok. Thire en üst noktada değil; hatta, belli bir anlamda, en alçakta. Tamamen sahte ve aşağılık olan şeylerden başka hiçbir şey bunun gibi aldatmacalarla kendini alçaltamaz... Seninle geliyorum ama hainlik yapma. Bu işaretler benim için değil, senin için olabilir ve eğer beni terk edersen..."

"Söz veremem. Benimle gelmeni istemedim senden. Küçük dünyanda kalmayı tercih edersen veya bununla ilgili herhangi bir şüphen varsa, gelmesen daha iyi olur."

"Böyle konuşma. Bana yaptığın hizmeti asla unutmayacağım... Haydi, acele edelim, yoksa davul sesini kaybedeceğiz."

Corpang Maskull'dan daha istekli bir şekilde yola koyuldu. Davul sesinin yönüne doğru hızlı hızlı yürüdüler. Üç kilometreden daha fazla bir mesafe boyunca, izledikleri yol hiç seviye değiştirmeden düzlük boyunca uzanıp gidiyordu. Gizemli aydınlık yavaş yavaş yok oldu ve yerini Threal'ın normal ışığına bıraktı. Ritmik vuruşlar devam etti ama çok uzak bir mesafedeydiler; ne Corpang ne de Maskull uzaklığı azaltabiiliyordu.

"Sen ne tür bir insansın?" diye sordu Corpang aniden.

"Ne anlamda?"

"Görünmeyen'le nasıl böyle bir ilişki içinde olabiliyorsun? Nasıl oluyor da sonu gelmeyen dualarıma ve çileme rağmen seninle tanışmadan önce ben bu deneyimi hiç yaşamadım? Sen ne şekilde benden daha üstünsün?"

"Belki de sesler duymak bir iş olarak düşünülemez," dedi Maskull. "Benim basit ve meşgul olmayan bir zihnim var; benim, senin şu ana dek duyamadığın sesleri duymamın sebebi bu olabilir."

Corpang hüzünlendi ve sessiz kaldı; sonra Maskull Corpang'in gururunu fark etti.

Üzerinde yürüdükleri düzlük kısa süre sonra yükselmeye başladı. Şimdi boşluğun karşı tarafındaki platformda epey yüksekteydiler. Sonra yol keskin bir şekilde sağa doğru dön-

dü ve iki yoldaş, karşıdaki uçurumların tepesinden gelen bir köprüyle, boşluktan ve diğer düzlüğün üstünden geçtiler. Hemen, sarp kayalıklardan oluşan yeni bir hat çıktı karşılarına. Davul sesini bu yükseltilerin aşağı kısımları boyunca takip ettiler ama büyük bir mağaranın ağzından geçerlerken, ses oranın gizli iç kısmından geliyordu ve iki adam adımlarını içeriye doğru yöneltti.

"Burası dış dünyaya açılıyor," dedi Corpang. "Ben buradan geçerek bazen oraya giderim."

"Öyleyse, bu sesin bizi götürdüğü yer orası, ona şüphe yok. İtiraf ediyorum, bir kez daha güneş ışığını gördüğüme üzülmeyeceğim."

"Güneş ışığını düşünecek zaman bulabiliyor musun?" diye sordu Corpang, kabaca bir tebessümle.

"Ben güneşi severim ve belki de bir şeye fanatik şekilde bağlanan birinin ruhuna sahip değilim."

"Yine de, her şeye rağmen, oraya benden önce varabilirsin."

"Gücenme," dedi Maskull. "Bak, sana başka bir şey daha söyleyeceğim. Muspel iradeyi ilgilendirmediğinden dolayı, Muspel iradeyle çağrılamaz. İrade bu dünyaya ait bir şeydir."

"Öyleyse yolculuğunun amacı ne?"

"Varılacak bir noktaya yürümek ve yürürken oyalanmak bir şeydir, son hızla o noktaya koşmak farklı bir şey."

"Belki ben senin düşündüğün kadar kolay kandırılan biri değilim," dedi Corpang yine gülümseyerek.

Mağaranın içinde de ışık vardı. İzledikleri yol daraldı ve yukarı doğru dik bir yokuşa dönüştü. Sonra açı kırkbeş derecelik bir açı oldu ve tırmanmak zorunda kaldılar. Tünel öyle kısıtlayıcı bir hale geldi ki Maskull çocukluğunun basık rüyalarını hatırladı.

Çok geçmeden, gün ışığı göründü. Son aşamayı tamamlamak için hızlandılar. Önce Maskull hızla renklerin dünyasına koştu ve her tarafı kirli ve çok sayıda çizikten kanayan bir

şekilde, bir tepenin yamacında, parlak öğleden sonra güneşinin altında gözlerini kırpıştırarak dikildi kaldı. Corpang de hemen ardından onu izledi. Gözlerini birkaç dakika boyunca elleriyle kapatmak zorunda kaldı; Branchspell'in kör edici ışınlarına hiç alışkın değildi.

"Davul sesleri durdu!" diye haykırdı aniden.

"Her zaman müzik bekleyemezsin," diye cevap verdi Maskull soğuk bir şekilde. "O kadar çok şey istememeliyiz."

"Ama şimdi bir rehberimiz yok. Öncekinden daha iyi durumda değiliz."

"Tormance büyük bir yer. Ama benim asla şaşmayan bir kuralım var, Corpang. Güneyden geldiğime göre, her zaman tam kuzeye giderim."

"Bu bizi Lichstorm'a götürecek."

Maskull etraflarındaki, tuhaf bir şekilde birbiri üstüne yığılmış kayalara baktı. "Ben bu kayaları Matterplay'den gördüm. Dağlar o zaman göründüğü kadar uzak görünüyor hâlâ. Ve gün sona ermek üzere. Lichstorm buradan ne kadar uzakta?"

Corpang uzaktaki dağ sırasına baktı. "Bilmiyorum ama bir mucize olmadığı sürece bu gece oraya varamayız."

"İçimde bir his var," dedi Maskull, "sanki oraya bu gece varmakla kalmayacağız, aynı zamanda bu gece hayatımın en önemli gecesi olacak."

Ve dinlenmek için sakince yere oturdu.

18
HAUNTE

Maskull otururken, Corpang huzursuz bir şekilde, kollarını sallaya sallaya, volta atıp durdu. Değneğini kaybetmişti. Yüzü bastırılmış bir sabırsızlıkla alev alevdi, ki bu da yüzünün doğasında olan kaba hatları öne çıkıyordu. Nihayet aniden Maskull'ın önünde durdu ve ona baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Maskull yukarı doğru baktı ve miskin bir şekilde uzaktaki dağlara el salladı. "Yürüyemediğimize göre, beklemeliyiz."

"Neyi?"

"Bilmiyorum... Bu nasıl oluyor? O zirveler renk değiştirdi, kırmızıdan yeşile döndüler."

"Evet, lich rüzgârı bu yöne doğru esiyor."

"Lich rüzgârı mı?"

"Lichstorm'un atmosferi. Her zaman dağlara yakın durur ama rüzgâr kuzeyden estiğinde, Threal kadar uzaklardan gelir."

"O halde, o bir çeşit sis mi?"

"Sisin tuhaf bir çeşidi çünkü bu rüzgârın cinsel arzuları harekete geçirdiğini söylüyorlar."

"Öyleyse sevişmemiz gerekiyor demektir," dedi Maskull, gülerek.

"Bunu çok keyif verici bulmayabilirsin," diye cevap verdi Corpang biraz trajikomik bir şekilde.

"Söyle bana, bu zirveler dengelerini nasıl sağlıyor?"

Corpang, hızla karanlığa gömülmekte olan, uzaktaki tehditkar zirvelere baktı.

"Tutku onların çökmesini engelliyor."

Maskull yine güldü; ruhunda tuhaf bir huzursuzluk hissediyordu. "Ne yani, taşın taşa karşı aşkından mı bahsediyorsun?"

"Bu komik ama gerçek.

"Birazdan onlara daha yakından bakacağız. Dağların ötesinde Barey var, değil mi?"

"Evet."

"Ve sonra Okyanus. O Okyanus'un adı ne?"

"Onun adı sadece onun yanında ölenlere söylenir."

"Bu sır o kadar kıymetli mi, Corpang?"

Branchspell batıda ufka yaklaşıyordu; iki saatten fazla gün ışığı daha olacaktı. Etraflarındaki hava pustan kasvetli bir hale büründü. Hafif bir pustu bu; ne nemli, ne soğuk. Lichstorm sıra dağları, artık gökyüzünde sadece belli belirsiz bir silüet olarak görünüyordu. Gökyüzü elektrik yüklüydü, çatırdıyordu ve bu haliyle çok heyecan vericiydi. Maskull, dışarıdan gelecek çok küçük bir sebep otokontrolünü tepetaklak edecekmiş gibi bir çeşit duygusal bir alevlenme hissetti. Corpang adeta demirden bir çeneyle sessizce dikildi.

Maskull civardaki yüksek kaya yığınlarına bakıp duruyordu.

"Şurası bana iyi bir gözlem kulesi gibi görünüyor. Belki onun tepesinden bir şeyler görebiliriz."

Yol arkadaşının fikrini beklemeden kuleye tırmanmaya başladı ve birkaç dakika içinde zirveye çıkmıştı. Corpang de ona katıldı.

Baktıkları yerden, tüm kırsalın aşağıya, çok uzaklarda, parıldayan bir su olarak görünen denize doğru meyillendiğini gördüler. Ancak tüm bunları bir kenara bırakan Maskull'ın gözleri aniden, yaklaşık üç kilometre ötede, küçük, tekne

şeklinde bir nesneye kilitlendi; bu nesne hızla onlara doğru geliyordu, yerin sadece birkaç santimetre aüstünde, havada asılı durumdaydı.

"Şunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu şaşırmış bir ses tonuyla.

Corpang başını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi.

İki dakika içinde, her ne ise, o uçan nesne, onlarla arasındaki mesafeyi yarı yarıya indirmişti. Gittikçe daha da fazla bir tekneye benziyordu ama uçuşu düzgün bir uçuştan ziyade kararsızdı; burnu sürekli bir şekilde yukarı aşağı ve sağa sola doğru hareket ediyordu. Maskull şimdi kıçta oturan bir adamı ve teknenin tam ortasında uzanan, ölü bir hayvan gibi görünen bir şeyi seçebiliyordu. "Hava aracı" daha da yakınlaştıkça, Maskull aracın altında yoğun, mavi bir duman gördü, arkasında da benzer bir duman vardı ama onlara doğru bakan ön taraf temizdi.

"Beklediğimiz şey işte bu olmalı, Corpang. Peki ama onu taşıyan nedir, Tanrı aşkına?"

Düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı ve sonra görülmemiş olmalarından korkarak en yüksekteki kayaya adımını attı, yüksek sesle bağırdı ve koluyla çılgın hareketler yapmaya başladı. Sadece birkaç yüz metre uzakta olan uçan tekne hafifçe yönünü değiştirdi; tekne şimdi dümendeki adamın onların varlığını fark etmiş olduğuna şüphe bırakmayan bir şekilde onlara doğru geliyordu.

Tekne yürüyen bir adamdan daha hızlı olmayan bir seyirde gidene dek hız kesti ama hareketlerinin düzensizliği devam etti. Epey tuhaf bir şekli vardı. Yaklaşık altı metre uzunluğunda olan düz kenarları, yüz yirmi santimetre genişliğinde düz bir baş kısımdan dik açılı bir kıça doğru inceliyordu. Düz olan zemini, yerden üç metreden fazla yüksekte değildi. Güvertesizdi ve sadece bir canlı taşıyordu; seçebildikleri diğer şey gerçekten de, yaklaşık olarak koyun büyüklüğünde bir hayvanın leşiydi. Teknenin arkasından gelen mavi duman,

kıç tarafta bağlı olan kısa, dik bir direğin parıldayan ucundan çıkıyor gibi görünüyordu. Araç altmış yetmiş santimetre yakınlarına geldiğinde ve iki adam yukarıdan ona şaşkınlık içinde bakarlarken, dümendeki adam bu direği çıkardı ve parıl parıl parlayan ucunu bir kapakla kapattı. O anda ileri doğru hareket kesildi ve tekne oraya buraya sürüklenmeye başladı ama havada asılı kalmaya devam etti; altındaki duman da hâlâ oradaydı. En sonunda geniş kenarı yavaş yavaş, üzerinde dikilmekte oldukları kaya yığınlarına doğru geldi. Dümendeki, kıyıya atladı ve hemen iki adamla tanışmak için yukarı tırmandı.

Maskull adama elini uzattı ama adam bu eli küçümseyici bir tavırla reddetti. Orta boylu, genç bir adamdı. Üzerine tam oturan, kürklü bir giysi giyiyordu. Kol ve bacakları epey sıradandı ama gövdesi orantısız bir biçimde uzundu ve Maskull'ın bir adamda gördüğü en büyük, en geniş göğüse sahipti. Tüysüz yüzü keskin, sert hatlı ve çirkindi; dişlekti ve kindar, sırıtan bir yüz ifadesi vardı. Gözleri ve kaşları aşağı doğru düşüktü. Alnında sanki kesilmiş gibi görünen bir organ vardı: Sadece, ucu kesildikten sonra kalan, hoş görünmeyen bir et parçasıdı bu organ. Saçları kısa ve cılızdı. Maskull cildinin rengini saptayamıyordu ama yeşil ile kırmızının arasında nasıl bir ilişki varsa, bu rengin de "jale" ile aynı ilişkisi var gibi görünüyordu.

Yabancı, yukarı çıkınca bir iki dakika dikilerek, yarı kapalı göz kapaklarının arasından, sürekli küstahça gülümseyerek iki yol arkadaşını inceledi. Maskull sohbet etmek için çok istekliydi ama ilk konuşan olmak gibi bir derdi yoktu. Corpang biraz geri planda, asık bir suratla dikiliyordu.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu hava aracını süren dümenci. Sesi son derece yüksekti ve hoş olmayan bir renge sahipti. Maskull'a, dar bir delikten yolunu bulmaya çalışan büyük hacimli bir hava kütlesi gibi geldi bu ses.

"Ben Maskull, arkadaşımın adı da Corpang. O Threal'dan geliyor ama benim nereden geldiğimi sorma."

"Ben Haunte, Sarclash'ten."

"Orası nerede?"

"Yarım saat önce orayı size gösterebilirdim ama şimdi çok karanlık oldu. Orası Lichstorm'da bir dağ."

"Şimdi oraya geri mi dönüyorsun?"

"Evet."

"O tekneyle oraya varmak ne kadar sürecek?"

"İki üç saat."

"Tekne bizi de alır mı?"

"Ne, siz de mi Lichstorm'a gideceksiniz? Orada ne isteyebilirsiniz ki?"

"Etrafı gezmek," diye cevap verdi Maskull parlayan gözlerle. "Ama öncelikle, yemek yemek. Bugün yemek yediğimi hatırlayamıyorum. Sen bir amaç için avlanıyor gibi görünüyorsun, bu yüzden yiyecek eksiğimiz olmaz."

Haunte ona alaycı bir şekilde baktı. "Senin de kesinlikle küstahlık konusunda eksiğin yok. Ancak, ben kendim de o tarz adamım ve bu benim tercih ettiğim bir tarz. Şu arkadaşınsa muhtemelen bir yabancıdan yiyecek isteyeceğine açlıktan ölmeyi tercih eder. Bu adam bana karanlık bir delikten çekip çıkarılan şaşkın bir kurbağa gibi görünüyor."

Maskull Corpang'in kolunu tuttu ve onu sessiz kalmaya zorladı.

"Nerede avlanıyorsun, Haunte?"

"Matterplay'de. Şansım yaver gitmedi. Bir yayla atı yakaladım, o da işte orada yatıyor."

"Lichstorm neye benziyor?"

"Orada erkekler var, kadınlar da var ama senin gibi erkek-kadınlar yok."

"Neye erkek-kadın diyorsunuz?"

"Senin gibi karışık cinsiyetli olan kişilere. Lichstorm'da cinsiyetler saftır."

"Ben kendimi hep erkek olarak görmüşümdür."

"Muhtemelen öyle yapmışsındır ama bunun testi şudur:

Kadınlardan nefret ediyor ve onlardan korkuyor musun?"

"Neden, sen öyle mi hissediyorsun?"

Haunte sırıttı ve dişlerini gösterdi. "İşler Lichstorm'da değişiktir... Şimdi, etrafı mı gezmek istiyorsunuz?"

"Örneğin, söylediklerinden sonra, sizin kadınlarınızı görmek için sabırsızlandığımı itiraf edeyim."

"Öyleyse seni Sullenbode ile tanıştırayım."

Bu sözleri söyledikten sonra bir an duraksadı ve sonra aniden derin ve kalın bir sesle, kocaman bir kahkaha attı, öyle ki göğsü sarsıldı.

"Neye güldüğünü bize de söyle. dedi Maskull.

"Ah, daha sonra anlayacaksınız."

"Bana numara yaparsan, sana nazik davranmam.

Haunte yine güldü. "Numara yapan ben olmayacağım. Sullenbode bana son derece minnettar kalacak. Eğer onu, onun istediği kadar sık ziyaret etmezsem, ona başka şekillerde hizmet etmekten her zaman memnun olurum... Pekâlâ, tekneme binebilirsiniz.

Maskull şüpheci bir şekilde burnunu kaşıdı. "Senin ülkende cinsiyetler birbirinden nefret ediyorsa, bunun sebebi tutkunun daha zayıf olması mı, daha güçlü olması mı?"

"Dünyanın diğer kısımlarında yumuşak bir tutku vardır ama Lichstorm'da sert bir tutku bulunur."

"Peki neye sert tutku diyorsunuz?"

"Erkekler kadınlara zevkle değil, acıyla çağrıldıklarında buna sert tutku diyoruz."

"Bu yolculuğu bitirmeden önce bunu anlamak istiyorum."

"Evet," diye cevap verdi Haunte, alaycı bir bakışla, "Lichstorm'a gideceğinize göre, bu şansın kaçmasına izin vermek yazık olurdu."

Maskull'ın kolundan tutma sırası bu sefer Corpang'deydi. "Bu yolculuk kötü bitecek."

"Neden öyle olsun?"

"Kısa süre önce amacın Muspel'dı; şimdi ise kadınlar."

"Beni rahat bırak," dedi Maskull. "Şansı kısıtlamaya çalışma. Bu tekneyi buraya getiren neydi?"

"Şu Muspel konusu da nedir?" diye sordu Haunte.

Corpang adamın omzunu kaba bir şekilde kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Çok şey bilmiyorum ama belki bir şey biliyorum. Bana bunu akşam yemeğinde sorun. Şimdi yola çıkmanın tam zamanı. Dağlarda gece sefer yapmak çocuk oyuncağı değildir, size söyleyeyim."

"Bunu unutmayacağım," dedi Corpang.

Maskull aşağı doğru, tekneye baktı. "Biniyor muyuz?"

"Nazik bir şekilde, dostum. Teknem sadece hasır ve deriden yapılma."

"Öncelikle, yer çekimi kanunlarından kurtulmayı nasıl başardığın konusunda beni aydınlatabilirsin."

Haunte alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kulağına bir sır fısıldayayım, Maskull. Tüm kanunlar dişidir. Gerçek bir erkek kanundışı bir kimsedir, kanunun dışındadır."

"Anlamıyorum."

"Dünyanın devasa gövdesi sürekli olarak dişi parçacıklar çıkarır ve kayalarla canlıların vücutlarının erkek kısımları da eşdeğer şekilde sürekli olarak onlara ulaşmaya çalışır. Bu, yer çekimidir."

"Öyleyse, teknenle bunu nasıl başarıyorsun?"

"İşi benim iki erkek taşım yapıyor. Teknenin altındaki taş, onun yere düşmesini engelliyor; teknenin kıvrımlı baş kısmındaki taş ise, onu arkadaki katı objelere karşı koruyor. Teknede dünyanın herhangi bir kısmı tarafından etkilenen tek bölüm teknenin baş tarafı, çünkü orası erkek taşların ışığının düşmediği tek kısım. Bu yüzden tekne o yöne doğru gidiyor."

"Peki, bu harikulade erkek taşlar nedir?"

"Onlar gerçekten erkek taşlar. Onlarda dişi olan hiçbir şey yok; hep erkek kıvılcımları çıkarıyorlar. Bu kıvılcımlar dün-

yadan yükselen tüm dişi parçacıkları yutar. Teknenin erkek kısımlarını etkileyecek dişi parçacık kalmaz ve bu yüzden erkek kısımlar hiç o yöne doğru çekilmezler."

Maskull bir dakika boyunca bunları enine boyuna düşündü.

"Avlanmanla, tekne inşa etmenle ve biliminle çok hünerli, yetenekli bir adama benziyorsun, Haunte... Ama güneş batıyor; yola çıksak iyi olur."

"Önce aşağı inin öyleyse ve şu leşi epey öne doğru itin. Sonra sen ve melankolik arkadaşın teknenin ortasına oturabilirsiniz."

Maskull hemen aşağı indi ve tekneye atladı ama sonra bir sürprizle karşılaştı. Hâlâ kayaya tutunur halde, teknenin hassas zemininde dikildiği anda, tuzlu su gibi ağır bir maddenin içinde yüzüyormuş gibi Maskull'ın ağırlığı tamamen kayboldu. Aynı zamanda, tutunduğu kaya, sanki hafif bir elektrik akımıyla onu kendine doğru çekiyordu. Maskull ellerini ancak güçlükle geri çekebildi.

İlk anın şokundan sonra, işlerin yeni düzenini sükunet içinde kabul etti ve hayvan leşinin yerini değiştirmeye koyuldu. Teknede ağırlık olmadığı için, bunu çok büyük çaba harcamadan başardı. Sonra Corpang tekneye bindi. Şaşırtıcı fiziksel değişim Corpang'in ahlaki fikirler üzerine kurulu olan sakin yapısını alt üst etme gücüne sahip değildi. En son olarak Haunte geldi ve sonra üstteki erkek taşı kaldıran direği kavrayarak, ucundaki kapağı çıkartıp onu dikleştirdi. Sonra Maskull, Doğa'nın güçlerine karşı gelerek dolaylı olarak sadece bir asansör değil, aynı zamanda bir itici güç görevi gören gizemli ışığa ilk kez yakından baktı. Dev güneşin son kızıl parıltılarında, ışınları gizlenmişti ve son derece parlak, ışıldayan mavi-beyaz bir mücevherden pek az daha etkileyici görünüyordu ama gücü, etrafında kilometrelerce mesafelere kadar yaydığı, gözle görünen, renkli pusla ölçülebilirdi.

Teknenin idaresi, direğin tepesine bir kordonla bağlı olan bir kapak sayesinde gerçekleştiriliyordu; bu kapak erkek taş-

ların ışınlarının herhangi bir bölümünün veya tüm ışınların istendiğinde kapatılması veya hiçbir ışının kapatılmaması için kullanılabiliyordu. Bu hava teknesi, direk kaldırıldığı anda sessizce kendini yanaşmış olduğu kayadan ayırdı ve yavaş yavaş dağlara doğru yol almaya başladı. Branchspell ufukta battı. Bir araya toplanan pus, birkaç kilometre ötesi dışında her şeyi gizliyordu. Hava serinledi ve temiz bir hal aldı.

Kısa süre sonra kaya yığınları, yükselmekte olan, büyük düzlükte görünmez oldu. Haunte kapağı tamamen geri çekti ve tekne tam gaz yol almaya başladı.

"Dağlarda sefer yapmak geceleyin zordur, diyorsun," dedi Maskull. "Bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm."

Haunte homurdandı. "Risk almak zorundasınız ve çatlamış bir kafatasından daha kötü olmayan bir şeyle bu zorlu yolu bitirirseniz, kendinizi şanslı sayarsınız. Ama sana söyleyebileceğim bir şey var: Beni gereksiz sohbetinle rahatsız etmeye devam edersen, dağlara kadar yol alamayacağız."

O noktadan sonra Maskull sessiz kaldı.

Alacakaranlık derinleşti; pus yoğunlaştı. Etrafta bakacak pek az şey vardı ama hissedecek çok şey vardı. Erkek taşlarla yer çekimi gücü arasındaki asla bitmeyen mücadeleden kaynaklanan teknenin hareketi, biraz abartılı bir şekilde, dalgalı bir denizde küçük bir deniz aracının şiddetli sarsıntılarına benziyordu. İki yolcu bundan memnun değildi. Haunte, kıç tarafta oturduğu yerden, tek gözüyle küçümseyici bir tavırla onlara bakıyordu. Artık karanlık hızlı bir şekilde çöküyordu.

Yolculuğun başlangıcından yaklaşık doksan dakika sonra Lichstorm dağlarının hemen yanındaki tepelere ulaştılar. Tırmanmaya başladılar. Etrafı görmek için gün ışığı yoktu. Ancak altlarında, her iki tarafta ve arkada, ikiz erkek taşların şimdi canlı canlı parlayan mavi ışınları manzarada epey bir mesafeyi aydınlatıyordu. Işınların parlamadığı ön tarafta Haunte, kayaların, çimenlerin ve ağaçların kendiliğinden ışık veren doğası sayesinde yolunu buluyordu. Bunlar hafif-

ten fosforluydu; bitki örtüsü topraktan daha güçlü bir şekilde parlıyordu.

Ay parlamıyordu ve yıldızlar yoktu; bu yüzden Maskull üst atmosfer tabakasının sisle yoğun şekilde kaplı olduğu sonucuna vardı. Bir iki kere, yaşadığı boğulma hissi yüzünden, yoğun bir sis kütlesine giriyor olduklarını düşündü ama bu tuhaf bir tür sisti çünkü önlerindeki her ışığın yoğunluğunu iki katına çıkarma etkisine sahipti. Bunun olduğu her seferinde, Maskull'a kâbus gibi duygular saldırıyordu; geçici, mantıkla açıklanamayan bir dehşet ve korku hissediyordu.

Şimdi, tepelerle dağları ayıran vadinin üstünden geçiyorlardı. Tekne yüzlerce metre yukarı çıkmaya başladı ve uçurumlar yakın olduğundan, Haunte onlardan uzak durmak için arka ışıkla dikkatli bir şekilde manevra yapmak zorunda kaldı. Maskull biraz da hayranlıkla, adamın hareketlerinin zarafetini izledi. Uzun bir süre geçti. Hava çok soğudu; hava nemli ve esintiliydi. Sis, adamların üzerine kar gibi bir şey yağdırmaya başladı. Maskull korkudan terleyip duruyordu, içinde bulundukları tehlikeden dolayı değil, etraflarını sarmaya devam eden bulut yığınları yüzünden.

Sarp kayalıklardan oluşan ilk hattı değmeden geçtiler. Hâlâ yukarı doğru çıkarlarken -fakat bu sefer, erkek taşların aydınlattığı, içlerinden geçtikleri dumandan da anlaşılabileceği gibi, ileri doğru bir hareketle- kısa süre sonra karanın tamamen görünmez olduğu bir noktaya geldiler. Aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde, ay saklandığı yerden çıktı. Üst atmosfer tabakasında yoğun sis kütleleri oraya buraya sürükleniyordu; pek çok yerde gökyüzünün göründüğü küçük aralıklar vardı, ki bu aralıklardan birinden Teargeld parlıyordu. Onların altında, sol taraflarında, yeşil karla parıl parıl parlayan devasa bir zirve, birkaç saniyeliğine kendini gösterdi ve sonra yeniden sis tarafından yutuldu. Dünyanın geri kalanı sisle perdelenmişti. Ay yine kayboldu. Maskull bu hava yolculuğunun bitmesini istemek için yeterince şey görmüştü.

Erkek taşlardan gelen ışık, kısa süre sonra yeni bir uçurumun yüzünü aydınlattı. Uçurum büyük, girintili çıkıntılı ve tamamen dikti. Yukarı doğru, aşağı doğru ve her iki tarafında belli belirsiz bir şekilde geceye karışıyordu. Bu uçurum boyunca biraz yol gittikten sonra, çıkıntı yapan bir kaya gördüler. Kenarları yaklaşık üç buçuk metre boyunda, kare biçimindeydi. Beş on santimetre derinliğe kadar yeşil kar kaplamıştı üstünü. Hemen arkasında, kayada koyu renk bir yarık vardı; bu bir mağaranın ağzı olmalıydı.

Haunte tekneyi bu düzlüğe indirdi. Ayakta dikilerek, karinadaki ışığı taşıyan direği kaldırdı ve diğerini indirdi, sonra iki erkek taşı da yerinden çıkarttı. Daha sonra bunları elinde tutmaya devam etti. Yüzü, canlı, parıldayan mavi-beyaz ışınlarla epey rahat bir şekilde görülebiliyordu. Çok kibirli görünüyordu.

"İniyor muyuz?" diye sordu Maskull.

"Evet. Ben burada yaşıyorum."

"Tehlikeli bir yolculuğun sonuna bizi başarıyla getirdiğin için teşekkürler."

"Evet, tehlikeli bir işti."

Corpang düzlüğe atladı. Bayağı bir şekilde gülümsüyordu. "Tehlike falan yoktu, çünkü kaderlerimiz başka bir yerde yatıyor. Sen sadece, tekne kullanan bir adamsın, o kadar, Haunte."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Haunte, hiç de hoş olmayan bir kahkahayla. "Tanrıları değil, insanları taşıdığımı düşünüyordum."

"Neredeyiz biz?" diye sordu Maskull. Konuşurken, tekneden indi ama Haunte teknenin içinde bir dakika boyunca ayakta dikildi.

"Burası Sarclash: Bu ülkedeki ikinci en yüksek dağı."

"En yükseği hangisi, öyleyse?"

"Adage. Sarclash ve Adage arasında uzun, dar bir hat var; bazı yerlerde epey zorlu bir hat. Bu hattın yaklaşık olarak

yarısına kadar gelindiğinde, en alçak noktada, Mornstab Geçidi'nin zirvesi var; bu geçit Barey'den geçiyor. Artık neyin nerede olduğunu biliyorsunuz."

"Sullenbode denen kadın yakınlarda mı yaşıyor?"

"Yeterince yakın," diyerek sırıttı Haunte.

Tekneden atladı ve diğerlerinin yanından geçerek, doğrudan mağaranın içine yürüdü.

Maskull onu takip etti; Corpang de hemen ardındaydı. Birkaç taştan basamak, büyük bir hayvanın derisiyle kapatılan kapı ağzına çıkıyordu. Ev sahibi, deriyi onlar için kenarda tutmayı teklif etmeksizin, deriyi açıp içeri girdi. Maskull yorum yapmadı ama deriyi yumruğuyla tutarak, onu tutunduğu yerden çekip, fırlatıp attı. Haunte deriye baktı ve sonra rahatsız edici tebessümüyle uzun uzun Maskull'a baktı ama o da hiçbir şey söylemedi.

Kendilerini buldukları yer, büyük, dikdörtgene benzer bir mağaraydı; duvarları, zemini ve tavanı doğal taştandı. İki kapı girişi vardı; biri girdikleri, diğeri ise tam karşılarında daha küçük boyutlarda bir kapı girişiydi. Mağara soğuk ve neşesizdi; nemli bir esinti kapıdan kapıya esiyordu. Pek çok yabani hayvan derisi yerde serili duruyordu. Güneşte kurutulmuş etlerden oluşan birkaç yığın, duvar boyunca bir ipte asılıydı ve bir köşede birkaç şişkin içki torbası duruyordu. Her yerde hayvan dişleri, boynuzları ve kemikleri vardı. Duvara yaslanmış bir pozisyonda, güzel kristal uçları olan iki tane av mızrağı vardı.

Haunte iki erkek taşı, uzaktaki kapının yanına, yere koydu. Taşların ışığı tüm mağarayı aydınlatıyordu. Sonra ete doğru yürüdü ve büyük bir parça koparak eti aç kurtlar gibi dişlemeye başladı.

"Ziyafete biz de davetli miyiz?" diye sordu Maskull.

Haunte asılı duran etlere ve içki torbalarına işaret etti ama çiğnemesine ara vermedi.

Maskull torbalardan birini kaldırarak, "Bardak nerede bulabilirim?" diye sordu.

Haunte yerde duran kilden bir içki bardağına işaret etti. Maskull onu yerden aldı, torbanın ağzını çözdü ve onu kolunun altında tutarak bardağını doldurdu. İçkinin tadına baktığında bunun çiğ bir içki olduğunu fark etti. Yudumlarını bitirdi ve sonra kendini çok daha iyi hissetti.

İkinci dolu bardağı Corpang'e ikram etti. Corpang tek bir yudum aldı ve sonra tek kelime etmeden bardağı geri verdi. Mağarada oldukları sürece yeniden içmeyi reddetti. Maskull bardağı bitirdi ve tasaları dağılmaya başladı.

Etlerin asılı olduğu ipe giderek iki eliyle büyük bir parça aldı ve rahat rahat yemeğini yemek üzere bir yığın hayvan derisinin üstüne oturdu. Et sert ve iri parçalıydı ama daha önce bundan daha tatlı bir şey tatmamıştı. Etin lezzetini anlayamıyordu, ki bu tuhaf hayvanlarla dolu bir dünyada şaşırtıcı değildi. Yemek sessizlik içinde devam etti. Corpang pek az yedi, ayağa kalktı ve sonra bir kürk yığınının üzerine uzandı. Cesur gözleri, diğer iki adamın tüm hareketlerini takip ediyordu. Haunte o ana dek içki içmemişti.

En sonunda Maskull yemeğini bitirdi. Bir bardak daha boşalttı, keyifli bir şekilde iç çekti ve konuşmaya hazırlandı.

"Şimdi kadınlarınızı biraz daha anlat, Haunte."

Haunte bir likör torbası ve ikinci bir bardak daha aldı. İpi dişleriyle yırtarak çıkarttı; içkiyi döktü ve kısa aralıklarla bardak dolusu içti. Sonra oturdu, bağdaş kurdu ve Maskull'a döndü.

"Evet?"

"Öyleyse, kadınlarınız sakıncalı insanlar, öyle mi?"

"Onlar ölümcül."

"Ölümcül mü? Ne anlamda ölümcül olabilirler ki?"

"Öğreneceksin. Seni teknede seyrediyordum, Maskull. Kendini biraz kötü hissettin, değil mi?"

"Bunu gizlemiyorum. Bir kâbusla mücadele ediyormuşum gibi hissettiğim anlar oldu. Buna sebep olan neydi?"

"Lichstorm'un dişi atmosferi. Cinsel tutku."

"Ben tutku hissetmedim."

"O tutkuydu; ilk aşaması. Doğa sizin insanlarınızı evliliğe yönlendirir ama bize işkence eder. İçeri girene kadar bekle. O hislerin on katı daha beterinin geri geldiğini göreceksin. İçtiğin içki bunun icabına bakar... Bu işin nasıl sona ereceğini düşünüyorsun?"

"Bilseydim, sana sorular soruyor olmazdım."

Haunte sesli bir kahkaha attı. "Sullenbode."

"Bu işin, benim Sullenbode'u aramamla mı sona ereceğini söylemek istiyorsun?"

"Ama bundan ne sonuç çıkacak, Maskull? Sullenbode sana ne verecek? Baş döndürücü, tatlı, beyaz tenli, dişi çekiciliğini mi?"

Maskull sakin bir şekilde bir bardak daha içki içti. "Peki neden tüm bunları yoldan gelip geçen birine versin?"

"Açıkçası, bunlar kendisinde yok ki versin. Hayır, onun sana vereceği ve senin ondan kabul edeceğin şeyler -bunu kabul etmeden duramayacaksın- acı, delilik ve muhtemelen ölüm."

"Mantıklı konuşuyor olabilirsin ama söylediklerin kulağa çok saçma geliyor. Neden deliliği ve ölümü kabul edeyim ki?"

"Çünkü tutkun seni bunları kabul etmeye zorlayacak."

"Ya sen?" diye sordu Maskull, tırnaklarını yiyerek.

"Ah, benim erkek taşlarım var. Ben bağışıklık kazanmış durumdayım."

"Diğer tüm erkekler gibi olmanı engelleyen şey bu mu?"

"Evet ama sakın bir numara yapmaya kalkma, Maskull."

Maskull, sürekli bir şekilde içmeye devam etti ve bir süre hiçbir şey söylemedi. "Öyleyse erkekler ve kadınlar birbirlerine düşmanlar ve aşk bilinen bir şey değil, öyle mi?" diye sohbete devam etti en sonunda.

"O sihirli kelime... Sana aşkın ne olduğunu söyleyeyim mi, Maskull? Erkekle kadın arasında aşk imkânsızdır. Maskull bir kadını sevdiğinde, kadını seven Maskull'ın dişi atalarıdır. Ama burada, bu ülkede erkekler saf erkektir. Dişi taraftan hiçbir şey almamışlardır."

"Erkek taşlar nereden geliyor?"

"Ah, onlar doğadışı şeyler değiller. Bir yerlerde onlarla dolu yataklar vardır elbet. Bu, dünyanın tamamen bir dişi dünyası olmasını engelleyen tek şey. Kendilerine özgü şekilleri olmayan, son derece tatlı, büyük bir kütle olurdu yoksa dünya."

"Ama bu tatlılık erkeklere eziyet verici geliyor, değil mi?"

"Bütün bir erkeğin hayatı çok yoğundur. Hayat fazlalığı vücut için tehlikelidir. Eziyet verici olmaktan başka ne olabilir ki?"

Corpang aniden doğruldu ve Haunte'a hitaben şöyle dedi: "Muspel ile ilgili konuşacağına dair sözünü hatırlatırım sana."

Haunte ona kötü niyetli bir tebessümle baktı. "Hah! Yeraltı adamı hayata döndü."

"Evet, anlat bize," diye araya girdi Maskull dikkatsizce.

Haunte içkisinden içti ve biraz güldü. "Pekâlâ, bu kısa bir hikâye ve anlatmaya pek de değmez ama madem ilgileniyorsunuz... Beş yıl önce buraya, Muspel-ışığını soran bir yabancı geldi. Adı Lodd'du. Doğudan gelmişti. Işıl ışıl bir yaz sabahı bana, tam da bu mağaranın kapısına geldi. Onu tarif etmemi isterseniz, onun gibi başka bir adam daha görmedim. Öyle gururlu, soylu, üstün görünüyordu ki karşılaştırdığımda kendi kanımın kirli olduğunu hissettim. Bu tür bir duyguyu herkes için hissetmediğimi tahmin edersiniz. Şimdi onu hatırlıyorum da, üstünden ziyade farklıydı. Ondan öyle etkilenmiştim ki ayağa kalktım ve onunla öyle konuştum. Adage dağının yolunu sordu. Sözlerine şöyle devam etti: 'Muspel-ışığının bazen orada göründüğünü söylüyorlar. Bu konu hakkında ne biliyorsun?' Ona gerçeği söyledim: onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi. Sonra adam şöyle devam etti: 'Ben Adage'a gidiyorum. Aynı amaçla benim ardımdan gelenlere, aynı şeyi yapmaları gerektiğini söyle.' Aramızda geçen tüm sohbet buydu. Yoluna koyuldu ve o zamandan beri onu bir daha hiç görmedim ve hakkında bir şey duymadım."

"Öyleyse onu takip edecek kadar meraklanmadın, öyle mi?"

"Hayır, çünkü adam bana sırtını döndüğü anda, ona duyduğum tüm ilgi kayboldu sanki."

"Belki o adam sana bir fayda sağlamayacaktı, o yüzden."

Corpang Maskull'a baktı. "Bizim yolumuz bizim için belirlenmiş durumda."

"Öyle görünüyor," dedi Maskull kayıtsızca.

Sohbet bir süre kesildi. Maskull sessizliğin çok can sıkıcı olduğunu hissetti ve huzursuzlandı.

"Cildinin rengine ne diyorsun, Haunte, onu gün ışığında gördüğüm haliyle bana çok tuhaf geldi."

"Dolm," dedi Haunte.

"Ulfire ve mavi karışımı, diye açıkladı Corpang.

"Şimdi öğrenmiş oldum. Bu renkler bir yabancı için ilginç."

"Senin dünyanda ne renkleriniz var?" diye sordu Corpang.

"Sadece üç ana renk ama burada siz beş ana renge sahipsiniz sanki, bu nasıl oluyor, hayal edemiyorum gerçi."

"Burada iki grup ana renk var," dedi Corpang, "ama renklerden biri -mavi- iki grupta da aynı olduğundan, toplamda beş ana renk var."

"Neden iki grup?"

"İki güneş tarafından oluşturuluyor bu gruplar. Branchspell mavi, sarı ve kırmızı üretiyor; Alppain ise ulfire, mavi ve jale."

"Bu açıklamanın daha önce aklıma gelmemiş olması tuhaf."

"Yani burada doğanın gerekli üçlüsünün bir diğer örneğini daha görüyorsun. Mavi var olmaktır. O, ışığın arasından görülen karanlıktır; var oluş ile hiçlik arasında bir tezat. Sarı ilişkidir. Sarı ışıkta nesnelerin ilişkisini en açık bir şekilde görürüz. Kırmızı duygudur. Kırmızı gördüğümüzde, kişisel hislerimizle yüz yüze kalırız... Alppain'in renklerine gelince,

mavi ortada durur ve bu yüzden var oluş değil, ilişkidir. Ulfire var oluştur; bu yüzden farklı bir tür var oluş olmalıdır."

Haunte esnedi. "Senin yeraltı deliğinde harika filozoflar var."

Maskull ayağa kalktı ve etrafına bakındı.

"Şu diğer kapı nereye açılıyor?"

"Kendin keşfet," dedi Haunte.

Maskull Haunte'ın dediğini yaptı: Mağarada karşı tarafa yürüdü, perdeyi kenara çekerek gecenin içinde kayboldu. Haunte aniden yerinden kalktı ve aceleyle Maskull'ın ardından gitti.

Corpang de ayağa kalktı. Dokunulmamış olan içki torbalarına doğru gitti, ağızlarını çözdü ve içindekinin yere dökülmesini sağladı. Sonra, av mızraklarını aldı ve uçlarını ellerinin arasında kırdı. Yeniden yerine dönmeye zaman bulamadan Haunte ve Maskull çıkageldi. Ev sahibinin hızlı, fıldır fıldır gözleri hemen neler olduğunu anladı. Gülümsedi ve yüzünün rengi soldu.

"Boş durmamışsın, dostum."

Corpang'in cesur, sert bakışları Haunte'a kilitlendi. "Senin dişlerini sökmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Maskull bir kahkaha patlattı. "Kurbağa bir amaçla gün ışığına çıktı, Haunte. Bunu kim tahmin ederdi ki?"

Haunte iki üç dakika boyunca dikkatle Corpang'e baktıktan sonra, aniden, şeytani bir ruh gibi, tuhaf bir çığlık kopardı ve Corpang'in üzerine abandı. İki adam vahşi kediler gibi güreştiler. Ne kadar ayakları üzerindelerse, bir o kadar da yerdeydiler ve Maskull kimin üstün gelmekte olduğunu göremiyordu. Onları ayırmaya teşebbüs etmedi. Aklına bir fikir geldi. İki erkek taşı kaptı ve gülerek, onlarla birlikte üstteki kapıdan içeri koşarak açık gece havasına çıktı.

Kapı dağın diğer bir yüzündeki bir boşluğa bakıyordu. Üzerine yeşil karlar serpilmiş dar bir çıkıntı düzlük, uçurum boyunca sağa doğru kıvrılıyordu; bu, mevcut olan tek yoldu. Maskull taşları boşluğa fırlattı. Taşlar elinde sert ve ağır ol-

malarına rağmen, taştan ziyade tüy gibi yere doğru inmeye başladı ve artlarında uzun bir duman çizgisi bıraktı. Maskull taşların yol olmasını izlerken, Haunte koşarak mağaradan çıktı; ardından da Corpang. Maskull'ın kolunu heyecanlı bir şekilde kavradı.

"Krag aşkına, sen ne yaptın?"

"İşte gittiler," diye yanıt verdi Maskull, yeniden kahkaha atarak.

"Seni lanet herif!"

Haunte'ın parlak rengi, içeriden gelen ışığı nefes alıyormuş gibi gidip geliyordu sanki. Sonra, iradesinin yoğun gayretiyle, birdenbire sakinleşti.

"Bunun beni öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Son bir saattir beni Sullenbode'a hazırlamak için elinden geleni yapmıyor musun? Peki öyleyse, neşelen ve bu zevk-ü sefa partisine katıl!"

"Bunu şaka olarak söylüyorsun ama bu korkunç gerçek."

Haunte'ın alaycı kötülüğü tamamen yol olmuştu. Hasta bir adam gibi görünüyordu şimdi; ancak bir şekilde, yüzü daha asil bir hal almıştı.

"Bu aynı zamanda kendim için de üzülmemi gerektirmeseydi, senin için çok üzülürdüm, Haunte. Şimdi biz üçümüz de aynı amaç için beraberiz, ki sen henüz bunu anlamış gibi görünmüyorsun."

"Peki neden bu amaç?" diye sordu Corpang alçak sesle. "Siz erkekler tehlikeden çıkana kadar kendi kendinizi kontrol edemiyor musunuz?"

Haunte ona vahşi gözlerle baktı. "Hayır. Hayaletler kalabalık halinde üstüme gelmeye başladılar bile."

Asık bir suratla, yere oturdu ama bir dakika sonra yeniden kalktı.

"Ve bekleyemiyorum... oyun başladı."

Bundan kısa süre sonra, aralarında sessiz bir anlaşmayla, Haunte önde, çıkıntı düzlükte yürümeye başladılar. Yol dar, yukarı doğru meyilli ve kaygandı, öyle ki çok dikkat etmek

gerekiyordu. Yolları kendiliğinden ışık yayan kar ve kayalarla aydınlatılıyordu.

Yaklaşık bir kilometre yürüdükten sonra, grubun ortasında giden Maskull, sendeledi, uçuruma tutundu ve yere oturdu.

"İçki işe yarıyor. Eski hislerim geri geliyor ama daha kötü bir şekilde."

Haunte arkaya döndü. "Öyleyse ölümün yakındır."

Maskull yol arkadaşlarının ve içinde bulunduğu durumun tamamen farkında olmasına rağmen, kendisini sarmaya çalışan, siyah, şekilsiz, doğaüstü bir yaratık tarafından üzerine baskı yapılmakta olduğunu hissetti. Yüreği korkuyla doldu, şiddetli bir şekilde titremeye başladı; ancak kolunu bile kıpırdatamıyordu. Alnından ter boşalıyordu. Uyanıkken gördüğü bu kâbus uzun süre devam etti ama bu süre boyunca sürekli gidip geri geldi. Bir an görüntü uzaklaşıyor gibi görünüyor, bir sonraki an neredeyse şekil alıyordu, ki Maskull bunun kendi ölümü olacağını biliyordu. Görüntü birden bire tamamen yok oldu; Maskull özgürdü. Taze bir bahar meltemi yüzünü okşadı; tatlı bir kuşun yavaş, yalnız şarkısını duydu ve sanki bir şiir ruhunun içinde yeşeriyor gibi hissetti. Daha önce hayatında hiç böylesine canlı ve güçlü duygular uyandıran bir neşe hissetmemişti. Neredeyse aniden bu his de yok oldu.

Dik bir şekilde otururak, elini gözlerinin önünden geçirdi ve bir melek tarafından ziyaret edilen biri gibi sessiz bir şekilde salladı.

"Betin benzin attı," dedi Corpang. "Ne oldu?"

"Eziyetten aşka geçtim," diye Maskull sadece.

Ayağa kalktı. Haunte ciddi bir şekilde ona baktı. "Şu geçişi anlatmayacak mısın?"

Maskull yavaşça ve düşünceli bir şekilde cevap verdi. "Matterplay'deyken, yoğun bulutların kendilerini boşalttıklarını ve renkli, canlı hayvanlara dönüştüklerini gördüm. Aynı şekilde, benim hissettiğim, kara, kaos dolu sancılar

şimdi birleştiler ve beraber yeni bir tür neşe olarak ortaya çıktılar. Bu neşe, öncesinde gördüğüm kâbus olmaksızın mümkün olmazdı; Doğa bunu böyle planlar. Hakikat henüz beynimde belirdi... Siz Lichstorm erkekleri yeterince ileri gitmiyorsunuz. Onların doğum sancıları olduğunu fark etmeden sancılarda takılı kalıyorsunuz."

"Bu doğruysa, sen büyük bir öncüsün," diye mırıldandı Haunte.

"Bu hissiyatın bildiğimiz aşktan farkı nedir?" diye sordu Corpang.

"Yaşadığım şey, aşkın ta kendisiydi, vahşilikle etkisi artmış bir aşk."

Corpang kısa bir süre çenesini sıvazladı. "Ancak Lichstorm erkekleri bu aşamaya asla varamayacaklar, çünkü fazla maskülenler."

Haunte'ın benzi attı. "Neden yalnız başımıza acı çekmeliyiz?"

"Doğa tuhaf ve zalimdir ve adil değildir... İzle bizi, Haunte, tüm bunlardan kaç kurtul."

"Düşüneceğim," diye mırıldandı Haunte. "Belki yaparım."

"Sullenbode'a gitmek için çok yolumuz var mı?" diye sordu Maskull.

"Hayır, evi Sarclash'in yüksek zirvesinin altında."

"Bu gece neler olacak?" diye kendi kendine konuştu Maskull ama Haunte ona cevap verdi.

"Az önce yaşadığın şeylere rağmen, hoş şeyler bekleme. O bir kadın değil, saf bir cinsellik kütlesi. Senin tutkun onu insan formuna sokacak ama ancak bir anlığına. Bu değişim kalıcı olsaydı, onu bir ruhla donatmış olurdun."

"Belki bu değişim kalıcı hale getirilebilir."

"Bunu yapmak için o kadını arzulamak yeterli değil; o da seni arzulamalı. Ama neden seni arzulasın ki?"

"Hiçbir şey insanın beklediği gibi çıkmıyor," dedi Maskull, başını iki yana sallayarak. "Yola devam etsek iyi olur."

Yolculuklarına devam ettiler. Düzlük hâlâ yükseliyordu ama uçurumun bir köşesini döndüklerinde Haunte düzlükten ayrıldı ve doğrudan yukarıdaki tepelere çıkan dik bir kanala tırmanmaya başladı. Burada hem ellerini hem de ayaklarını kullanmak zorunda kaldılar. Maskull yol boyunca az önce yaşamış olduğu o yoğun, tatlı duygudan başka bir şey düşünemedi.

Tepedeki düz zemin kuru ve esnekti. Artık kar yoktu ve etrafta parlak bitkiler görünüyordu. Haunte keskin bir şekilde sola döndü.

"Burası zirvenin altı olmalı," dedi Maskull.

"Öyle ve beş dakika içinde Sullenbode'u göreceksin."

Bu sözleri söylediğinde Maskull'ın dudakları onu hassasiyetiyle şaşırttı. Birbirlerine karşı olan hareketleri vücudunun tümüne heyecan dalgaları gönderiyordu.

Çimler hafif bir şekilde parlıyordu. Önlerinde, büyümekte olan dallara sahip dev bir ağaç belirdi. Ağacın sarkan fenerler gibi, çok sayıda kırmızı meyvesi vardı ama yaprakları yoktu. Bu ağacın altında Sullenbode oturuyordu. Kadının "jale" ve beyaz karışımı bir rengi olan güzel ışığı, karanlığın içinde yumuşak bir şekilde parlıyordu. Kadın bağdaş kurmuş bir halde, dik bir şekilde oturuyordu ama uykudaydı. Bir omzu üzerine atılmış bir pelerin gibi başlayan, diz hizasının üstünde bol bir pantolon olarak biten tek parça bir deri giysisi vardı. Kollarını hafifçe kavuşturmuştu ve tek elinde yarısı yenmiş bir meyve vardı.

Maskull kadının tepesinde dikildi ve büyük bir ilgiyle aşağı baktı. Daha önce onun yarısı kadar kadınsı bir şey görmemiş olduğunu düşündü. Etleri yumuşaklıktan neredeyse eriyordu. Yüz organları hiç gelişmemişti, öyle ki pek de insan organlarıymış gibi görünmüyordu; sadece dudakları, dolgun, dışa doğru uzanmış ve anlamlıydı. Dudaklar bu zenginliğiyle, uyku halinde bir protoplazmada canlı bir irade kırıntısı gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı. Rengi seçilemiyordu. Uzun

ve birbirine karışmış durumdaydı ve kolaylık olsun diye sırtındaki giysisinin içine sokulmuştu.

Corpang sakin ve suratsız görünüyordu ama diğer iki adam fark edilir şekilde gergindi. Maskull'ın kalbi göğsünün altında güm güm atıyordu. Haunte onu çekti ve şöyle dedi: "Kafam sanki ta omuzlarımdan sökülüp atılıyormuş gibi hissediyorum."

"Bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Ama bunun içinde korkunç bir zevk var," diye ekledi Haunte, hafif bir tebessümle.

Elini kadının omzunun üzerine koydu. Kadın yumuşak hareketlerle uyandı, onlara baktı, gülümsedi ve sonra meyvesini yemeğe devam etti. Maskull bu kadının konuşacak kadar zekâya sahip olduğunu zannetmiyordu. Haunte hemen dizlerinin üzerine çöktü ve kadının dudaklarını öptü.

Kadın onu reddetmedi. Öpücük devam ederken Maskull kadının yüzünün değişmekte olduğunu görünce şok oldu. Yüz hatları belirsiz halini kaybederek insani ve neredeyse belirgin bir hale büründü. Yüzündeki tebessüm kayboldu ve yerini çatık kaşlar ve hoşnutsuz bir ifade aldı. Haunte'u uzağa doğru itti, ayağa kalktı ve kıvrık kaşlarının altından sırayla üç adama baktı. Maskull en sondaydı; kadın Maskull'ın yüzünü uzun süre inceledi ama ne düşündüğüne dair hiçbir belirti yoktu.

Bu arada Haunte, sendeleyerek ve sırıtarak yeniden kadına doğru yaklaştı. Kadın ona sessiz bir şekilde izin verdi ama ikici sefer dudaklar birleştiğinde Haunte korku dolu bir çığlıkla arkaya düştü, elektrikli bir kabloya değmiş gibiydi. Kafasının arkası yere çarptı ve orada hareketsiz bir şekilde yattı kaldı.

Corpang onun yardımına koştu. Ama, neler olduğunu görünce, onu olduğu yerde bıraktı.

"Maskull, hemen buraya gel!"

Maskull Haunte'a doğru eğildiğinde, Haunte'ın cildinin

rengi gözle görülür şekilde soluklaşıp gidiyordu. Adam ölmüştü. Yüzü tanınmaz haldeydi. Kafası tepesinden aşağı doğru iki parçaya bölünmüştü ve tuhaf renkli kanı akıyordu; bir baltayla korkunç bir darbe yemiş gibiydi.

"Bu düştüğü için olmuş olamaz," dedi Maskull.

"Hayır, bunu Sullenbode yaptı."

Maskull hemen kadına bakmak için döndü. Yerde önceki haline geri dönmüştü. Bir anlığına beliren zekâ belirtisi, yüzünden silinmişti ve yeniden gülümsüyordu.

19
SULLENBODE

Sullenbode'un çıplak teni karanlığın içinde hafif bir şekilde parlıyordu ama bedeninin kıyafetin örttüğü kısımları görünmüyordu. Maskull kadının anlamsız, gülümseyen yüzünü seyretti ve titredi. Vücudundan tuhaf hisler gelip geçiyordu.

Corpang gecenin ortasında konuştu. "Bu kadın ölümle dolu şeytani bir ruh gibi görünüyor."

"Bu, bile bile bir şimşeği öpmek gibiydi."

"Haunte tutkudan deliye dönmüştü."

"Ben de öyle oldum," dedi Maskull alçak sesle. "Vücudumun içi, hepsi birbirine sürtünen taşlarla dolu sanki."

"Benim korktuğum da buydu."

"Öyle görünüyor ki ben de onu öpmek zorunda kalacağım."

Corpang Maskull'ın kolunu çekti. "Bütün erkekliğini kayıp mı ettin?"

Ama Maskull sabırsız bir şekilde silkinerek kolunu kurtardı. Kaygılı bir şekilde sakalını çekiştirdi ve Sullenbode'a baktı. Dudakları titreyip duruyordu. Bu birkaç dakika boyunca sürdükten sonra, Maskull ileri doğru adım attı, kadının önüne doğru eğildi ve tüm vücudunu kollarına alarak kaldırdı. Onu dik bir pozisyonda, girintili çıkıntılı bir ağaç gövdesine yaslayarak, öptü.

Soğuk, bıçak gibi bir şok vücudundan geçti. Maskull bunun ölüm olduğunu düşündü ve bilincini kaybetti.

Yeniden kendine geldiğinde Sullenbode onu omzundan, bir kol boyu mesafeden, tek eliyle tutuyor ve karanlık gözlerle adamın yüzünü inceliyordu. İlk başta Maskull onu tanıyamadı; o, öptüğü kadın değildi, başka bir kadındı. Sonra yavaş yavaş, kadının yüzünün Haunte'ın yaptığı şeyin ortaya çıkardığı yüzle aynı olduğunu fark etti. Üzerine büyük bir sakinlik çöktü; kötü hisleri yok olmuştu.

Sullenbode yaşayan bir canlıya dönüşmüştü. Teni sıkı, hatları belirgindi; gözleri güçlü bir bilinçle parlıyordu. Uzun boylu ve zarifti ama jest ve hareketlerinde yavaştı. Yüzü güzel değildi. Uzundu ve soluk bir renkle parlıyordu; ağzı ise yüzünün alttaki yarısında, içinden ateş çıkan bir yarık gibi duruyordu. Dudakları deminki gibi tahrik ediciydi. Kaşları düşüktü. Kadında bayağı olan hiçbir şey yoktu; kadınların en soylusu gibi görünüyordu. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı.

Belli ki Maskull'ın inceleyen bakışlarından sıkılmıştı, bu yüzden onu biraz ileri itti ve kolunun düşmesine izin verdi; aynı zamanda ağzı büyük, yay gibi bir tebessüm şeklini aldı. "Bu hayat armağanı için kime teşekkür etmeliyim?"

Sesi zengin, yavaş ve tuhaftı. Maskull kendisini bir rüyada gibi hissetti.

"Benim adım Maskull."

Kadın Maskull'a bir adım daha yaklaşması için işaret etti. "Dinle, Maskull. Ardı ardına erkekler beni dünyanın içine doğru çekti ama beni orada tutamadılar çünkü ben bunu istemedim. Ama şimdi sen beni, iyi veya kötü, onun içine kalıcı olarak çektin."

Maskull artık görünmez haldeki cesede doğru elini uzattı ve alçak sesle şöyle dedi: "Onunla ilgili ne söyleyeceksin?"

"O kimdi?"

"Haunte."

"Haunte'tı demek. Haberler her yere yayılacak. O ünlü bir adamdı."

"Bu korkunç bir iş. Onu bilerek öldürdüğünü düşünemiyorum."

"Biz kadınlar korkunç bir güçle donatılmışızdır ama bu bizi koruyan tek şey. Biz bu ziyaretleri istemiyoruz, bunlardan nefret ediyoruz."

"Ben de ölebilirdim."

"Beraber mi geldiniz?"

"Üç kişiydik. Corpang hâlâ orada dikiliyor."

"Belli belirsiz parlayan bir figür görüyorum. Benden ne istiyorsun, Corpang?"

"Hiçbir şey."

"Öyleyse git buradan ve beni Maskull ile yalnız bırak."

"Gerek yok, Corpang. Seninle geliyorum."

"Bu o zevk değil öyleyse, doğru mu?" diye sordu Corpang karanlığın içinden alçak, ciddi bir ses tonuyla.

"Hayır, o zevk geri dönmedi."

Sullenbode Maskull'ın kolunu yakaladı. "Siz ne zevkinden bahsediyorsunuz?"

"Aşkla ilgili bir önsezi, bu duyguyu hissedeli çok olmadı."

"Peki ama şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sakin ve özgür."

Sullenbode'un yüzü, ilkel tutkulardan oluşan yavaş hareketli, kabarmış bir denizi gizleyen, soluk renkli bir maske gibi görünüyordu. "Bu işin nasıl sona ereceğini bilmiyorum, Maskull ama biz yine de biraz birlikte kalacağız. Nereye gidiyorsun?"

"Adage'a," dedi Corpang, bir adım öne çıkarak.

"Ama neden?"

"Muspel-ışığını bulmak için, yıllar önce oraya gitmiş olan Lodd'un adımlarını takip ediyoruz."

"O başka bir dünyanın ışığıdır."

"Bu büyük bir arayış. Peki, ama kadınlar o ışığı göremezler mi?"

"Tek bir şartla," dedi Corpang. "Cinsiyetlerini unutmalılar. Kadınlık ve aşk hayata aittir, Muspel ise hayatın ötesindedir."

"Sana diğer tüm erkekleri veriyorum," dedi Sullenbode. "Maskull benimdir."

"Hayır. Ben buraya Maskull'ı bir sevgiliye teslim etmek için değil, daha asil şeylerin varlığını ona hatırlatmak için geldim."

"Sen iyi bir adamsın. Ama sadece ikiniz asla Adage'a yola çıkmayacaksınız."

"Orayı biliyor musun?"

Kadın yine Maskull'ın kolunu kavradı. "Corpang'in küçük gördüğü aşk nedir?"

Maskull dikkatli bir şekilde kadına baktı. Sullenbode söze devam etti: "Aşk, sevdiği uğruna yok olup bir hiçliğe dönüşmeye son derece istekli olan şeydir."

Corpang kaşlarını çattı. "Asil ruhlu dişi bir sevgili benim deneyimlerime göre yeni bir şey."

Maskull onu eliyle kenara çekti ve Sullenbode'a şöyle dedi: "Bir fedakârlık yapmayı mı düşünüyorsun?"

Kadın ayaklarına baktı ve gülümsedi. "Benim düşüncelerimin ne olduğunun ne önemi var? Söyle bana, hemen yola çıkıyor musunuz, yoksa önce dinlenmeyi mi planlıyorsunuz? Adage'a giden yol zorludur."

"Aklında ne var?" diye sordu Maskull.

"Size biraz yol göstereceğim. Sarclash ile Adage arasındaki dağ sırtına vardığımızda belki geri dönerim."

"Ya sonra?"

"Sonra, ay parlarsa belki gün doğmadan oraya varırsınız ama karanlık olursa bu pek de olası değil."

"Ben bunu kastetmemiştim. Yollarımızı ayırdıktan sonra sana ne olacak?"

"Bir yerlere geri döneceğim, belki de buraya."

Maskull kadının yüzünü daha iyi incelemek için ona yakınlaştı. "Eski haline geri mi döneceksin?"

"Hayır, Maskull, Tanrı'ya şükür."

"Öyleyse nasıl yaşayacaksın?"

Sullenbode Maskull'ın, kolunun üzerine koymuş olduğu elini sakin bir şekilde kaldırdı. Gözlerinde döne döne yanan bir alev vardı sanki. "Kim yaşamaya devam edeceğimi söylüyor ki?"

Maskull kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırarak kadına baktı. Yeniden konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Siz kadınlar fedakârlık yapan bir cinssiniz. Biliyorsun, seni böyle bırakamam."

Gözleri buluştu. İkisi de bakışlarını çekmedi ve ikisi de bir utanma hissetmedi.

"Sen her zaman erkeklerin en cömerdi olacaksın, Maskull. Şimdi gidelim... Corpang kararlı biri ve o kadar da kararlı olmayan bizlerin en azından onun için yapabileceği şey, varmak istediği yere gitmesinde ona yardımcı olmak. Kararlı adamların gidecekleri yerin çoğunlukla varmaya değer bir yer olup olmadığını sormamalıyız."

"Bu Maskull için iyiyse, benim için de iyi olacaktır."

"Hiçbir gemi, planlanan kişi sayısından fazlasını taşıyamaz."

Corpang alaycı bir şekilde gülümsedi. "Uzun uykun sırasında bilgelik kazanmış gibi görünüyorsun."

"Evet, Corpang. Pek çok erkekle tanıştım ve pek çok zihni inceledim ben."

Yola çıkmak üzere harekete geçtiklerinde Maskull Haunte'ı hatırladı.

"Şu zavallı adamı gömemez miyiz?"

"Yarın bu vakitte kendimiz gömülmeye ihtiyaç duyacağız. Ama Corpang'i buna dâhil etmiyorum."

"Bizim aletlerimiz yok, o yüzden sen kendi bildiğin gibi yapmalısın. Onu sen öldürdün ama asıl katil benim. Ben onun koruyucu ışığını çaldım."

"O ölüm senin bana verdiğin hayatla dengelendi."

Bulundukları yeri terk ederek, üç adam olarak gelmiş olduğu yönün tersine doğru ilerlediler. Birkaç adımdan sonra, yeniden yeşil kara geldiler. Aynı zamanda düz zemin sona erdi ve patikası olmayan, dik bir yamaçta yürümeye başladılar. Kar ve kayalar parıldıyordu, kendi vücutları da öyle; bunun dışında her şey karanlıktı. Etraflarında, pus havada hareket ediyordu ama Maskull artık kâbus görmüyordu. Meltem soğuk, temiz ve sürekliydi. Sullenbode önde, tek sıra halinde yürüyorlardı; kadının hareketleri yavaş ve cezbediciydi. Corpang en sondaydı. Ciddi gözleri, önünde çekici bir kadından ve tutkusunun esiri olmuş bir adamdan başka hiçbir şey görmüyordu.

Uzun bir süre, sürekli yukarı meyilli olan, engebeli ve kayalıklı yokuşu aşmaya devam ettiler. Eğim öyle dikti ki yanlış bir adım ölümcül olabilirdi. Yüksek zemin sollarındaydı. Bir süre sonra, soldaki tepe yamacı düz bir zemine dönüştü ve dağın başka bir çıkıntı bölgesine erişmiş gibi görünüyorlardı. Sağ taraftaki, yukarı doğru giden yokuş birkaç yüz metre daha devam etti. Sonra Sullenbode keskin bir şekilde sola döndü ve etraflarında, her yönde düz zemin olduğunu gördüler.

"Bahsettiğim dağ sırtındayız," dedi kadın durarak.

Diğerleri kadının yanına geldi ve tam da o anda ay bulutların arasından ortaya çıkarak tüm manzarayı aydınlattı.

Maskull bir çığlık attı. Görüntünün vahşi, asil, yalnız güzelliği hiç beklenmedik bir şeydi. Teargeld sol taraflarında, gökyüzünde, çok yükseklerdeydi ve arkalarından onların üzerini aydınlatıyordu. Tam önlerinde, son derece geniş, hafif bir şekilde aşağı meyilli bir yol gibi, Adage'a giden büyük dağ sırtı uzanıyordu ama Adage'ın kendisi görüş mesafesi içinde değildi. Genişliği asla iki yüz metreden daha az değildi. Üzeri, bazı yerler tamamıyla, yeşil karla kaplıydı; bazı yerlerde ise çıplak kayalar siyah dişler gibi aradan görünüyordu. Şu an dikildikleri yerden, dağ sırtının kenarlarını veya altında ne yattığını göremiyorlardı. Sağ tarafta, ki burası kuzey yönüydü, manza-

ra bulanık ve belirsizdi. Orada zirveler yoktu; orası uzaktaki, alçak Barey arazisiydi. Ama sol tarafta, yakınlarda ve uzaklarda, ay ışığında gözün alabildiğine, bir sürü yüksek zirve görünüyordu. Hepsi de yeşil parlıyordu ve hepsi de Lichstorm dağ sırasında da görülen sıradışı, yüksek zirvelere sahipti. Bu zirveler tuhaf biçimlere sahipti ve her biri farklıydı. Tam karşılarındaki vadi, hareket eden bir pusla doluydu.

Sarclash bir at nalı şeklinde yüksek bir dağ kütlesiydi. İki ucu da batıya işaret ediyordu ve birbirlerinden bir buçuk kilometre veya daha fazla bir boş alanla ayrılıyordu. Kuzeydeki ucu şu an üzerinde dikildikleri dağ sırtıydı. Güneydeki ucu ise, dağın Haunte'ın mağarasının bulunduğu kısmındaki, uçurumlardan oluşan uzun hattı. Onları bağlayan kıvrım, henüz yürüyerek geçtikleri dik yokuştu. Sarclash'in bir zirvesi görünmüyordu.

Güneybatıda çok sayıda dağ, başını gösteriyordu. Ayrıca, son derece yüksek olması gereken birkaç zirve at nalının güney tarafından görünüyordu.

Maskull Sullenbode'a bir soru sormak için döndü; ama onu ilk kez ay ışığında görünce, kafasında hazırladığı sözcükler dudaklarından uçup gitti. Kadının yarık gibi ağzı artık diğer hatları gölgelemiyordu ve fildişi gibi soluk renkli ve çok kadınsı bir şekle sahip yüzü birden neredeyse güzel hale geldi. Dudakları, gül kırmızısı renkte, uzun, kadınsı bir kıvrımdı. Saçları koyu kestaneydi. Maskull çok rahatsız olmuştu; kadının bir kadından ziyade, bir ruha benzediğini düşündü.

"Kafanı karıştıran nedir?" diye sordu kadın gülümseyerek.

"Hiçbir şey. Ama seni güneş ışığında görmeyi isterim."

"Belki de asla görmeyeceksin."

"Hayatın çok yalnız olmalı."

Kadın Maskull'ın hatlarını, siyah, yavaşça parıldayan gözleriyle inceledi. "Neden hislerini anlatmaktan korkuyorsun, Maskull?"

"Bir şeyler önümde güneşin doğması gibi açığa çıkıyor sanki ama bunun ne anlama geldiğini anlayamıyorum."

Sullenbode hiç çekinmeden bir kahkaha attı. "Bu kesinlikle gecenin yaklaşması anlamına gelmiyor."

Sürekli bir şekilde dağ sırtına bakan Corpang burada aniden araya girdi. "Yol artık düz, Maskull. İstiyorsan ben yalnız devam ederim."

"Hayır, birlikte devam edeceğiz. Sullenbode bize eşlik edecek."

"Biraz daha yol gidebilirim," dedi kadın, "ama görünmeyen tehlikelerle gücümün boyunu ölçüştürmek için Adage'a kadar gelemem. O ışık bana göre değil. Aşktan vazgeçmeyi bilirim ama asla ona ihanet etmem."

"Adage'da ne bulacağımızı veya orada neler olacağını kim bilir? Corpang de bu konuda benim kadar bilgisiz."

Corpang meydan okurcasına Maskull'ın yüzüne baktı. "Maskull, güzel bir kadının yanında o korkunç ateşe yaklaşmaya asla cesaret edemeyeceğinin pekâlâ farkındasın."

Maskull huzursuz bir şekilde güldü. "Corpang'in sana söylemediği şey şu ki Sullenbode, ben Muspel-ışığını ondan çok daha iyi bir şekilde tanıyorum ve benimle tanışmamış olsaydı şu an hâlâ Threal'da dua ediyor olurdu."

"Yine de, Corpang'in söylediği doğru olmalı," diye cevap verdi kadın, bir Maskull'a bir Corpang'e bakarak.

"Ve bu yüzden benim buna iznim–"

"Ben senin yanında olduğum sürece, seni geri gitmeye değil, ilerlemeye zorlayacağım, Maskull."

"Henüz tartışmamıza gerek yok," dedi Maskull, zorlama bir tebessümle. "Şüphesiz, işler olacağına varır."

Sullenbode etraftaki karı ayağıyla tekmelemeye başladı. "Ben uykumda bir parça bilgelik daha edindim, Corpang."

"Söyle bana öyleyse, neymiş o?"

"Kanunlara ve kurallara göre yaşayan adamlar parazittir. Diğerleri, bu kanunları hiç yoktan gün ışığına çıkarmak için

güç saf ederler ama kanunlara uyanlar tasasız bir şekilde yaşarlar. Kendileri hiçbir şey fethetmemiştir."

"Bazılarına keşfetme, bazılarına da koruma ve mükemmelleştirme görevi verilmiştir. Maskull'a iyi şanslar dilediğim için beni kınayamazsın."

"Hayır ama bir çocuk bir fırtınaya yol gösteremez."

Yeniden, dağ sırtının ortasından, boylu boyunca yürümeye başladılar. Sullenbode ortada olacak şekilde, yan yana yürüyorlardı.

Yol hafif bir rampayla aşağı iniyordu ve uzun bir mesafe boyunca nispeten düzgündü. Donma noktası Dünya'dakinden daha yüksek görünüyordu, çünkü içinden güçlükle yürüdükleri beş on santimetrelik kar çıplak ayaklarına neredeyse ılık geliyordu. Maskull'ın ayak tabanları artık sertleşmişti. Ayın aydınlattığı kar yeşildi ve göz kamaştırıcıydı. Eğik, kısalmış gölgeleri keskin hatlara sahipti ve rengi kırmızı-siyahtı. Sullenbode'un sağında yürüyen Maskull sürekli bir şekilde sola, uzaktaki ihtişamlı zirve topluluğuna doğru bakıyordu.

"Sen bu dünyaya ait olamazsın," dedi kadın. "Senin doğana sahip erkekler burada aranmazlar."

"Hayır, ben buraya Dünya'dan geldim."

"Orası bizim dünyamızdan daha mı büyük?"

"Daha küçük sanırım. Küçük ve içinde çok fazla kadın ve erkek var. Tüm o insanlarla, düzenli kanunlar olmasaydı karmaşa çıkardı ve bu yüzden kanunlar sapasağlamdır. Bu kanunları çiğnemeden bir macera yaşamak imkânsız olacağından, Dünya insanları arasında artık bir macera ruhu yok. Her şey güvenli, bayağı ve eksiksiz."

"Orada erkekler kadınlardan, kadınlar da erkeklerden nefret ediyor mu?"

"Hayır, cinsiyetlerin birbiriyle bir araya gelmesi, utandırıcı da olsa, tatlıdır. Bu tatlılık öyle dokunaklıdır ki buna eşlik eden utanma hissi göz göre göre göz ardı edilir. Nefret yoktur veya sadece bazı istisnai insanlar arasında vardır."

"O utanma hissi kesinlikle bizim Lichstorm tutkumuzun ilkel bir formu olmalı. Peki ama, söyle bana, buraya neden geldin?"

"Yeni deneyimler yaşamak için belki. Eskileri artık ilgimi çekmiyordu."

"Ne kadar süredir bu dünyadasın?"

"Bu dördüncü günümün sonu."

"Öyleyse bana bu dört gün içinde neler gördüğünü ve neler yaptığını anlat. Bir şey yapmadan öylece durmuş olamazsın."

"Büyük talihsizlikler geldi başıma."

Maskull kızıl çölde ilk uyandığı andan itibaren olan her şeyi kısaca anlattı. Sullenbode yarı kapalı gözlerle, bazen kafasını sallayarak onu dinledi; sadece iki kez onun sözünü kesti. Tydomin'in ölümünü anlattıktan sonra, Sullenbode alçak sesle konuşarak, "Kadınlar olarak hiçbirimiz, fedakârlık konusunda doğa gereği Tydomin'den geri kalmamalıyız. Senin kapına kötülük getirmiş olmasına rağmen, onun yaptığı o şeyden ötürü onu neredeyse seviyorum," dedi. Yine, Gleameil'i kastederek, "En çok, o büyük ruhlu kadına hayranlık duydum. O iç sesini dinledi, başka hiçbir şeyi değil. Hangimiz bunu yapacak kadar güçlüyüz?" dedi.

Maskull'ın hikâyesi bittiğinde Sullenbode, "Tanıştığın bu kadınların erkeklerden çok daha asil olduklarını düşünmedin mi Maskull?" dedi.

"Bunu kabul ediyorum. Biz erkekler genelde kendimizi feda ederiz ama sadece çok büyük bir sebep için. Siz kadınlar için ise, neredeyse her sebep yeterlidir. Siz fedakârlık denen şeyin kendisini seviyorsunuz ve bunun sebebi de sizin doğal olarak asil olmanız."

Sullenbode başını hafif çevirerek Maskull'a öyle gururlu ama öyle tatlı bir şekilde gülümsedi ki, Maskull sessizliğe büründü.

Biraz daha sessizlik içinde yürümeye devam ettiler; sonra Maskull şöyle dedi: "Şimdi benim nasıl bir adam olduğumu

anlıyorsun. Çokça vahşilik, daha da fazla zayıflık ve insanlara karşı pek az merhamet... Ah, ne kanlı bir yolculuk oldu bu!"

Sullenbode elini Maskull'ın kolunun üzerine koydu. "Kendi, adıma söyleyebilirim ki, daha az fırtınalı bir şey istemezdim."

"Benim suçlarımla ilgili iyi hiçbir şey söylenemez."

"Sen bana yalnız bir dev gibi görünüyorsun, ne olduğunu bilmediği bir şeyi arayan bir dev... Hayatın içerdiği en büyük şeyi... En azından senin kadınlara hayranlık duymak için sebebin yok."

"Teşekkürler, Sullenbode!" diye karşılık verdi Maskull, endişeli bir tebessümle.

"Maskull yoldan geçerken, bırak insanlar izlesin. Herkes yolundan çekilmek zorunda kalır. Sen devam edersin, ne sağa, ne sola bakarsın..."

"Dikkat et de sen kendin de yoldan çekilmek zorunda kalma," dedi Corpang ciddi bir tavırla.

"Maskull benimle ne isterse yapar, seni eski kafalı! Ve onun yaptığı her şey için ona teşekkür edeceğim... Sen içinde bir kalp yerine bir toz torbası taşıyorsun. Birileri sana aşkı tanımlamış. Sen onlara bunu anlattırmışsın. Aşkın küçük, korku dolu, bencil bir neşe olduğunu duymuşsun. Aşk o değil; aşk, vahşidir, alaycıdır, oyuncudur ve kanlıdır... Sen ne anlarsın."

"Bencilliğin çok fazla maskesi vardır."

"Bir kadın her şeyden vazgeçmeye istekliyse, bunda bencil olan ne olabilir?"

"Sadece kendini kandırma yeter. Kararlı bir şekilde hareket et, yoksa kader ikiniz için de işini çok hızlı halledecek."

Sullenbode kirpiklerinin arasından Corpang'i inceledi. "Ölümü mü kastediyorsun: onun ve benim ölümümüzü?"

"Çok ileri gidiyorsun, Corpang," dedi Maskull, yüzü bir ton daha kararmış sanki. "Bizim başımıza gelecekler konusunda seni otorite olarak kabul etmiyorum."

"Dürüst görüşler sana hoş gelmiyorsa, ben tek başıma yola devam edeyim."

Kadın onu yavaş, hafif parmaklarıyla durdurdu. "Bizimle kalmanı istiyorum."

"Neden?"

"Mantıklı konuşuyor olabilirsin diye düşünüyorum. Maskull'a zarar vermek istemiyorum. Birazdan sizden ayrılacağım."

"En iyisi bu olacak," dedi Corpang.

Maskull öfkeli görünüyordu. "Sen yola devam mı edeceksin, geri mi döneceksin, buna ben karar vereceğim Sullenbode. Ben kararımı verdim."

Kadının yüzüne, bunu gizleme çabalarına rağmen neşe dolu bir ifade yayıldı. "Neden bana kaşlarını çatarak bakıyorsun, Maskull?"

Maskull cevap vermedi ama çatık kaşlarla yürümeye devam etti. Yaklaşık on adım sonra aniden durdu. "Bekle, Sullenbode!"

Diğerleri oldukları yerde kaldı. Corpang şaşkın görünüyordu ama kadın gülümsedi. Maskull, tek kelime etmeden eğildi ve kadını öptü. Sonra kadının vücudunu bıraktı ve Corpang'e döndü.

"Büyük bilgeliğinle, bu öpücüğü nasıl yorumluyorsun?"

"Öpücükleri yorumlamak için büyük bir bilgeliğe gerek yok, Maskull."

"Bundan böyle asla aramıza girmeye kalkma. Sullenbode bana ait."

"Öyleyse artık bir şey söylemeyeceğim ama sen ölüme mahkum bir adamsın."

Corpang o andan itibaren ikisine de tek bir kelime etmedi.

Kadının gözlerinde yoğun bir parıltı belirdi. "Artık işler değişti, Maskull. Beni nereye götürüyorsun?"

"Sen seç."

"Sevdiğim adam yolculuğunu tamamlamalı. Yoksa bu yolu gitmeyeceğim. Sen Corpang'den daha aşağı bir yerde olmayacaksın."

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Ve ben, senin sevgin devam ettikçe, sana Adage'a kadar bile eşlik ederim."

"Aşkımın devam edeceğinden şüphe mi ediyorsun?"

"Şüphe etmek istemiyorum... Sana şimdi daha önce söylemeyi reddettiğim bir şeyi söyleyeceğim. Senin aşkının süresi benim hayatımın süresi demektir. Artık beni sevmediğin vakit, ölmek zorundayım."

"Peki ama neden?" diye sordu Maskull yavaşça.

"Evet, beni ilk kez öptüğünde üstlendiğin sorumluluk bu. Sana asla söylemek istemedim."

"Eğer yoluma yalnız devam etseydim, sen ölmüş mü olacaktın; bunu mu kastediyorsun?"

"Senin bana verdiğin hayattan başka bir hayatım yok benim."

Maskull cevap vermeye çalışmadan, üzgün bir şekilde kadına baktı ve sonra kollarını yavaşça kadının vücuduna doladı. Böyle sarılırken Maskull'ın benzi attı; Sullenbode ise kireç gibi beyazlaştı.

Birkaç dakika sonra Adage'a doğru yolculuk, kaldığı yerden devam etti.

İki saattir yürüyorlardı. Teargeld gökyüzünde daha da yüksekte ve güneye daha da yakındı. Onlarca metre aşağı inmişlerdi ve dağ sırtının yapısı kötüleşmeye başladı. İnce kar yok oldu ve yerini nemli, balçık gibi bir zemin aldı. Her yerde çimen kaplı küçük tepeler ve bataklıklar vardı. Ayakları kaymaya başladı ve üstleri çamur oldu. Sohbetleri sona ermişti. Sullenbode öncülük ediyor, iki adam kadının gittiği yolda onu izliyordu. Manzaranın güney yarısı daha ihtişamlı bir hal aldı. Çok sayıda kar yeşili renki zirvenin üzerini aydınlatan parlak ayın yeşilimsi ışığı, manzaranın ruhani bir yer gibi görünmesine neden oluyordu. En yakın komşuları, vadinin diğer tarafında, tam güneyde, yaklaşık on kilometre kadar uzakta, epey yukarılarında yükseliyordu: Uzun ve ince,

erişilemez, insanın başını döndüren, yamaçları üstünde kar tutmak için fazla dik olan, siyah kayalardan oluşan bir kuleydi bu. En tepedeki noktasından büyük, yukarı doğru kıvrılmış, boynuz şeklinde bir kaya çıkıyordu. Uzun bir süre bu kaya onlara yön konusunda ipucu oldu.

Dağ sırtının tümü yavaş yavaş nemden ıslak hale geldi. Yüzeydeki toprak sünger gibiydi ve su geçirmez kayalar üzerindeydi; toprak geceleri nemli pusları içine çekiyor ve gündüzleri Branchspell'in ışınlarının altında bunları dışarı bırakıyordu. Yürüyüş önce biraz zevksiz, sonra zor ve en sonunda tehlikeli bir hale dönüştü. İçlerinden hiçbiri, katı zemini bataklık zeminden ayıramıyordu. Sullenbode balçıkla dolu bir çukurda beline kadar battı; Maskull onu kurtardı; ama bu olaydan sonra öncülük görevini kendisi devraldı. Şimdi sıkıntıyla karşılaşma sırası Corpang'deydi. Kendisi için yeni bir patika bulan Corpang, sendeleyerek omuzlarına kadar sıvı çamurun içine düştü ve pis bir ölümden kıl payı kurtuldu.

Maskull, kendini de büyük tehlikeye atarak onu çamurdan çıkardıktan sonra, ilerlemeye bir kez daha devam ettiler ama şimdi tırmanış daha da kötüleşmişti. Her bir adım, vücudun ağırlığını vermeden önce iyice test edilmek zorundaydı ve böyle yapılsa bile test sık sık yanlış sonuç veriyordu. Üçü de öyle sık bir şekilde batıyordu ki en sonunda insanlıktan çıktılar ve tepeden tırnağa siyah kirle kaplı, yürüyen sütunlara benzediler. En zor iş Maskull'a düşmüştü. Sadece yolu belirleme gibi yorucu bir göreve sahip değildi, aynı zamanda yol arkadaşlarını güç durumlardan kurtarmak için sürekli çağrılıyordu. Onsuz, varacakları yere gelemezlerdi.

Özellikle korkunç bir arazi parçasını aştıktan sonra, güçlerini yeniden toplamak için durakladılar. Corpang'in nefes alıp vermesi zorlaşmıştı; Sullenbode sessiz, halsiz ve moralsizdi.

Maskull şüpheyle onlara baktı. "Yol daha sürüyor mu?" diye sordu.

"Hayır, sanırım," diye cevap verdi kadın, "Mornstab Geçidi'nden çok uzakta olamayız. Oradan sonra, yeniden tırmanmaya başlayacağız ve sonra belki yol düzelir."

"Daha önce burada bulunmuş olabilir misin?"

"Bir kere geçide gittim ama o zaman o kadar kötü değildi."

"Aşırı derecede yoruldun, Sullenbode."

"Ne olmuş yani?" diye cevap verdi kadın, hafif gülümseyerek. "İnsanın azametli bir sevgilisi varsa, bunun bedelini ödemeli."

"Oraya bu gece varamayız, bu yüzden varacağımız ilk sığınakta duralım."

"Sen bilirsin."

Diğerleri otururken Maskull bir aşağı bir yukarı volta attı. "Herhangi bir şeyden pişmanlık duyuyor musun?" diye sordu birden bire.

"Hayır, Maskull, hiçbir şeyden. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum."

"Duyguların değişmedi mi?"

"Aşk geri gidemez, sadece ilerleyebilir."

"Evet, sonsuza dek ileri. Bu böyledir."

"Hayır, onu kastetmiyorum. Aşkın bir zirve noktası vardır ama o zirveye ulaşıldığında aşk eğer hâlâ yükselmek istiyorsa fedakârlığa dönüşmek zorundadır."

"Bu korkunç bir düşünce," dedi Maskull alçak sesle, üstündeki çamur örtüsünün ardında benzi atmıştı.

"Belki benim doğam uyumsuzdur... Yorgunum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

Birkaç dakika içinde yeniden ayağa kalkmışlardı ve yolculuk tekrar başladı. Yarım saat içerisinde Mornstab Geçidi'ne varmışlardı.

Zemin daha kuruydu; kuzeydeki çatlak arazi, toprağın nemini boşaltmaya yarıyordu. Sullenbode, yol arkadaşlarına ülkenin manzarasını göstermek için dağ sırtının kuzeydeki

kenarına yönlendirdi. Geçit, dağ sırtının her iki tarafında heyelan sonucu oluşan devasa bir kütleden başka bir şey değildi, ki burada geçit altta yatan arazinin üzerindeki en alçak noktaydı. Çok büyük, toprak ve taştan bir dizi kırıklı teras. Barey'ye doğru inerek gidiyordu. Üzerleri alçak boylu bitkilerle dolup taşıyordu. Bu yoldan aşağıdaki arazilere ulaşmak gayet mümkün ama epey zordu. Heyelan yığınlarının her iki yanında, doğuya ve batıya doğru, dağ sırtı, dik ve korkunç uçurumlardan oluşan uzun bir hat halinde aşağıya doğru uzanıyordu. Alçak bir pus Barey'in görünmesini engelliyordu. Havada, sadece görünmeyen bir şelalenin uzaklardan gelen gürültüsüyle kesintiye uğrayan tam bir durgunluk vardı.

Maskull ve Sullenbode açık araziye bakan büyük bir kayanın üzerine oturdu. Ay tepede, tam arkalarındaydı. Ortalık neredeyse Dünya'daki gündüz kadar aydınlıktı.

"Bu gece, hayatın kendisi gibi," dedi Sullenbode.

"Ne anlamda?"

"Üstümüzdeki ve etrafımızdaki şeyler öylesine güzel ve ayağımızın altındaki şeyler öylesine berbat ki..."

Maskull iç çekti. "Zavallı kız, mutsuzsun sen."

"Ya sen? Sen mutlu musun?"

Maskull bir süre düşündü ve sonra cevap verdi. "Hayır. Hayır, mutlu değilim. Aşk mutluluk değildir."

"Nedir öyleyse, Maskull?"

"Huzursuzluktur, dökülmeyen gözyaşıdır, ruhumuzun düşünmesi için çok fazla büyük olan düşüncelerdir..."

"Evet," dedi Sullenbode.

Bir süre sonra Sullenbode, "Biz niçin yaratılmışız, sadece birkaç yıl yaşayıp sonra yok olmak için mi?" diye sordu.

"Bize öldükten sonra yeniden yaşayacağımız söyleniyor."

"Öyle mi, Maskull?"

"Belki Muspel'da," diye ekledi, düşünceli bir şekilde.

"Bu ne tür bir hayat olacak?"

"Kesinlikle yeniden buluşacağız. Aşk tamamlanmamış olarak kalmak için fazla harika ve gizemli bir şey."

Kadın hafiften titredi ve Maskull'dan başka tarafa döndü. "Bu rüya gerçek değil. Aşk burada tamamlanmış durumda."

"Ya da geç aşk Kader tarafından vahşi bir şekilde yarım bırakılırken bu nasıl olabilir ki?"

"Aşk, acıyla tamamlanmış durumda... Ah, neden bizim için hep zevk olmalı? Acı çekemez miyiz? Sonsuza dek acı çekmeye devam edemez miyiz? Maskull, aşk nihayetinde ve geri dönüşü olmaksızın ruhumuzu ezene dek, kendimizi hissetmeye başlayamayacağız."

Maskull endişeli bir ifadeyle kadına baktı. "Aşkın hatırası onun varlığından ve gerçekliğinden daha kıymetli olabilir mi?"

"Anlamıyorsun. O sancılar geri kalan her şeyden daha kıymetli." Kadın Maskull'ı kavradı. "Ah, zihnimin içini bir görebilseydin, Maskull! Tuhaf şeyler görürdün... Açıklayamıyorum. Bu çok karışık, bana bile karışık geliyor... Bu aşk benim düşündüğümden çok farklı."

Maskull yine iç çekti. "Aşk güçlü bir içkidir. Belki de insanlar için fazla güçlü. Ve bence aşk mantığımızı farklı şekillerde sunuyor."

Görmeyen gözlerle doğrudan önlerine bakarak, yanyana oturmaya devam ettiler.

"Önemi yok," dedi Sullenbode en sonunda, ayağa kalkarak ve gülümseyerek. "Yakında bitecek, şu veya bu şekilde. Gel haydi, gidelim!"

Maskull da ayağa kalktı.

"Corpang nerede?" diye sordu, isteksiz bir şekilde.

İkisi de Adage yönüne doğru dağ sırtının oraya baktı. Şu an dikilmekte oldukları noktada dağ sırtı neredeyse iki kilometre genişliğindeydi. Güneydeki uca doğru fark edilir derecede eğimliydi, ki bu da tüm araziye yana doğru yatmış görüntüsü veriyordu. Batıya doğru zemin yaklaşık bir kilometre boyunca meyilsiz devam ediyordu ama sonra yüksek, eğimli, çimenli bir tepe, kırılmak üzere olan devasa bir dalga

gibi bir yandan diğerine dağ sırtı boyunca uzanıyordu. Bu tepe, ötesindeki tüm manzarayı kapatıyordu. Tepenin zirvesi baştan aşağı, dev gibi, bir dizi taş direkle doluydu. Bu direkler, ardında karanlık bir gökyüzü olduğu halde, ay ışığında parıl parıl parlıyordu. Toplamda otuz direk vardı ve bunlar öyle düzenli aralıklarla yerleştirilmişlerdi ki insan eliyle oraya konulduklarına pek şüphe yoktu. Bazıları dikey konumdaydı ama diğerleri o kadar çok dibe çökmüştü ki bu tüm sıra direklere son derece eski bir görünüm veriyordu. Corpang, zirveden çok da uzakta olmayan bir noktada, tepeyi tırmanırken görülüyordu.

"Corpang hedefine varmak istiyor," dedi Maskull, epey alaycı bir tebessümle, Corpang'in harıl harıl tepeyi tırmanmasını izlerken.

"Gökler Corpang için açılmayacak," diye yanıt verdi Sullenbode. "Bu kadar acele etmesine gerek yok... Sence bu sütunlar nedir?"

"Büyük bir tapınağın girişi olabilir. Onları buraya kim dikmiş olabilir?"

Kadın cevap vermedi. Corpang'in tepenin zirvesine varışını ve sonra direk dizisinin içinde gözden kaybolmasını izlediler.

Maskull yeniden Sullenbode'a döndü. "Şimdi biz ikimiz yalnız bir dünyada başbaşayız."

Kadın gözünü hiç ayırmadan Maskull'a baktı. "Bu dünyadaki son gecemiz büyük bir gece olmalı. Ben devam etmeye hazırım."

"Devam edecek durumda olduğunu zannetmiyorum. Geçitte biraz ilerleyip bir sığınak bulmak daha iyi olacak."

Kadın yarım ağız glülümsedi. "Bu gece zavallı vücutlarımızı düşünmeyeceğiz. Senin Adage'a gitmeni istiyorum, Maskull."

"Öyleyse her halükarda önce dinlenelim; çünkü bu uzun, berbat bir tırmanış olsa gerek ve kim bilir ne güçlüklerle karşılaşacağız?"

Kadın ileri bir iki adım attı, hafiften döndü ve elini Maskull'a uzattı. "Gel, Maskull!"

Tepenin eteğinden onları ayıran mesafenin yarısını katettiklerinde, Maskull davul seslerini duydu. Sesler tepenin ardından geliyordu ve yüksek, keskin ve şiddetliydi. Maskull Sullenbode'a baktı ama kadın hiçbir şey duymuyor gibiydi. Bir dakika sonra tepenin zirvesindeki taş direklerden oluşan uzun zincirin arkasındaki ve üstündeki tüm gökyüzü, tuhaf bir parlaklıkla aydınlanmaya başladı. O bölgedeki ay ışığı azaldı; direkler arkalarındaki ateş manzarasıyla simsiyah görünüyorlardı. Bu, Muspel'ın ışığıydı. Dakikalar geçtikçe bu ışık daha da canlı, tuhaf ve korkunç bir hal aldı. Işığın rengi yoktu ve hiçbir şeye benzemiyordu. Doğaüstü ve tarif edilemez bir şeydi. Maskull'ın içi kabardı. Burun delikleri açılmış bir şekilde ve korkunç gözlerle, olduğu yerde dikildi kaldı.

Sullenbode hafifçe ona dokundu.

"Ne görüyorsun, Maskull?"

"Muspel-ışığını."

"Ben hiçbir şey görmüyorum."

Işık, Maskull kendisinin nerede olduğunu bilemez hale gelene dek, daha da büyüdü. Deminkinden daha da şiddetli ve tuhaf bir parlaklıkla yanıyordu şimdi. Maskull Sullenbode'un varlığını unuttu. Davul sesleri insanı sağır edecek kadar yükseldi. Her bir vuruş, gökyüzünde şiddetli ve gürültülü bir şekilde ilerleyen ve havayı sarsan korkutucu, anlık bir gök gürültüsü gibiydi. Kısa süre sonra bu gürültüler birleşti ve sürekli bir gök gürültüsü homurtusu dünyayı sarstı. Ama ritim devam ediyordu: Üçüncüsü vurgulu olan dört vuruş, hâlâ atmosferde ritmik bir şekilde duyuluyordu; artık arkaplanda sessizlik değil, gök gürültüsü vardı sadece.

Maskull'ın kalbi çılgın gibi atıyordu. Vücudu bir hapishane gibiydi. Onu atıp kurtulmak, yükselmek ve kendini göstermeye başlayan bu ihtişamlı evrenin bir parçası olmak istiyordu.

Sullenbode aniden Maskull'ı kollarıyla kavradı ve tutkulu bir şekilde onu defalarca öptü. Maskull tepki vermedi; kadının ne yaptığı konusunda bir fikri yoktu. Maskull'ı bıraktı ve başını eğerek ve yaşlı gözlerle, hiç ses çıkarmadan uzaklaştı. Mornstab Geçidi'ne doğru geri gitmeye başladı.

Birkaç dakika sonra parlaklık solmaya başladı. Gök gürültüsü azalarak kesildi. Ay ışığı tekrar göründü; taş direkler ve tepenin yamacı yine parlaktı şimdi. Kısa bir süre içinde o doğaüstü ışık tamamen yok olmuştu ama hâlâ davul sesleri zayıflamış bir ritmle tepenin ardından belli belirsiz bir şekilde duyuluyordu. Maskull birden bire uykusundan uyandırılmış biri gibi şiddetli bir şekilde silkindi ve etrafına baktı.

Maskull Sullenbode'un birkaç yüz metre ileride, kendisinden yavaşça uzaklaşmakta olduğunu gördü. Bu görüntü, yüreğine ölüm gibi saplandı. Seslenerek kadının ardından koştu. Kadın dönüp bakmadı. Maskull aralarındaki mesafeyi yarıya indirdiğinde, kadının aniden sendeleyip yere düştüğünü gördü. Bir daha kalkmadı; düştüğü yerde hareketsiz bir şekilde yattı kaldı.

Maskull ona doğru koştu ve üzerine eğildi. En büyük korkusu gerçekleşmişti. Hayat uçup gitmişti.

Kadının yüzünde, çamur tabakasının ardında, o bayağı, korkunç Crystalman sırıtışı vardı ama Maskull buna dair hiçbir şey görmedi. Kadın o anda daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu gözüne.

Maskull uzun süre kadının yanında, dizlerinin üstünde kaldı. Ağladı ama ağlama nöbetlerinin arasında ara sıra kafasını kaldırarak uzaktaki davul seslerini dinledi.

Bir saat geçti; iki saat geçti... Teargeld şimdi güneybatıdaydı. Maskull Sullenbode'un ölü bedenini kaldırarak omuzlarına yerleştirdi ve Geçit'e doğru yürümeye başladı. Artık Muspel umrunda değildi. Sevdiği kadının cesedini yıkamak için su ve gömmek için toprak aramaya niyetlendi.

Heyelan yığınına bakan büyük bir kayaya vardığında -bu kayanın üstünde beraber oturmuşlardı- Maskull yükünü indirdi ve ölü kızı taşın üzerine koyarak ve bir süreliğine kendisi de onun yanına oturarak, Barey'e doğru baktı.

Ondan sonra, Mornstab Geçidi'nde aşağı inmeye başladı.

20
BAREY

Şafak çoktan sökmüştü ama Maskull huzursuz uykusundan uyandığında henüz güneş tam doğmamıştı. Doğruldu ve esnedi. Hava serin ve tatlıydı. Heyelan yığınından epey uzakta, aşağıda, bir kuş ötüyordu; şarkısı sadece iki notadan oluşuyordu ama öyle melankolik ve hüzünlüydü ki Maskull buna nasıl tahammül edeceğini bilmiyordu.

Doğudaki gökyüzü uçuk yeşildi ve ufka yakın bir noktada, çikolata renkli, uzun ve ince bir bulut göğü yarıp geçiyordu. Atmosfer mavi tonlarda, gizemli ve pusluydu. Ne Sarclash, ne de Adage görünüyordu.

Geçit'in sırtı Maskull'ın yaklaşık yüz elli metre yukarısındaydı; tüm bu mesafeyi geceleyin inmişti. Heyelan arazisi, belki de dört yüz elli metre aşağıda uzanan Barey'in yukarıdaki yamaçlarına kadar, uçan, dev bir merdiven gibi aşağı doğru uzanıp gidiyordu. Geçit'in zemini engebeliydi ve tam dik bir uçurum kadar olmasa da, açısı epey dikti. Genişliği bir uçtan diğer uca, bir buçuk kilometreden fazlaydı. Her bir kenarında, doğuda ve batıda, dağ sırtının karanlık duvarları neredeyse dik bir şekilde aşağı iniyordu. Geçidin dışarı doğru çıkıntı yaptığı noktada bu duvarlar baştan aşağı altı yüz metreydi ama dağ sırtı yukarı doğru gittikçe -bir yanda Adage'a doğru, diğer yanda Sarclash'e doğru- neredeyse inanılmaz

yükseklikiere ulaşıyorlardı. Geçidin büyük genişliğine ve sağlam görüntüsüne rağmen Maskull kendisini sanki havada asılı kalmış gibi hissediyordu.

Yakınlarda görülebilen kırıklı, zengin, kahverengi arazi Sullenbode'un mezarı olmuştu. Maskull onu ay ışığında, kürek olarak uzun, düz bir taşı kullanarak buraya gömmüştü. Biraz daha aşağıda, sıcak bir su kaynağının beyaz buharı alacakaranlıkta havada kıvrılıyordu. Oturduğu yerden kaynağın içine aktığı havuzu göremiyordu ama Maskull dün gece önce ölü kızın vücudunu, sonra da kendi vücudunu o havuzda yıkamıştı.

Ayağa kalktı, yeniden esnedi, gerindi ve sıkkın bir şekilde etrafına bakındı. Uzun bir süre mezara baktı. Yarı karanlık, fark edilmeyecek kadar yavaş bir şekilde tam bir güne dönüştü; güneş görünmek üzereydi. Gökyüzü neredeyse bulutsuzdu. Maskull'ın ardındaki büyük dağ sırtının kapladığı o muhteşem alan sabah sisinden sıyrılıp görünmeye başladı... Sarclash'in bir bölümü ve devasa Adage'ın buz yeşili zirvesi oradaydı; Maskull bunu ancak başını tam geriye atınca tamamen görebiliyordu.

Maskull, kayıp bir ruh gibi, her şeye yorgun ve ilgisiz bir şekilde bakıyordu... Tüm arzuları sonsuza dek uçup gitmişti; hiçbir yere gitmek ve hiçbir şey yapmak istemiyordu. Barey'e giderim, diye düşünüyordu.

Yüzünü yıkayıp uykusunu açmak için ılık havuza gitti. Havuzun yanında oturan ve köpükleri seyreden biri vardı: Krag.

Maskull rüya görüyor olduğunu düşündü. Adam deriden bir gömlek ve pantalon giyiyordu. Yüzü ciddi, sarı renkte ve çirkindi. Gülümsemeden veya ayağa kalkmadan Maskull'a baktı.

"Hangi cehennemden geldin sen, Krag?"

"Önemli olan nokta şu ki, buradayım."

"Nightspore nerede?"

"Çok uzakta değil."

"Seni en son gördüğümden bu yana sanki yüz yıl geçmiş gibi. Neden ikiniz beni o kadar berbat bir şekilde bıraktınız?"

"Tek başına baş edebilecek kadar güçlüydün."

"Dediğin gibi oldu ama siz bunu nasıl bilecektiniz ki? Her neyse, zamanlaman iyi. Bugün öleceğim gibi görünüyor."

Krag kaşlarını çattı. "Bu sabah öleceksin."

"Ölmem gerekiyorsa ölürüm. Peki ama sen bunu nereden duydun?"

"Sen bunun için hazırsın. Yapacağın her şeyi yaptın. Uğruna yaşamak için başka ne kaldı?"

"Hiçbir şey," dedi Maskull, kısa bir kahkaha atarak. "Ben hazırım. Her şeyde başarısızlığa uğradım. Sadece bunu nereden bildiğini merak ettim... Öyleyse yeniden bana katılmaya geldin demek. Nereye gidiyoruz?"

"Barey'den geçeceğiz."

"Peki ya Nightspore?"

Krag acemi bir çabuklukla ayağa fırladı. "Onu beklemeyeceğiz. Biz oraya varır varmaz o da orada olacak."

"Nerede?"

"Varacağımız yerde... Gel! Güneş doğuyor."

İki adam yan yana geçitten aşağı güçlükle yürümeye başladığında, kocaman, beyaz Branchspell güçlü bir şekilde gökyüzünde görünüverdi. Şafağın tüm zarafeti yok oldu ve bayağı bir gün daha başladı. Sanki uykuda gibi tüm yaprakları kıvrılmış olan bazı ağaçların ve bitkilerin yanından geçtiler.

Maskull işaret ederek bunları yol arkadaşına gösterdi.

"Nasıl oluyor da güneş ışığı onları açmıyor?"

"Branchspell onlar için ikinci gecedir. Onların gündüzü Alppain'dir."

"O güneşin doğmasına ne kadar vakit var?"

"Biraz daha var."

"Sence onu görecek kadar yaşayacak mıyım?"

"Bunu istiyor musun?"

"Bir zamanlar istiyordum ama şimdi kayıtsızım."

"Bu tavrı devam ettirirsen, sana hiçbir şey olmaz. Sonuç olarak, Tormance'te görmeye değer hiçbir şey yok."

Birkaç dakika sonra Maskull, "Öyleyse buraya neden geldik?" diye sordu.

"Surtur'ı takip etmeye."

"Doğru. Ama Surtur nerede?"

"Belki de sandığından daha yakında."

"Onun burada bir tanrı olduğunun düşünüldüğünü biliyor musun, Krag? Bir şekilde Surtur'la bağlantılı olduğunu düşünmek durumunda kaldığım doğaüstü ateş de var... Neden hâlâ bu gizemi koruyorsun? Surtur kim ve ne?"

"Bu konuyu düşünerek canını sıkma. Asla bilmeyeceksin."

"Sen biliyor musun?"

"Biliyorum," diye tehditkar bir şekilde homurdandı Krag.

"Burada şeytana Krag deniliyor," diye devam etti Maskull, dikkatle Krag'in yüzüne bakarak.

"Zevke tapınıldığı sürece Krag her zaman şeytan olacaktır."

"İşte buradayız, yüz yüze konuşuyoruz, iki adam, birlikte... Söylediklerinin hangisine inanmalıyım?"

"Sen kendi hislerine inan. Asıl şeytan Crystalman'dir."

Heyelan arazisinde inmeye devam ettiler. Güneş ışınları tahammül edilemeyecek derecede sıcak hale gelmişti. Önlerinde, epey uzakta aşağıda, Maskull suyun ve karanın birbirine karıştığını gördü. Bir göl bölgesine doğru gidiyorlar gibi görünüyordu.

"Sen ve Nightspore son dört gündür neler yapıyorsunuz, Krag? Rokete ne oldu?"

"Yepyeni bir saray gören ve yapı iskelesine ne olduğunu soran bir adamla neredeyse aynı zihinsel seviyedesin."

"Hangi sarayı inşa etmekteydiniz, öyleyse?"

"Boş durmadık," dedi Krag. "Sen cinayet işlerken ve aşk yaşarken, biz işimizi yaptık."

"Peki, sen benim yaptıklarımdan nasıl haberdar oldun?"

"Ah, sen her şeyi ortada olan bir insansın. Şimdi sadece altı saattir tanıdığın bir kadın yüzünden ölümcül bir kalp yarasına sahipsin."

Maskull'ın benzi attı. "Haydi ama, Krag! Sen altı yüz yıl boyunca bir kadınla birlikte yaşasaydın ve onun öldüğünü görseydin, bu asla taş kalbine dokunmazdı. Sende bir böceğin duyguları bile yok."

"Oyuncaklarını koruyan çocuğa bakın hele!" dedi Krag, hafiften sırıtarak.

Maskull aniden durdu. "Benden ne istiyorsun ve beni neden buraya getirdin?"

"Durmanın faydası yok, tiyatral bir etki yaratmak için bile." dedi Krag, Maskull'ı yeniden harekete geçmesi için çekerek. "Ne kadar sık dursak da, bu mesafe kat edilmek zorunda."

Krag ona dokunduğunda, Maskull kalbinde ani, korkunç bir acı hissetti.

"Seni bir insan olarak değerlendirmeye devam edemem, Krag. Sen bir insandan fazlasısın; iyi mi, kötü mü, onu bilmiyorum."

Krag sarı ve korkutucu görünüyordu. Maskull'ın sözlerine karşılık vermedi ama bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Öyleyse sen öldürme ve oynaşmaların arasında kendi başına Surtur'u bulmaya çalışıyorsun, öyle mi?"

"O davul sesi neydi?" diye sordu Maskull.

"Bu kadar önemli görünmene gerek yok. Sesleri duymak için kapıları dinlediğini biliyoruz. Ama gruba katılabilirdin, müzik senin için çalmıyordu, dostum."

Maskull çok acı bir şekilde gülümsedi. "Her halükarda, artık kapıları dinlemiyorum. Hayatla işim bitti benim. Ben hiçkimseye ve hiçbir şeye ait değilim artık, şu andan itibaren."

"Cesur sözler, cesur sözler! Göreceğiz. Belki de Crystalman seninle ilgili bir girişimde daha bulunacaktır. Bir girişim için hâlâ vakit var."

"Şu anda seni anlamıyorum."

"Son derece hayal kırıklığına uğradığını düşünüyorsun, değil mi? Bu yanılsamalarının sonuncusu ve en güçlüsü olabilir."

Sohbetleri orada sona erdi. Bir saat sonra heyelan arazisinin dibine eriştiler. Branchspell durmaksızın bulutsuz gökyüzünde yükseliyordu. Sarclash'a yaklaşıyordu ve onun zirvesini temizleyip temizlemeyeceği belirsizdi. Boğucu bir sıcaklık vardı. Arkalarındaki uzun, devasa, fincan tabağı şeklindeki dağ sırtı, korkutucu uçurumlarıyla, sabah renkleriyle parıl parıl parlıyordu.

Hâlâ yüzlerce metre yukarıda olan Adage, yalnız bir heykel gibi bu dağ sırtının sonunda nöbet tutuyordu sanki. Önlerinde, dikildikleri yerden başlayan, küçük göllerden ve ormanlardan oluşan serin ve büyüleyici vahşi bir arazi vardı. Göllerin suyu koyu yeşildi; ormanlar uykudaydı ve Alppain'in doğmasını bekliyordu.

"Şu anda Barey'de miyiz?" diye sordu Maskull.

"Evet ve işte şurada Barey sakinlerinden biri var."

Krag bunları söylerken gözlerinde çirkin bir parlaklık vardı ama Maskull bunu görmedi.

Baştaki ağaçlardan birinin gölgesinde bir adam uzanıyordu ve görünüşe göre onların yanına gelmesini bekliyordu. Ufak tefek, koyu tenli ve sakalsızdı; genç yaşlarda bir delikanlıydı. Koyu mavi, üzerinden dökülen bol bir giysi giyiyordu ve geniş siperli bir fötr şapka takıyordu. Hiçbir özel organla bozulmamış olan yüzü solgun, ciddi ve karanlıktı; yine de bir şekilde, epey hoş görünüyordu.

Herhangi bir şey konuşulmadan, bu genç adam Maskull'ın elini kavradı; ama bunu yaparken bile Krag'e bakarak tuhaf

bir şekilde kaşlarını çattı. Diğeri, hoşnutsuz bir şekilde sırıtarak karşılık verdi.

Genç adam konuşmak için ağzını açtığında, sesi titreyen bir baritondu; ama bu ses aynı zamanda bir tondan diğerine geçişlerinde ve tonların çeşitliliğinde tuhaf bir şekilde kadınsıydı.

"Güneş doğduğundan beri burada seni bekliyorum," dedi. "Barey'ye hoş geldin, Maskull! Umalım ki burada acılarını unutursun. Sen çok fazla sınavdan geçtin."

Maskull, dostane bir şekilde adama baktı. "Beni beklemene sebep olan şey nedir ve adımı nereden biliyorsun?"

Yabancı gülümsedi; bu tebessüm yüzünün çok yakışıklı görünmesine sebep oldu. "Ben Gangnet. Çoğu şeyi bilirim."

"Bana da karşılama yok mu, Gangnet?" diye sordu Krag, tehditkar suratını neredeyse diğerinin suratına sokacaktı.

"Seni tanıyorum, Krag. Senin iyi karşılandığın pek az yer vardır."

"Ben de seni tanıyorum, Gangnet, seni kadın-adam... Pekâlâ, burada beraberiz ve sen bundan ne fayda sağlayabileceksen sağlamalısın. Okyanus'a gidiyoruz."

Gangnet'in yüzündeki tebessüm yok oldu. "Seni uzaklaştıramam, Krag ama seni istenmeyen üçüncü kişi yapabilirim."

Krag başını geriye attı ve yüksek sesli, sinir bozucu bir kahkaha attı. "Bu pazarlık bana uyar. Madde benim olduğu sürece sen gölgesini alabilirsin; hayrını gör."

"İşler tatmin edici bir şekilde ayarlandığına göre," dedi Maskull zorlama bir gülümsemeyle, "izninizle, şu anda yanımda hiç kimsenin olmasını istemediğimi belirteyim... Çok fazla şeyi cepte görüyorsun, Krag. Ama bir kez gerçek bir dost olmadığını gösterdin bile... Sanırım ben özgür bir bireyim, öyle değil mi?"

"Özgür olabilmesi için insanın kendine ait bir evreni olmalı," dedi Krag, alaycı bir bakışla. "Ne dersin, Gangnet? Bu özgür bir dünya mı?"

"Acıdan ve çirkinlikten uzak bir özgürlük herkesin hakkı olmalıdır," diye karşılık verdi Gangnet sakin bir şekilde. "Maskull hakları doğrultusunda hareket ediyor. Eğer onun peşini bırakmaya söz verirsen, ben de aynısını yaparım."

"Maskull istediği kadar surat değiştirebilir ama benden o kadar da kolay kurtulamayacak. Bu konuda endişe etme, Maskull."

"Önemi yok," diye mırıldandı Maskull. "Herkes yürüyüşe katılsın. Nasıl olsa, dedikleri doğruysa, birkaç saat içinde nihayet özgür olacağım."

"Ben yolu göstereyim," dedi Gangnet. "Sen bu ülkeyi tanımıyorsun, tabii, Maskull. Birkaç kilometre ötede, düz arazilere vardığımızda, su yoluyla seyahat edebileceğiz ama korkarım ki şimdi yürümek zorundayız."

"Evet, korkuyorsun, korkuyorsun!" diye bağırdı Krag aniden, yüksek perdeden, kuşak tırmalayıcı bir sesle. "Seni hımbıl!"

Maskull şaşkınlık içinde bir Krag'e, bir Gangnet'e bakıp duruyordu. İkisi arasında kesin bir düşmanlık var gibi görünüyordu, ki bu da daha önceden birbirlerini yakından tanıdıklarını gösteriyordu.

Bir koruluk alandan geçerek yola çıktılar; iki kilometre veya daha fazla bir mesafe boyunca koruluk alanın yanında uzanan uzun ve dar göl görüş sahalarında kalabilsin diye bu alanın sınırına yakın bir yoldan yürüdüler. Ağaçlar alçak ve inceydi; dolm renkli yaprakların hepsi katlanmış durumdaydı. Ormanaltı bitkisi yoktu; temiz, kahverengi toprağın üzerinde yürüyorlardı. Uzaktan bir şelalenin sesi geliyordu. Üçü de gölgedeydi ama zaten hava hoş bir şekilde ılıktı. Onları rahatsız eden böcekler de yoktu. Alanın dışındaki parlak göl serin ve şiirsel görünüyordu.

Gangnet şefkatli bir şekilde Maskull'ın kolunu sıktı. "Eğer seni kendi dünyandan getirme işi bana düşmüş olsaydı, seni getireceğim yer o kızıl çöl değil, burası olurdu, Maskull. O

zaman karanlık noktalardan kaçardın ve Tormance sana güzel görünürdü."

"Eee, peki, sonra, Gangnet? O karanlık noktalar her zaman var olacaktı."

"Onları sonra görebilirdin. İnsanın ışığın arasından karanlığı görmesiyle gölgelerin arasından parlaklığı görmesi çok şey fark ettirir."

"Açık bir göz en iyisidir. Tormance çirkin bir dünya ve ben kesinlikle bu dünyayı olduğu gibi görmeyi tercih ederim."

"Şeytan onu çirkin bir yere dönüştürdü, Crystalman değil. Bunlar Crystalman'in düşünceleri, etrafındaki gördüğün tüm bu şeyler. O Güzellik ve Hoşluk'tan başka hiçbir şey değil. Krag bile bu reddedecek kadar küstah olamaz."

"Burası çok hoş," dedi Krag, etrafına kötü niyetli bir şekilde bakarak. "Bu manzarayı tamamlamak için sadece bir minder ve bir düzine huri yeter."

Maskull Gangnet'ten uzaklaştı. "Dün gece, korkutucu ay ışığında çamurların içinde mücadele ederken, işte o zaman dünyanın güzel olduğunu düşündüm."

"Zavallı Sullenbode!" dedi Gangnet iç çekerek.

"Ne? Onu tanıyor muydun?"

"Onu senin aracılığınla tanıyorum. Asil bir kadın için yas tutarak kendi asilliğini gösteriyorsun. Bence tüm kadınlar asildir."

"Milyonlarca asil kadın olabilir ama sadece bir tane Sullenbode var."

"Sullenbode var olabiliyorsa," dedi Gangnet, "dünya kötü bir yer olamaz."

"Konuyu değiştirin... Dünya zorlu ve zalim bir yer ve ben onu terk ediyor olduğum için minnettarım."

"Gerçi bir noktada ikimiz de aynı fikirdeyiz," dedi Krag, şeytani bir şekilde gülümseyerek. "Zevk iyidir ve zevkin sona ermesi kötüdür."

Gangnet ona soğuk bir şekilde baktı. "Senin kendine özgü teorilerini biliyoruz, Krag. Onlara çok düşkünsün ama onlar

işe yaramaz teoriler. Dünya zevk olmadan var olmaya devam edemezdi."

"Gangnet böyle düşünüyor!" dedi Krag alaycı bir şekilde.

Koruluk alanın sonuna geldiler ve kendilerini küçük bir uçurumun önünde buldular. Uçurumun dibinde, yaklaşık on beş metre aşağıda, yeni bir dizi göl ve orman başlıyordu. Barey, doğa tarafından teraslar şeklinde inşa edilmiş olan çok büyük bir dağ yamacı gibi görünüyordu. Sınırı boyunca yürümekte oldukları gölün son kısmında kenarlar yoktu; aşağıya beş altı tane güzel, ip gibi şelale, beyaz beyaz ve etrafa su sıçrata sıçrata akıyordu. Uçurum tam dik değildi ve üçü de burayı kolaylıkla aştı.

Uçurumun dibinde bir başka koruluk alana girdiler. Burası çok daha sıktı ve etraflarında ağaçtan başka bir şey yoktu. Berrak, ufak bir dere bu koruluğun merkezinden akıp gidiyordu; onun kenarından yollarına devam ettiler.

"Şimdi aklıma şu geldi," dedi Maskull Gangnet'e hitaben, "Alppain benim ölümüm olabilir. Öyle mi?"

"Bu ağaçlar Alppain'den korkmuyor, sen neden korkasın? Alppain hayat getiren, harika bir güneştir."

"Sormamın sebebi şu: Onun gün batımı sonrası aydınlığını gördüm; öyle şiddetli şeyler hissettim ki bunun birazcık daha fazlası çok gelirdi."

"Çünkü güçler eşit bir şekilde dengelenmişti. Sen Alppain'in kendisini gördüğünde, o egemen güç olacak ve artık senin içinde iradelerin mücadelesi olmayacak."

"Ve işte bu –sana öncesinden söyleyebilirim, Maskull," dedi Krag, sırıtarak, "Crystalman'in kozudur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin. Bu dünyadan öyle istekli bir şekilde vazgeçeceksin ki sadece hislerinin keyfini çıkarmak için bu dünyada kalmak isteyeceksin."

Gangnet gülümsedi. "Görüyorsun ya, Krag'i tatmin etmek zordur. Sen ne keyif almalı, ne de vazgeçmelisin. Ne yapacaksın?"

Maskull Krag'e doğru döndü. "Bu çok tuhaf ama senin felsefeni anlayamadım henüz. İntiharı mı tavsiye ediyorsun?"

Her geçen dakika Krag'in benzi daha da atıyordu ve daha da iğrenç görünüyordu. "Ne yani, seni sevmeyi bıraktıkları için mi?" dedi Krag, gülerek ve rengi bozulmuş dişlerini göstererek.

"Sen her kimsen ve her ne isen," dedi Maskull, "kendinden çok emin görünüyorsun.

"Evet, bir aptal gibi kızarıp kekelememi isterdin, öyle değil mi? Bu, yalanları yok etmenin mükemmel bir yolu olurdu."

Gangnet ağaçlardan birinin dibine baktı. Eğildi ve yerden, yumurtaya benzeyen iki üç nesne aldı.

"Yemek için mi?" diye sordu Maskull, ikram edilen hediyeyi kabul ederek.

"Evet, ye bunları; açsındır. Ben hiç istemiyorum ve Krag'e bir zevk ikram ederek onu aşağılamamak lazım, özellikle böyle ufak bir zevk."

Maskull yumurtalardan ikisinin ucunu kırdı ve içindeki sıvıyı yudumladı. Tadı alkole epey benziyordu. Krag kalan yumurtayı Maskull'ın elinden kaptığı gibi bir ağaç gövdesine doğru fırlattı; yumurta orada kırılarak, cıvık içeriğiyle bir leke bıraktı.

"İkram edilmesini beklemiyorum, Gangnet... Söyle, kırık dökük bir zevkten daha pis bir görüntü var mıdır?"

Gangnet cevap vermedi; ama Maskull'ın kolunu tuttu.

Üç adam, sırasıyla ormanların içinden geçip uçurumları ve yamaçları indikten sonra, manzara değişti. Dik bir dağ yamacı başladı ve en az üç dört kilometre boyunca devam etti; bu yamaç boyunca arazi, neredeyse hiç değişmeyen bir eğim derecesiyle yaklaşık bin iki yüz metre aşağı inmiş olmalıydı. Maskull daha önce hiçbir yerde arazinin bu kadar alçaldığını görmemişti. Ancak bu orman, o ana dek içinden geçtikleri diğer ormanlardan farklıydı. Ağaçların yaprakları uyku halinde, kıvrılmış durumdaydı ama dalları birbirlerine öyle ya-

kın ve sayıca öyle fazlaydı ki, yarı şeffaf olmasalardı güneşin ışınları tamamen engellenmiş olurdu. Şu anki haliyle, tüm orman ışıkla doluydu ve hafiften dalların rengini taşıyan bu ışık, yumuşak ve güzel bir koyu pembe renkteydi. Bu aydınlık öyle neşeli, feminen ve şafağı andıran bir aydınlıktı ki Maskull istemese de, içi hemen kıpır kıpır olmaya başladı.

Kendini frenledi, bir iç çekti ve melankolik bir ruh haline büründü.

"O mahzun gözler ve o fildişi rengi ten için ne kadar da güzel bir yer, Maskull!" dedi Krag rahatsız edici bir sesle ve alaycı bir tavırla. "Neden Sullenbode burada değil ki?"

Maskull sert bir şekilde Krag'i kavradı ve en yakın ağaca doğru savurdu. Krag kendini toparladı ve gürültülü bir kahkaha attı; hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Yine de, söylediğim şey doğru muydu, değil miydi?"

Maskull ona sert bir şekilde baktı. "Kendini burada gerekli bir şeytan olarak görüyor gibisin. Seninle birlikte daha da öteye gitmek mecburiyetinde değilim. Bence ayrılsak iyi olur."

Krag çirkin, sahte bir ciddiyetle Gangnet'e döndü.

"Sen ne diyorsun, Maskull'ın canı istediğinde mi ayrılıyoruz, benim canım istediğinde mi?"

"Sinirlerine hakim ol, Maskull," dedi Gangnet, sırtını Krag'e dönerek. "Bu adamı senden daha iyi tanıyorum. Yakana yapıştığına göre, seni bırakmasının sadece tek bir yolu var: onu görmezden gelmek. Nefret et ondan, ona hiçbir şey söyleme, onun sorularını cevaplama. Onun varlığını tanımayı reddedersen, o, burada değilmiş gibi olacaktır."

"Tüm bunlardan bıkmaya başladım artık," dedi Maskull. "İşim bitmeden önce, cinayetlerime bir yenisini daha ekleyeceğim gibi görünüyor."

"Havada cinayet kokusu alıyorum," dedi Krag, havayı kokluyormuş gibi yaparak. "Ama kimin cinayeti?"

"Dediğimi yap, Maskull. Onunla ağız dalaşına girmek, yangına körükle gitmektir."

"Artık hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim... Bu lanet ormandan ne zaman çıkacağız?"

"Biraz daha var ama bir kere çıktık mı, suya gidebiliriz; sen de dinlenebilecek ve düşünebileceksin."

"Acılarını rahat rahat düşünürsün," diye ekledi Krag.

Üç adamdan hiçbiri açıklığa çıkana kadar başka hiçbir şey söylemedi. Ormanın eğimi öyle dikti ki yürümekten ziyade koşmak zorunda kaldılar ve bu da, sohbet etme eğiliminde olsalardı dahi bunu engellerdi. Yarım saatten az bir süre içinde burayı aşmışlardı. Düz, açık bir manzara gözlerinin alabildiğine, önlerinde uzanıyordu.

Bu arazinin üç bölgesi sakin sudan oluşuyordu. Sıra sıra, aralarındaki ağaç kaplı dar arazi parçalarıyla birbirinden ayrılan, büyük, alçak kıyıları olan göller vardı burada. Hemen önlerindeki gölün küçük olan ucu ormana yakındı. Orası yaklaşık beş yüz metre genişliğindeydi. Kenarlardaki ve o uçtaki su sığdı ve dolm renginde hasırotlarıyla doluydu ama ortada, kıyıdan birkaç metre ötede başlayan, onlardan uzakta, hissedilebilir bir akıntı vardı. Bu akıntıya bakıldığında, bunun göl mü, nehir mi olduğuna karar vermek zordu. Sığ yerlerde birkaç küçük, yüzen ada vardı.

"Suda devam edeceğimiz yer burası mı?" diye sordu Maskull.

"Evet, burası," diye cevap verdi Gangnet.

"Peki ama nasıl?"

"O adalardan biri işimize yarayacak. Sadece onu akıntıya doğru hareket ettirmek gerekecek."

Maskull kaşlarını çattı. "O bizi nereye taşıyacak?"

"Gel, haydi üstüne çık, üstüne çık!" dedi Krag, kaba bir şekilde gülerek. "Sabah bitiyor ve öğleden önce ölmek zorundasın. Okyanus'a gidiyoruz."

"Her şeyi biliyorsun madem, Krag; söyle o zaman, ölümüm nasıl olacak?"

"Gangnet seni öldürecek."

"Yalan söylüyorsun!" dedi Gangnet. "Maskull'ın iyiliğinden başka bir şey dilemem ben."

"Her halükarda, o senin ölüm sebebin olacak. Ama ne önemi var? Asıl önemli olan nokta şu ki sen bu boş dünyayı terk ediyorsun... Gangnet, her zamanki gibi tembelsin. Sanırım işi ben yapmak zorundayım."

Krag göle atladı ve etrafa su sıçratarak, sığ suyun içinde koşmaya başladı. En yakın adaya geldiğinde, su uyluklarına kadar geliyordu. Ada baklava biçimindeydi ve bir uçtan diğer uca, yaklaşık dört buçuk metreydi. Ada bir çeşit, açık kahverengi yer tezeğinden oluşuyordu; yüzeyinde canlı bitki örtüsü yoktu. Krag adanın arkasına gitti ve görünüşe göre kendini çok zorlamak zorunda kalmadan, adayı akıntıya doğru itmeye başladı. Ada akıntının etkisine girdiğinde, diğerleri suyun içinde Krag'e doğru yürüdü ve üçü de adanın üstüne çıktı.

Yolculuk başladı. Akıntının hızı saatte üç kilometreden fazla değildi. Güneş kafalarının üstünde acımasızca parlıyordu ve ne bir gölge vardı ne de bir gölge bulma ihtimali. Maskull adanın kenarına yakın bir yere oturdu ve düzenli olarak başına doğru su sıçrattı. Gangnet onun yanına, poposunun üstüne oturdu.

Krag kafesteki bir hayvan gibi, kısa, aceleci adımlarla volta atıyordu. Göl giderek genişledi ve kendilerini akan, geniş bir haliçte sürükleniyorlarmış gibi hissedene kadar akıntının genişliği orantılı olarak arttı.

Krag aniden eğildi ve Gangnet'in şapkasını kaptı, şapkayı kıllı elleriyle buruş buruş yaptı ve akıntının içine, uzaklara fırlattı.

"Neden kendini bir kadın gibi gizlemek zorundasın?" diye sordu abartılı bir kahkahayla. "Maskull'a yüzünü göster. Belki onu daha önce bir yerlerde görmüştür."

Gangnet Maskull'a birini hatırlatıyordu gerçekten de ama Maskull kimi hatırlattığını çıkaramıyordu. Koyu renk saçları

kıvır kıvır, boynuna dökülüyordu; alnı geniş, öne doğru çıkık ve asildi. Adamın genel havasında, tuhaf bir şekilde insana çekici gelen ciddi bir tatlılık vardı.

"Benim utanılacak bir şeyim olup olmadığına," dedi gururlu bir serinkanlılıkla, "Maskull karar versin."

"O kafanın içinde harikulade fikirlerden başka hiçbir şey olamaz," diye mırıldandı Maskull, ona dikkatlice bakarak.

"Mükemmel bir değerlendirme. Gangnet şairlerin kralıdır. Ama şairler bazı uygulamalı girişimlerde bulunmaya çalıştığında ne olur?"

"Ne girişimleri?" diye sordu Maskull, şaşırarak.

"Elinde ne var, Gangnet? Maskull'a söyle."

"İki tane uygulamalı faaliyet türü vardır," diye cevap verdi Gangnet sakince. "İnsan ya inşa edebilir ya da yıkabilir."

"Hayır, üçüncü bir tür daha var. İnsan çalabilir ve çaldığının farkında bile olmayabilir. İnsan cüzdanı alabilir ve parayı bırakabilir."

Maskull kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz daha önce nerede tanıştınız?"

"Ben bugün Gangnet'i ziyaret ediyorum, Maskull ama bir zamanlar Gangnet beni ziyaret ederdi."

"Nerede?"

"Benim evimde, orası her ne ise. Gangnet genel bir hırsızdır."

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz ve ben sizi anlamıyorum. İkinizi de tanımıyorum ama şurası açık: Gangnet bir şairse, sen sersemin tekisin. Konuşmaya devam etmek zorunda mısın? Ben sessiz kalmak istiyorum."

Krag güldü ama daha da bir şey söylemedi. Kısa süre sonra yüzü güneşe bakan bir şekilde, boylu boyunca uzandı ve birkaç dakika içinde derin uykuya dalarak çirkin bir şekilde horlamaya başladı. Maskull derin bir hoşnutsuzlukla onun sarı, iğrenç yüzüne bakıp duruyordu.

İki saat geçti. Her iki taraftaki kara, iki kilometreden daha da uzaktaydı. Önlerinde hiç kara yoktu. Arkalarında Lich-

storm Dağları, bir araya toplanmış bir pus yüzünden görünmez hale gelmişti. İleride gökyüzü, hemen ufkun üstünde, garip bir renge bürünmeye başladı. Yoğun bir jale-maviydi. Tüm kuzey atmosferi ulfire rengiyle lekelenmişti.

Maskull'ın zihni giderek huzursuzlaştı. "Alppain yükseliyor, Gangnet."

Gangnet hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "O, canını sıkmaya mı başladı?"

"O çok kasvetli, neredeyse trajik ama beni Dünya'ya geri çağırıyor. Hayat artık önemli değildi ama bu önemli."

"Gün ışığı, bu diğer gün ışığı için gecedir. Yarım saat içinde karanlık bir ormandan aydınlık bir açıklığa adım atmış bir adam gibi olacaksın. Sonra nasıl bu kadar kör olabildiğini soracaksın kendine."

İki adam mavi gün doğumunu seyrettiler. Kuzeydeki göğün tamamı, başlarının üzerindeki göğün zirvesinin ortasına dek, aralarında jale ve dolm'un hakim olduğu sıradışı renklerle çizgi çizgiydi. Sıradan bir şafağın esas özelliği nasıl gizemli olması ise, bu şafağın öne çıkan özelliği de vahşi olmasıydı. İnsanın mantığını değil, yüreğini şaşırtıyordu. Maskull gün doğumunu yakalayıp orada dondurmak ve onu sahiplenmek için anlatılmaz bir istek duymuyordu; bunun yerine, bu gün doğumu doğaüstü bir senfoninin açılış notaları gibi, onu üzüyor ve ona eziyet veriyordu.

Geri dönüp güneye baktığında, Branchspell'in aydınlığı gücünü kaybetmişti ve Maskull rahatsız olmadan o devasa, beyaz güneşe bakabiliyordu. Karanlıktan aydınlığa döner gibi, içgüdüsel olarak yeniden kuzeye döndü.

"Bana daha önce gösterdiklerin Crystalman'in düşünceleriyse, Gangnet, bunlar onun hisleri olmalı. Kelimenin gerçek anlamıyla söylüyorum bunu. Şu an benim hissetmekte olduklarımı o benden önce hissetmiş olmalı."

"O sırf hislerden oluşuyor, Maskull, bunu anlamıyor musun?"

Maskull açgözlü bir şekilde önündeki manzarayı içine çekiyordu; cevap vermedi. Yüzü kaya gibi sabitti ama gözleri yeni yeni gelmekte olan gözyaşları yüzünden iyi görmüyordu. Gökyüzü gittikçe daha da yoğun bir şekilde parlıyordu; Alppain'in denizin üzerine yükselmek üzere olduğu aşikârdı. Bu arada ada, halicin ağzından geçmişti bile. Üç tarafları suyla çevriliydi şimdi. Pus arkalarından sinsice ilerliyor ve arazinin görünmesini engelliyordu. Çirkin, kırış kırış, canavar kılıklı Krag hâlâ uyuyordu.

Maskull kenardan, akan suya baktı. Koyu yeşil rengini kaybetmişti ve artık tam bir kristal şeffaflığındaydı.

"Şu an Okyanus'ta mıyız, Gangnet?"

"Evet."

"Öyleyse benim ölümümden başka geriye bir şey kalmadı."

"Ölümü değil, hayatı düşün."

"Hava daha da aydınlanıyor, aynı zamanda daha kasvetli oluyor. Krag silinip gidiyor gibi görünüyor..."

"İşte Alppain orada!" dedi Gangnet, Maskull'ın koluna dokunarak.

Geniş, parlayan, mavi güneş topu denizin üzerinde göründü. Maskull sessiz bir şekilde kalakaldı. Bakmaktan ziyade, hissediyordu. Duyguları tarif edilemezdi. Ruhu vücudu için fazla güçlüydü sanki. Büyük, mavi küre, kendisini izleyen korkunç bir göz gibi, suyun üzerinden hızlı bir şekilde yükseliyordu... Aniden denizin üzerine tamamen çıktı ve Alppain günü başladı.

"Ne hissediyorsun?" Gangnet hâlâ Maskull'ın kolunu tutuyordu.

"Kendimi Sonsuz Olan'ın karşısına koydum," diye mırıldandı Maskull.

Aniden Maskull'ın kaotik tutkuları hep beraber harekete geçti ve beraberinde son derece yoğun bir neşeyle, tüm benliğinde harikulade bir fikir belirdi.

"Gangnet, ben bir hiçim."

"Hayır, sen bir hiçsin."

Havadaki pus etraflarını sardı. İki güneşten ve denizde altmış yetmiş santimetre öteden başka hiçbir şey görünmüyordu. Üç adamın Alppain'in oluşturduğu gölgesi siyah değildi, beyaz güneş ışığından oluşuyordu.

"Öyleyse beni hiçbir şey incitemez," dedi Maskull, tuhaf bir tebessümle.

Gangnet de gülümsedi. "Nasıl incitebilir ki?"

"Ben irademi kaybettim; içimden kötü bir tümör kazınıp gitmiş de beni temiz ve özgür bırakmış gibi hissediyorum."

"Şimdi hayatı anlıyor musun, Maskull?"

Gangnet'in yüzü değişerek, sıradışı, ruhani bir güzelliğe büründü; cennetten inmiş gibi...

"Hiçbir şey anlamıyorum, anladığım tek şey şu: Artık bir benliğim yok. Ama hayat bu işte."

"Gangnet uzun uzun, ünlü mavi güneşinden mi bahsediyor?" dedi tepelerinden, alaycı bir ses. Yukarı baktıklarında, Krag'in ayağa kalkmış olduğunu gördüler.

İkisi de ayağa kalktı. Tam da o anda, bir araya toplanan pus, Alppain'i maviden, canlı bir jale rengine dönüştürerek, onun görünmesini engellemeye başladı.

"Bizden ne istiyorsun, Krag?" diye sordu Maskull, sakin bir şekilde.

Krag birkaç saniye boyunca ona tuhaf tuhaf baktı. Etraflarında, su hafif seslerle kenarlara çarpıyordu.

"Ölümünün gelip çattığını anlamıyor musun, Maskull?"

Maskull tepki vermedi. Krag onun omzunun üzerine hafifçe kolunu koydu ve Maskull aniden kendini hasta ve güçsüz hissetti. Yere, ada-salın kenarına çöktü. Kalbi ağır ağır ve tuhaf bir şekilde çarpıyordu; kalp atışları ona davul seslerini hatırlatıyordu. Bitkin bir şekilde, dalgalanan suya baktı ve onun tam da içini görebiliyordu sanki, uzakları, daha da derinleri, aşağıda tuhaf bir ateşi...

Su yok oldu. İki güneş de söndü. Ada, bir buluta dönüştü ve bu bulutun üzerinde yalnız olan Maskull, atmosferde süzülüyordu... Aşağısı sırf ateşti, Muspel'in ateşi. Işık, tüm dünyayı dolduracak gibi giderek daha da yükseliyordu...

Maskull siyah kayalardan oluşan, zirvesi veya dibi olmayan, devasa, dik bir uçuruma doğru süzüldü. Uçurumun ortasında, Krag, havada asılı halde, kocaman bir çekiçle kan kırmızısı bir noktaya kocaman bir çekiç savuruyordu. Çıkan ritmik, metallik sesler korkunçtu.

Kısa süre sonra Maskull bu seslerin, şu tanıdık davul sesleri olduğunu fark etti. "Ne yapıyorsun, Krag?" diye sordu.

Krag işine ara verdi ve döndü.

"Senin kalbine vuruyorum, Maskull." diye karşılık verdi sırıtarak.

Uçurum ve Krag yok oldu. Maskull Gangnet'i havada mücadele ederken gördü ama... o Gangnet değildi, Crystalman'di. Her ne yöne dönse sürekli etrafını saran ve onu yalayan Muspel-ateşinden kaçmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Çığlık atıyordu... Ateş onu yakaladı. Korkunç bir çığlık attı. Maskull bir anlığına bayağı, salyalı, çarpık bir surat gördü ve sonra o da yok oldu.

Gözlerini açtı. Havada süzülen ada hâlâ hafif bir şekilde Alppain tarafından aydınlanıyordu. Yanında Krag dikiliyordu ama Gangnet artık orada değildi.

"Bu Okyanus'un adı ne?" diye sordu Maskull, ağzından kelimeleri güçlükle çıkararak.

"Surtur'ın Okyanusu."

Maskull başını salladı ve bir süre sessiz kaldı. Yüzünü koluna dayadı. "Nightspore nerede?" diye sordu birden.

Krag ciddi bir ifadeyle onun üzerine doğru eğildi. "Nightspore sensin."

Ölmekte olan Maskull, gözlerini kapadı ve gülümsedi.

Birkaç dakika sonra güçlükle gözlerini yeniden açtığında, "Sen kimsin?" diye mırıldandı.

Krag kasvetli bir sessizlik içinde kaldı.

Kısa süre sonra Maskull'ın kalbine korkunç bir sancı saplandı ve anında öldü.

Krag başını öteki yana çevirdi. "Gece nihayet gerçekten geride kaldı, Nightspore... Gündüz vakti geldi çattı."

Nightspore Maskull'ın bedenine uzun uzun ve ciddi bir ifadeyle baktı. "Tüm bunlar neden gerekliydi?"

"Crystalman'e sor," diye cevap verdi Krag sert bir şekilde. "Onun dünyası şaka değildir. Güçlü bir pençesi var ama benimki daha güçlü... Maskull ona aitti ama Nightspore bana ait."

21
MUSPEL

Sis o kadar yoğunlaştı ki iki güneş de tamamen yok oldu ve her şey gece kadar siyah oldu. Nightspore artık yol arkadaşını göremiyordu. Su ada-salın kenarına hafif hafif çarpıyordu.

"Gece sona erdi diyorsun," dedi Nightspore. "Ama gece hâlâ burada. Ben ölü müyüm, canlı mı?"

"Sen hâlâ Crystalman'in dünyasındasın ama artık oraya ait değilsin. Muspel'a yaklaşıyoruz."

Nightspore havada güçlü, sessiz bir tempo hissetti; dört dörtlük ritimde ritmik bir atıştı bu. "İşte davul sesleri," dedi.

"Bunu anlıyor musun, yoksa unuttun mu?"

"Yarım yamalak anlıyorum ama kafam çok karışık."

"Şurası aşikâr ki Crsytalman pençelerini sana epey derin bir şekilde geçirmiş," dedi Krag. "Bu ses Muspel'dan geliyor ama ritim Muspel'ın Crystalman'in atmosferindeki yolculuğundan kaynaklanıyor. Crystalman'in doğası, ritimdir; o buna öyle diyor. Bense, sıkıcı, ölümcül bir tekrar diyorum."

"Hatırlıyorum," dedi Nightspore, karanlıkta tırnaklarını kemirirken.

Tempo duyulur hale geldi; şimdi uzaklardan gelen bir davul gibi duyuluyordu. Uzakta, tam önlerinde, küçük, tuhaf bir ışıklı alan, yüzen adayı ve etrafındaki camdan denizi hafifçe aydınlatmaya başladı.

"Tüm insanlar o korkunç dünyadan kaçıyor mu, yoksa

sadece ben ve benim gibi birkaç kişi mi?" diye sordu Nightspore.

"Hepsi kaçsaydı benim bu kadar çaba harcamama gerek kalmazdı, dostum... Orada bizi bekleyen çok iş, acı ve tam bir ölüm riski var."

Nightspore'un morali bozuldu. "O halde henüz bitirmedim mi?"

"Eğer istersen. Sonuna geldin. Ama bunu isteyecek misin?"

Davul sesleri daha da yükseldi ve acı verici bir hale geldi. Işık, koca bir gece duvarında gizemli bir parlaklıktan oluşan ince, uzun bir şekle büründü. Krag'in korkutucu ve kaya gibi hatları açığa çıktı.

"Yeniden doğuşla yüzleşemem," dedi Nightspore. "Ölüm korkusu bunun yanında hiç kalır."

"Sen seçeceksin."

"Ben hiçbir şey yapamam. Crystalman fazlasıyla güçlü. Kendi ruhumla ondan kıl payı kurtulabildim."

"Hâlâ Dünya'ya ait dumanlar yüzünden sersem gibisin ve hiçbir şeyi doğru dürüst göremiyorsun," dedi Krag.

Nightspore cevap vermedi ama bir şey hatırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Etraflarındaki su hâlâ öyle durgun, renksiz ve geçirgendi ki pek de bir sıvı madde tarafından taşınıyormuş gibi görünmüyorlardı. Maskull'ın cesedi yok olmuştu.

Davul sesleri artık demire vurma sesleri gibiydi. Işıklı, uzun, ince bölge daha da büyüdü; şiddetli ve vahşi bir şekilde yanıyordu. Yukarısındaki, aşağısındaki ve her iki tarafındaki karanlık, sınırları olmayan, kocaman, siyah bir duvar görüntüsüne bürünmeye başladı.

"Gelmekte olduğumuz şey gerçekten bir duvar mı?"

"Yakında öğreneceksin. Gördüğün şey Muspel ve o ışık senin geçmek zorunda olduğun kapı."

Nightspore'un kalbi çılgın gibi atıyordu.

"Hatırlayacak mıyım?" diye mırıldandı.

"Evet, hatırlayacaksın."

"Bana eşlik et, Krag, yoksa kaybolurum."

"Benim orada yapacağım hiçbir şey yok. Ben seni dışarıda bekleyeceğim."

"Mücadeleye geri mi dönüyorsun?" diye sordu Nightspore, parmaklarının uçlarını kemirerek.

"Evet."

"Ben cesaret edemem."

Ritmik vuruşların yüksek, metalik sesleri, Nightspore'un kafasının içinde gerçek darbeler gibi gümbürdüyordu. Işık öyle canlı bir şekilde parlıyordu ki artık ona bakamıyordu. Sürekli çakan bir şimşek gibi, insanı şaşırtan bir şekilde, düzensiz aralıklarla parlıyordu ama şu tuhaf özelliğe de sahipti: Bir şekilde, dışarıya sanki gerçek bir ışık değil, ışık biçiminde görülen bir duygu saçılıyordu. Tam da kapıya doğru, karanlık duvara yaklaşmaya devam ettiler. Cam gibi su tam da bu duvara doğru akıyordu; suyun yüzeyi neredeyse kapının eşiğine kadar geliyordu.

Artık konuşamıyorlardı; gürültü fazlasıyla sağır ediciydi.

Birkaç dakika içinde kapı eşiğinin önündeydiler. Nightspore sırtını döndü ve gözlerini iki eliyle kapadı ama o haldeyken bile ışıktan kör olmuş gibiydi. Duyguları öyle tutkuluydu ki, vücudu kendisini genişletiyor gibiydi. Nightspore her bir korkutucu vuruşta, şiddetli bir şekilde titriyordu.

Giriş kapısızdı. Krag kayalıklı düzlüğün üzerine atladı ve ardından Nightspore'u çekti.

Girişten geçtiklerinde, ışık yok oldu. O ritmik ses, o vuruşlar tamamen kesildi. Nightspore ellerini indirdi... Her yer açılmış bir mezar gibi karanlık ve sessizdi... Ama hava korkutucu, yanan bir tutkuyla doluydu; ışığın kendisi opak renk için ne ise, bu tutku da ışık ve ses için oydu.

Nightspore elini kalbinin üzerine bastırdı. "Buna dayanabilir miyim, bilmiyorum," dedi, Krag'e doğru bakarak. Krag'in vücudunu, görebildiği bir duruma nazaran, çok daha

canlı ve belirgin bir şekilde hissedebiliyordu.

"İçeri gir, vakit kaybetme, Nightspore... Burada vakit Dünya'da olduğundan daha kıymetlidir. Dakikaları boş yere harcayamayız. Görmemiz gereken korkunç ve trajik işler var, onlar bizi beklemez... Hemen gir içeri. Hiçbir şey için durma."

"Nereye gideyim?" diye mırıldandı Nightspore. "Her şeyi unuttum."

"Gir, gir! Sadece tek bir yol var. Karıştırman mümkün değil."

"Tekrar çıkacaksam neden girmemi istiyorsun?"

"Yaralarını iyileştirmen için."

Neredeyse daha kelimeler ağzından dökülmeden, Krag ada-salın üzerine geri atladı. Nightspore istemsizce onun peşinden gitmeye kalktı ama birden kendini toparladı ve olduğu yerde kaldı. Krag tamamen görünmez oldu; dışarıdaki her şey gece kadar karanlıktı.

O gittiği anda, Nightspore'un içini aynı anda bin tane trompet çalınıyormuş gibi bir duygu kapladı.

Tam önünde, neredeyse ayağının dibinde, dik, dar, daire biçiminde taş basamaklar vardı. İleriye giden başka yol yoktu.

En alt basamağa ayağını koydu, aynı zamanda yukarıya doğru dikkatle baktı. Hiçbir şey görmüyordu ama yukarı doğru ilerledikçe yolun her bir santimetresini en derindeki hisleriyle algılayabiliyordu. Merdiven soğuk, kasvetli ve bomboştu ama bu merdiven Nightspore'a, ruh coşkunluğuyla, cennete giden bir merdiven gibi görünüyordu.

On, on iki basamak çıktıktan sonra, soluklanmak için durdu. Her bir basamağı çıkmak giderek zorlaşıyordu; sanki omuzlarında ağır bir adam taşıyormuş gibi hissediyordu. Bu durum, Nightspore'a bir şey anımsattı. Yola devam etti ve on basamak daha yukarıda, yüksek bir pencere boşluğuna yapılmış bir pencereye geldi.

Bunun üzerine tırmandı ve pencereden dışarı baktı. Pen-

cere bir çeşit camdan yapılmıştı ama Nightspore hiçbir şey göremiyordu. Ancak atmosferde rahatsız edici bir şey dış dünyadan ona doğru gelerek duygularını harekete geçiriyor, kanını donduruyordu. Bir anlığına, dünyanın dibinden gelen alçak sesli, alaycı, bayağı bir kahkahaya benziyordu; bir sonraki an, büyük bir motorun sessiz, sürekli vuruşları gibi havanın ritmik şekilde titremesi gibiydi. Bu iki his de birbirinin aynısıydı ama bir şekilde de farklıydı. Ruh ve beden nasıl birbiriyle bağlantılıysa, bu iki his de o şekilde bağlantılı gibi görünüyordu. Uzun süre boyunca onları hissettikten sonra, Nightspore pencere boşluğundan indi ve yukarı tırmanmaya devam etti; bu arada epey ciddi bir ruh haline bürünmüştü.

Tırmanış daha da zahmetli bir hale geldi ve Nightspore kaslarını dinlendirmek ve soluklanmak için her üç dört basamakta bir durmak zorunda kalıyordu.

Bu şekilde yirmi basamak daha tırmandığında, ikinci bir pencereye geldi. Yine hiçbir şey göremiyordu. Havadaki kahkahaya benzeyen rahatsız edici şey de kesilmişti ama atmosferdeki ritmik vuruşlar şimdi eskisinin iki katı kadar belirgindi ve bu vuruşların ritmi çift hale gelmişti. Artık iki farklı ritmik vuruş vardı: Biri, bir marşın vuruşlarına, diğeri de bir valsin vuruşlarına sahipti. İlki acı ve korku vericiydi ama ikincisi canlı, insanın enerjisini emen ve korkutucu bir sesti.

Nightspore o pencerede pek az zaman harcadı çünkü büyük bir keşif yapmak üzere olduğunu ve daha da yukarıda kendisini çok daha önemli bir şeyin beklemekte olduğunu hissediyordu. Yukarı doğru yoluna devam etti. Tırmanış gittikçe daha da yorucu oluyordu, öyle ki kendi yorgun bedeninin altında tamamen ezilmiş olan Nightspore sık sık oturmak zorunda kalıyordu. Yine de üçüncü pencereye ulaştı.

Pencere boşluğuna tırmandı. Duyguları bir görüntüye dönüşüverdi ve Nightspore benzinin atmasına sebep olan bir manzara gördü. Devasa boyutlarda, kendiliğinden ışık saçan bir küre, gökyüzünde asılı duruyordu ve neredeyse göğün ta-

mamını kaplıyordu. Bu küre tamamen iki tür aktif varlıktan oluşuyordu. Büyüklüğü çok küçük boyutlardan, neredeyse görülemeyecek boyutlara kadar farklılık gösteren, çok sayıda ufak, yeşil partikül vardı. Aslında yeşil değillerdi ama Nightspore her nasılsa onları yeşil görüyordu. Hepsi de tek bir yöne doğru, kendisine doğru, Muspel'a doğru gelmeye çalışıyordu ama ilerlemek için fazlasıyla zayıf ve ufaklardı. Bu partiküllerin hareketi, Nightspore'un daha önce hissetmiş olduğu o marş ritmini üretiyordu ama bu ritm partiküllerin kendisinden kaynaklanmıyordu, önlerine çıkan engelin bir sonucuydu. Ve bu hayat ve ışık atomlarının etrafında, çeşitli yerlerde döne döne ilerleyen, çok daha büyük, beyaz ışık girdapları vardı; bunlar kendileriyle birlikte, istedikleri yere o yeşil partikülleri taşıyorlardı. Dönme hareketlerine o vals ritmi eşlik ediyordu. Nightspore'a öyle görünüyordu ki, yeşil atomlar sadece iradeleri dışında dans etmek zorunda kalmıyor, aynı zamanda bunun sonucu olarak son derece büyük bir utanç ve aşağılanma hissediyorlardı. Daha büyük olanlar son derece küçük olanlardan daha hareketsizdi; birkaç tanesi neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve bir tanesi de gitmek istediği yönde ilerliyordu.

Nightspore pencereye sırtını döndü, yüzünü elleriyle kapadı ve hafızasının gizli kuytu köşelerinde az önce gördüğü şeyin bir açıklamasını aradı. Hiçbir şey aklına gelmiyordu ama korku ve kin onu ele geçirmeye başladı.

Yukarıya doğru, bir sonraki pencereye giderken, Nightspore'a, görünmez parmaklar kalbini sıkıyor ve onun sağını solunu büküyor gibi geliyordu ama asla geri dönmeyi düşünmüyordu. Ruh hali öyle depresifti ki duraklamak için kendisine bir kez dahi izin vermedi. Pencere boşluğuna tırmandığında fiziksel sıkıntısı öyle büyüktü ki birkaç dakika boyunca hiçbir şey göremedi; dünya hızlı bir şekilde onun etrafında dönüyordu sanki.

En sonunda baktığında, az önce gördüğüyle aynı küreyi

gördü ama şimdi üstündeki her şey değişmişti. Orası kayalar, mineraller, su, bitkiler, hayvanlar ve insanlarla dolu bir dünyaydı. Bir bakışta tüm dünyayı gördü ama her şey öyle büyütülmüş bir şekilde görünüyordu ki Nightspore hayatın en ufak ayrıntılarını bile seçebiliyordu. Her bir bireyin içinde, her bir birey grubunun içinde, her bir kimyasal atomun içinde yeşil partiküllerin varlığını algılayabiliyordu. Ama hayat formunun değerinin derecesine göre bu yeşil partiküller ya küçük parçalar halindeydi ya da nispeten daha büyüktü. Örneğin kristalin içinde, o yeşil, hapsedilmiş hayat, zar zor görülebilecek kadar ufaktı; bazı adamların içinde de neredeyse aynı büyüklükteydi ama diğer bazı adamlarda ve kadınlarda yirmi veya yüz kat daha büyüktü. Ama büyük de olsa küçük de olsa, bu hayat, her bir bireyde önemli bir rol oynuyordu. Öyle görünüyordu ki sanki beyaz ışık girdapları, ki bunlar bireylerdi ve kendilerini saran bedenlerin altında kendilerini açıkça gösteriyorlardı, var olmaktan büyük zevk duyuyorlardı ve sadece bunun keyfini çıkarmak istiyorlardı; ancak yeşil partiküller sürekli bir memnuniyetsizlik içindeydiler ama kör olduklarından ve özgürleşmek için hangi yöne gideceklerini bilemediklerinden dolayı, deneye yanıla yeni bir yol açar gibi şekil değiştirip duruyorlardı. Eski tuhaf biçimin yeni tuhaf biçime dönüştüğü her seferinde bu dönüşüm, Muspel'a doğru kaçmaya çalışan ama hemen bir dirençle karşı karşıya kalan yeşil atomların işiydi. Bu yaşayan, alev alev ruhun küçük parçalara bölünmüş kıvılcımları, yumuşak bir zevkin korkunç balçığının içinde umutsuz bir şekilde hapsedilmiş durumdaydılar. Güç kaybediyorlar ve bozuluyorlardı, yani, iğrenç ve hastalıklı kalıpların içinde emilip gidiyorlardı.

Nightspore bu manzaraya baktıkça, ruhunda iğrenç bir utanç hissetti. Ruhunun coşması uzun süre önce yok olmuştu. Tırnaklarını kemirdi ve neden Krag'in aşağıda kendisini beklemekte olduğunu anladı.

Yavaş yavaş beşinci pencereye çıktı. Üzerinde hissettiği

havanın baskısı, şiddet ve düzensizlikten arınmış hızlı bir rüzgâr kadar güçlüydü; öyle ki Nightspore'un böylesine çaba harcarken bir an bile rahatlamasına izin yoktu. Yine de, her yer sessiz ve durgundu.

Pencereden baktığında, yeni bir görüntünün karşısında şaşıp kaldı. Küre hâlâ oradaydı ama Nightspore küre ile kendisinin şu anda içinde bulunduğu Muspel-dünyasının arasında, belirgin bir şekli olmayan ama her nasılsa iğrenç bir tatlılık kokusu yayan, belli belirsiz, devasa bir gölge gördü.

Nightspore onun Crystalman olduğunu biliyordu. Şiddetli bir ışık seli -aslında bu ışık değil, tutkuydu- sürekli bir şekilde Muspel'dan Gölge'ye doğru ve onun içinden akıp gidiyordu. Ancak bu ışık diğer tarafta, yani kürede ortaya çıktığında, ışığın yapısı değişiyordu. Işık sanki bir prizmayla bölünüyormuş gibi bölünüyordu: Nightspore'un daha önce görmüş olduğu iki hayat formuna, yani yeşil partiküllere ve girdaplara bölünüyordu. Az önce alev alev bir ruh olan şey, şimdi, sürünen, kıvrıla kıvrıla giden bireylerden oluşan iğrenç bir kitleydi; her bir zevk arayan irade girdabı, çekirdek olarak, yaşayan bir yeşil ateş kıvılcımına sahipti. Nightspore Starkness'ın geri ışınlarını hatırladı ve bu yeşil kıvılcımların Muspel'ın geri ışınları olduğu ve girdapların da onun ön ışınları olduğu gerçeği, kesin bir hakikat olarak Nightspore'un aklına geliverdi. Yeşil kıvılcımlar ümitsiz bir şekilde, geldikleri yere geri dönmeye çalışıyordu ama girdapların zalim gücünün altında eziliyordu. Her bir girdap birbiriyle mücadele ediyor, birbirini itip kakıyor ve hatta yutuyordu. Bu, acı veriyordu ama nasıl bir acı hissederlerse hissetsinler, aradıkları şey her zaman zevkti. Bazen yeşil kıvılcımlar bir an için Muspel'ın bulunduğu yöne doğru birazcık ilerleyecek kadar güçlü oluyordu; o zaman girdaplar, sadece itirazsız bir şekilde değil, aynı zamanda -bu kıvılcımlar sanki kendi el emeklerinin ürünüymüş gibi- gururla ve zevkle bu hareketi kabul ediyorlardı ama kıvılcımlar asla Gölge'nin ötesini

göremiyordu ona doğru seyahat ettiklerini düşünüyorlardı. Dönüp duran doğalarının tersine bu doğrusal hareket onları yorduğu anda, yeniden öldürmeye, dans etmeye ve sevmeye başlıyorlardı.

Nightspore altıncı pencerenin en son pencere olacağını önceden biliyordu. Hiçbir şey onu o pencereye çıkmaktan alıkoyamazdı çünkü Crystalman'in doğasının orada açığa çıkacağını tahmin ediyordu. Yukarı doğru attığı her bir adım, kanlı bir ölüm kalım savaşı gibiydi. Merdivenler onu yere çiviliyordu; hava basıncı burnundan ve kulaklarından kan fışkırmasına sebep oluyordu; kafası demir bir çan gibi çınlıyordu. Güçlükle on, on iki basamak daha çıktığında, birden bire kendisini tepede buldu: Merdivenler, tek bir penceresi olan, soğuk taşla kaplı küçük, boş bir odayla sona ermişti. Odanın diğer yanında, bir tavan kapağından görünüşe göre binanın çatısına çıkan kısa bir merdiven daha vardı. Nightspore bu merdivenleri çıkmadan önce hızla pencereye doğru gitti ve dışarı baktı.

Crystalman'in gölge halindeki biçimi ona çok daha yaklaşmıştı ve tüm göğü kaplıyordu ama bu karanlık bir gölge değil, parlak bir gölgeydi. Ne şekli, ne de rengi vardı; ancak bir şekilde, sabahın erken saatlerinde görünen hoş tonları anımsatıyordu. Gölge öyle belli belirsizdi ki onun içinden küre açıkça seçilebiliyordu; ancak genişliğine bakıldığında, kalındı. Gölgeden yayılan tatlı koku güçlü, mide bulandırıcı ve korkunçtu. Anlatılamayacak derecede bayağı ve cahil olan, laçka, alaycı, iğrenç bir insandan geliyordu sanki bu koku.

Muspel'dan gelen ruh akıntısı, karmaşıklığı ve çeşitliliğiyle parıl parıl parlıyordu. Bu ruh akıntısı tekilliğin altında değil, üstündeydi. Tek Olan değildi, Çok Olan da değildi; ikisinin de ötesinde başka bir şeydi. Crystalman'e yaklaştı ve o parlak sis yığınına beden denebilirse, bedenine girdi. Akıntı Crystalman'in tam içinden geçti ve bu geçiş ona muhteşem bir zevk veriyordu. Bu Muspel-akıntısı Crystalman'in

besiniydi. Akıntı diğer taraftan çıkıyor ve küreye iki şekilde varıyordu: Bir kısmı özü hiç değişmeden yeniden ortaya çıkıyordu ama bir milyon parçaya bölünüyordu. Bunlar yeşil partiküllerdi. Crystalman'in içinden geçerken, son derece küçük boyutlarından dolayı emilmekten kurtulmuşlardı. Akıntının diğer kısmı kaçamamıştı. Bu kısmın ateşi alınmıştı, bağlayıcı maddesi içinden çıkarılmıştı ve kendilerini barındıran kişinin korkunç tatlılığıyla kirletilip yumuşatıldıktan sonra, tek tek parçalara bölünüyordu, ki bunlar da yaşayan irade girdaplarıydı.

Nightspore titredi. En sonunda, tek bir Varlık zevk alabilsin diye nasıl tüm irade dünyasının sonsuz bir acıya mahkum edildiğini anladı.

Kısa süre sonra çatıya çıkan son merdivene adımını attı çünkü artık sadece o işin kaldığını belli belirsiz hatırladı.

Merdivenin yarısında bayıldı ama yeniden kendine geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Başı tavan kapağının üstüne ulaşır ulaşmaz, Nightspore açık havayı kokladı ve sudan dışarı adımını atan bir insanla aynı fiziksel duyguyu hissetti. Vücudunu yukarı çekti ve beklenti içinde, taş döşenmiş çatıda dikilerek, Muspel'ı ilk kez görmek için etrafına bakındı.

Hiçbir şey yoktu.

Nightspore, her bir tarafta beş, beş buçuk metreden yüksek olmayan bir kulenin tepesinde dikiyordu. Etrafı hep karanlıkla çevriliydi. Üzgün bir halde, taştan korkuluk duvarının üzerine oturdu; kötü bir şeyler olacağına dair bir his onu ele geçiriyordu.

Aniden, herhangi bir şey görmeksizin veya duymaksızın, dört bir yanda, etrafındaki karanlığın sırıtmakta olduğuna dair belirgin bir his belirdi içinde... Bu olduğu anda tamamen Crystalman'in dünyasıyla çevrili olduğunu ve Muspel'ın kendisinden ve üzerinde oturmakta olduğu taş kuleden oluştuğunu anladı.

Kalbinde bir ateş yandı... Bir zamanlar Ruh olan, milyon-

larca ve milyonlarca çirkin, bayağı, saçma, tatlı insan, aşağılık durumlarının ve acılarının içinden uzanarak, Muspel'dan kurtulmak için bağırıyordu. Bu çığlığa cevap verebilecek tek kişi kendisiydi... ve aşağıda beklemekte olan Krag... ve Surtur. Peki ama, Surtur neredeydi?

Hakikat kendini tüm soğukluğuyla ve zalim gerçekliğiyle Nightspore'a göstermişti. Muspel her şeye kadir Evren falan değildi; sadece kayıtsız olduğu için, kendisinin yanı sıra, var olmayı hak etmeyen başka bir yanlış dünyanın varlığına göz yuman bir evrendi. Muspel, utanç verici ve korkunç olan her şeye karşı, sonsuz güzellik maskesi altında gizlenen günahlara karşı, Doğa maskesi altında gizlenen bayağılığa karşı, Tanrı maskesi altında gizlenen Şeytan'a karşı kendi hayatı için mücadele ediyordu...

Nightspore şimdi her şeyi anlıyordu. Ahlaki mücadele sahte bir mücadele değildi, savaşçıların gündüz parçalara bölündüğü ve gece ziyafet çektikleri Valhalla değildi; o karanlık bir ölüm mücadelesiydi: Ölümden daha kötü olan şeyin, yani ruhun ölümünün kaçınılmaz olarak Muspel'ın mağluplarını beklediği bir mücadele... Bu korkunç savaşı nasıl durdurabilirdi?

O acı dolu anlarda, tüm Özbenlik düşünceleri –Nightspore'un Dünya üzerindeki hayatının yozlaşması– ruhundan yakılıp yok edilmişti, bu belki de ilk sefer değildi.

Uzun bir süre oturduktan sonra, aşağı inmeye hazırlandı. Herhangi bir uyarı olmaksızın, tuhaf, uzun ve yüksek bir çığlık yeryüzünü kapladı. Korkunç bir gizemle başlayan çığlık, öyle alçak ve çirkin bir alaycı tonla sona erdi ki Nightspore bir an için bile bu çığlığın nereden geldiğinden şüphe etmedi: Bu, Crystalman'in sesiydi.

Krag ada-salda Nightspore'u bekliyordu. Ona ciddi bir bakış attı.

"Her şeyi gördün mü?"

"Bu mücadele umutsuz bir mücadele," diye mırıldandı Nightspore.

"Ben daha güçlü olanım demedim mi?"

"Sen daha güçlü olabilirsin ama o daha kudretli."

"Ben daha güçlüyüm ve daha kudretliyim. Crystalman'in İmparatorluğu Muspel'ın üzerinde bir gölgeden başka bir şey değil. Ama kanlı bir mücadele vermeden hiçbir şey yapılamaz... Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Nightspore ona tuhaf bir şekilde baktı. "Sen Surtur'sın, değil mi, Krag?"

"Evet."

"Evet," dedi Nightspore şaşırmadan, yavaş bir sesle. "Peki senin Dünya'daki adın ne?"

"Acı."

"Bunu da bilmeliydim."

Nightspore birkaç dakika sessizce durdu; sonra sessiz bir şekilde salın üzerine çıktı. Krag salı hareket ettirdi ve iki adam karanlığın içine doğru ilerledi.

Sonsöz

John Clute

Hiçbir kitap bir ada değildir. *Arcturus'a Yolculuk*, fantazi veya bilimkurgu edebiyatı içerisinde benzeri yokmuş gibi görünüyor olabilir ama David Lindsay'nin bu ağırbaşlı ve münferit ilk romanı bile bu anlamda tek değildir. *Arcturus'a Yolculuk* neredeyse huysuzca diğer kitaplara benzemeyi reddediyor olsa da bizler bu huysuzluk içerisinde eserin dünyadaki gerçek yerine dair ilk ipucunu bulabiliriz.

Ama, hiç de iç açıcı olmayan sebeplerden dolayı, bir an için, bir edebiyat eserinin önsözünün normal gidişatından dışarı çıkarak gerçek dünyadan bahsetmeliyiz. Lindsay'nin hissettiği derin inkâr duygusunun şaşırtıcı hikâyesiyle ilgili bu sözler, eşi benzeri görülmemiş olayların –New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin tahribi ve Washington'da Pentagon'a yapılan saldırı– ardından kaleme alınıyor. Bu olaylar, 2001 yazının son demlerinde bizim gerçekliği algılama şeklimizi değiştirmiş gibi görünüyor; sanki insanların diğer insanlarla olan, tarihle olan ve dünyanın kendisiyle olan etkileşimini şekillendiren gramer değişmişti. Sanki nasılsa, korkunç bir şekilde, insanın hayal gücünün 2001'de dünyayı daha keskin bir şekilde kavradığı gibi bir his ortaya çıkmıştı; öyle ki insanların gerçeklikle ilgili söyledikleri eskiden olduğundan daha bağlayıcıydı çünkü söylediklerimiz ve yaptıklarımız aynı şey olmaya daha çok yaklaşmıştı. Öyle görünüyor

ki, dünyayla ilgili kurmaca yazmak teröristlerin yaptığına benzer bir şeydi çünkü teröristler ve romancılar her zaman dünyanın kavranabilir olduğunu anlamışlardır. 2001 yılında dünyayla ilgili kurmaca yazmak, dünyaya "Marş! Marş!" demek gibidir.

Binlerce insanın korkunç bir acı içinde ölme görüntüsü, artık sadece bir görüntüden ibaret değil: Gerçekten binlerce insanın ölmesi demek. Artık iş başındaki hayalgücünün özgür, farazi düşünceleri olarak algılanamayacak olan eğlendirici kıyametvari senaryolarla dolu "fantastik" edebiyatlara katkıda bulunan bizler, artık bir şeyler uydurmak konusunda, bize eskisi kadar izin verildiğini hissetmiyoruz. Ne kadar ihtiyatlı bir şekilde de olsa, 2001 yılında gerçekleştirilmesi çok kolay olan hayalleri bir kez daha dile getirmeden önce, hayal dünyası ile gerçek dünya arasındaki bağlantıları dikkatli bir şekilde test etmek akıllıca olur belki de; çünkü öyle görünüyor ki artık rüyalarımızı gerçekleştirmek için tanrıların gücüne sahibiz. Mevcut koşullar altında ölümle ilgili sözcükler uydurmak hayalgücünü utanca boğuyor.

Bu noktada anne babamıza katılıyoruz ve yeniden David Lindsay'ye katılıyoruz çünkü belki onlar da bizimle aynı şeyi hissettiler. 1945'ten sonra, utanç gibi bir nefret hissi, Nihai Çözüm'e, Dresden'e veya Hiroşima'ya tanıklık etmiş ve bunlardan hayatta kalmış olanların pek çoğuna işkence etti. 1918'den sonra, Avrupa'daki erkek nüfusunun tüm bir neslinin yok olmasına sebep olan bir savaşın ardından gelen kasvetli yıllarda, savaşla birlikte ölmüş olan güvenli hayal dünyasına karşı benzer bir tepki, tartışmalı olmakla birlikte, T.S. Eliot'tan David Lindsay'ye kadar dönemin yeni yazarlarını ve ayrıca modernizmden fanteziye kadar yeni akımları da şekillendirdi. Dünya ne zaman sarsılsa, tıpkı bizim dokunduğumuz her şeyi şekillendirmemiz gibi, bizi şekillendiren

---

* Yahudi nüfusun kitleler halinde yok edilmesini amaçlayan projenin kod adı. -*çn*

algının, düşüncenin ve sözcüklerin dişlilerinde hep utanç gördük.

Büyük Britanya'da yirminci yüzyılın fantazi edebiyatının yaratıcıları -Bu liste şu isimleri içeriyor: Stella Benson, Gerald Bullet, Lord Dunsany, E.R. Eddison, Robert Graves, Aldous Huxley, David Jones, C.S. Lewis, David Lindsay, Hugh Lofting, A.A. Milne, Hope Mirrlees, Naomi Mitchison, Robert Nichols, J.R.R. Tolkien ve E.H. Visiak- Birinci Dünya Savaşı'nı bir nebze tecrübe etmiş insanlardı. Bu isimler arasından yalnızca Dunsany, Milne ve Visiak 1914'ten önce yayımlanan yazarlardı. Onların bu tarihten önceki ve sonraki eserlerini büyük bir fark birbirinden ayırıyor. Dunsany ve listedeki diğer bazı erkekler gibi Lindsay'nin de savaşla ilgili yaşadığı deneyim çarpıcıydı; kendisi cephe hattına gitmese de, aktif hizmetteydi. Eliot gibi, onun Kanal'ın ötesindeki Çorak Ülke'si hayalgücünü meşgul ediyordu.

Büyük Savaş'ın* bitiminden iki yıl sonra yayımlanan

Arcturus'a Yolculuk sıklıkla bilimkurgu olarak tanımlanıyor. Bunun sebepleri gayet açık. Bir çeşit enerjiyle hareket eden bir uzay gemisi, hikâyenin baş kahramanı Maskull'ı Dünya'dan, Arcturus yıldızının yörüngesinde dönen Tormance adlı gezegene ulaştırıyor. Tormance'teki hayat formlarının çılgıncasına üremesi bazen, evrim teorisini akla getiren bir biçimde betimleniyor: belirsiz bir yerde, bir yapısı, tarihi veya istikrarlı bir durumu olmayan bir tür evrim. Ama nihayetinde romanı bilimkurgu olarak değerlendirmek için öne sürülen bu sebepler sanki pek de inandırıcı değil.

Dönemin yazarlarından, kendilerine bilimkurgu hayalgücü bahşedilmiş olanlar -buradaki amacımız onların kim olduğunu yakından incelemek değil- Birinci Dünya Savaşı'nın travmalarını belli şekillerde ele aldılar. Owen Gregory'nin *Meccania, the Super State* (1918) ve Milo Hastings'in *The City of Endless Night* (1920) adlı eserleriyle başlayarak, tüm bu

---

* Birinci Dünya Savaşı -çn

eserler savaşın etkilerini distopyalar yaratarak ele alma eğilimi içindeydiler; bu distopyalar sıklıkla, dünyanın "üstün bir ırk" için öjenik, militer ve bürokratikleştirilmiş bir cennete dönüştürülecek şekilde, "Alman" tarzında organize edilmesine karşı son derece olumsuz ve hicivli bir yoruma dayalıydı. Yazarlar bu distopyaları yıkıcı testlere tabi tutuyorlardı. Diğer bir deyişle, Birinci Dünya Savaşı'na yönelik öne çıkan tepki, savaşın kendi seküler dünyamız üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve bu etkilere *karşı gelmekti.* Eğer yirminci yüzyıla ait ilk İngiliz bilimkurgu yazarlarının arasında, hayal gücünün ayırt edilebilir, cezalandırıcı bir utancı varsa, -ve Aldous Huxley'nin bilimkurgu ve fantastik eserleriyle ilgili yapılabilecek herhangi bir çözümleme bu tür bir şeyi ele almalıdır- o halde bu utanç, distopik bir algı aracılığıyla kendini rahatlatan bir utançtır. Bu rahatlama, fantastik hayal gücüne sahip yazarlarda söz konusu değildi.

Yirminci yüzyılın ilk yarısında yaşamış olan büyük fantastik edebiyat yazarları, savaş yılları süresince deneyimlemiş oldukları dünyayla kavga etmediler; büyük ve istikrarlı ama artık can çekişmekte olan kültürün ağır aksak adımlarından evrilmekte olduğunu gördükleri (ve diğer pek çok insanın da gördüğü) "yeni cesur dünya" ile de kavga etmediler. Bunun yerine, dünyayı *reddettiler.* Bu yazarlarda, tarihin gidişatına karşı, insan hayatının geleneksel yapılarının kaybına karşı, o geleneksel yapıları yansıtma çabası içindeki öykünmeci romanlara karşı (sanki Tanrı'nın Arnold Bennett'e açıkça gösterdiği dünya, dünyanın tümüymüş gibi), güçlü bir "Hayır!" sesi duyulabiliyor. Yeni fantazi yazarlar için o dünya, yirminci yüzyıl, yanlıştı. Eserleri bu sezgiyi diğer yazarların eserlerinden daha radikal bir biçimde bünyesinde barındıran David Lindsay'ye göre, *büyük yerkürenin ta kendisi ve miras aldığı her şey yanlıştı. Dünyanın kendisi bir utançtı.*

***

Hikâye Dünya'da, Londra'da başlıyor. Sahne, Algernon Blackwood'dan Michael Arlen'e kadar çok çeşitli yazarlar tarafından betimlenen pek çok toplantıyı andırıyor ki bu yazarların çoğu, sadece ziyaret etmiş olabilecekleri sosyal çevrelerle ilgili olarak bir yabancının biraz "fazla bilmiş" bakış açısını sergileyen yazarlar olarak tanımlanabilir. Sahne, o zamanlar dahi metropolün zengin bir mahallesi olan Hampstead'de yaşayan Güney Amerikalı bir iş adamının resepsiyon odası. Bir seans başlamak üzere. Hoppa kadınlar, başka iş adamları, ve "önde gelen bir psikolog" bir araya toplanmışlar. Canlı bir orkestra Mozart'ın *Sihirli Flüt*'ünden mistik bir giriş müziği çalıyor. Kalabalığın içine birbirini tanıyan iki yabancı giriveriyor: Maskull ve Nightspore. İkisi de sıradışı adamlar. Nightspore doğaüstü bir yapıya sahip görünüyor, sanki "tüm insani zayıflıklardan ve hassasiyetlerden arınmak üzere eğitilmiş gibi"; Maskull ise "çok iri bir adam ama çoğu iri adamdan daha geniş ve daha kuvvetli bir fiziği var," kalın ve sert görünümlü yüzünün hatları "ahşap bir oymanın hatları gibi" Yozlaşmış, savaş sonrası Dünya'da şık bir odada Maskull merhametsiz bir donukluk içinde, boyuneğmez görünüyor.

Seans başlıyor. Genç bir adam görüntüsü yavaş yavaş şekilleniyor. Maskull dikkat kesilmiş, şaşırmış durumda ama Nightspore huzursuz. Salona yeni bir misafir giriveriyor. Kafası fazlasıyla büyük, vücudu ise son derece güçlü. Adı Krag. Krag, beliren hayaletvari görüntüye, buraya ait olmadığını söylüyor ve boynunu kırıyor. Görüntüyü "öldürüyor," bu da görüntünün suratındaki ifadenin "gizemli ama büyüleyici (bir) tebessüm"den "bayağı, sefil, hayvani bir sırıtışa" dönüşmesine sebep oluyor; öyle ki bu sırıtış, "oradaki herkesin yüreğine ahlaki pisliğin soğuk gölgesini" düşürüyor. Ortamı bir mezarlık kokusu kaplıyor. Cesedin yüzündeki sırıtışın Crystalman adlı bir varlığın veya bir tanrının veya bir tanrının bir yüzünün sırıtışı olduğunu öğreniyoruz. *Arcturus'a Yolculuk*'ta pek çok ölüm olacak ama sonuncusu, yani

Maskull'ın ölümü hariç hepsinin yüzünde Crystalman'in sırıtışı belirecek. Maskull'ın ruhu ise nihayetinde, Nightspore olarak bilinen kendi özbenliğinin daha derin bir yanıyla veya kıvılcımıyla yeniden bir araya geliyor.

Üç adam, mahvolan seansı terk ediyor. Krag, Maskull'a ve Nightspore'a, bu onurunu kaybetmiş evrene ait olmayan, en önemli tanrı Muspel'ın bir parçası olan Surtur'un gezegeni terk ettiğini ve kendilerinin de onu takip etmeleri gerektiğini söylüyor. Kuzeye doğru, İskoçya'da Starkness'taki eski bir gözlemevine gitmeleri gerekiyor, oradan Tormance adlı gezegene ulaşacaklar. Maskull neler olduğunu anlamadığını öne sürüyor ama dünyadan daha gerçek olan bir rüyaya yeniden girmekte olan bir adam gibi, şaşırmamış bir şekilde, derin bir *in medias res* duygusu sergiliyor. Gece, adamların tepesinde, yıldızların parıl parıl parladığı gökyüzü "hiyeroglif sembollerle dolu dev bir rulo" gibi görünüyor.

Kasvetli ve terk edilmiş olan Starkness'a varıyorlar. Maskull ve Nightspore yürüyerek yakınlardaki bir uçurum kenarına gidiyorlar; Çarmıh Yolcusu Maskull'ın* Tormance'teki maceraları boyunca tekrar tekrar duyacağı aralıklı davul seslerini ilk kez burada duyuyor. Sonra, gözlemevinin yedi katını tırmanmaya çalışıyor ama ne olduğu belirsiz büyük bir kuvvet -Maskull bu kuvveti yer çekimine benzetiyor ama en sonunda öğreniyoruz ki bu kuvvet yer çekiminden daha fazlası, aslında dünyanın kendisi- Maskull yukarıya tırmanmaya çalıştıkça gittikçe daha da acımasız bir şekilde üzerine baskı yapıyor. Sadece kulenin ilk bölümünü tamamlıyor ve bir pencere açıklığından baktığında açık bir şekilde Arcturus'u görüyor. Krag geliyor, bir ritüelin parçası gibi Maskull'ın kolunu bıçakla kesiyor -Maskull'ın duyduğu acı "hayatı uzun bir eziyete çevirmeye yetecek kadar güçlü bir sancı"- ve Krag herkese kulenin tepesine kadar liderlik

* John Bunyan tarafından yazılan, orijinal adı *Pilgrim's Progress* olan *Çarmıh Yolcusu* adlı eser. Eser, Bedfordshire'dan Londra'ya yapılan hayali bir yolculuğu anlatır. -çn

ediyor. Maskull ve Krag soyunuyorlar ve çıplak halde güreşe tutuşuyorlar. Sonra tepedeki uzay gemisine biniyorlar ve derin bir uykuya dalarak, Maskull'un tek başına uyanacağı Tormance'e uçuyorlar.

Edebi deneysellik ve tuhaflıklarla dolu bir yüzyıla alışık olan bugünün okuyucuları bile kitabın bu ilk bölümlerini zor bulabilir. Lindsay'nin 1920'deki okuyucuları –ki epey az sayıdalardı, zira kitabın ilk baskısı sadece 596 kopya sattı– bu bölümleri son derece itici bulmuş olabilir: acımasız bir hareketle sona eren bir seans; bilinmeyen bir diyarda, dibine kadar soyulmuş etin sırıtışı olan Crystalman'in sırıtışı; Maskull'ın soğuk ve sevimsiz kişiliği; masallarda olduğu gibi fakat her şey bu sefer anlatıma karışan tiksinmeyle iki kez anlatılıyormuş hissi; korkunç bir olumsuz netice ortaya çıkmış veya çıkacakmış gibi bir endişe hissi...

Yirminci yüzyılın başlarında görülen fantastik edebiyatta tipik olan bu iticilik, sadece savaş sonrası yazarlarla sınırlı olmayabilir. Arthur Machen ve William Hope Hodgson gibi isimler de hikâyelerini uyarı işaretleriyle donatmışlardır. Ama, David Lindsay gibi hoyrat dilli, J.R.R. Tolkien gibi zor anlaşılır, Hope Mirrlees gibi arkaik havası yaratan veya E.R. Eddison gibi gizemli yazarlar olsun ya da olmasınlar, 1920'lerin fantazi yazarları, resmi, görünürdeki gündelik dünyayı ve onu öven kurgu eserleri meydan okurcasına reddetme konusunda, aynı noktada birleşiyorlardı. Bu yazarlar, savaşın sonrasında kalan utanç ve zehir üzerine kolayca akıp giden hikâyeler anlatmayı reddettiler, hayatta kalanlar için hayatı kolaylaştırmayı reddettiler. *Arcturus'a Yolculuk*'un ilk bölümleri dikenli bir çit gibi önünüzde dikiliyor ve başka bir yere, uzaklarda bir yere, dışarıdan dünyaya karşı çıkan bir yere açılan bir bariyerden geçmeye istekli değilsek okuma zahmetine girmememiz için bizi uyarıyor. Pek çok okuyucu bu karşıt dünyaya geçmek için asla ilerlemiyor. Ama Maskull'ın yoğun enerjisinde ve bilindik, maddi sınırları

aşma hayallerinin gerçekleştirilebileceği bir yere seyahat etme özleminde çirkin olduğu kadar çekici de olan bir şeyler olduğu için, aramızdan bazıları kendini güçlükle de olsa ilerlerken buluyor. Bunu yaptığımıza pişman olmayacağız.

Maskull uyanıyor. Tormance gezegeninin bir sakiniyle karşılaşıyor. Adı Joiwind. Maskull'ın hayatta kalabilmesi için Joiwind onunla kan alış verişi yapıyor. Joiwind güzel bir kadın, Tormance'in güzelliğinin simgesi sanki. Güzelliği yüzünden neredeyse yarı saydam. Joiwind Maskull'a tanrılardan bahsediyor: Diğer adı Shaping olan Surtur'un adının ayrıca Crystalman olduğunu söylüyor. Ama *yanılıyor.* Maskull'ın karşılaştığı herkesin evrenin ve bu evrendeki tanrıların doğasıyla ilgili olarak son derece önemli bir inancı var. Bu kişilerin hepsi de yanılacak (ve bunun sonuçlarına katlanacaklar). Ama bu durum henüz kendini belli etmeye başlamıyor. Joiwind Maskull ile birlikte, insanı etkileyen olağanüstü manzaralardan geçerek, evinin yönünde, kuzeye doğru yolculuk yapıyor. *Arcturus'a Yolculuk*, bir çiçek gibi açıyor sanki. Torman-ce'in Maskull'ı son raddeye kadar sınayacağını biliyoruz, zaten bu yolculuğu bu yüzden yapmak istedi; ama gezegenin hoş kokulu çekiciliği ve çizgifilmden fırlamış gibi tuhaf karakterleri okuyucularını heyecanlandırıyor, tıpkı hırçın Maskull'ı, tam olarak olmasa da, heyecanlandırdığı gibi. Okurken aklımızın ancak bir köşesinde bu dünyada ters bir şeyler olduğunun farkına varıyoruz çünkü Tormance Maskull'ı sanki biraz fazla doğrudan karşılıyor, sanki tüm gezegen onu sınamak için özel olarak *tasarlanmış* bir arena. Maskull'ın başladığı arayış yolculuğunu şekillendiren gizli bir gündem olduğuna dair şüphelenmeye başlıyoruz; Maskull kafasındaki soruların cevabına doğru, Dünya'da yaptığı gibi, kuzeye ilerliyor. Kendisi de, Tormance'e kendi geliş sebeplerinin ötesinde sebepler yüzünden buraya getirildiğini fark etmeye başlıyor:

Bu yeni dünyaya varışından ... ve hatta Dünya'dan ayrıl-

madan öncesinden bu yana olup biten her şey üzerine daha çok düşündükçe... burada kendi amaçları için bulunamayacağı, büyük bir amaç için burada bulunuyor olması gerektiği fikri daha da açık ve kesin bir hale geldi. Ama o amaç neydi, bilemiyordu.

Maskull macera üstüne maceraya atılıyor, ardı ardına – bir çizgifilm karakteri ya da bir hiyeroglif gibi– hayattaki anlamının ne olduğu anlaşılmayan erkekler ve kadınlar gibi pek çok karakterle tanışıyor. Maskull, sayfada cinsel cazibesi gayet hissedilen bir kadın olan Oceaxe'e sarılarak ejderhaya benzeyen dev bir böceğe biniyor; Oceaxe'in kocasını öldürüyor, öldükten sonra kocasının suratında Crystalman'in sırıtışı beliriyor. Ama Maskull Oceaxe ile sevişmiyor, zaten kısa süre sonra, Maskull'ın şahitliğinde, Oceaxe'i öldüren kadının yanı sıra Oceaxe de ölüyor. Maskull bir balıkçıyla ve onun karısı ve çocuklarıyla tanışıyor; onların da hayatını mahvediyor çünkü adamın karısı Maskull ile birlikte, tuhaf, insana acı veren, ölümcül bir müziğin çaldığı Swaylone'un Adası'na yolculuk yapmak için yanıp tutuşuyor. "Annem geri gelmeyecek; dans ederken ölecek," diyor oğlu, doğru bir tahminle, zira Maskull kısa süre sonra onun ve onun yanı sıra müziği çalan kişinin ölümüne de sebep oluyor ve ikisinin de suratı Crystalman'in sırıtışına bürünüyor. Tekrar ve tekrar, tıpkı Dünya'daki açılış sahnesindeki gibi, Maskull'a yolculuğu esnasında yardım eden ve sonra ölerek Crystalman'e dönüşen örnek figürlerden (dünyanın tabiatı konusundaki anlayışları hep yanlış olsa da) bir "yorum" alınıyor.

Ama, nihayetinde, terörist olan Maskull değil. Utancı taşıyan, dünyanın kendisi ve dolaylı olarak o dünyanın yaratıcısı, *Arcturus'a Yolculuk* adlı kitabın sözcüklerinin yaratıcısı. (Crystalman'in diğer adı olan) Shaping'in utancının vücut bulmuş hali olan şey, o dünya; ki o dünyanın gerçek yüzü, kuytulardan sırıtmakta olan Crystalman'in yüzü; sözcükle-

rin yolları tıkayan karanlığından yanılsamalar yaratmakta olan yaratıcı akıl, dünyanın bir "ikincil gerçekliği" durumunda. Doğal gerçekliğin habersizce içinde dolandığımız karmaşık tuzaklarının ötesindeki gerçek Tanrı -ki onun isimlerinden biri Muspel- Shaping tarafından *yenilmekte*: "Bu Muspel-akıntısı Crystalman'in besiniydi..." Yalansız, tiksinmiş ve yılmak nedir bilmez; *Arcturus'a Yolculuk*'un altta yatan mesajı ve uyarısı bu; ancak son sahnelerde tam olarak açık hale gelse de metnin her bir sayfasını aydınlatan bir tema.

Bu, açıkça, Gnostik dinden alınan bir doktrin: yaratılan evrenin kutsal olmadığını ya da Tanrı'nın bir parçası olmadığını, bunun yerine, sadece, bizi (ya da gerçek Tanrı'yı yansıtan kıvılcımımızı) gerçeklikten uzak tutan bir şey olduğunu iddia eden bir düşünceler bütünüdür bu dini anlayış. Gnostisizmde var olmak, onurunu kaybetmek, gölgeler tarafından zehirlenmek demektir. Kendi kendini zehirlemenin bir biçimi olan "insanın varlığı", bizi utanca boğmaktadır. Gnostisizm, kendisi bu anlayışla bağdaştırılan terimler veya isimler kullanmasa da, belli ki David Lindsay gibi bir savaş sonrası yazarı için cazip bir doktrin. Edebiyat uzmanı Harold Bloom, *Kabbalah ve Eleştiri* (1975) gibi, edebiyat üretimini incelediği çalışmalarında, sürekli olarak ve detaylı bir şekilde Batılıların zihnindeki Gnostik üsluptan bahseder; Bloom'un, *Arcturus'a Yolculuk*'un konusunda bir fantastik eser olan ve *Arcturus*'a uzun bir hürmet gösterisi olan *The Flight to Lucifer* (1979) adlı romanı, *Arcturus*'un modelini açık bir şekilde Gnostik terimlerle yeniden yazmaktadır.* E.H. Visiak tarafından yazılan, "Arcturus Gölgesi" (1940) adlı çok daha eski bir makale de ayrıca Gnostik açıdan yaklaşmaktadır; bu

---

Roman, Lindsay'nin romanındaki konunun ana hatlarını almıştır ancak isimler direkt olarak Gnostisizm'den gelmektedir. Romanda Maskull'ı andıran Thomas Perscors adlı karakter, Nightspore'u andıran (ve adını Gnostik din adamı Valentinus'tan almış olan) Seth Valentinus adlı karakterle birlikte Lucifer adlı bir gezegene giderler. Lucifer, (Crystalman'i andıran) sahte yaratıcı Saklas tarafından yönetilmektedir. -*çn*

makale, daha sonra romanın 1946'daki baskısına giriş olarak konuldu.

Öyleyse, Maskull'ın cinayetlerle dolu azimli arayış yolculuğu, neticede, gerçek bir Çarmıh Yolculuğu. Maskull'ın İskoçya'ya yaptığı yolculuğundan sonra ara ara duyduğu ve kendisinin (ve dikkatli okurların) kendi kalp atış sesinin metafiziksel bir benzeri olabileceğini düşündüğü davul seslerinin tamamen başka bir şey olduğu ortaya çıkıyor. Bu davul sesleri, Muspel'ın veya Surtur'un kıvılcımı olan ve nihayet geri dönen Krag'in sesi. Krag, büyük, kara bir uçurumun yanında, havada asılı duruyor. Uçurumun üzerinde kanlı bir noktaya "korkutucu darbeler" vuruyor. Maskull ona ne yapıyorsun, diye soruyor.

Krag işine ara verdi ve döndü. "Senin kalbine vuruyorum, Maskull," diye karşılık verdi sırıtarak.

Maskull'ın duymakta olduğu o sesler, içeriden gelen bir davul sesi değildi. Krag'in vuruş sesleriydi.

En sonunda, Maskull artık (tekrar) Nightspore oluyor ve Tormance'in tepesinde, yedi pencere boşluğu bulunan bir kuleye tırmanıyor. Bu kule, İskoçya'daki kulenin ipucu sağladığı esas kule. Tırmanış epey zorlu geçiyor çünkü Nightspore dünyanın utanç dolu engellerinden kurtularak tırmanıyor. Nihayetinde gerçeği görüyor. Muspel akıntısını görüyor, ve onu yemekte olan dünyanın sırıtışını. Muspel'ın sonsuz güce sahip olmadığını, bundan ziyade, şunlara karşı korkunç bir mücadele içinde olduğunu görüyor:

sonsuz güzellik maskesi altında gizlenen günahlara karşı, Doğa maskesi altında gizlenen bayağılığa karşı, Tanrı maskesi altında gizlenen Şeytan'a karşı...

İşte bu, geleneksel Gnostik doktrini.

Arcturus'a Yolculuk'un son mesajı şu: Muspel'ın mücadelesi tekrar ve tekrar devam etmek zorunda olan bir mücadele çünkü Lindsay'nin acımasız hikâyesi E.R. Eddison'ın *The*

*Worm Ouroboros** (1922) hikâyesi kadar döngüsel bir hikâye. Maskull-Nightspore yeniden aşağı inerek karanlık utanca geri dönmelidir ve kurtçuklar gibi dünyanın içinde etrafa yayılmış olan Crystalman'i yeniden görmek için Tormance'te yeniden mücadeleye girişmelidir. Etrafı yeniden gerçekle sarılmalıdır, Dünya'yı ve bizi boyayan sözcükleri şiddetli bir şekilde reddederek. Ama bu kolay bir tırmanış olmayacaktır, hiç olmamıştır. "[En] Kanlı bir mücadele vermeden," diyor Krag ona, "hiçbir şey yapılamaz...Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Nightpore ona tuhaf bir şekilde bakıyor.

"Sen Surtur'sun, değil mi, Krag?"

"Evet."

"Evet," dedi Nightspore şaşırmadan, yavaş bir sesle. "Peki senin Dünya'daki adın ne?"

"Acı."

* Ouroboros, ebediyeti sembolize eden efsanevi bir yılana verilen addır. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan veya ejderha şeklinde resmedilir. (Kurt, kurtçuk veya solucan anlamına gelen "worm," eski İngilizce'de yılan veya ejderha anlamında kullanılabiliyordu.) Yılan veya ejderha sürekli kendi kuyruğunu yediği için, hiç sonu gelmez. Ouroboros gibi, kitaptaki hikâye de başladığı yerde sona erer. -çn